

Tiểu thời đại 1.0

Contents

Tiểu thời đại 1.0	2
1. Chương 01a	2
2. Chương 01b	6
3. Chương 02a	10
4. Chương 02b	15
5. Chương 03a	20
6. Chương 03b	25
7. Chương 04a	31
8. Chương 04b	37
9. Chương 05a	43
10. Chương 05b	50
11. Chương 06a	57
12. Chương 06b	61
13. Chương 06c	65
14. Chương 07a	70
15. Chương 07b	74
16. Chương 07c	79
17. Chương 08a	84
18. Chương 08b	89
19. Chương 08c	93
20. Chương 09a	96
21. Chương 09b	102
22. Chương 09c	106
23. Chương 10a	111
24. Chương 10b	116
25. Chương 10c	121
26. Chương 11a	127
27. Chương 11b	133
28. Chương 12a	138
29. Chương 12b	144
30. Chương 13a	149
31. Chương 13b	155
32. Chương 14a	160
33. Chương 14b	166
34. Chương 15a	171
35. Chương 15b	176
36. Chương 16a	179
37. Chương 16b End	185

Tiểu thời đại 1.0

Giới thiệu

Quách Kính Minh - một thần tượng văn chương của giới trẻ Trung Quốc. Sinh ngày 6/6/1983, người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thoi-dai-1-0>

1. Chương 01a

CHƯƠNG 1

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Từ Nhân vật và thời đại số mới nhất mở ra, tiêu đề trên trang nhất: “Thượng Hải và Hồng Kông, đây là trung tâm kinh tế của tương lai”. Bắc Kinh đã sớm bị bỏ xa hàng trăm mét, chưa nói đến kinh tế Đài Bắc đang tụt dốc kinh hoàng.

Mỗi ngày, vô số con người tràn về cái thành phố đang xoay chuyển chóng mặt này - mang theo những kế hoạch vĩ đại hoặc những ác mộng bong bóng giữa ban ngày; mỗi ngày, lại có vô số con người rời bỏ rừng nhà chọc trời lạnh lùng và xa lạ - để lại nước mắt sau lưng.

Cô nhân viên văn phòng trẻ đeo túi xách Marc Jacobs, gắng lên lối chui khỏi đám đông ồn ã ở ga tàu điện ngầm, chân giày cao gót mười phân lướt như bay lên bậc cấp, bịt mũi ngoảnh mặt bước nhanh qua người ăn mày áo quần rách rưới.

Nơi hành lang công sở, đám người chờ phỏng vấn xin việc ngồi cả dãy dài, mười phút lại có một người trẻ tuổi bước khỏi phòng, ném tập hồ sơ cá nhân trên tay vào thùng rác.

Trong quán Starbucks, vô số khuôn mặt phương Đông vội vã xách túi ấy đựng cà phê đẩy cửa kính bước ra ngoài. Vài người vừa điện thoại, vừa lấy cốc cà phê ra uống vội uống vàng; có người cẩn thận cầm túi ấy, chui vào chiếc xe đen đỏ đợi bên đường, đến thẳng văn phòng của ông chủ. Đối lập với hình ảnh đó, là những khuôn mặt phương Tây đang nhàn nhã ngồi bên trong, mắt nheo nheo đọc Shanghai Daily, hay cầm điện thoại di động cười lớn: “What out your holiday?”

Trong các tiệm hàng hiệu dàn ngang từ số 1 đến số 18 trên phố Bund, nhân viên phục vụ mặt lạnh như băng, thỉnh thoảng có một, hai nữ khách hàng đeo kính râm to đại thận trọng dùng hai ngón tay kẹp món đồ, eo lả kéo khỏi á treo, liếc nhìn như thể quần áo ấy bị phun thuốc độc, rồi vừa khi đám nhân viên trong tiệm nét mặt bỗng rạng rỡ như hồn nhập lại xác chực lao tới chào mời ới thiệu, đột ngột buông nhẹ tay, món đồ soạt một tiếng rơi trở về trong dãy á áo dày đặc. Trong các cửa tiệm bán đồ xa xỉ trên phố Bund, nhân viên bao giờ cũng đông hơn khách hàng. Tôn chỉ ở đây là: nhất định phải có năm người cùng lúc phục vụ một khách.

Còn trên đại lộ bên kia sông chỉ cách phố Bund có một con đường, vô số du khách từ các nơi đổ về đều cầm máy ảnh, tranh nhau chiếm những chỗ chụp hình đẹp nhất. Họ mặc các loại áo quần mua ở cửa hàng một á rẻ tiền, hò hét bằng đủ thứ giọng địa phương: “Xem chỗ này này! Xem chỗ kia kia!” Bọn họ, và thế giới hàng xa xỉ của con đường đối diện, chỉ cách nhau hơn hai chục mét.

Trong con ngõ cũ, một người đàn bà đầu tóc rối bung sau một đêm ngủ xách bô đi về phía nhà xí công cộng, ánh mắt chất chứa nỗi oán hận và không cam lòng, tích lũy suốt bao tháng năm ròng rã.

Còn dưới chân tòa nhà số 8 đường Tề Nam, một dãy xe hơi sang trọng đỗ dài, đợi đón đưa các quý phu nhân bên trong, họ đã mất ba tiếng đồng hồ trang điểm chỉ để ra ngoài uống một tách trà trưa.

Đó là một thành phố đang phát triển với tốc độ ánh sáng. Ham muốn vật chất quay cuồng, cơ hội làm ào nờ rộ khiến thành phố trở nên rối rắm phức tạp như một mê cung dưới lòng đất.

Đây là một thời đại lạnh lùng bén sắc như dao găm.

Khoét trên tim người từng hồ rồi từng hổ, tí tách thả vào những trái lựu đạn. Hai cực ầu nghèo phân hóa nhanh chóng, trắng trợn xé linh hồn con người làm hai nửa.

Chúng ta nằm trong ổ chần con con, chúng ta bé nhỏ tới mức dường như chẳng là gì cả.

Tiếng chuông báo thức nhọn hoắt châm nhói đau màng nhĩ, theo bản năng sinh tồn, tôi quẳng ngay cái đồng hồ ra xa. Sau đó là một khoảng yên lặng mỹ mãn.

Nhưng kết quả là: nửa tiếng sau, tôi hét lên tỉnh ác, thấy cái đồng hồ đã bình yên chìm ngấm trong xô nước để tưới hoa tối qua, do tôi lười biếng chưa cất lại vào nhà vệ sinh bị bỏ quên cạnh ường, thế là tiếng hét thứ hai liền có vẻ bất lực hơn.

Tôi đem đồng hồ đặt ra ban công, hy vọng nước bốc hơi hết nó sẽ vẫn kiên cường sống tiếp ống như cái điện thoại cầm tay từng bị chìm trong cốc trà của tôi. Để đẩy nhanh tốc độ nước bốc hơi, tôi cầm cái đồng hồ vẩy mạnh mấy phát, hòng mong nước bên trong văng ra sạch. Nhưng khi dừng tay, tôi mới phát hiện ra cái nắp mặt sau đồng hồ đã không cánh mà bay một cách thần kỳ, liền đó nghe vọng lên tiếng hét thất thanh của một phụ nữ trung niên dưới tầng: “Á! Muốn chết à!”

Lần trước phải nghe câu này là lúc tôi làm rơi tấm chăn bông nặng mười cân trên ban công xuống. Đúng hôm bà Trương tầng dưới vừa ở hiệu làm tóc về, tóc trên đầu vắn cao hai mươi phân với ngốt nghét một cân keo tóc, đang nhìn ngó xung quanh, đột nhiên thấy trời đất tối mù.

Bên trong tòa nhà cao cấp nằm giữa khu trung tâm Thượng Hải, một bầu không khí cao quý u nhã thông dong chảy qua các bề mặt kiến trúc mạ vàng.

Cố Diên Thịnh đang gọi di động, ra dấu cho cô úp việc đứng bên rót trà sữa vào cốc trà hiệu Hermès, mặt trời 7 rưỡi sáng vừa vắn chiếu qua bức rèm cửa sổ Ai Cập cực lớn, rọi lên mặt ông. Khuôn mặt đường nét rõ ràng, năm mươi tuổi mà trẻ như bốn mươi. Đương nhiên, đó là nhờ có cô con gái hàng ngày bắt ông uống vài loại thực phẩm chức năng chống lão hóa và chọn úp kem dưỡng da cao cấp dành cho nam ới.

Cô con gái đang ngồi đối diện uống cà phê, tay loạt soạt ở tờ Kinh tế tài chính cô giúp việc mang dưới lầu lên. Cố Ly khê đưa tách cà phê đã cạn ra trước mặt cô úp việc, không nói, mắt cũng không rời tờ báo, chỉ dừng tay ừa khoảng không. Lát sau, tay thu về, trong tách đã rót đầy cà phê Brazil mới.

Cố Diên Thịnh mỉm cười hài lòng, tiếp tục điện thoại, “Không có gì không thể đỡ bỏ, có là mồ mả cậu cũng cứ đập bằng xuống mà xây nhà lên cho tôi. Đào thấy xương trắng? Thế thì đào sạch lên! Còn nữa, mảnh rừng trông mới bên Hắc Long Giang, chỗ đó báo giá chưa? Nếu đổi sang đô la... ừ, tỷ á hôm nay bao nhiêu? Nếu được, cậu úp tôi đưa cái...” Cố Diên Thịnh vừa dừng lời uống hớp trà sữa, đã nghe Cố Ly ngồi trước mặt bình thần buông một câu: “1 đổi 7,46.”

“Lily, con nói gì?” Cố Diên Thịnh nhìn sang.

“Con bảo, tỷ á đô la hôm nay là,” Cố Ly ngược khỏi tờ báo, “1 đổi 7,46,” rồi lại cúi đầu đọc tiếp. Mãi khi Cố Diên Thịnh chuẩn bị ra ngoài, nó mới ngẩng lên: “Bố, nếu không định đi dự lễ hội vầy xòe Hawaii, bố thay ngay cái cà vạt hoa hòe hoa sói kia ra có được không?” Cố Ly thoáng ngừng lại, quay sang Lucy (tên cô giúp việc): “Chị mang cái cà vạt Hermès xanh đậm tôi mua ra đây.”

Dứt lời, nó mỉm cười với bố. Trán Cổ Diên Thịnh rịn ra một ọt mồ hôi.

Cửa vừa đóng, mẹ của Cổ Ly từ phòng ngủ len lén bước ra, con người long lanh đảo quanh một lượt, liếc Cổ Ly với ánh nhìn kỳ lạ: “Lily, ẹ mượn ít tiền.”

Cổ Ly đặt nhẹ tách cà phê xuống: “Mẹ, hôm qua con gọi điện cho Cartier rồi, nếu bọn họ dám bán chuỗi hột xoàn ấy ẹ, con sẽ bảo tất cả bạn bè của bố và của con nhất loạt chuyển sang dùng hàng của Bvlgari đây.”

Lúc mẹ nó sắp sửa hét lên, Cổ Ly hết kiên nhẫn liếc xéo bà, “Mẹ thôi đi, mỗi tháng mẹ mua ba cái lắc tay hai cái nhẫn hai cái đồng hồ, mẹ có mấy cánh tay hả mẹ, con rết cũng không đeo nhiều bằng mẹ đâu đấy, mẹ ngừng tiêu xài một chút đi.”

Nói xong nó nhấc cái túi Fendi bên cạnh lên, quay người đi ra cửa, “Lucy gọi điện cho lái xe, tôi xuống luôn. Tôi không muốn đợi. Bảo anh ta nhanh lên.”

Đóng cửa đi được mườiây, lại mở cửa: “Lucy, đưa nước súc miệng cho tôi, quên không cho vào túi rồi.”

Mẹ Cổ Ly hét: “Mày cho hết sữa tắm, dầu gội, kem dưỡng da vào túi luôn đi!”

Cổ Ly cúi đầu ngẫm nghĩ: “Đáng để suy nghĩ,” rồi cầm lọ nước súc miệng, đi luôn không hề ngoảnh lại.

Lúc Đường Uyển Như cố ních vào cái áo cỡ L lần thứ ba, Nam Tương ngồi trước mặt nó khẽ hít một hơi thật sâu, không phải vì Đường Uyển Như không chui nổi vào cái áo - nói thực, Nam Tương rất không thể hiểu cái áo Đường Uyển Như đang thử đẹp chỗ nào, sọc trắng màu đen, túi áo to cứng, trên vai lại còn có hình con ngựa phi... Trước lúc Uyển Như mặc thử, Nam Tương thậm chí phải nín lấy nhân viên cửa hàng, xác nhận lại đúng ba lần, “Đây không phải áo nam, thật đấy chứ?”

Khi Đường Uyển Như đôi mắt ngấn lệ từ bỏ cái áo, một nhân viên bán hàng khác mặt tươi như hoa chạy tới, ánh đèn cuối cùng: “Cô ơi, bên này chúng tôi vẫn còn một chiếc kiểu của nam, ổng y hệt, cô mặc lên, đảm bảo người khác không nhìn ra đâu.”

“Chị nói không nhìn ra kiểu nam hay là không nhìn ra kiểu nữ?” Nam Tương phản ứng tức thì.

“Cái này...” cô nhân viên lúng túng.

Đường Uyển Như tức tối ném cái áo xuống, giận dữ: “Bắt nạt người ta. Không thèm mua nữa.” rồi bước tới kéo Nam Tương mắt đang tròn tròn đầy lòng trắng như sắp nghệt thở nhăm nhăm đi ra.

Nhưng, đó không phải là cái áo cuối cùng vắt lên lưng dè chết con lừa, đòn chí mạng sau rốt do Nam Tương gây ra.

Con bé đột nhiên nhìn thấy một cái áo khác trong cửa hàng, thử xong cỡ S, thử dài sườn sượt bước ra: “Rộng quá!”

Đường Uyển Như bức bối phẩy tay đi luôn.

Bị bỏ rơi, Nam Tương một mình lang thang, không chút hứng thú. Nó vốn không thích mua sắm, huống hồ là ở mấy trung tâm thương mại này, trừ phi có ảm á hoặc Cổ Ly tặng, còn thì không đời nào nó mua. Nhưng Thượng đế thật không công bằng, mỗi lần Nam Tương mặc những chiếc váy mua từ các cửa hàng nhỏ ven đường đứng ừa đám con gái, bọn con trai bắt ác đều quên bằng bạn gái của mình, dán chặt mắt vào nó. Vì thế, Uyển Như luôn ữ một khoảng cách nhất định với Nam Tương.

Đi hết bốn tầng trung tâm thương mại, Nam Tương quyết định đến trường báo danh sớm một chút. Nó cầm tập tranh mang ra quầy thanh toán, rồi ôm quyển sách to tướng đi thẳng về phía trạm xe buýt.

Xuống xe buýt, Nam Tương thông thả rảo bộ đến trường, dọc đường trông thấy vô số gương mặt mới mẻ và phần chần. Ngày khai ảng năm nào cũng rất đông sinh viên mới mang theo xúc động và lo sợ bước vào cổng trường đại học có tới chín mươi lăm phần trăm sinh viên đều là người Thượng Hải, kiến trúc xa hoa bậc nhất Trung Quốc này. Thật khó tin nổi, một trường đại học, chỉ dựa vào các tòa ảng đường và thư viện mà đã có thể sánh vai với tháp Kim Mậu[1], Đông Phương Minh Châu... trở thành một trong mười công trình kiến trúc lớn của Thượng Hải.

Các cô nữ sinh đi phía trước đều vừa trên taxi bước xuống, quả tình, vị trí trường không ở trung tâm thành phố, nếu chẳng phải may mắn có nhà gần đây, tiền taxi chắc chắn vượt ba con số, cứ theo đó mà suy đoán thì nhà bọn họ có lẽ cũng khá ả.

Đám nữ sinh đều trang điểm đúng một gái trẻ đặc trưng Thượng Hải, rất tinh tế, thi thoảng, lúc các cô nàng nghiêng đầu trò chuyện với người đi cạnh, Nam Tương có thể nom rõ hàng mi từng sợi chuốt kỹ dài tới hai milimét, trông như hai cái bàn chải dựng đứng.

Một cô trong nhóm bỗng cất ọng cao vút trong veo y như ọng Lâm Chí Linh: “Oa! Giảng đường lớn ghê! Lại còn toàn bằng đá trắng nữa! Cứ như cung điện ấy! Tớ cảm ả mình cứ như công chúa ấy!”

Bụng Nam Tương đột nhiên cuộn lên chua loét, miệng ợ ra một tiếng nghe như phát nôn. m thanh này vừa vắn nói theo câu: “Tớ cảm ả mình cứ như công chúa ấy.” Không khí ừa đôi bên trở nên hơi gượng gạo. Nam Tương xua Hua tay nói: “Tôi không có ý gì đâu.” Đương nhiên đối phương không chấp nhận nỗi câu phân bua này, Nam Tương nghĩ một lát, lại thành khẩn nói thêm: “Tôi ghen.”

Đối phương lập tức chấp nhận cách ả thích này, nét mặt lộ vẻ thích thú, miệng thốt ra một tiếng kêu “a...” thoảng như ó.

Trong bữa tối, Nam Tương kể cho tôi mẩu tiểu phẩm đó, opening của nó thế này: “Lâm Tiêu, cậu hoàn toàn không biết hôm nay trường mình tiếp nhận một bầy yêu thú thế nào đâu.”

Tôi luôn cực kỳ báỉ phục tài văn chương của Nam Tương, chẳng hạn trong mớ ngôn từ quen thuộc “yêu tinh”, “yêu nghiệt”, “yêu quái”, “quái thú” nó có thể bỏ cũ thay mới chọn chuẩn ngay từ “yêu thú” rất xác đáng này.

Cảnh “công chúa” bị dây mấy chục chiếc xe riêng sang trọng đỗ trước cổng Học viện Mỹ thuật gây tổn thương sâu sắc là ending của câu chuyện. Nam Tương nói: “Thấy toàn BMW, Mercedes, Cadillac, thậm chí Rolls Royce, nàng ta cuối cùng cũng ngộ ra ngồi taxi đến trường chẳng phải công chúa gì, chỉ là hầu gái thôi.” Sau rốt nó chêm một câu: “Tất nhiên, đi xe buýt như tớ thì là nữ nô rồi.”

Nam Tương nói vậy, thú thực trong lòng tôi không vui chút nào. Nó là đứa tài hoa xuất chúng, trong các cuộc thi vẽ hằng năm dù cấp trường hay cấp quốc a, đều ảnh những thứ hạng đáng mơ ước. Có điều nhà nó quá bình thường, mà ai cũng biết cái Học viện Mỹ thuật này ổng như một lò thiêu được xây dựng chỉ để đốt tiền, năm nào cũng có vô số bậc phụ huynh chất hàng bó tiền dùng xe chở đến, trút vào ngọn lửa rừng rực kia, bầu trời bao phủ học viện nhuộm đỏ sắc màu của những ngọn lửa và tro bụi mịt mù. Trước đám lửa ấy, suất học bổng hằng năm có khác nào cốc nước nhỏ tí xíu, ội xuống, “xèo xèo” trong nháy mắt đã bốc hơi rồi.

Nhưng Nam Tương không quá để tâm đến chuyện này.

Khai ảng hôm đó, người muốn nôn không chỉ mình Nam Tương.

Đường Uyển Như uất ức đẩy mình từ Trung tâm Thương mại về tới trường liền lập tức tập luyện. Giờ nó đã chạy được hai mươi chín vòng trong sân nhà thể chất, bài tập thể năng ba mươi vòng không gì thay đổi của mỗi lần tập luyện. Cứ nhìn những người phụ nữ cơ bắp cuộn cuộn chạy phía trước, cảm ả bất lực “hay là bỏ cuộc” lại dấy lên trong nó. Mồ hôi bóng nhẫy, cơ bắp nổi gồ, hơi thở phì phì... những thứ này có phù hợp nổi với hai tiếng “phụ nữ” hay không?

Trở thành một tuyển thủ cầu lông Huất sắc tuyệt đối không phải là mơ ước của Uyển Như (thành ra Lâm Chí Linh mới là ước vọng của nó... nếu thực sự không thể được, Từ Nhược Tuyên cũng OK), mà là mơ ước của bố nó. Lúc này, bố nó đang đứng ở rìa sân tính ờ chạy của mỗi vận động viên. Có ông bố dạy thể dục, đối với Uyển Như, không khác nào là cơn ả mộng bất tận bắt đầu từ tuổi thơ kéo dài đến mãi bây ờ.

Hồi lên bốn, lần đầu tiên bố dất nó ra bể bơi, chuẩn bị dạy bơi cho nó, vừa hay gặp ông bạn đồng nghiệp, một huấn luyện viên bơi lội đang rèn luyện cậu con trai sáu tuổi của mình, bố nó nói tỉnh bơ: “Con gái tôi cũng biết bơi từ lâu rồi,” và nhanh như chớp vung tay đẩy nó xuống bể. Đường Uyển Như chưa kịp hiểu chuyện gì Hãy ra, đã như quả bóng bằng chì cứng đờ chìm ngấm.

Thi thoảng thay đồ trước gương, lúc cánh tay đang ợ quá đầu, Uyển Như nhìn thấy cái ụ thịt dày bịch trên vai và lưng mình, khoảnh khắc ấy, nó cảm thấy nước mắt chưa xót trào ra, nhưng cũng trong khoảnh khắc

ấy tinh thần lạc quan chủ nghĩa kiên cường cứu vãn nó: “Ôi, mắt mình đầy ứ nước, ông nữ nhân vật chính trong phim Quỳnh Dao thế!”

Hồ bình nước tinh khiết trong phòng học cạn, mọi người vẫn thường xuyên nhờ nó tự nhiên như không: “Uyển Như, đi đổi hộ cái bình nước nào!”

“Trong khoảnh khắc ấy, tớ có cảm ác niết bàn.” Đường Uyển Như có lần nói thế với chúng tôi về tâm trạng của nó. Nhưng, thấy vẻ mặt bối rối của chúng tôi, nó nhận ra ngay chắc chắn đã nói sai chữ gì đó rồi, “Chả lẽ niết bàn không phải để hình dung tâm trạng vô cùng tuyệt vọng hả?”

“À, sự thực thì, niết bàn là để hình dung một loại chất mềm mại.” Cố Ly thần nhiên đáp.

“Thật hay đùa vậy...” Uyển Như nom có vẻ nghĩ ngợi, “thế thì tớ chỉ ước gì cơ thể của tớ trở thành niết bàn!” Nam Tương và tôi cùng biểu lộ vẻ đau khổ.

2. Chương 01b

Mãi rồi Uyển Như cũng tìm được chứng cứ để tự an ủi mình, sau khi trịnh trọng mời cả nhóm đến nhà thưởng thức đĩa nhạc của Madonna, nó cho dừng hình lúc Madonna đang làm một động tác Yoga. Nó cầm cái ống hút nước ngọt như cây thước dạy học chỉ vào bắp tay to của Madonna, rặng rờ nói: “Nhìn xem, dù cơ bắp, cũng có thể là một phụ nữ hoàn mỹ chứ.”

Nhưng cái kiểu tự huỷ hoại hoặc thế này đã bị Cố Ly hôm đó ngủ lại nhà nó đập vỡ nát. Nửa đêm, Cố Ly chợt kêu thét lên thất thanh, bật ngồi dậy trong bóng tối. Uyển Như hoang mang bật công tắc đèn đầu giường lên, Cố Ly thở hắt ra như trút được gánh nặng: “Vừa nãy tự nhiên mò phải cánh tay cậu, nửa tỉnh nửa mơ cứ tưởng có gã đàn ông nằm cạnh, làm tớ sợ hết hồn!”

Cố Ly vừa trút được gánh nặng, chợt nhận ra Uyển Như biến sắc mặt rất nhanh.

Cố Ly bèn nghiêm túc vớt vát: “À, ý tớ là...”

“Cố Ly! Cậu còn dám nói thêm một tiếng nữa, ngay bây giờ tớ sẽ vào bếp mở bình gas cho cả hai cùng chết luôn!” Đường Uyển Như gào.

“Dừng...”

Thế là Uyển Như tức khắc hét lên, nhồm dậy chạy lao ra bếp. Cố Ly lẩm bẩm: “Không lẽ nó đi lấy dao...”

Là người về cuối cùng sau ba mươi vòng chạy, Uyển Như đưa mắt nhìn bố, vẻ mặt khó coi đúng như dự đoán, có thể viết gọn thành hai chữ “khinh thường”.

Uyển Như coi như không trông thấy, nhanh chóng xoay lưng đi vào phòng nghỉ của vận động viên.

Nó cởi bộ trang phục cầu lông đầm mồ hôi, lại cởi áo lót bó sát bên trong, mở tủ lấy cái váy liền thân và áo ngực, đang sắp mặc vào thì nghe tiếng mở cửa, quay đầu lại, liền thấy một bộ mặt chưa từng gặp.

Quan trọng hơn là, “bộ mặt đó” cũng đang cởi trần, mắt xoáy vào khoảng ngực phơi ra của nó không cách nào rời đi, sau ba giây yên lặng như địa ngục, cậu ta mới đỏ mặt nói: “Tôi... tôi vào nhầm... ư?”

Đường Uyển Như bị chữ “ư” kia gây tức giận tột độ.

Trong bữa tối, Uyển Như tay phải vung cao, mạnh mẽ hệt như đang quất vọt cầu lông, xúc động đỏ mặt nói: “Hai mươi hai năm nay, lần đầu tiên tớ bị người khác nhìn thấy vú đấy!”

Con bé nói dứt chữ (...) cuối cùng, người ở nhà ăn trong vòng tròn đường kính hai mươi mét kể từ chỗ chúng tôi đột ngột ngoái hết cả đầu lại nhìn. Tôi với Nam Tương lập tức cúi mặt xuống.

“Là lần thứ hai, tớ nhớ là tớ cũng đã nhìn thấy. Mà bây giờ cả cái nhà ăn này đều biết người khác nhìn thấy vú cậu rồi, cậu có thể gào khê hơn một tí không, tớ hơi lo là bác đun nước sôi tăng dưới sẽ bỏ lỡ một mục

hay hôm nay trên đài mắt đây.” Trong ánh nhìn của một lũ nam sinh vây quanh, Cố Ly vẫn điềm tĩnh gấp thức ăn. Tôi và Nam Tương đưa bát lên che mặt.

“Đó không phải là điểm quan trọng!” Đường Uyển Như hạ thấp giọng, nhưng vẫn không giấu nổi kích động, “Quan trọng là hẳn dựa vào đâu mà dám thêm chữ ‘ư’ sau câu ‘tôi vào nhầm’ chứ! Dựa vào đâu?”

“Đó không phải là điểm quan trọng! Tôi không chỉ li hai mươi tư tệ! Điểm quan trọng là cách tính thuế của các người hoàn toàn sai. Tôi cho các cô biết, tôi học kế toán chuyên nghiệp đấy, phần nhỏ hơn tám trăm tệ không cần tính thuế, mà thuế tiêu chuẩn của nhuận bút là mười bốn phần trăm chứ không phải mười bảy phần trăm!” Cố Ly cầm chiếc túi hiệu LV bố mới tặng, bước nhanh qua đoạn vỉa hè gần tòa nhà đang thi công, tay cầm điện thoại lớn tiếng diễn thuyết một cách nghiêm túc.

“Được rồi, được rồi, bù cho cô hai mươi tư tệ, phiền chết được!” Đầu kia đáp.

“Tôi không cần hai mươi tư tệ, mà là cần thái độ, thái độ chuyên nghiệp! Nếu các cô có thái độ như vậy, thì đây là lần cuối cùng tôi viết bài cho báo của các cô!” Cố Ly nghiêm trang tuyên bố.

“Thế thì đây cũng là lần cuối Thời báo kinh tế dùng bài của cô.” Biên tập viên bên kia rõ ràng bình tĩnh hơn nó nhiều.

Một tháng trước, Cố Ly vẫn còn vô cùng tự hào về mình vì có bài đăng trên Đường nguyệt thời kinh (Nguyệt san Thời báo kinh tế) - một tờ tạp chí tài chính, có điều, hôm nó khảo cả hội nhân vụ này, biểu hiện của Đường Uyển Như mới thực là đáng nói. Khi Cố Ly làm bộ ngượng ngùng, rút trong túi ra tờ tạp chí có đăng bài của nó, Uyển Như thản nhiên nhìn lướt qua, nói: “Ồ, kinh nguyệt đương thời à,” Cánh tay Cố Ly thận trọng giữ chắc tờ tạp chí như đang nâng món đồ cổ dễ vỡ, cứng đờ trong không trung.

Bữa khao bốc hơi, đáng lẽ do Cố Ly mời biến thành KAMA (Không Ai Mời Ai), đã vậy Cố Ly còn điên cuồng gọi các món cao sang như vây cá mập, cánh thiên nga, khiến tôi và Nam Tương kêu khổ không nên lời. Dĩ nhiên chúng tôi vô cùng cảm hận Đường Uyển Như đã cướp đi một cơ hội ăn ngon miễn phí, nhưng lời giải thích của nó khiến chúng tôi đành phải tha thứ. “Với trình độ văn hóa của tớ, thực sự khó chấp nhận nổi giữa chữ ‘đương thời’ thêm một chữ ‘nguyệt’, cũng không thể chấp nhận giữa chữ ‘kinh nguyệt’ thêm một chữ ‘thời’, điều này hoàn toàn nằm ngoài phạm trù kiến thức của tớ!”

Chúng tôi đều thấy nó nói cũng có lý.

Đem một cuốn tạp chí như thế ra làm khó một con bé từ hồi tiểu học đã hiếm khi học văn hóa, chỉ dựa vào tư cách học sinh năng khiếu thể thao để lên lớp đều đều, đây đúng là lỗi của Cố Ly.

Cố Ly đang muốn tranh luận thêm vài câu thì trong điện thoại văng ra tiếng đập máy. Nó nhìn điện thoại trên tay, há miệng kinh ngạc, tưởng như không thể tin được sự thật vừa xảy ra trước mắt. Sau một phút chần chừ, nó cúi kính dập búp nắp điện thoại, vậy là cái nắp cũng vô cùng cúi kính văng khỏi thân máy rơi xuống...

Nếu muốn có định nghĩa của câu “Đổ thêm dầu vào lửa”, thì hợp nhất chính là lúc Cố Ly còn chưa hoàn hồn sau vụ nắp điện thoại gãy lia chần chừ, một lũ nam sinh mười lăm mười sáu cười xe đạp địa hình bóng loáng bỗng từ sau lưng phóng vọt qua, bùn nước bắn tung tóe. Đang là nàng Bạch Tuyết, bất ngờ biến thành con chó đốm, tình cảnh đó đương nhiên khiến Cố Ly sững sờ.

Còn nếu muốn có định nghĩa của ba chữ “đòn chí mạng”, thì đó chính là lúc cậu bé đẹp trai đi cuối cùng, ngoảnh lại hét lên với Cố Ly đang ngây người trở mắt: “Bà chị, xin lỗi nhé.”

Trong nhà ăn, Cố Ly ném chiếc điện thoại gãy đôi lên bàn, nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiêng rằng: “Nó dựa vào đâu mà gọi tớ là ‘bà chị’? Nó nghĩ nó bao nhiêu tuổi?”

“Bị bọn con trai mười lăm tuổi gọi bằng chị là chuyện thường thôi.” Nam Tương húp món canh hàng ngày của nhà ăn, thừng thẳng nói.

“No! Chị với bà chị là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau! Cũng như cô với bà cô vậy! Hai sinh vật thuộc về hai thế giới! Chúng làm tớ bị bùn bắn đầy người như con chó đốm thì là vô ý, nhưng, cái thằng gọi tớ là

bà chị, thì đúng là sỉ nhục cố ý! Cố ý! Sỉ nhục!” Ánh mắt Cố Ly quét từ khuôn mặt Nam Tương chĩa sang tôi, “Lâm Tiêu, chẳng lẽ trông tớ già thật?”

“À, thực tế thì...” Uyển Như không bỏ lỡ cơ hội tung đòn báo thù.

“Cậu không được trả lời!” Cố Ly kiên quyết chặn nó lại, rồi quay đầu, tiếp tục dùng ánh mắt khấn thiết nhìn tôi, “Tớ mới hai mươi một tuổi thôi mà!”

“Mấy tháng nữa là cậu sinh nhật lần thứ hai mươi hai rồi, tớ còn chưa nghĩ ra tặng quà gì đây này.” Uyển Như nhanh như cắt vẫn túm chặt cơ hội báo thù.

Nhìn khuôn mặt nhanh đông cứng tức thì của Cố Ly, tôi vội bảo: “Chúng nó bây giờ toàn thể ấy mà, bọn tớ cũng vấp cả rồi. Không phải nghĩ ngợi đâu.”

“Thật không?” Nét mặt Cố Ly dịu đi.

“Tớ thì chưa.” Uyển Như nói.

“Tớ lại càng không.” Nam Tương diễn trò “đổ thêm dầu vào lửa”.

Cố Ly nhìn tôi: “Lâm Tiêu, còn cậu?”

“Tớ đúng là chưa...” thốt ra được nửa câu, tôi ý thức ngay là mình vừa hoàn tất “đòn chí mạng”, nhìn sắc mặt chẳng khác nào Từ Hy thái hậu của Cố Ly, bèn vội nói thêm, “... nhưng tớ tin sẽ nhanh thôi!”

Nam Tương nhìn bộ mặt nhăn nhó khó đăm đăm của Cố Ly, nói: “Nếu ngày nào cậu cũng trang điểm như sắp đi dự tiệc từ thiện và không dứt bỏ tình yêu cuồng nhiệt với màu đen, có ngày ra đường bị người ta gọi là mẹ, tớ cũng không ngạc nhiên đâu.

“Thế còn cậu, hôm nay có gặp chuyện gì không?” Châm chọc xong Cố Ly, Nam Tương nhìn sang tôi, rốt cuộc, khi bữa tối gần kết thúc, bọn chúng đã nhớ chuyển về chủ đề liên quan tới tôi.

Tôi kể với bọn nó một ngày toàn chuyện vặt vãnh, ngoài việc suýt giết chết một phụ nữ bằng cái đồng hồ báo thức ra, không có chuyện nào đáng chú ý, buổi sáng tới trường làm xong thủ tục nhập học, nhân tiện giúp thầy hướng dẫn sinh viên năm thứ nhất bên khoa Văn giải quyết vài chuyện nhí nhằng. Tám mươi phần trăm sinh viên nam năm thứ nhất đeo kính, hai mươi phần trăm còn lại, một nửa mặc quần cộc, để lộ tất ni lông trắng, nửa còn lại nếu vớt vào biển người, vĩnh viễn không thể tìm ra chúng nó.

Báo cáo kết thúc, điện thoại của tôi đột nhiên reo.

Nhìn màn hình, tôi há miệng, cuối cùng tôi cũng có một sự kiện nóng trong ngày đầu tiên nhập học giống ba đứa kia, hơn nữa, tôi tin đây còn là sự kiện nóng bỏng nhất trong nhóm nữa.

Tin nhắn trên màn hình có nội dung: “Cô Lâm Tiêu, chúng tôi đã quyết định nhận cô làm trợ lý đặc biệt cho tổng biên tập tạp chí M.E. Thông tin cụ thể đã gửi vào địa chỉ email ghi trong hồ sơ của cô. Xin mời xem.”

Trong lúc tôi còn đang ngây người ra, Nam Tương cứ không ngớt lặp đi lặp lại hết “ôi trời ơi” lại “thật hay giả thế”, Cố Ly lý trí hơn, yêu cầu tôi điều tra rõ ràng, có khả năng đây là tin nhắn lừa đảo.

Uyển Như cực kỳ điềm tĩnh, tôi có thể hiểu được, vì nó chẳng bao giờ đọc sách. Nó thà nằm sấp trên sofa nướng hết cả buổi chiều vào đồng phim và bóng ngô, còn hơn đọc một cuốn tiểu thuyết khiến người ta rơi lệ hoặc hôn vía run rẩy dựng cả tóc gáy. Cho dù có bảo nó “Quách Kính Minh là nhà thơ đời Đường”, nó vẫn cứ điềm nhiên đáp “Ồ, vậy sao”, lại còn luôn đĩnh ninh Vương Sóc và Vương Mông là anh em ruột nữa.

Xong bữa, chúng tôi quay về ký túc xá. Tuy học khác khoa, nhưng bốn đứa đã bằng mọi thủ đoạn chuyển được về ở chung một phòng trong ký túc.

Ký túc xá trường chúng tôi phải nói là cực kỳ xa hoa. Không hề có cảnh một phòng nhồi bốn người hoặc tám người như trong các trường đại học bình thường, cũng không có chuyện phải đi xuyên hết hành lang tới toilet ở tận đầu kia để đánh răng tắm rửa, cũng tuyệt đối không thể có cảnh học trò chong đèn đêm thâu cần mẫn đọc sách, Cố Ly gọi đó là “những tình tiết hư cấu trong phim truyền hình”. Cuộc sống của chúng tôi là: có điện liên tục 24 giờ, nước nóng sẵn sàng 24 giờ, toilet riêng, bốn người một phòng suite, hai người

một phòng ngủ có điều hòa riêng, lại còn có một phòng khách chung. Cố Ly còn mua cả sofa và tràng kỷ về bày phòng khách, giữa phòng trải thêm thảm dệt len, thế là cuộc sống của chúng tôi bắt đầu có thêm thời gian cho trà chiều và Yoga.

Xem ra, cuộc sống của chúng tôi giống “tình tiết hư cấu trong phim truyền hình” hơn.

Tuy quay về ký túc xá rồi chúng tôi không tiếp tục chủ đề M.E nữa, nhưng tôi vì chuyện này mà thao thức. Nằm trên giường mãi không ngủ được, tôi nhồm dậy, lấy cả đồng tạp chí M.E trên giá sách xuống. Đang lấy, một cuốn rơi trúng đầu Nam Tương, làm nó suýt ngất xỉu - mỗi cuốn tạp chí thời trang ấy đều to và dày, nặng gần một cân, thực sự có tiềm năng trở thành hung khí.

Tôi mở trang Cast trong số mới nhất, cái tên nằm sau dòng “tổng biên tập” là: Cung Minh.

Đây là lần đầu tiên tôi để ý tới cái tên này, ông ta chính là ông chủ tôi sắp đối mặt.

Nhưng lúc đó, tôi tuyệt nhiên không biết mọi thứ ở sau hai chữ “Cung Minh”.

Trong phòng khách, Cố Ly đang dùng điện thoại bàn gọi cho Cố Nguyên, bạn trai nó, báo điện thoại hỏng rồi, tạm thời không thể liên lạc bằng di động được.

Chúng tôi đều cảm thấy Cố Ly và bạn trai nó đúng là một cặp trời sinh, một tên là Cố Ly, một tên là Cố Nguyên, có khi sau này sinh con trai đặt tên là Cố Thành hoặc Cố Hương cũng nên, vậy là cả nhà thành tam bảo cát tường, hạnh phúc vui sướng, cùng nắm tay nhau chạy nhảy trên thảo nguyên bao la. Càng khéo hơn nữa là Cố Ly học chuyên ngành kế toán, chí hướng về sau sẽ làm kiểm toán viên; còn Cố Nguyên học đầu tư tiền tệ, thật hợp đôi. Đầu tư kiếm tiền, lách thuế trốn thuế, quả là một tổ hợp hoàn mỹ.

Còn Nam Tương đang đứng ngoài ban công, xoay lưng lại với tôi, trầm ngâm nhắn tin.

Tôi biết nó gửi tin nhắn cho ai.

Nhưng tôi không thể nói gì, tôi bước lại gần nó, khẽ thở dài, coi như biểu lộ lập trường của mình. Nó ngoảnh lại tặng tôi nụ cười đau khổ.

Tôi thấy mắt nó lấp lánh ánh sáng, như ngôi sao rực rỡ mùa hè.

Cuộc sống bình lặng mờ mịn của chúng tôi không chỉ toàn tiếng cười thanh thoi và những trò đùa thú vị. Khi thời gian ngày lại ngày chậm chậm xô tới, có rất nhiều nỗi đau giống những cây đinh cuốn theo vòng bánh xe quay tròn cắm vào tim.

Đau khổ bắt nguồn từ tình yêu. Hạnh phúc cũng bắt nguồn từ tình yêu.

Màu đêm đậm đặc ngoài cửa sổ càng thêm nặng nề vì tĩnh mịch, tựa hồ nước ngày lặng gió. Dưới sắc đèn đường vàng vọt, thi thoảng một đôi nam nữ hẹn hò dựa vào nhau bước qua. Bóng họ bị kéo dài thướt, như hai chữ “hạnh phúc” viết lớn.

Nam Tương và tôi giống nhau, cùng mất ngủ. Nó khẽ trở mình trên giường, sợ làm tôi thức giấc.

Tôi rúc đầu vào chăn, luồn tay rút điện thoại dưới gối, nhắn tin: “Anh ngủ chưa? Đang làm gì?”

Mấy phút sau, màn hình điện thoại sáng lên, Giản Khê trả lời: “Anh đang đọc sách, Tình yêu và lưỡi dao. Sao em chưa ngủ?”

Tôi bấm nhanh: “Em rất nhớ anh.”

Lát sau, tin nhắn đáp: “Anh cũng thế. Mau ngủ đi, ngủ cũng nhớ được anh mà. Cuối tuần anh tới gặp em.”

Tôi ôm tin nhắn của Giản Khê sát vào ngực, cảm thấy người nóng ran hồi lâu.

Tôi mở ảnh Giản Khê trong điện thoại, anh mặc sơ mi trắng, đầu tóc gọn gàng, dáng cao gầy, hệt như người mẫu. Đó là hồi cấp Ba, trong ảnh anh còn đeo cặp sách, mỉm cười với ống kính, hơi hé lộ răng.

Anh giống một cái cây.

Ngày khai giảng qua.

Cuộc đời chúng tôi cũng dịch chuyển từng ngày như vậy. Mỗi giây, mỗi phút, mỗi giờ dịch chuyển như những hư ảnh thành ngày tháng dài vô tận, cuối cùng tụ lại thành dòng sông thời gian trải dài, thành thời đại lớn chúng tôi đang sống.

Tôi, chúng tôi, đều ở trong đó, là phần nhỏ bé li ti nhất.

Trong giấc mơ có rất nhiều sắc xanh mơ hồ, dần dần rõ nét hơn, là một vạt cây lớn lặng ngắt không phát ra âm thanh nào.

Bóng cây im lìm lan thành một mặt biển, tràn về phía đất liền.

Con sóng lớn xanh ngắt cuộn cuộn xô tới.

3. Chương 02a

CHƯƠNG 2

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Cố Ly cầm xấp tiền màu hồng khá dày từ máy rút tiền, nhét vào ví vênh mặt đi về phía thang máy.

Tâm trạng Cố Ly vốn đang rất vui, cuối cùng nó đã thoát được chiếc điện thoại hắc ám “tự nhiên gãy đôi” lần trước. Kể từ khi bắt đầu dùng thẻ tín dụng ba năm trước, nó hầu như không mấy thích sử dụng tiền mặt. Với mọi trường hợp không thể quẹt thẻ, nó đều khịt mũi khinh thị và sôi sục bất mãn, nhưng chúng tôi biết tổng lý do quan trọng bên trong, đó là mức tiêu dùng qua thẻ cào mỗi tháng sẽ tích điểm cho nó, một điều kiện mà tiền mặt không thể mang lại. Cùng tiêu một số tiền, bên nào có lợi hơn thì nhất định phải giành lấy, một xu cũng không thể bỏ qua. Là một nhân viên kế toán trong tương lai, trên phương diện tính toán chi li, Cố Ly thể hiện vô cùng xuất sắc. Có lần ở quầy thu ngân trong siêu thị, xếp hàng đứng trước chúng tôi là một chị xách túi Prada mặc đồ Dior kiên quyết đòi nhân viên thu ngân trả năm đồng tiền lẻ. Cô nhân viên lịch sự lời cả ngăn kéo đựng tiền ra, giơ hai tay nói: “Chị tự nhìn xem! Tôi làm gì có năm đồng lẻ! Tìm khắp Thượng Hải này chắc cũng khó có được năm đồng lẻ!” Tiểu thư Dior vẫn lý sự, cuối cùng gọi cả quản lý siêu thị ra, rốt cuộc lấy được năm đồng lẻ, đắc thắng ra về. Trong khi ai nấy đều kinh ngạc và hơi khinh thường cô nàng tiểu thư Dior, Cố Ly lại bị chấn động mạnh, như về sau nó thốt lên: “Lúc đấy quả thực tớ muốn đứng nghiêm kính chào cô ấy!”

Cố Ly cầm xấp nhân dân tệ xòe ra trên mặt quầy, diễn thuyết đúng năm phút về chuyện “cửa hàng to thế này mà không quẹt thẻ được, thế thì thành ra cái thẻ thống gì,” sau đó mới cầm chiếc điện thoại vừa mua xong đắc thắng bước ra.

Nghe xong câu chuyện cực kỳ vô vị, tôi quay ra nghịch chiếc điện thoại mới của Cố Ly. Kiểu máy rất nam tính, vỏ bằng thép đen, đường nét chắc chắn, tôi bấm bấm, trong óc bỗng hiện lên cảnh tượng hoành tráng: chính tôi đang cầm điện thoại nói “A lô, tôi là Lâm tổng đây!” Miệng bắt gặp cũng hơi mấp máy, tôi vội đưa chiếc điện thoại cho Nam Tương. Nam Tương làm thỉnh, ngả vội người ra phía sau, cứ làm như tôi vừa đưa nó quả lựu đạn, kêu lên: “Chị ơi, tha cho tôi, mau bỏ ra!” rồi nhìn sang Đường Uyển Như, nói thêm: “Nhưng trông có vẻ hợp với Uyển Như lắm đấy.”

Cố Ly chẳng chút méch lòng, vươn tay giằng lại, vuốt ve nhẹ nhàng mấy cái như để bày tỏ tình yêu với cái điện thoại mới, rồi ném phắt vào miệng chiếc túi LV của nó - chúng tôi đều biết, chỉ một hai tháng nữa, trong túi nó sẽ có con điện thoại mới.

Cả tôi lẫn Nam Tương đều ngạc nhiên thấy Uyển Như không phản ứng gì khi bị bọn tôi chọc ghẹo. Hai đứa quay đầu nhìn, chỉ thấy nó trắng nhợt, ngồi nghiêm trang đến bất thường trên ghế, gương mặt như tuyết đối vô cảm, điềm tĩnh không khác nào người sắp sang thế giới bên kia.

Cố Ly cầm thìa gõ mấy cái vào bát của Uyển Như, mới làm nó sực tỉnh. Ba đứa bọn tôi cùng nhìn nó bằng ánh mắt chan chứa đợi chờ, chờ câu chuyện của nó, bởi từ cái bộ dạng ấy của Uyển Như mà suy đoán, nhất

định đã xảy ra chuyện gì hay ho.

“Thôi vậy,” Uyển Như có vẻ phải mất vô khối sức lực mới hạ được quyết tâm, “tớ có thể kể cho các bồ, nhưng cảm phát biểu ý kiến đấy nhé!”

Bọn tôi lập tức gật đầu cái rụp.

“Tớ đã đăng ký dự thi Miss Yoga của trường...” Uyển Như rất bình tĩnh.

Ba đứa bọn tôi bắt giắc cùng há to miệng, hít một hơi không khí lạnh, cả quá trình đó không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng mọi cảm xúc đã lập tức được trao đổi qua những ánh nhìn phức tạp đan chéo vào nhau.

“Nhưng đó không phải điểm quan trọng...” Uyển Như nói thêm.

“Then it really really the point.” Ba đứa bọn tôi đồng thanh ngắt lời nó.

Chịu để cho Uyển Như giảng cho ba quả đấm, rốt cuộc bọn tôi đã nghe xong câu chuyện tao ngộ của nó.

Tổng kết lại, chính vì vội vàng đi tham gia Miss Yoga, nên buổi tập cầu lông vừa xong là nó tức tốc chạy đi thay quần áo ngay, nhưng không hiểu trời xui đất khiến thế nào, cửa phòng thay quần áo nữ lại khóa. Trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Uyển Như cúi đầu bước vào phòng thay quần áo nam không một bóng người, định đánh nhanh thắng nhanh cho xong. Nhưng vừa mới cởi áo lót ra chưa kịp mặc coóc xê vào, nó đã lần nữa nghe thấy một tiếng kêu lớn. Quay đầu, vẫn là bộ mặt lạ và tấm thân ở trần đó. Với chữ “ừ” kia, đến giờ Uyển Như vẫn còn ghi hận, nó nghĩ giây lát, quyết liều một phen, ngẩng đầu ưỡn ngực gào với tên con trai vừa kêu toáng lên: “Cậu là cái gì thế?”

Tên kia ngắc ngư một hồi, đỏ mặt nói: “Tôi là... Vệ Hải.”

Đường Uyển Như ngây ra đúng mười giây, giờ tay vịn lên tường.

“Hắn hiểu sai bét điểm mấu chốt! Ý tớ muốn hỏi xem hắn là cái quái quỷ gì! Hắn lại cho rằng tiểu thư đây có tình ý với hắn! Xấu mặt!” Uyển Như mặt vẫn trắng bợt, uống một hớp canh nóng xong, không thấy hồng lên được chút nào.

Cố Ly thông thả húp canh thịt viên, nói: “Về việc hiểu sai trọng điểm, cậu cũng chẳng có tư cách gì mà đi nói người khác. Cậu đừng quên năm ngoái cậu và tớ đến nhà bà nội tớ, lúc bà tớ niềm nở bảo: ‘Này, cô bé, mau ngồi xuống đây, uống miếng nước, uống miếng nước,’ cậu trả lời sao mà hay tuyệt.”

Mặt Đường Uyển Như rốt cuộc cũng đỏ lên.

Nam Tương ghé cổ hỏi: “Nó trả lời thế nào? Có phải là ‘cháu không phải cô bé’ không?”

Cố Ly cười nhạt hai tiếng, bắt chước giọng nói hùng hổ của Uyển Như, nói: “Ôi, sao lại uống nước miếng, bắn lắm,” ngừng một chút mới nói tiếp, “nước miếng của ai?”

“Bà nội tớ suýt nữa thì ngắt tại chỗ.” Cố Ly nheo mắt nhìn Uyển Như.

Tôi và Nam Tương nhìn Uyển Như, lập tức đẩy lên cảm giác muốn đứng nghiêm kính cẩn chào nó. Con bé này, thật quả sức kỳ dị rồi.

Nam Tương xoa cái bụng cười đến đau quần, hỏi: “Ý cậu là, hắn ta lại nhìn thấy... của cậu...”

“Đúng! Cái đồ không biết xấu mặt, lại nhìn thấy vú tớ lần nữa!” Đường Uyển Như đương nhiên câu cực độ, nước bọt bắn cả vào bát canh tôi vừa bung lên, tôi ngại ngần dừng ở giữa chừng, không biết có nên ăn tiếp hay không.

“Lần này khá lắm, giọng đủ vang, đến cả bác đun nước dưới tầng cũng nghe thấy rồi đấy!” Cố Ly phấn khích nói.

“Hai lần! Hắn nhìn vú tớ hai lần!” Cơn giận của Uyển Như rõ ràng đã ảnh hưởng nặng tới chỉ số thông minh và thánh giác của nó, câu nói của Cố Ly bằng như chưa từng được thốt lên.

“Hai lần? Ý cậu là hắn nhìn thấy hai lần rồi?” Cố Ly rõ ràng không muốn bỏ qua.

“Nhìn bà ngoại của cậu ấy!” Uyển Như rút cuộc đã khôi phục lại thính giác.

“Hơi khó đẩy, bà ngoại tớ bị chôn dưới đất lâu rồi,” Cố Ly vẫn tỉnh bơ, làm bộ mặt của một kiểm toán viên mẫu mực, “lại còn bị thiêu ra tro nữa, không có việc gì thì đừng có bởi người nhà ta lên phơi nắng...”

Uyển Như không đợi Cố Ly dứt câu, lại hét lên: “Ghét cậu quá, người ta sợ ma! Đừng nói chuyện ma nữa!”

Giờ thì đến lượt Cố Ly bị nó chọc tức điên: “Có bà ngoại cậu là ma ấy! Cả nhà cậu mới là ma! Còn nữa, lần sau, cậu còn dám nói mấy chữ ‘người Tây người ta’ kia trước mặt tớ, tớ thề sẽ chôn sâu cậu xuống đất không cách gì đào lên được luôn.”

Tôi đang hào hứng theo dõi cuộc đấu khẩu thường ngày giữa Cố Ly và Uyển Như thì bị tiếng chuông điện thoại làm đứt đoạn. Cố Nguyên gọi, tôi bắt máy, nghe anh hỏi: “Lâm Tiêu, Cố Ly đang ở cùng em hả?”

“Vâng, bọn em ngồi ở sảnh mở bên nhà ăn số 1.”

“Thế đừng đi đâu nhé, anh đến ngay bây giờ.”

“Ừm.”

Tôi tắt điện thoại, bảo Cố Ly là Cố Nguyên. Cố Ly gật gật đầu, tiếp tục chuyện bà nội bà ngoại với Uyển Như.

Từ xa đã thấy Cố Nguyên bước tới, bên cạnh có một anh chàng khá bảnh trai. Cố Nguyên khoác vai anh ta, trông như một cặp đôi ăn ý. Mắt tôi và Nam Tương sáng lên ngọn lửa rừng rực, trong khoảnh khắc bỗng cùng nhớ lại những ngày tháng học cấp Ba.

Từ hồi cấp Hai, Cố Nguyên trông đã ngời ngời, lại còn có một đặc điểm nữa là người đi bên cạnh bao giờ cũng ngồi ngồi chả kém, chuyện đó gần như đã trở thành quy luật. Với bọn con gái trẻ ranh như chúng tôi, như thế quả là kích thích quá sức.

Bắt đầu lên cấp Ba, Cố Nguyên và Giản Khê đã kè kè với nhau như hình với bóng. Hồi đó, bốn đứa gồm: tôi, Cố Ly, Nam Tương, Uyển Như, và cả hội con gái trong trường đều coi hai người bọn họ là hình mẫu để phác họa, tô vẽ, thêu dệt, mộng tưởng, bịa đặt, trông ngóng, mưu toan bày đặt không biết bao nhiêu câu chuyện đồng tính đau khổ triền miên bất tận. Vả lại, bọn họ cũng rất hợp tác, “sẵn sàng” cung cấp vô số “chất liệu sáng tác” khiến chúng tôi phải hét lên hoặc nín thở, ví dụ hai người thường xuyên mặc chung quần áo, đến cả may ô cũng không ngại đổi chác, trong óc chúng tôi vì thế đều bắt giắc hiện ra cái câu cửa miệng của đám con gái mê chuyện đồng tính nam: “Hơi ấm thân thể của anh bao trùm hơi ấm thân thể của anh ấy”; bọn họ thường xuyên mua giày thể thao giống nhau; một người đi xếp hàng mua cơm, một người ngồi giữ chỗ trông cặp sách; hai người uống chung một chai Coca; cuối tuần Giản Khê về nhà, còn mang quần áo của Cố Nguyên về giặt, vì nhà Cố Nguyên xa hơn, không hay mang về; thậm chí có thể thường xuyên nhìn thấy Cố Nguyên đang giúp Giản Khê bẻ lại cổ áo... Bọn họ cứ thế một lần, hai lần, năm lần bảy lượt khiêu khích giới hạn chịu đựng của chúng tôi.

Vụ kinh điển nhất là lần Giản Khê và Cố Nguyên tham gia chạy tiếp sức trong đại hội thể thao của trường, là hai người cuối cùng trong vòng thi 100 m x 4 của nam, họ còn thu hút được nhiều ánh mắt chú ý hơn lúc bình thường.

Cố Nguyên là người tiếp sức thứ ba gắng sức lao về phía Giản Khê đang khom khom xoay lưng về phía anh (...), đúng lúc sắp chuyển được cây gậy chạy tiếp sức, một đứa con gái đeo kính trong lớp tôi bất chấp tất cả xông lên hàng người đứng trước, tựa như quên hết mọi thứ trên đời: “Cố Nguyên! Mau cho anh ấy! Cho anh ấy đi! A! Giản Khê nắm lấy! Ôi! Nắm chặt vào! Nắm chặt vào!”

Không khí xung quanh đông cứng trong chớp mắt, bầu không khí tĩnh mịch lan truyền một cách kỳ dị những tiếng thở gấp liên hồi của rất nhiều nữ sinh. Mấy phút sau tôi và Nam Tương nhìn thấy một cô nàng ngồi dang trước mặt đổ tía lên lăn ra ngất.

Từ đó, trong trường cấp Ba của chúng tôi lại có thêm một từ lóng. Rất thường xuyên nghe trong đám con gái đột nhiên có kẻ gào toáng lên: “Nắm chặt vào!”

Cuối cùng, câu chuyện đam mỹ[2] kéo dài lê thê của cả tập thể đó bị tôi và Cố Ly tự tay chấm dứt, vì hai chúng tôi đã lần lượt khởi đầu những mối quan hệ ngọt ngào với bọn họ. Cũng bởi lẽ đó, tôi và Cố Ly trở

thành cái gai trong mắt bọn con gái toàn trường. Hàng ngày tôi đều cúi thấp đầu trà trộn giữa đám đông, hy vọng giảm bớt sự thù địch của mọi người, nhưng cứ hễ Giản Khê tới đứng cạnh tôi, nở nụ cười rạng rỡ lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, anh liền giống như một cục nam châm dương cực lớn, hút chặt mọi ánh mắt cực âm bao gồm cả ánh mắt của tôi. Còn tôi thì giống như con yêu quái bị hào quang của vô số kính chiếu yêu phủ lấy, vừa đau không muốn sống nhưng cũng lại vừa sung sướng.

Khoảng thời gian đó tôi cảm giác có rất nhiều đứa âm thầm lấy tôi làm mẫu để bó hình nhân cỏ, hằng đêm chui trong chăn lấy kim đâm chọc, tôi thậm chí còn lo sẽ bị mấy đứa tính tình quá khích, lòng dạ hiểm độc kia trừ khử, mỗi lần đi qua rừng cây cối um tùm trước cổng ký túc xá đều thấp thỏm lo âu, tưởng như lúc nào cũng có nguy cơ bị lôi vào bụi cây cường hiếp.

Cố Ly rõ ràng ung dung hơn tôi rất nhiều, hồi sắp tốt nghiệp trung học, nó ngồi trên đùi Cố Nguyên ăn cơm trưa, lúc đang đưa thìa cơm bón vào miệng Cố Nguyên, còn thuận mồm chào thầy chủ nhiệm khối đi ngang qua một cách rất tự nhiên. Thầy chủ nhiệm hôm sau xin nghỉ ốm, sau đó mặt mày ủ rũ, gặp Cố Ly liền vòng đường khác đi.

Thoát ra khỏi hồi ức, tôi thấy Cố Ly đang ngoảnh đầu, vẫy tay với Cố Nguyên và người bạn anh, gọi cả hai tới. Cố Ly vừa xoay người đã thấy Uyển Như mặt đỏ tía tai, hét lên với nó như sắp nổ tung đến nơi: “Đồ mặt dày!” Cố Ly còn đang nghi hoặc, định hỏi tại sao vẫy tay với người yêu lại là mặt dày, thì phát hiện ánh mắt sắc bén của Uyển Như xuyên thấu qua mình, phóng ra phía đằng sau.

Cố Ly liền ngoảnh đầu, trông thấy Cố Nguyên vỗ vỗ vào người bạn mặt đỏ tới tận mang tai đứng bên cạnh, tay chỉ Uyển Như nói: “Vệ Hải, cậu lấy trộm ví của cô ấy à?”

Sau đó, tôi và Nam Tương liền đồng thanh kêu lên một tiếng thẳng thốt: “A...”

Cuộc sống của chúng tôi thực sự quá ly kỳ rồi.

Làm bạn của Uyển Như, nhất định phải quen với việc bất kỳ lúc nào, bất cứ nơi đâu nó đều có thể mang đến cho bạn sự ngỡ ngàng, hổ thẹn và căm phẫn, vì vậy, điều kiện cơ bản để trở thành bạn của nó, là phải luyện được một gương mặt thản nhiên bao quát không nao núng.

Nhưng trong mười phút tiếp theo, tôi và Nam Tương, dù đã là bạn của nó bao nhiêu năm rồi, cuối cùng vẫn đành chịu thua.

Cả nhà ăn đều vang vọng tiếng hét phẫn nộ của nó:

“Đồ xấu xa!”

“Chính là anh! Nhìn vú của tôi hai lần!”

“Anh cố tình mò vào phòng thay quần áo nữ làm gì!”

“Thân thể của tôi chưa từng ai được nhìn! Bị anh trông thấy rồi!”

...

Cuối cùng, nó còn không lựa chọn từ ngữ gì, gào lên một câu: “Nhìn xem! Vú tôi có gì đẹp mà nhìn chứ!” Những lời kiêu tự mình chuốc nhục này, tôi và Nam Tương dù thế nào cũng không thể nói ra được, dẫu cho phải đối mặt với hùm beo hay nước ốt, cũng phải nghĩ kỹ rồi mới nói.

Tôi ngẩng đầu nhìn Cố Nguyên, anh đang ôm gập bụng cười ngặt nghẽo, cổ sức dựa vào cái ghế bên cạnh, cứ như sắp không chịu nổi. Còn tôi và Nam Tương đều hận không thể vỗ mặt mình như tờ khăn giấy dùng rồi, vứt vào một góc không người trông thấy, hoặc chui đầu vào trong cốc uống nước bằng giấy dùng một lần mà trốn cho xong.

Chỉ có Cố Ly vẫn điềm nhiên như không. Từ điểm này có thể thấy, với tư cách một kiểm toán viên công chứng tương lai, nó đã rất thành công, đoán rằng chỉ cần một thời gian nữa, nó còn có thể tham gia tranh cử ở bên Mỹ chứ chẳng đùa.

Sau cùng Vệ Hải xua xua tay, không thốt nên lời, mặt đỏ tía tai, lùi từng bước, sợ hãi bỏ chạy. Thoát cái đã biến mất khỏi nhà ăn.

Nam Tương chọc chọc vào eo tôi nói: “Nếu là tớ, có khi tớ đã sớm ra tay rồi. Đánh nó một trận.”

“Đánh ai?”

Nam Tương không hề do dự: “Tất nhiên là đánh Đường Uyển Như.”

Cố Nguyên kéo ghế ngồi xuống, lấy ra một chiếc hộp đặt trước mặt Cố Ly, nói: “Điện thoại của em mất rồi nhỉ, cho em này.”

Cố Ly cười cười nửa như muốn từ chối, lại nửa như hân hoan đón lấy chiếc hộp, vừa nói: “Việc gì phải mua cho em, phí tiền ra,” vừa thuận tay mở ngay nắp hộp. Cái hộp vừa mở ra, nụ cười của Cố Ly bỗng nhiên giống con cá bị cắn câu lồi lên bờ, giật giật vài cái, rồi cứng đờ ra đó.

Cố Ly nói rất đúng, việc gì phải phí tiền, Cố Nguyên chẳng lãng phí lấy một xu, bởi vì trong hộp là một xấp tiền một trăm tờ màu hồng xếp ngay ngắn. Tôi và Nam Tương nhìn mà muốn nghẹt thở.

Cố Nguyên cầm bát canh thịt viên còn một nửa của Cố Ly húp một hớp, sau đó nói: “Em cầm mà đi mua điện thoại mới, mua cái nào em thích ấy.”

Tôi và Nam Tương bị bầu không khí lãng mạn cực kỳ thực tế ấy ụp xuống, xấp tiền màu hồng phất trước mắt như hóa thành vô số đóa hồng nở rộ. Với những kẻ đang phải vật lộn với chuyện ám no sinh kế như chúng tôi, có bạn trai như Cố Nguyên chính xác là điều ước đầu tiên khi xát tay lên cây đèn thần của Aladin.

Nhưng, nhìn khuôn mặt sa sầm của Cố Ly, tôi lập tức tắt ngay ý nghĩ đó.

Cố Ly lấy tiền trong hộp ra, ném vèo vào túi LV của nó, sầm mặt buông một câu: “Có bạn trai như anh thật tốt quá,” rồi quay người ra khỏi nhà ăn, bỏ lại tôi và Nam Tương đầy bối rối. Sắc mặt Cố Nguyên cũng chẳng vui vẻ gì, có nỗ lực mà không được đền đáp, sắc mặt ai cũng đều như vậy cả.

Cố Nguyên ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua quét lại trên mặt tôi và Nam Tương như máy scan, hồi lâu sau mới bực bội nói: “Cái tính ấy, các cô cũng chịu được à?” Nói xong đứng dậy đi luôn, bỏ lại bát canh thịt viên chưa ăn hết.

Kỳ thực tôi và Nam Tương đều biết Cố Nguyên đang nói dối, bởi trong tất cả đám bọn tôi, người có thể chịu đựng Cố Ly nhất chắc chắn là anh. Bất kể Nam Tương, Uyển Như hay tôi, đều từng có lúc mặt đỏ phừng phừng, phải nhảy cả lên bàn, to tiếng với Cố Ly, ôm gối lao vào đánh nhau, nhiều khi tím tím nó thà chết không buông.

Nhưng xảy ra một việc như thế này, ít nhiều cũng khiến chúng tôi cảm thấy khó xử. Vì vậy tất cả đều cúi đầu, không nói câu nào.

Cuối cùng cũng đến cuối tuần.

Mai sẽ là ngày đầu tiên tôi tới làm việc ở M.E. Đảm nhiệm vị trí trợ lý đặc biệt cuối tuần, tôi cần phải tìm hiểu rất nhiều, rất nhiều thứ - trợ lý thứ nhất của Cung Minh đã nói với tôi như vậy. Thoạt đầu, tôi cứ đinh ninh việc của mình chỉ là bưng trà rót nước, ghi chép biểu công việc trong ngày, nghe điện thoại, in tài liệu... Nhưng, suốt một tuần, Kitty đã liên tiếp nghiền nát mọi điều ảo tưởng của tôi, từng điều, từng điều một, bằng những lần chat trên MSN, thành tro bụi.

Mỗi lần Kitty nói chuyện với tôi trên mạng, câu đầu tiên luôn là: “Hello, Lâm Tiêu!”

Tôi cũng lập tức: “Hello, Kitty!”

Hôm đến phỏng vấn tôi đã gặp Kitty. Cô trang điểm kỹ, mặc váy ngắn rất gợi cảm, xách túi Prada đi làm, so với con mèo Hello Kitty mặc váy hồng thì khác xa mười vạn tám nghìn dặm, phải nói là những sinh vật đến từ hai tinh cầu khác nhau, hơn nữa, còn không thể có chuyện giao lưu tiếp xúc.

Do vậy, avatar trên MSN của cô, một cô gái sexy quần áo mắt đen tên Hello Kitty khiến tôi gần như mất chứng thần kinh phân liệt tới nơi. Cuối cùng, tôi quyết định dứt khoát kết thúc nỗi giày vò này. Lần chat trước, tôi kiên định đánh vào hộp thoại: “Xin chào, Kitty”. Ba phút trôi qua, cửa sổ MSN vẫn im ắng...

Một lúc rất lâu sau, Kitty trả lời, hỏi trịnh trọng: “Ai đấy?”

Kitty truyền đạt cho tôi đủ các điều cần chú ý, trong đó có một văn bản dài sáu trang, nhan đề: “Những điều thích và ghét của sếp”, liệt kê toàn bộ mọi thứ liên quan, từ công việc đến đời sống, chi tiết ngoài sức tưởng tượng của tôi. Từ những điều Kitty nhắc đi nhắc lại này, có thể suy ra, Cung Minh là một người cực khó phục vụ. Kitty nói thêm: “Hai ngày thứ Bảy và Chủ nhật, ngoài làm trợ lý công việc cho Cung Minh, cô còn phải làm trợ lý sinh hoạt riêng cho anh ấy.” Về điểm này, tôi phản ứng tức thì: “Riêng đến mức nào?”

Câu trả lời của đối phương: “Đến bất kỳ mức nào.”

Tôi suýt gạt đổ cả cốc sữa mới hâm nóng lên bàn phím.

“Chẳng lẽ phải ngủ cùng?!” Rút xấp khăn giấy thấm sữa dây trên bàn phím, tôi nổi khùng gõ dòng chữ đó gửi đi.

“Cô đúng là mơ hão!” Đối phương khinh miệt đáp.

Nhưng, tôi vẫn làm hỏng việc. Lại còn vào đúng ngày đầu đi làm.

Giống đoạn mở đầu của hầu hết các phim truyền hình nhiều tập, cô trợ lý đen đủi gặp không biết bao nhiêu vấp vấp. Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, các nhà biên kịch thực ra chẳng hề bịa tạc lung tung.

Khi tôi mang cà phê Cappuccino từ quán Starbucks dưới lầu lên trong vòng năm phút, đặt trước mặt Cung Minh, anh ta chỉ nhấp một ngụm đã ngẩng đầu lên, cặp mắt dài và hẹp nhìn tôi một phút, sau đó lắc đầu, nói với giọng đều đều không cảm xúc: “Mua lại ly khác.”

Và tuyệt nhiên không ngẩng lên nói thêm câu nào.

Trong óc cứ phát đi phát lại bộ mặt vừa rồi của anh ta, tôi thần thờ cầm ly cà phê bước ra khỏi văn phòng, một lát mới giật mình sức tỉnh: hỏng việc mất rồi.

Thực ra, khi đến phỏng vấn xin việc, tôi có ngắm trộm Cung Minh qua kính ngăn phòng làm việc, nhưng khoảng cách quá xa, hơn nữa anh ta đang cúi đầu đọc tài liệu, mớ tóc mai che khuất gần nửa khuôn mặt. Tôi từng xem ảnh anh ta trên tạp chí rồi, nhưng thâm tâm vẫn đinh ninh khuôn mặt đó đã qua hóa trang và xử lý hậu kỳ.

Lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt đó ở cự ly thật gần, tôi có chút cảm giác không chịu đựng được.

Từ nhỏ đến lớn, tôi đã gặp rất nhiều người đẹp trai, Cố Nguyên, Giản Khê chẳng hạn. Còn rất nhiều, rất nhiều người khác nữa ở khoa Nghệ thuật hay khoa Thể dục của trường.

Nếu nói Giản Khê là mẫu thanh niên mặt mũi thanh tú, toàn thân tỏa ra thứ ánh dương rực rỡ như trong các phim thần tượng dành cho giới trẻ, thì Cung Minh chính là mẫu đàn ông nét mặt lạnh tanh chết chóc nhưng đẹp trai vô đối vẫn sải bước trên sàn diễn của tuần lễ thời trang Milan, hoặc giống những gương mặt người mẫu lạnh lùng, âm trầm ngạo mạn khó tả và đẹp đến mức không bối mớ nổi chút khiếm khuyết nào ta vẫn được chiêm ngưỡng trên những trang quảng cáo của Prada hay Dior Homme mỗi lần lật giở các tạp chí thời thượng.

Tóm lại, anh ta là một trang giấy.

4. Chương 02b

Khi định thần được, thoát khỏi khuôn mặt nặng nề âm khí của anh ta, trong lòng tôi bùng lên một cơn phẫn nộ, cà phê chính xác của Starbucks không sai, đúng loại Cappuccino không sai, theo tiêu chuẩn “anh ấy không thích bất cứ cái gì có vị đắng, thích thật ngọt” ghi trong tài liệu, tôi đã bảo cô phục vụ quán Starbucks cho thêm sữa và đường không sai. Vì vậy, tôi khó lòng chấp nhận nỗi sự thật “mình đã làm hỏng việc”.

Thấy nick của Kitty trên MSN sáng, tôi nói: “Tôi vừa mua một ly Cappuccino cho Cung Minh, đã bảo thêm đường lẫn sữa, và đã mang lên trong vòng năm phút, vừa đủ nóng! Sao anh ta lại bảo tôi đi mua lại ly khác! Tại sao?”

Kitty nhanh chóng trả lời: “Trong tài liệu ‘Những điều thích và ghét của sếp’ đưa cho cô ghi rất rõ ràng, anh ấy ghét mọi thứ đắng!”

“Cappuccino là loại ít đắng nhất rồi! Tôi cũng đã bảo cho thêm cả đường lẫn sữa vào!”

“Anh ấy yêu cầu phải thêm hai đến ba phần nước đường. Còn nữa, khi cô nói chuyện, chat hoặc gửi tin nhắn cho anh ấy, không được dùng dấu nào khác, ngoài chấm và dấu phẩy, đặc biệt là dấu chấm than (!). Thứ đó có thể tổng thăng cô lên chuyển tàu tốc hành đến ga ‘tử chức’, giữa đường thậm chí có thể còn dừng lại lôi tôi lên cùng đấy, tiểu thư ạ!”

“Thế nghĩa là sao?”

“Nghĩa là dấu chấm và dấu phẩy có khả năng thể hiện sự điềm tĩnh, mạch lạc của chúng ta, chúng ta luôn phải được cài đặt ở chế độ người máy vào bất cứ lúc nào! Cho nên, cô chỉ có thể nhả nhận nói: ‘Cung tiên sinh, động đất rồi, xin mời rời phòng làm việc,’ chứ tuyệt đối không được nói: ‘A chạy mau! Động đất!’”

“...”

“Cô đã mua được cà phê mới chưa?”

“!!!!!! Bây giờ tôi đi!”

“...”

“À, bây giờ tôi đi.”

Hai ngày sau, tôi đã hoàn thành đủ các thể loại nhiệm vụ thử thách cực hạn của loài người, với lòng nhiệt tình và tốc độ khó tưởng tượng nổi. Trong đó gồm cả chuyện đổ mặt tía tai tranh luận tới lui với cô bán hàng trong hiệu thuốc: “Không lẽ các chị không có thứ thuốc ngọt lịm như đường?” Nói qua nói lại một hồi, cuối cùng tôi cũng mua được thuốc viên và xi rô chữa cảm sốt cực kỳ ngọt.

Tôi đã lòng được chiếc nôi màu trắng (anh ta thích đồ dùng trong nhà đều màu trắng).

Tôi cũng đã mua đúng bộ sạc điện trong tình trạng hoàn toàn không biết điện thoại di động của anh ta loại gì, và đã yêu cầu nhân viên phục vụ để sẵn trong phòng khách sạn trước khi anh ta xuống máy bay ở Bắc Kinh. (Anh ta có rất nhiều điện thoại di động, nhưng chỉ dặn tôi sơ sài thế này: “Tôi chuẩn bị bay, nhưng quên mang bộ sạc, điện thoại sắp hết pin, cô mua cho tôi một cái, tôi không dùng loại vụn vặt, hy vọng đến khách sạn tôi có cái để sạc ngay.”)

Tôi cũng làm xong cho anh ta một thẻ tín dụng VIP mà không hề phải cung cấp bất cứ tài liệu nào chứng minh tài sản hay mức thu nhập. (“Lâm Tiêu, làm giúp tôi một thẻ tín dụng ở ngân hàng nào đó.” “Vâng, Cung tiên sinh, làm ơn đưa tôi giấy chứng minh tài sản hoặc thu nhập của công ty.” “Tôi không có.” “...”)

Cũng trong tình trạng hoàn toàn không biết địa chỉ và tên khu nhà, tôi đã giúp Cung Minh tìm được thông tin chi tiết về tòa chung cư mới xây ở Tỉnh An. (“Lâm Tiêu, trên đường đi làm tôi nhìn thấy một tòa chung cư cao cấp màu trắng, giúp tôi tìm hiểu thông tin về nó.”) Đương nhiên, cái giá của việc này là tôi phải bảo lái xe đi thật chậm hết cả đoạn đường từ nhà anh ta đến công ty, mất đứt một giờ đồng hồ, khi rút cuộc nhìn thấy tòa cao ốc màu trắng đó, bộ dạng sung sướng suýt khóc của tôi lúc đó khiến anh lái xe phát hoảng.

Tôi còn kiếm được cho anh ta đĩa DVD ghi một chương trình truyền hình mới phát bên Anh, đương nhiên tôi đã phải nhờ đến đứa bạn đang du học bên đó ghi lại rồi gửi qua mạng, sau đó mới ghi vào đĩa. Tôi nhờ đứa bạn học khoa tiếng Anh làm phụ đề, sau đó lại bảo một đứa đang học điện ảnh lồng ghép.

Hai ngày trời, tôi như sống trong một trung tâm huấn luyện gián điệp quốc tế, cảm giác mình đã trở thành một nữ đặc vụ siêu cấp có thể chạy trên tường hay bay vượt mái nhà. Bây giờ dù Cung Minh bắt tôi đi lòng cho anh ta quả lựu đạn của Nga, tôi cũng có thể mặt không biến sắc xoay lưng rồi vẫn phòng, chỉ ngay sáng hôm sau lựu đạn đã được chuyển phát nhanh đến công ty, đặt trên bàn anh ta rồi.

Tôi thực sự cảm thấy như vậy.

Vì tôi đã sắp tẩu hỏa nhập ma. Rất nhiều lần, tôi muốn túm tóc, nhắc mình bật khỏi mặt đất - bắt chước Newton phải đội nóc quan tài chui lên, giận dữ giữ lại định luật vạn vật hấp dẫn trong sách giáo khoa mà hét lên: “Không thể nào!”

Rời văn phòng tòa soạn tạp chí M.E trắng thuần khiết quay về với nhà ăn quen thuộc sắc súa mùi dầu mỡ và mùi mồ hôi bốc từ đám nam sinh mới đi tập bóng rổ về, tôi hoảng hốt không khác nào vừa trải qua giấc mộng kéo dài hai năm. Đờ đẫn như mất hồn, tôi bảo Nam Tương: “Cậu tát tớ một phát cho tỉnh lại được không?” Nhưng trước khi Nam Tương kịp phản ứng, câu “Để tớ” của Đường Uyển Như làm tôi tỉnh ngay.

Kể kể xong mấy chuyện ở M.E, cảnh tượng đám chị em tốt xúm lại rửa sả ông chủ mà tôi mong đợi đã không xảy ra. Mắt các cô nàng long lanh sáng rực, hàng mi dài chớp chớp, màn đối thoại cứ thế xoay mãi quanh cái trọng tâm là dung mạo của Cung Minh và bộ cánh mới ra mắt năm nay của hãng Dior mà anh ta mặc đi làm cuối tuần. Nét mặt và cử chỉ của tôi lộ rõ sự khinh thường dành ấy ả đàn bà thiếu sĩ diện này.

Về đến trường, tôi lại bị mấy vấn đề thuộc phạm trù độ tuổi của mình bủa vây, hoặc có thể nói là quấy nhiễu cũng chẳng sai. Khó nghĩ nhất là tôi và Giản Khê đã hẹn cuối tuần trước anh sẽ đến trường thăm tôi, kết quả vì cuối tuần tôi phải làm thêm nên đành bỏ.

Nghĩ kỹ lại, đã gần hai tháng rồi tôi không gặp Giản Khê. Lần gặp trước, chúng tôi đến bảo tàng Đại Dương, ở đó vừa khai mạc triển lãm cá nhiệt đới. Từ nhỏ tôi đã mê cá. Từ những con cá màu sắc rực rỡ, hình dáng kỳ lạ đến nỗi không thể nhận ra là cá, hoặc trông dữ tợn như hung thần ác sát, hoặc trông hiền lành đáng yêu, thân thiện dễ gần... kiểu gì tôi cũng đều thích cả.

Hiện tại tôi vẫn đang bày món đồ lưu niệm mua lần đó ở đầu giường - mô hình một con cá nhỏ. Cổ nó thắt cà vạt vốn là khăn tay của Giản Khê. Đích thân Giản Khê buộc khăn vào cổ con cá, anh nói trông nó khá giống anh, một con một sách hiền lành. Tôi ngoảnh đầu lại, thấy con cá dịu dàng nhìn mình.

Tim tôi hơi ấm lên, như được luồng gió nóng từ máy sấy tóc thổi vào. Mỗi lần nghĩ đến Giản Khê, tôi đều có cảm giác ấy. Tôi bèn cầm điện thoại lên, gọi cho Giản Khê, chuông đổ mấy hồi mới thấy giọng anh, phía bên kia rất ồn ào, đủ tiếng hò hét cao thấp, còn có cả tiếng thở hổn hển của Giản Khê.

Tôi hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

“Trong phòng thể dục, đánh bóng chuyền với bạn. Em ăn cơm chưa?” Giản Khê thở hổn hển, nhưng giọng vẫn thật dịu dàng. Tôi cầm điện thoại, cảm giác như hơi nóng của anh cũng truyền sang.

“Em ăn rồi. À, cuối... cuối tuần trước... xin lỗi anh.” Tôi thăm thì.

Anh cười to, nói: “Đừng ngốc thế. Anh cúp máy nhé, chúng nó đang đợi.”

Tôi gật đầu. Sau nhớ ra có gật đầu anh cũng không nhìn thấy, bèn vội nói thêm: “Vâng.”

Đang định tắt máy, đầu dây kia chợt vọng tới một câu: “Tối anh sang chỗ em nhé. Mai anh không có tiết học.”

Tôi đang định đáp lại, Giản Khê đã ngắt máy rồi.

Tôi cầm điện thoại, nhovn miệng cười sung sướng.

Tôi ngẩng đầu lên, Nam Tương ở giường đối diện nhìn tôi tủm tỉm cười đầy ẩn ý. Mặt tôi đỏ rần lên.

Tôi vội chui sang giường nó, lúi chần rúc vào, ngủ giấc trưa. Đó là thói quen kỳ quặc của tôi: phải nằm sang giường người khác mới ngủ ngay được. Lúc nào tôi cũng cảm thấy giường người khác dễ chịu hơn giường mình, cho dù giường mình trải đệm Queen-size nhập khẩu, còn giường người ta chỉ có mảnh chăn đơn phủ trên ván gỗ vẫn không thể làm thay đổi cảm giác ấy.

Chỉ giây lát sau tôi đã ngủ thiếp đi, chuôi âm thanh cuối cùng lọt vào tai là tiếng Nam Tương gỡ sách sột soạt. Giữa chừng nó khẽ đọc lên một câu, có lẽ là chỗ nó cảm thấy viết hay quá.

“Cứ đến cỡ này hàng năm, quê tôi lại bắt đầu mưa. Chuyện này khiến người ta khá đau đầu. Kiệt Sâm đứng giữa thảm cỏ trong vườn hoa, để tuổi thơ của cậu nổ tung một tiếng, những mảnh vụn quét qua màn

mưa hoàng hôn. Tôi nhìn Kiệt Sâm sau tiếng nổ, trong lòng dấy lên cảm giác ngưỡng vọng mơ hồ. Có trời mới biết đó là gì.”

Giản Khê hẹn tôi 6 rưỡi tối. Đúng lúc chúng tôi vừa xong bữa. Buổi tối cả bốn đứa đều không có tiết học, nên ăn cơm xong, chúng tôi thong thả đi dạo về phía cổng hướng Đông, chỗ gần nhà ăn số 1 nhất đội Giản Khê.

Bóng Giản Khê hiện ra títt đằng xa, dần dần tụ lại thành một hình ảnh rõ nét, anh mặc áo len dày màu xám, áo phông trắng lộ một viền tròn nơi cổ, dáng dấp trẻ nãi, ấm áp như ánh nắng chiều.

Giản Khê thấy bốn đứa tôi giống bốn cái cây sắp hàng đứng chờ trước cổng trường trong ánh chiều chạng vạng, liền vẫy vẫy tay kêu lên: “Long trọng quá, cả một đội nghênh đón.”

Nói rồi khê vỗ vai Cố Ly và Nam Tương: “Hi.” Tiếp đến vung tay đập vào vai Uyển Như, “Hi, người anh em.”

Kết thúc màn chào hỏi, anh nhẹ nhàng dang tay, kéo tôi lại, áp má vào má tôi, dịu dàng cọ vài cái.

Màn âu yếm kéo dài phải cỡ hơn hai phút, trước ánh mắt chăm chú hết sức nghiêm trọng như đang xem phim của Nam Tương, Cố Ly, Uyển Như, anh mới hơi ngượng ngừng nhích xa tôi một chút.

Đường Uyển Như lập tức nắm lấy cơ hội trả thù: “Giản Khê, trông anh có vẻ đói khát quá rồi đấy.”

Giản Khê khê cười, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp: “Hi, người anh em, thế này ăn nhằm gì.” Nói rồi anh bỏ qua sắc mặt trắng nhợt của Đường Uyển Như, quay sang Cố Ly hỏi: “Cố Nguyên đâu?”

Mặt Cố Ly cũng tức khắc trắng nhợt. Nó nhanh chóng chuyển sang cùng trận tuyến với Uyển Như, nhận xét: “Giản Khê, anh khát tình quá, thực ra anh đến đây để tìm Cố Nguyên đây à.”

Sau khi cả bọn đã làm việc này, tôi mới kể cho Giản Khê chuyện Cố Ly và Cố Nguyên đang chiến tranh lạnh. Vì Cố Nguyên tặng bốn nghìn tệ cho Cố Ly.

“Cố Nguyên đưa phong bì cho bạn gái?” Giản Khê rõ ràng không chấp nhận được.

“Có thể nói như vậy.” Tôi gật gật đầu.

Kỳ thực tôi không cảm thấy Cố Nguyên có gì quá đáng, nhưng tôi cũng hiểu tâm trạng của Cố Ly. Là một kiểm toán viên tương lai, dù nó có nghiêm khắc và lạnh lùng đến mức nào, trong lòng vẫn là một thiếu nữ lãng mạn... kiểu đàn bà. Chúng tôi ai chẳng mong bạn trai tặng hoa hồng tươi thắm, sôcôla ngọt ngào, cuốn sách tuyệt bản bọc trong giấy đẹp đẽ, vé xem phim Harry Potter suất mở màn, chứ không phải tiền mặt trần trụi lạnh tanh. Nhưng lúc Cố Nguyên bảo: “Nếu tôi cũng mua điện thoại, có phải thành ra lãng phí không? Cô ấy đã tự mua một cái mới rồi còn gì,” tôi lại thấy Cố Nguyên cũng có lý.

Nhưng, dù tôi đứng về phía nào, cục diện chiến tranh lạnh giữa hai người bọn họ cũng chẳng thay đổi.

Tách khỏi nhóm, một mình Cố Ly ra sân bóng gần cổng trường.

Sân bóng lúc chiều tối rất vắng. Vận động viên hay sinh viên học thể dục đều đã đi ăn cơm, tắm rửa. Chỉ lác đác vài cặp trai gái yêu đương trên khán đài rộng lớn.

Cố Ly ngồi trên một bậc cấp, ngẩng đầu nhìn những đám mây hồng thắm trôi vùn vụt trên bầu trời lộng gió. Nó ngắt điện thoại mới, đã tròn một tuần Cố Nguyên không nhắn tin gọi điện. Trong khi cái điện thoại cũ đã hỏng thì đây ứ tin nhắn của anh. Từ ngắn ngủn kiểu như “Ừ, được rồi,” đến dài lê thê: “Vừa đưa em về ký túc, trên đường quay về nhìn thấy những đôi khác quần quýt với nhau. Tự nhiên vui. Được quen em rồi thành người yêu của em thật tuyệt vời. Hàng ngày em phải ăn đúng giờ, uống nhiều nước ấm một chút. Gần đây sắc mặt em xanh lăm (anh sẽ không nói em gầy rồi đâu, bởi vì như thế em sẽ sưng điên lên). Có thời gian thì đi nộp lệ phí báo danh kỳ thi cấp 6 tiếng Anh đi, anh nhìn thấy tên em trên bảng thông báo ở hành lang. Đừng quên đấy.”

Cố Ly dụi mắt, không có tí nước mắt nào, nhưng vành mắt đỏ khiếp, sưng mọng trong gió. Sau lưng vắng đến tiếng cãi nhau của một đôi trai gái.

“Anh đúng là nghèo kiết xác, mời tôi đi xem phim một lần cũng tiếc, đi mua cái đĩa DVD phỉnh tôi.”

“Đàn bà các cô tầm thường quá! Chỉ coi trọng tiền!”

“Không có tiền thì yêu đương gì? Anh tưởng đang đóng phim Quỳnh Dao à? Đừng nghĩ mình là học sinh cấp Ba nữa, tưởng hái cọng cỏ tết thành nhẫn là đã khiến bạn gái khóc nước mắt nước mũi ròng ròng rồi chắc.”

“Cô đi tìm thằng nào nhiều tiền mà yêu, ngày nào nó cũng đưa tiền cho, như máy ATM ý, chỉ cần bấm mặt khẩu là, mẹ nó, tiền ùn ùn nhả ra.”

“Anh tưởng tôi không muốn hả, có người như thế tôi đã đá bay anh đi rồi, còn phải đợi?”

...

Cố Ly không nghe tiếp nữa, nó đứng vụt dậy, rảo chân bước nhanh xuống bậc thang, nhằm hướng ký túc xá nam chạy miết.

Giọng nói chói tai lạnh lùng của cô gái bị bỏ lại xa tít sau lưng.

Cố Ly bưng hộp mì vẫn thần mua ở lễ đường, đứng dưới khu nhà ký túc nam hét gọi tên Cố Nguyên. Gọi rất lâu. Cửa sổ phòng anh vẫn tối om, không thấy đèn bật sáng.

Nó gọi vào máy cầm tay của Cố Nguyên, cũng không có ai nghe. Cố Ly lần nữa định đi qua cửa lớn lên tầng tìm anh, nhưng bà quản lý đứng chặn bên ngoài.

“Cháu đến gặp bạn trai cháu.” Cố Ly nhìn khuôn mặt hằn rõ dấu tuổi tác của bà quản lý, nói thẳng.

“Ô... các cô bé bây giờ ghê thật. Bên trong toàn con trai mặc quần sịp chạy tới chạy lui, đều là bạn trai của cô à, cô nhìn hết được không?”

Cố Ly hừ một tiếng, thầm nghĩ: “Chẳng phải bà ngày nào cũng nhìn, nhìn đến nỗi lượng hoóc môn cũng tăng giảm thất thường sao?”, nhưng vẫn không tỏ thái độ gì, xoay người bước đi. Đi qua hết cửa lớn, vừa khuất tầm mắt bà quản lý nó lập tức trèo qua cửa sổ, chạy vụt lên cầu thang.

Trong phòng tối om, không có đèn. Nhưng cửa không khóa.

Cố Ly khê đẩy, cánh cửa mở ra ngay.

Nó bước vào, giơ tay gạt công tắc điện trên tường. Dưới ánh đèn sáng trắng, Cố Nguyên đang nằm trên giường, tai nghe bịt kín lỗ tai, iPod đặt bên cạnh.

Cố Nguyên cảm giác có người bật đèn, mở mắt, liền trông thấy Cố Ly đứng ở cửa.

Anh gỡ tai nghe, không nói gì, hai người im lặng nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Cố Nguyên cười dịu dàng, giơ hai tay về phía Cố Ly, nói: “Là lỗi của anh.”

Lúc Cố Ly đi xuống, nó hiên ngang đi qua mặt bà quản lý, bà ta há to miệng như trông thấy ma, chưa kịp tóm lấy, Cố Ly đã biến mất ngoài cửa.

Trên đường về, trong lòng Cố Ly ngập tràn cảm xúc ngọt ngào và ấm áp.

Cố Nguyên luôn thích bật điều hòa ấm sức cả phòng. Anh mặc áo lót màu trắng bó sát người khi ngủ, mùi thân thể tỏa ra khi ôm ấp chẳng khác nào mùi loại nước hoa dùng quen nhất.

Cố Ly cúi đầu thoáng suy nghĩ, rồi rút điện thoại nhắn tin cho Cố Nguyên.

“Dù không ngon, anh cũng phải ăn hết nhé. Thiếu gia khánh ăn của em. Bởi vì đây là em mua đấy. Sau này em không giận anh nữa.”

Cố Nguyên cầm chiếc điện thoại đang rung lên, mở ra, nhìn thấy hình của Cố Ly. Trong điện thoại của anh, Cố Ly được đặt tên là “Bà xã”.

Cố Nguyên bấm phím, đọc tin nhắn, rồi trả lời ngay.

Sau đó anh cúi xuống, mở hộp mì vẫn thần Cố Ly mua mang đến.

Anh không hề tiết lộ với Cố Ly rằng, đây là bữa ăn đầu tiên của anh trong suốt hơn một ngày nay. Tất nhiên anh cũng không nói với Cố Ly, mấy hôm rồi thẻ tín dụng của anh không rút được đồng nào, ví cũng sạch nhẵn.

Anh tuyệt đối không dă động tới việc đã xảy đến với mình mấy ngày này trước mặt Cố Ly.

Anh gắp một miếng vằn thắn đưa vào miệng, nước mắt nóng bỏng giọt xuống chiếc hộp nhựa trắng.

Dưới ánh đèn đường chiều tối, Cố Ly nhận tin nhắn trả lời của Cố Nguyên.

“Anh yêu em.”

Đó là tin nhắn đầu tiên của Cố Nguyên gửi đến điện thoại mới của Cố Ly.

5. Chương 03a

CHƯƠNG 3

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Đường Uyển Như đọc xong Tiếng gọi tình yêu giữa lòng thế giới, khóc đến chết đi sống lại, khiến tôi bắt đầu ngẫm nghĩ những chuyện liên quan đến “trung tâm”.

Trong mắt đám dân chơi thời thượng và những kẻ ưa tiệc tùng quần là áo lượt, Plaza 66 chắc chắn là trung tâm của Thượng Hải. Chân mang giày gót ười phân bước lạnh canh trên sàn đá Đại Lý sạch bong như mới của Plaza 66, bọn họ nhất định phải cảm thấy như đang giẫm trên cả Thượng Hải, dù tấm áo khoác bằng da sơn dương vừa quệt thể mua xong đi đứt gần tháng lương. Buổi tối, họ sẽ diện bộ cánh vừa tậu ban ngày, lên bar MUSE2 nằm trên tầng cao nhất, mở cửa thông đêm tới tận tinh mơ ngày hôm sau.

Còn trong con mắt của đám phú ông hay các tay tư sản bậc trung rừng rỉnh tiền, trung tâm Thượng Hải chắc chắn nằm ở phố Bund và Lục Gia Chủy phía đối diện. Trong vô số những tòa nhà ven sông giá cao tận trên trời đứng tắp dưới mưa và ánh hoàng hôn Thượng Hải, có những quý phú nhân cô quạnh đã gọi di động cho chồng tới lần thứ mười hai vẫn gập tín hiệu chuyển vào hộp thư thoại, đành hoang mang ôm gối lụa tơ, tựa vào thành giường nhìn xuống mặt sông ngoài cửa sổ. Những bọt sóng vàng vọt sủi lên không dứt như vòng xoáy vô cùng tận của đục vọng.

Trung tâm Thượng Hải trong mắt khách nước ngoài có lẽ là Tân Thiên Địa. Bọn họ nói tiếng Anh đủ loại giọng, uống cả phê như uống trà, hết ly này đến ly khác cứ thế trút vào bụng.

Trong mắt vô số khách vãng lai đến Thượng Hải du lịch, trung tâm Thượng Hải chắc chắn là đường Nam Kinh ồn ã náo nhiệt, hình ảnh đã lên tivi không biết bao lần. Cửa hàng Giordano và Baleno biển hiệu điện tử khổng lồ sáng nhấp nháy. Các hiệu kim hoàn trên phố, dây chuyền vàng sợi nào sợi nấy to như dây xích. Người đi đường liên tiếp giơ máy ảnh lên, đèn flash lóe sáng.

Còn vô số người Thượng Hải, khi được hỏi về chủ đề này, đáp án đưa ra sẽ là những điểm tập trung hoạt động văn hóa văn nghệ như Sa Tôn Plaza hoặc đường Hà Phi.

Chỉ có tấm biển đồng do chính quyền thành phố đặt đánh dấu điểm mốc trung tâm thành phố Thượng Hải đập trên đại lộ Nhân Dân như cái nắp thoát nước kích cỡ bằng lòng bàn tay đã sớm mất tích khỏi tầm mắt và ký ức của mọi người.

Con người là loài động vật luôn tự coi mình là trung tâm.

Tôi hỏi Uyển Như đang nước mắt đầm đìa: “Cậu nói xem, trung tâm của Thượng Hải ở đâu?”

Đường Uyển Như lệ làng rút tờ khăn giấy, nghẹn ngào đáp: “Người yêu của mình ở đâu, trung tâm ở đó.”

Sau ba phút cố kìm nén tình cảm, tôi xô cửa đi tìm Nam Tương.

Đã cuối tháng Mười hai. Thượng Hải mưa lạnh rơi triền miên. Ông trời trên cao gói thành phố trong mây mù xám xịt, rồi bắt đầu rả rích tưới hoa. Ánh sáng có màu ảm đạm khiến tâm trạng trĩu xuống, dù bật hết các bóng đèn neon trên đầu, cũng chỉ có thể tạo nên một khoảng không trắng nhợt hiu quạnh hơn.

Nam Tương nhận được tin nhắn của Cố Ly lúc đang giặt giũ trong phòng giặt tối mò của trường. Nó để quần áo vào giỏ, nhờ cô bạn phòng bên mang về hộ, rồi choàng kín áo khoác, đến nhà ăn.

Phòng giặt của trường cách nhà ăn chỉ một quãng, thiếu ô che cũng không bị ướt lấm. Gần tới cửa nhà ăn, điện thoại của nó rung, có tin nhắn. Nó mò điện thoại trong túi rút ra nhìn, chợt dừng bước. Nó đứng ngây trước cửa nhà ăn, không nhúc nhích, như tượng gỗ. Mưa bụi rơi đọng trắng tóc nó. Đám sinh viên đang vội rảo bước xung quanh chốc chốc lại ngoảnh đầu nhìn đứa con gái đứng ngây như phỗng trong mưa. Nam Tương bấm máy viết một dòng chữ, chuẩn bị nhấn phím trả lời, nhưng lại chần chừ mãi không gửi, dòng chữ đó là: “Sao anh không chết đi.”

Rất lâu sau, nó nhấn phím xóa, đẩy con trỏ lùi lại, từng chữ từng chữ biến mất, rồi nó viết lại: “Vây cuối tuần anh đến gặp em đi,” và gửi. Tín hiệu tin nhắn nhấp nháy vài lần rồi biến mất. Nam Tương lại đứng rất lâu dưới mưa, nhưng điện thoại không rung lên nữa. Nó lau nước mưa trên mặt, khom lưng chạy vào nhà ăn.

Thấy Nam Tương vén tấm rèm nhựa trước cửa nhà ăn đi vào, tôi khẽ gọi, rồi vẫy vẫy tay, nó nhìn thấy tôi, bèn chen qua đám người đang bưng khay thức ăn đi tới chỗ tôi và Cố Ly. Tôi đang định lên tiếng về bộ dạng ướt như chuột lột của nó thì Cố Ly đang húp món canh thịt băm viên yêu thích đã tranh nói trước: “Cậu mặc cả bộ này đi tắm đấy à?” Nam Tương lườm Cố Ly, đáp: “Tớ vừa giặt xong quần áo.”

Cố Ly húp tiếp thìa canh: “Thế rồi cậu liền mặc luôn đi ra ngoài?”

Nam Tương cúi xuống, không đáp.

Tôi cảm thấy không khí có phần căng thẳng, đánh mắt ra hiệu cho Cố Ly, không nói thêm nữa. Chúng tôi đều biết, mỗi lần Nam Tương cúi đầu lặng thinh, chắc chắn đã có chuyện khiến tâm trạng nó bất ổn. Mỗi lúc như thế, tôi và Cố Ly đều sẽ thông minh chọn cách ngậm miệng, chỉ có cái đứa thần kinh như lan can sắt cầu Dương Phổ là Uyển Như tiếp tục chọc vào sự im lặng của nó, kết cục lần nào cũng bị Nam Tương rửa ột trận thê thảm.

Nam Tương thường xả ra một tràng những lời lẽ kiểu “đàn bà cơ bắp”, “không có óc”, “baby Kim Cương”, “trăm phần trăm cậu là đực rựa”... Từ khi lịch sử được ghi lại đến nay, câu in sâu nhất vào trí nhớ của tôi là: “Cái cơ lưỡi phát triển của cậu còn đáng ghét hơn bắp thịt gồ lên ở cánh tay cậu nữa ấy.”

Buổi chiều mưa bụi triền miên.

Kỳ thực, lòng tôi cũng như Lý Thanh Chiếu hay Nam Đường hậu chủ vậy, rất thích những buổi chiều mưa không dứt này, nếu cho tôi giấy bút nghiên mực, biết đâu có thể ngâm thơ làm phú cũng nên.

Tôi và Nam Tương rúc trong phòng ngủ đọc sách. Nam Tương không có tiết học buổi chiều, còn tôi, sau mười phút ngắm mưa buồn bay ngoài cửa sổ, đã quyết bỏ tiết Văn học đương đại. Cái cảnh thầy giáo phun nước bọt tứ tung đến giờ vẫn còn là dấu ấn khó nhặt đi trong tim tôi, nói trắng ra, nghe thầy ấy giảng bài so với đứng dầm mưa trên sân tập chẳng có gì khác nhau cả.

Vả lại, đã là sinh viên, không trốn học, nhất định có khiếm khuyết.

Tuy nhiên, tâm tư của tôi cũng không đặt được vào sách. Nam Tương nằm trên giường đối diện đã ngón gân xong một cuốn của Banana, mà cuốn Paris trong tay tôi vẫn dừng ở trang đầu tiên.

Họng của tôi ngứa ngáy như có kiến bò bên trong, cuối cùng, thực sự hết chịu nổi, tôi quẳng sách, chui sang giường Nam Tương, ôm chặt nó, hai đứa dựa vào nhau. Sợ những lời tiếp theo sẽ làm nó nổi cơn, tôi cố ghi thật sát, dù muốn đánh tôi, nó cũng không thể dễ dàng vận sức được. Mớ lý luận này do Đường Uyển Như dạy tôi trên sân tập cầu lông, về sau tôi đem áp dụng mở rộng với Cố Ly, hiệu quả rất rõ rệt.

Tôi hỏi khe khẽ: “Nam Tương, có phải Tịch Thành lại tìm cậu đúng không?”

Nam Tương lật một trang sách, trả lời qua quýt: “Ừ, tớ bảo hẳn cuối tuần đến.” Giọng nó bình thản cứ như đang nói: “Đội lát nữa đi siêu thị đi.”

Tôi thấy nó không giận, liền ngồi thẳng lên, xoay vai nó lại, nhìn riết vào mắt nó, nghiêm túc hỏi: “Cậu bị Uyển Như đánh trúng đầu à?!”

Tôi bị cái kiểu bình thản như không có chuyện gì của nó làm cho tức điên lên, quay người xuống giường, khoác áo chuẩn bị ra cửa. Nam Tương nhảy khỏi giường, tóm cánh tay tôi, cảnh giác hỏi: “Cậu định làm gì?”

“Ra ngoài đi loanh quanh.” Tôi hơi hoảng.

“Đi cái mông đít ấy. Cậu dám kể với Cố Ly, tớ đốt hết thư tình Giản Khê viết cho cậu luôn đấy!” Nam Tương nhìn tôi với ánh mắt coi thường, giọng điệu hết sức tự tin. Trong số bạn bè, người nhìn rõ nhất điểm yếu của tôi chính là nó.

Tôi chỉ còn biết vò đầu bứt tai chịu thua, chấp nhận đứng cùng một chiến tuyến với nó che giấu Cố Ly vụ này.

Trong bốn đứa tụi tôi, Nam Tương chỉ hơi sợ mỗi Cố Ly. Con bé tập trung tất cả lý trí, sự lạnh lùng, tàn bạo của đàn bà khắp trong thiên hạ ấy luôn khiến Nam Tương phải sờn da gà. Nam Tương từng đánh giá Cố Ly: “Cậu là con rắn.” Cố Ly không ngờ lại đồng ý, sau đó một tuần còn dương dương tự đắc đổi tên trên MSN của mình thành “Bạch Tố Trinh”, bắt tôi đổi thành “Hứa Tiên” (Đường Uyển Như lập tức hành động ngay, đổi tên thành “Pháp Hải”)[3].

Những chuyện liên quan tới Tịch Thành, Cố Ly vốn luôn lạnh lùng bình tĩnh lại tỏ ra nóng nảy hơn cả Nam Tương, y hệt con rắn uống phải rượu Hùng Hoàng, bị ném ra phơi giữa nắng trưa.

Sáu bảy năm trời Tịch Thành và Nam Tương dính nhau, tôi chưa từng muốn hỏi han về bất cứ chuyện gì giữa bọn họ, vì chỉ làm một người thờ ơ bên ngoài cũng đã đủ khiến tôi kiệt sức. Tôi thực không hình dung nổi, hai nhân vật chính đó sao có thể có nhiều sức lực và tuổi xuân để lãng phí vào thứ tình cảm như trong tiểu thuyết lãng mạn rẻ tiền mặt hạng ấy đến thế.

Càng khó hiểu hơn là, mỗi lần đối mặt với vấn đề Tịch Thành, Cố Ly lại tỏ ra kịch liệt hơn cả Nam Tương. Làm như đứa bị bỏ rơi ba lần, bị phản bội sáu lần, bị tát bốn lần, bị đập vào bụng một lần, cuối cùng còn có thai ngoài ý muốn một lần, phá thai một lần, bị gia đình đuổi khỏi nhà một lần, không phải Nam Tương, mà là Cố Ly vậy.

Tôi chỉ có thể nói, bất luận là vai chính Nam Tương hay người xem Cố Ly thì trong vấn đề liên quan tới Tịch Thành, cả hai đều điên cuồng quá mức, chỉ số thông minh đầy đầu đều đã đem vãi cho gà ăn hết cả rồi.

Từ rất lâu, về con người Tịch Thành, và tất cả mọi thứ liên quan tới anh ta, tôi đã tuyệt nhiên không còn muốn nói.

Điều duy nhất tôi có thể làm chỉ là, rất nhiều lần trước khi thổi nến sinh nhật, rất nhiều lần bị Uyển Như lôi kéo đến các loại chùa chiền vái lạy, một vài lần nhìn thấy sao băng (có khả năng là máy bay bay vụt qua), mỗi lần nhặt được sợi lông mi rụng dính trên mặt, tôi đều ước: hãy để cái kẻ tên là Tịch Thành ấy mau rời khỏi cuộc đời chúng tôi.

Nhưng, điều ước ấy không dễ thành hiện thực chút nào.

Nếu phải hồi tưởng chuyện tình cảm giữa Nam Tương và Tịch Thành mấy năm nay...

Đó là những tháng ngày không dùng kiểu chuyện tình định mệnh của Anni Bảo Bối hay kiểu chuyện bi thảm của Quách Kính Minh để khái quát được.

Hồi cấp Hai, khi hai người đó mới quen nhau, Tịch Thành cũng ít khuyết điểm, có thể coi là một anh chàng cục tính, mặt mũi sáng sủa, điều kiện gia đình tốt, tiêu tiền như nước, được lũ con gái rất hâm mộ, nên tất nhiên cũng đa tình, cho đến khi gặp Nam Tương.

Sau khi gặp Nam Tương, Tịch Thành khá hơn rất nhiều. Không còn tùy tiện trêu gái, bắt đầu bớt giao du với đám lông bông, hơi sức dành đi đóng gói trước đây giờ chuyển sang nhạc rock, trò chơi điện tử hoặc trượt patanh. Tịch Thành dần dần trở nên từ tốn và trầm lặng, hình tượng trong lòng bọn con gái cũng lung linh hơn nhiều. Khi một kẻ lãng tử tuần tú phiêu bông ong bướm lá lơi đột nhiên trở thành người đàn

ông cô độc, trầm lặng, dịu dàng, hormone của hết thầy đàn bà con gái trong chớp mắt đã dâng cao tận đỉnh đầu, như một đàn ong mật bất chợt thấy một cánh đồng hoa bao la chưa ai ghé, tức khắc đập cánh lao tới.

Có điều lũ ong hay bướm, kể cả những con bướm ma (...) muốn hút mật hoa kia chỉ có thể đập cánh xa xa quanh Tịch Thành, tình cảm sâu nặng của Tịch Thành đối với Nam Tương đủ cho chương trình “Chân tình” của đài Hồ Nam phát sóng ba mươi kỳ. Đạo đó, mẫu tình yêu mà chúng tôi âm thầm sùng bái, một là Giản Khê, hai không phải Cố Nguyên, mà là Tịch Thành. (Vì thế mới có ba ngày liền Cố Nguyên phớt lờ Cố Ly và tôi, sau đó Cố Ly chiến tranh lạnh, Cố Nguyên mới ngoan ngoãn đầu hàng. Như thế gọi là trên người có yêu, trên yêu có quái, trên quái còn có tình).

Nhưng tình yêu êm đềm ấy đã kết thúc sau khi mẹ Tịch Thành tự đâm thẳng dao vào cổ họng. Đây không phải một đoạn văn miêu tả tình tẻ đến mức hơi gợi cảm giác phi thực trong tiểu thuyết của Anni Bảo Bối: nhân vật nữ chính nhẹ nhàng cửa đứt cổ tay trong bồn nước ấm đầy ấp phủ kín hoa hồng, phút cuối cùng được nhân vật nam chính kịp thời chạy đến đưa vào viện cấp cứu, khi dần hồi tỉnh, sẽ thấy nhân vật nam chính nước mắt rùng rùng ngồi trước giường bệnh, một bó hoa bách hợp tươi tắn tình khôi đặt bên cạnh.

Hiện thực là mẹ Tịch Thành tự sát vì trầm cảm, lưỡi dao kẹt vào đoạn xương mềm trong họng, bác sĩ rút mãi mới ra. Tịch Thành chỉ mở hé được cửa, thấy bị kẹt, bèn dùng sức đẩy mạnh, mới phát hiện ra cái xác đã cứng đờ từ lâu của mẹ làm kẹt cửa.

Từ thời khắc đó, mọi tình tiết bất thành linh chuyển hướng, gấp gáp gay cấn hết như trong phim Hollywood, đầu tiên là trốn tiết, rồi đánh nhau và gia nhập hội lưu manh, trộm CD trong tiệm, nhăng nhít, lên giường với bất kỳ đứa con gái nào không ra gì - bọn gái hơn tuổi anh ta ngoài xã hội, thấy cậu trai trẻ cao lớn khôi ngô đều chẳng khác nào mèo cái động đực, lăn lộn trên đất gào tình.

Tiếp đó, bố anh ta tìm được vợ mới, mẹ kế rất ác cảm với anh ta. Tịch Thành bắt đầu thường xuyên không về nhà, không có tiền thì cùng đám côn đồ đường phố cướp tiền của những đứa non gan trong trường. Lần cuối, khi cùng đồng bọn cướp tiền của một sạp hàng trước cổng trường, Tịch Thành bị bắt đưa vào trại cải tạo.

Sáu tháng sau anh ta ra trại, Nam Tương đã tốt nghiệp rồi.

Hơn một năm sau, Nam Tương có thai với anh ta.

Ba tháng sau đó, cái thai bị phá. Khi Nam Tương suy nhược đến mức không thể bò dậy khỏi giường, trong cơn tức giận, bố nó đã vác ghế nhựa đánh nó thừa sống thiếu chết.

Sau này, còn rất nhiều chuyện xảy ra với Nam Tương, có lần bị đuổi khỏi nhà, bị ghi tên vào sổ đen của trường một lần, còn suýt nữa bị một tên trong nhóm côn đồ giao du với Tịch Thành cưỡng hiếp.

Những chuyện đó đều liên quan đến Tịch Thành.

Tôi và Cố Ly tận mắt chứng kiến bao tổn thương Tịch Thành gây ra cho Nam Tương suốt mấy năm liền, cảm giác cứ như nhìn một gã bắn thủ cầm roi quát liên tiếp lên thân thể Nam Tương, bất kể ngày đêm. Tôi và Cố Ly, trong lòng đều chỉ hận sao tên Tịch Thành đó ra cửa không bị xe đâm chết quách đi.

Nam Tương và Tịch Thành cãi nhau thường hét lên: Sao không đi chết đi.

Nhưng khi Tịch Thành tỏ ra dịu dàng, nó sẽ trở nên hoàn toàn bất chấp.

Nam Tương nói, mẹ Tịch Thành chết khiến anh ta thay đổi nhiều. Giống như nhìn thấy người thương của mình mỗi ngày bị một nhát dao rạch lên mặt, cuối cùng mặt mũi biến dạng hẳn, không còn là khuôn mặt ban đầu nữa, nhưng mình vẫn biết, anh ta vẫn là anh ta, “tớ vẫn yêu anh ta.”

Nam Tương hỏi chúng tôi, nếu có một ngày, chàng trai chúng tôi yêu nhất đột nhiên béo phì, vẻ đẹp bị hủy hoại cả, hoàn toàn không nhìn ra là con người ấy, chúng tôi có còn yêu anh ta nữa không?

Tôi nghe câu hỏi, tâm tình thiếu nữ bỗng dâng trào, liền đáp: “Tất nhiên có.”

Còn câu trả lời của Cố Ly là: “Tất nhiên không.”

Lúc đó chúng tôi vừa vào cấp Ba, Tịch Thành mới ra khỏi trại giáo dưỡng thanh thiếu niên. Nam Tương nhìn tôi, rồi quay sang nhìn Cố Ly, nói: “Đó là sự khác biệt giữa tớ và cậu.”

Theo nhân sinh quan của Cổ Ly, trong mấy chục năm ngắn ngủi của cuộc đời, nên tuân thủ nguyên tắc tìm lợi tránh hại của sinh vật, tránh xa người và việc gây hại ỉn, nhanh chóng chớp lấy mọi thứ có lợi ỉn. Cuộc đời người là một phương trình toán học nghiêm ngặt định lý, từ khởi đầu đi đến kết thúc luôn phải có đáp số cho ẩn số X.

Nam Tương quan niệm, mỗi người chỉ có một cuộc đời thôi, nhất định phải sống theo tình cảm, yêu hay hận đều phải một lòng, sống chết đều phải oanh liệt, trong cuộc đời nhất định phải có các loại đổ vỡ và thịt nát xương tan. Còn về tiền bạc, vật chất, nó cảm thấy đời này vốn dĩ chẳng có hy vọng gì, vả lại nó cũng thực sự không để tâm đến.

Tôi thì chấp chơi ở giữa hai đứa nó, giống một mù đàn bà tham lam vừa mong chờ cuộc sống giàu sang xe thơm ngựa ngọc, lại vừa muốn có cuộc sống tinh thần phong phú, yêu hận đều quyết liệt.

Còn nhân sinh quan của Đường Uyển Như - nó chẳng bao giờ có nhân sinh quan. Nếu không tra từ điển, nó thậm chí còn không biết ba chữ này nghĩa là gì.

Phút chốc nhớ lại quá nhiều chuyện, đầu óc tôi như vừa bị lớp xe nghiền qua, đã thế tài xế còn cài số lùi chèn thêm phát nữa, đau muốn vỡ toang.

Tôi nhìn Nam Tương trong ánh sáng mờ mờ, mái tóc mai của nó mềm mại lòa xòa trước trán, cuốn sách của Banana Yoshimoto trên tay có nhan đề Dự cảm đau thương.

Tôi bất chợt ghen ngào.

Mấy hôm liền sau đó, Nam Tương tuyệt nhiên không nhắc đến Tịch Thành. Tôi cũng hoàn thành vai diễn của mình, Cổ Ly không phát giác được chút nào. Cuộc sống cứ thế vững chắc ổn định tiến tới năm 2008.

Trong trường số người chuẩn bị tổ chức đêm hội đón năm mới rất đông, nhưng số người chuẩn bị mở party đêm Giáng sinh còn đông hơn. Hai bên cạnh tranh nhau rất quyết liệt. Tuy số người ủng hộ party đêm Giáng sinh chiếm đa số, nhưng nhóm tổ chức đêm hội đón năm mới lại được lãnh đạo nhà trường ủng hộ mạnh mẽ, đó gọi là có chỗ dựa vững chắc thì cái gì cũng chắc.

Theo truyền thống riêng, bốn đứa chúng tôi bao giờ cũng đón lễ Giáng sinh với bạn trai. Lúc ban đầu chưa có bạn trai, chúng tôi tự tặng quà cho nhau, nhưng tình cảm và tranh chấp cũng tăng theo số quà. Quà của ai thật quan tâm, quà của ai sơ sài, quà của ai “à, đúng là thứ tớ muốn đã lâu”, quà của ai lại là “cái của khi này là cái gì”, tình cảm giữa chúng tôi cứ thế lắc lư tiến lên trong cuộc chiến quà tặng Giáng sinh. Về sau tất cả đều hiểu ra, những việc nhọc sức vô ích kiểu đó nên vĩnh viễn tránh xa. Phương án cuối cùng là mỗi đứa để số tiền mua quà tặng nhau ấy lại, tự mua một món quà, tự tặng cho chính mình. Còn khoản niềm vui bất ngờ thì chuyển giao ấy anh bạn trai của chúng tôi.

Cũng kể từ đó, Đường Uyển Như đã mất đi niềm vui bất ngờ...

Giáng sinh năm nay sắp tới.

Tôi chọn ỉn một cuốn sổ ghi nhớ điện tử, công năng vượt xa một cuốn sổ ghi nhớ thông thường. Nó còn là đồng hồ báo thức, một cái máy ảnh chụp không được đẹp cho lắm, một máy ghi âm, một cuốn lịch làm việc, một cái radio đơn giản, một cái máy MP3... Tóm lại, đó là trợ thủ đắc lực cho công việc của tôi. Hơn nữa, mỗi buổi sáng nó còn có thể hẹn giờ bật máy, gọi tôi dậy như đồng hồ báo thức, tiên tiến hơn nhiều so với cái đồng hồ chỉ biết kêu những tiếng “reng reng” khô khốc. Nó sẽ tự động dò kênh, sau đó phát chương trình phát thanh hôm đó...

Chỉ có điều đến ngày thứ tư, Nam Tương thực không sao chịu nổi cái mồm ăm ỉ của cái gọi là sổ ghi chép điện tử ấy nữa. Nó ngồi bật dậy, ném chần sang phủ kín cái máy, rồi lại nằm vật xuống ngủ tiếp.

Cổ Ly nhăm vào loạt phụ kiện trang trí hình gấu Giáng sinh của hãng Prada mới ra năm nay, nhưng nó đã đỏ mặt mười lăm phút trong cửa hàng Prada, mà cô bán hàng vẫn nhìn nó bằng một phần hai con mắt khe khẽ lắc đầu, “điệu bộ như một con điểm cao cấp, bảo với tớ rằng nó không bán!” Cuối cùng, nhờ quan hệ của bố nó, Cổ Ly mới tìm được một nghệ sĩ ở Thượng Hải, dùng tên cô ta để đặt mua của Prada một chú gấu Giáng sinh phiên bản giới hạn, treo vào cái túi LV của mình, thái độ dương dương tự đắc lắm.

Nam Tương mua một bộ màu vẽ đầy đủ. Kỳ thực cái đó chẳng đáng coi là quà tặng, chuyên ngành của nó cần dùng. Chỉ là Nam Tương vốn dĩ không giàu có gì, hơn nữa nó cũng không coi trọng những ngày lễ tết như Giáng sinh cho lắm. Còn Đường Uyển Như...

Đường Uyển Như ở trong đại sảnh của siêu thị IKEA, phớt lờ ánh mắt của người qua kẻ lại, nằm kênh ra theo tư thế thứ hai mươi bảy lên chiếc giường đệm bầy mẫu, Cổ Ly không nhìn được nữa, đứng phắt dậy nói: “Cậu còn nằm thêm lần nữa, tớ báo cảnh sát đấy!”

Nhưng cơn thịnh nộ của Cổ Ly không làm Uyển Như nao núng, nó tiếp tục nằm sang tư thế thứ hai mươi tám trên đệm. Cổ Ly tức tối quay đầu bảo tôi: “Lâm Tiêu, cậu đi kiếm một khẩu súng lại đây, tớ phải bắn chết nó tại chỗ.”

Trong thế giới của Đường Uyển Như, ngủ là thứ vĩnh viễn được đặt trên chuyện ăn uống, yêu đương, và mua sắm quần áo mới. Trải qua mấy ngày mấy đêm lao tâm khổ tứ, cuối cùng nó quyết định vứt bỏ tấm đệm cũ, mua một tấm đệm mới, hồng an ủi cơ thể mệt mỏi quá độ do luyện tập hàng ngày cùng đội cầu lông.

Tôi và Nam Tương ngồi trên một tấm đệm khác bầy cạnh tấm đệm lọt vào mắt xanh của Đường Uyển Như, tôi đang giúp Nam Tương chỉnh dây áo ngực. Móc áo không hiểu sao vừa bị tuột. Chúng tôi không giữ ý lắm, mấy anh chàng có vẻ như sinh viên đại học ở xung quanh đều không khỏi liếc hai giai nhân yêu kiều ngồi trên giường, người này thò tay vào sau lưng người kia sờ sờ mó mó, người kia yên lặng cúi đầu, thỉnh thoảng mới quay lại thăm thì...

Mấy tên nhãi ấy lạng lẽ đỏ rần mặt lên, đầu óc bấy giờ nhất định đầy ắp những hình ảnh xấu xa không sai.

Tôi bỗng nổi hứng, ý muốn trình diễn bị kích động, bèn thối khê một cái vào tai Nam Tương, rồi lại cắn khê một cái. Quả nhiên, lồng ngực mấy tên kia căng phồng hẳn lên, hơi thở gấp gấp cơ hồ sắp hút sạch đường khí xung quanh. Ở một góc khuất trong tầm nhìn của tôi, Đường Uyển Như vẫn như thiếu ô xy nằm ngất trên giường.

Nam Tương đứng bật dậy như con mèo bị lửa liếm đuôi, nhao sang cái giường Cổ Ly đang ngồi, thì thầm gì đó vào tai nó, ánh mắt Cổ Ly lập tức đầy miệt thị như đang nhìn một con ruồi chĩa sang phía tôi dò xét.

Nhưng tôi cũng chỉ gần mực thì đen đó mà thôi. Giản Khê và Cổ Nguyên vốn vẫn thường xuyên diễn kịch kiểu đó để chọc tức tôi và Cổ Ly. Suốt từ thời phổ thông cho đến đại học bây giờ, bọn họ cứ liên tục khiêu khích giới hạn chịu đựng của hai đứa tôi. Màn diễn bọn họ ưa lặp lại nhất là Cổ Nguyên ở sau lưng vòng tay ôm eo Giản Khê, tựa cằm vai anh, trầm giọng thốt lên: “Mệt quá à,” Giản Khê liền phối hợp ăn ý ngay, quay đầu lại, kề sát má Cổ Nguyên đáp: “Có muốn ngủ không?”

Rồi cả hai sẽ nhìn tôi và Cổ Ly đang cùng đỏ mặt tía tai, dựng cả chân tóc, nhoeo nụ cười chiến thắng vô cùng khả ố.

Mỗi lần bị khiêu khích như vậy, mấy đứa con gái trung học bọn tôi đều rơi vào tình trạng tinh thần bất bình thường, có đứa chân bủn rủn, có đứa thở gấp, có đứa thậm chí ngất xỉu.

Đầu óc bọn chúng khi đó chắc chắn cũng đầy ắp những cảnh tượng vô cùng đen tối.

Tôi mặt dày sấn lại chỗ Cổ Ly, Nam Tương, ôm chặt cánh tay Nam Tương, khiến hai đứa cùng ra sức đẩy tôi y như đang đẩy một gã đàn ông (là đàn ông thật, có lẽ bọn chúng lại không đẩy nữa cũng nên...) Đúng lúc vở kịch của chúng tôi chuyển từ cảnh hai giai nhân kiều diễm sờ mó nhau sang cảnh một cô điên cuồng tấn công hai cô, Đường Uyển Như lạng lẽ hồi tỉnh, dửng dưng vừa được mát xa mụ mị cả người, thốt lên: “Tớ quyết định rồi, chính là cái giường này, dễ chịu quá, tớ chưa từng...”

6. Chương 03b

Chưa dứt lời, mắt nó bỗng trợn lên, bắn ra những tia buốt lạnh. Chúng tôi nhìn theo ánh mắt nó, phát hiện ra tiêu cự nhìn rơi đúng chỗ mấy gã đỏ mặt tía tai vừa liếc chúng tôi. Tôi đang nghi hoặc, không hiểu

vì sao nó nổi giận đến mức đó, bỗng cảm thấy trong nhóm kia có một gương mặt rất quen, đang định rủ Nam Tương chuẩn vội, nhưng lời chưa kịp thốt ra đã nghe Uyển Như gào đình tai nhức óc... “Vệ Hải! Cậu đến chỗ này làm gì!”

“Cậu đừng tưởng bây giờ tôi nằm trên giường thì cậu làm gì được!”

“Cậu xem vú tôi chưa đủ hả?!”

Tôi và Nam Tương định vớ túi lên đi, nhưng Đường Uyển Như đã xoay sang, chỉ chúng tôi đang len lén bỏ trốn như hai con mèo, nói: “Chị em tốt của tôi đều ở đây! Cậu dám làm gì!”

Tôi và Nam Tương ngại ngùng đứng lại, cái chân bước ra không thu được về, cứng đờ tại chỗ.

Vẫn là Cố Ly bình tĩnh nhất, nó gật đầu mỉm cười với đám đông tròn mắt há mồm, hàm dưới tưởng chừng sắp rụng ra, đang đứng xem xung quanh, nói: “Chúng tôi đang quay phim truyền hình, các vị đừng lên tiếng nhé.”

Lần trước ở nhà ăn, tôi và Nam Tương đã sém chút nữa phải vục mặt vào cốc nước trốn đi. Còn lần này, trong khu trưng bày giường đệm của IKEA, giữa cái nhìn của đám đông vây quanh, Đường Uyển Như nằm soài trên giường, vô cùng bất cần tuôn ra những từ ngữ như “vú của tôi”, hai bọng tôi gần như muốn túm lấy tóc nhau rồi đưa nọ ném vào đứa kia ra cửa sổ cho khuất mắt.

Dưới áp lực quá lớn này, cuối cùng Vệ Hải cũng không chịu nổi, đỏ mặt kéo chúng tôi ra cầu thang thoát hiểm, thề thào thốt định nói gì đó. Anh ta vẫn chưa kịp mở lời, Đường Uyển Như đã đứng giăng hai chân như xuống tấn, tự tin nói: “Cậu tưởng kéo chúng tôi ra đây là có thể lợi dụng được gì hả?”

Trông mắt Vệ Hải gần như sắp rơi ra ngoài.

Tôi và Nam Tương dựa vào tường, vô cùng oải.

Chỉ có Cố Ly đứng đằng sau Uyển Như, dùng ánh mắt ầm ập và giọng nói nhẹ nhàng an ủi Vệ Hải: “Đừng để ý đến nó.”

“Chị em bảo tôi không để ý đến cậu! Thôi cậu đi đi!” Khí thế Đường Uyển Như hoàn toàn áp đảo đối phương.

Tôi và Nam Tương sắp chết mất...

Vệ Hải giống như bị người ta dùng dây thép thít chặt vào cổ, khuôn mặt bầm như trái cà tím. Rồi như vừa hạ một quyết tâm rất lớn, anh ta nghiêng rằng nói: “Rốt cuộc phải thế nào thì các người mới buông tha không nhắc tới chuyện này? Tôi... cùng lắm thì tôi cũng cời ra để các người xem bù lại!” Ánh mắt anh ta lúc ấy hết như Đồng Tồn Thụy[4] dửng dưng cảm hy sinh.

Tôi và Nam Tương bật đứng thẳng người, Cố Ly cũng vậy, ba đứa đồng thanh thốt lên: “Thế thì làm đi!”

Lễ Giáng sinh này, rốt cuộc Đường Uyển Như đã có niềm vui bất ngờ đã lâu chưa xảy ra trong đời nó. Cả ba đứa chúng tôi cũng được hưởng ké một chút phúc lợi.

Bước ra khỏi siêu thị IKEA, tôi và Nam Tương vẫn còn bàn luận về đôi vai, lồng ngực vạm vỡ, đôi chân thon dài của Vệ Hải, thêm những múi cơ săn chắc chỉ riêng các vận động viên nam mới có cùng khuôn mặt đỏ bừng quyết tử ấy nữa chứ.

Tất nhiên còn có nhiều vị trí rất quan trọng khác, chuẩn bị về tới phòng mình chúng tôi sẽ bàn tiếp.

Từ đó, chúng tôi không sợ chạm trán Vệ Hải trong sân trường nữa, trái lại, ngày nào cũng nhiệt tình mong ngóng gặp gỡ anh chàng. Nói thực, từ sau hôm đó, khi thấy Vệ Hải, chúng tôi không còn mấy quan trọng chuyện anh ta mặc gì nữa. Đối với chúng tôi, anh ta đã trở thành bức tượng chàng David di động rồi.

Có điều, ngoài cuộc sống hạnh phúc này, tôi phải đối mặt với một sự tra tấn khác, đó là thời gian làm thêm mỗi cuối tuần.

Thực ra, không chỉ vào cuối tuần, mà suốt từ thứ Hai đến thứ Sáu, tôi đều cảm nhận đầy đủ cái không khí hùng hực bốc lên qua dòng status MSN đổi liên tục của Kitty.

Thứ Hai: Ai mách hộ tôi có thể kiếm công thức làm bột giấy ở đâu được không?

Thứ Ba: ... phải mua cho được một suất cơm trưa chỗ nhà hàng đang sửa chữa!

Thứ Tư: GPS thì liên quan gì đến tôi? Tôi tốt nghiệp khoa Trung văn mà!

Thứ Năm: ... Mặc xác nó... Tôi kiếm đâu ra bản viết tay của Dư Thu Vũ chứ...

Thứ Sáu: Vắt chân lên cổ...

Cứ gần đến thứ Bảy, tôi thường bị tức ngực khó thở, như sắp rời xa nhân gian đến nơi.

Ngày trước, mỗi lần gỡ tạp chí thời trang, nhìn những người mẫu khuôn mặt trắng xanh, đẹp lạnh lùng, tôi không thể đè nén cảm giác say mê, còn bây giờ, thi thoảng ngang qua một cửa hiệu, nhìn thấy những người mẫu nam cao quý lạnh lùng, lần nào trong tôi cũng như có tia chớp điện lóe lên rọi sáng trưng đến tận đỉnh đầu.

Dần dà, tôi cũng ngày càng hiểu Cung Minh.

Tôi cũng quen với thói nghiện sạch sẽ trầm trọng của anh ta.

Quần áo mỗi lần anh ta bảo tôi mang đi giặt khô, tôi đều thấy chẳng khác gì đồ phơi xong vừa gỡ trên mắc áo xuống, thậm chí sạch hơn nhiều.

Phòng làm việc của anh ta thậm chí trải thảm lông trắng muốt, cả năm anh ta đều giẫm chân trần đi đi lại lại. Lần đầu tiên tôi tới, ngại ngần đứng trước cửa, do dự rất lâu rồi chuẩn bị tháo giày, kết quả liền bị ánh mắt lạnh như băng của anh ta chiếu tướng: “Cô muốn làm gì?” Thói nghiện sạch sẽ khiến anh ta thà để người khác đi giày bước vào còn hơn để họ cởi giày ra đi chân không (anh ta cảm thấy thứ bẩn nhất chính là con người).

Mỗi sáng sớm, trước khi anh ta đến công ty, bác giúp việc phải dùng máy hút bụi cỡ lớn chà đi chà lại khắp tấm thảm lông một lượt, ngoài ra cứ một tháng một lần phải đem đi diệt khuẩn.

Tôi cũng dần dần quen với cách ăn nói khắc nghiệt của anh ta...

“Lâm Tiêu, cô theo tôi đi ăn cơm với giám đốc công ty Người mẫu Nghệ Lâm.”

“Em sợ ăn mặc thế này, chắc không hợp với nhà hàng cao cấp...”

“Vậy cũng không thể vì cô mặc như thế thì chúng ta phải tới chỗ bà bán sủi cảo vỉa hè dùng bữa...”

Tôi cũng quen với tình yêu điên rồ dành cho các loại cốc chén của anh ta.

Trong phòng làm việc của anh ta có nguyên một bộ cốc chén dùng cho đủ loại đồ uống. Uống cà phê, uống trà hoa quả, uống trà Trung Quốc, uống nước tinh khiết, uống Coca, uống nước trái cây, uống bột trứng... Tôi tưởng anh ta mang tất cả cốc chén ở nhà đến công ty, nhưng tôi lầm, một lần phải đưa gấp tài liệu đến nhà, tôi phát hiện ở đó có một bộ khác giống y hệt.

Và còn rất nhiều thói quen sinh hoạt khó tưởng tượng nổi của anh ta.

Anh ta duy trì một thân hình gầy gò thanh mảnh đủ để chui vừa mọi trang phục Dior, nhưng ngày nào cũng sai tôi pha một ly bột lòng trắng trứng. Cái thứ giúp thúc đẩy quá trình tạo cơ bắp ấy bị Đường Uyển Như coi là kẻ thù số một trong vũ trụ.

Anh ta ghét cá đến mức ghét luôn bộ phim Đi tìm Nemo.

Sau khi sử dụng chìa khóa, anh ta sẽ rửa tay mười lần.

Tôi cố gắng cẩn thận từng ly từng tí để sống sót, đồng thời hoàn thành mọi yêu cầu của anh ta với tố chất của một nữ đặc vụ. Ví dụ, ba phút trước anh ta bảo tôi cần phải đặt chỗ trong một nhà hàng đông khách nhất Thượng Hải. Tôi vừa điện thoại đến nhà hàng, họ nói không nhận đặt chỗ nữa, thì đã nhận tin nhắn của anh ta: “Tôi đang trên đường đi rồi, nhấn lại vị trí chỗ ngồi cho tôi.” Đó cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Trong hai ba tuần đi làm, tôi luôn duy trì được kỷ lục hoàn mỹ này.

Một lần hỏng việc duy nhất, vào tuần trước.

Tuần trước tôi bị đau tay, định xin nghỉ, gọi điện nhờ Kitty làm thay, cô ấy cũng vui vẻ nhận lời. Nhưng rốt cuộc tôi vẫn canh cánh lo xảy ra chuyện, vậy là cuối tuần quyết định đi làm.

Kết quả là, khi tôi bắt cần với cái tay đau lấy ly rót nước cho anh ta, nó thuận đà trượt trên mặt tủ xuống, đập choang xuống nền đá hoa cương.

Vỡ.

Tôi đứng đờ tại chỗ, trong đầu ong ong. “Anh ta có ra lệnh cho Kitty mưu sát mình không? Có nên đi báo cảnh sát không?”

Nhưng Cung Minh chỉ ngẩng khuôn mặt đường nét điêu khắc tinh vi như mặt nạ ngàn năm không đổi phía sau lưng tôi lên, lạnh lùng buông một câu: “Mua cho tôi cái khác,” rồi cúi đầu tiếp tục đọc tài liệu. Lát sau anh ta lại nói một tràng tôi hoàn toàn không hiểu, hoặc bằng tiếng Anh, hoặc bằng tiếng Ý hay tiếng Pháp, ai mà biết được. Nhưng tôi biết, đó là nhãn hiệu của chiếc ly vỡ.

Tôi chụp ảnh cái ly vỡ, tả cho Kitty vị trí đặt thường ngày, rồi phát âm lại một cách kỳ diệu tên nhãn hiệu của nó theo kiểu vẹt học nói, rốt cuộc cô ta cũng giúp tôi tìm được nơi bán.

“Tầng bốn Plaza 66”.

Kitty lạnh lùng gõ một hàng chữ lên cửa sổ MSN.

Tim tôi cũng giống như cái ly kia, lập tức vỡ toang.

Tôi rốt cuộc cũng tìm được cái cửa hàng nổi tiếng chuyên bán đồ sinh hoạt xa xỉ đó (ví dụ chín nghìn bốn trăm tệ một bộ bát đĩa, ví dụ một nghìn một trăm sáu mươi tám tệ một tấm đệm tựa sofa, ví dụ mười ba nghìn nhân dân tệ một hộp dao đĩa ăn...) trên tầng bốn Plaza 66, và sau một hồi hỏi thăm cô nhân viên bán hàng thần thái cao quý, cuối cùng đã thấy cái ly mà tôi đánh vỡ của Cung Minh, sau khi nhận ra hàm ý “Làm sao cô mua nổi cái này?” từ câu hỏi ngữ điệu lạnh lùng: “Cô muốn mua cái này á?” của nhân viên cửa hàng, tôi đứng hoa mắt trước cái ly lung linh hoa lệ dưới ánh sáng đèn.

Mặt kính dưới cái hộp bày chiếc ly để một tấm biển gỗ nhỏ màu đen, ghi giá tiền rất đáng yêu “2200 RMB”.

Trong túi chỉ có tám trăm tệ tiền mặt, và thẻ tín dụng một nghìn tệ, tôi trân trối nhìn con số 2200.

Chừng mười phút trôi qua, tôi rút điện thoại gọi Giản Khê.

Tôi cố gắng bình tĩnh ghìm giọng, nhưng nước mắt thì đã mấp mé trào mi.

Tôi không bận tâm tới cô nhân viên có hàng lông mi nhìn như hai cái bàn chải to tướng đang hốt hoảng vì tôi rơi nước mắt, chỉ cần nghe tiếng nói dịu dàng của Giản Khê trong điện thoại là tôi đã thấy không có việc gì trên đời không thể vượt qua.

Những năm tháng bên Giản Khê, ấn tượng về anh trong tôi mãi mãi là mặt trời hoàng hôn lúc 6 giờ: ấm áp, dịu dàng, như hơi gió nóng thổi từ máy sấy tóc, bao bọc cả cái đáng vẻ bề ngoài ngoan ngoãn lẫn nội tâm lập dị của tôi. Có một hai lần hiếm hoi anh nổi nóng, nhưng bình tĩnh lại rất nhanh. Tôi điếm lại, một lần tôi đánh đổ cả phê lên bia mộ bà ngoại anh (...), một lần nữa tôi đánh rơi con Caesar hai tháng tuổi (con chó săn lông vàng của anh) từ ban công xuống.

Giọng anh trong điện thoại nghe có vẻ cáu. Anh nói: “Cung Minh chỉ là cấp trên của em, một gã đàn ông bình thường, cần gì phải phục dịch như hần là thần tiên.” Tôi giữ máy không dám nói gì.

Nửa tiếng sau, anh tìm thấy tôi. Anh rút thẻ tín dụng giúp tôi trả tiền, nhìn cô nhân viên nâng niu đặt chiếc ly vào trong một cái túi giấy màu trắng rất tinh tế. Cả quá trình đó, khuôn mặt anh lạnh lùng, không khác gì Cung Minh. Nếu bây giờ xuống tầng dưới lấy một chiếc áo lông Dior khoác lên người, chắc anh có thể hóa thành người mẫu ngay.

Xong xuôi, chúng tôi chậm rãi đi xuống.

Những ô kính bày suốt hai bên đường đi xuống, cơ hồ đều là tủ trưng bày cuộc sống của Cung Minh. Những chiếc sơ mi trắng muốt với logo con ong mặt nhỏ vô cùng quen mắt kia, những cái loa dài hình dạng quái

dị đen sì kia, bộ đĩa ăn màu trắng kia, tấm thảm có hình vạn mã tung vó trải trước cửa căn hộ của Cung Minh kia, con gấu nhỏ mặc bộ giáp sắt kia, cái túi xách sọc chéo màu lam kia... Tôi đều nhận ra.

Tôi ngoảnh nhìn Giản Khê đi bên cạnh, anh đội chiếc mũ nhung sọc trắng, mặc áo len màu xám tro giản dị, sao mà khác Cung Minh. Anh thật đẹp trai.

Tôi ôm choàng lấy anh, rúc mặt vào ngực, hơi ấm thân thể anh truyền qua lớp áo len. Có thể nghe tiếng tim anh đập đều đặn, cảm nhận lớp áp len ấm áp áp trên mặt, tôi bỗng thấy vô cùng hạnh phúc. Tôi khẽ nói: “Tuy anh không được các thứ hàng hiệu và vật chất đầy lên cao ngất như Cung Minh, nhưng em thích thể này hơn. Cho dù bây giờ anh đang mặc chiếc áo len giá trăm tệ, em vẫn thấy anh giống một chàng hoàng tử...”

Chưa dứt lời tôi đã cảm thấy người anh chợt cứng đờ, mắt ngược lên bắt gặp sắc mặt ngưng ngù của anh, đang nghi hoặc thì thấy cái logo LV bé tẹo ở cổ áo anh.

Tôi tức tối chỉ vào mặt anh hét lên: “Anh!”

Anh nhảy lùi một bước, giơ cả hai tay: “Anh có thể giải thích... mẹ anh mua cho...”

“Quạ nào chẳng đen!” Tôi nổi khùng bước ra khỏi Plaza 66.

Tiếng bước chân Giản Khê đuổi theo sau, còn chưa bắt kịp, thì di động của tôi rung, giọng Cố Ly oang oang: “Lâm Tiêu! Tổ đang ở Tân Thiên Địa, vừa mua được một cái khăn quàng Kenzo, đẹp cực...”

Tôi tức tối cúp máy!

Nước mưa càng ngày càng nhiều.

Nhiệt độ giảm rất nhanh. Có mấy ngày, mưa rơi lẫn cả bông tuyết, vừa chạm đất lập tức tan thành nước.

Cuối tuần trước, điện thoại của Nam Tương không có tin nhắn nào.

Nó tựa đầu lên kính cửa sổ, nhìn nước mưa chảy rờn rờn ngoằn ngoèo trên mặt kính. Y như miêu tả trong vô vàn cuốn tiểu thuyết lãng mạn, mưa rơi như nước mắt. Nó ném điện thoại lên giường, rời khỏi phòng ngủ.

Tháng này Cố Nguyên chỉ gặp Cố Ly một đôi lần. Mọi chuyện anh giữ chặt trong lòng, không hé ra lời nào, nhưng hỏi mượn Vệ Hải năm trăm tệ.

Một tối mưa, Cố Nguyên đưa Cố Ly về ký túc xá. Dưới gốc cây đa đại thụ cạnh khu ký túc, Cố Nguyên ôm chặt Cố Ly vào lòng, hỏi: “Cuối cùng chúng mình có cưới nhau không?”

Đường Uyển Như có rất nhiều giấc mơ đẹp trên tấm đệm nó mới mua. Từ miệng Cố Ly, chúng tôi biết nội dung những câu nói mơ của nó bao gồm “váy ren màu phấn hồng”, “tôi không muốn cơ bắp”, “cầu lông chết đi”, và còn “Vệ Hải cởi trần”.

Cuộc sống như những cảnh quay đẹp nhưng buồn bã lướt qua, ngày tháng như vô số tấm ảnh xếp thành chồng trên bàn làm việc.

Cảnh sắc mùa đông tiêu điều dưới mưa càng thêm lạnh lẽo. Từ cửa sổ nhìn ra, sân tập chìm trong màn mưa xám xịt rét mướt, ánh sáng nhàn nhạt qua kẽ mây xuyên xuống càng khiến sân bãi trống trải. Thỉnh thoảng lắm mới có một người cầm ô, co ro bước vội.

Gió lạnh từng cơn lùa ngoài cửa kính.

Khi rúc vào giường với Cố Ly, Nam Tương, Uyển Như, áp vào cơ thể trẻ trung mềm mại của bọn họ ngủ lơ mơ, bên tai loạt soạt tiếng giấy sách, hay nghe MP3, viết nhật ký... tôi cảm thấy thời gian thật là đẹp đẽ và dịu dàng bất tận. Như đang nung nấu trong tòa lâu đài cổ, có ngọn lửa lò sưởi ấm áp xua tan giá rét, tôi được các bạn đắp cho tấm chăn len thật dày, còn tôi thì muốn pha cho họ cốc cà phê nóng bốc khói.

Ngoài cửa sổ tuyết lác đác rơi.

Đất trời hơi hửng sáng.

Cuối cùng cũng đã đến tuần cuối. Chủ nhật này tôi có thể cầm tháng lương đầu tiên rồi. Tuy tổn thất 2200 tệ vì chiếc ly, nhưng trừ khoản đó ra, phần còn lại vẫn đủ cho tôi mua một chiếc áo khoác đắt tiền.

Hai ngày nữa thôi là đến Giáng sinh rồi.

Giản Khê bảo tôi bớt chút thời gian, nói anh muốn dành cho tôi một niềm vui bất ngờ. Lòng tôi thầm mong ngóng. Trong giấc mơ gần đây nhất, anh mua cho tôi chiếc nhẫn bạch kim. Nhưng lời anh nói với tôi trong mơ không phải “lấy anh nhé”, mà chỉ đơn giản “tặng em”. Điều này không ảnh hưởng gì đến bản chất tuyệt đẹp của giấc mơ đó.

Tôi xách chiếc ly mua ở Plaza 66 tuần trước đi về phía trụ sở tạp chí M.E.

Khi tôi đặt nó trước mặt Cung Minh, anh ta ngẩng đầu, nhìn tôi bằng đôi mắt dài hẹp, trầm giọng hỏi: “Hóa đơn đâu?”

Tôi xua tay, nói: “Dạ, em cầm hóa đơn cũng chẳng ích gì. Không thanh toán cũng được ạ.”

Mắt Cung Minh hơi nheo lại, nhìn chăm chăm vào tôi, như con rắn bất động nhìn con mồi, trong ánh mắt lạnh lẽo bao trùm của anh ta (tôi mơ hồ cảm thấy mắt anh ta chỉ còn lòng trắng), cuối cùng bất chợt ngộ ra: “Anh nói là... em không phải đền? Mà... chỉ là bảo em đi mua một cái thôi?”

Cung Minh cúi xuống, không trả lời tôi nữa.

Tôi chỉ muốn tự túm tóc mình mà quăng người ra cửa sổ.

Đã 12 giờ đêm.

Cung Minh vẫn ngồi tại chỗ đọc đủ thứ tài liệu, tài liệu gửi vào máy tính của tôi liên tục, liền đó cũng liên tục được tôi in ra mang cho Cung Minh xem.

Những trang giấy tỏa mùi mực in này chính là nội dung sẽ xuất hiện trên tạp chí M.E mỗi kỳ, từ trang bìa đến các to rang nội dung, co chữ lớn nhỏ, hay một màu sắc nào đó nếu không đẹp dưới ánh đèn, đều có thể là lý do để phải chỉnh sửa tới chỉnh sửa lui.

Cứ cách một tiếng tôi lại bưng cà phê nóng bốc khói vào phòng làm việc của anh ta, nhìn qua làn hơi bay lên, nom anh ta không khác nào con robot gắn động cơ vĩnh cửu.

Khi tôi đem ly cà phê thứ tư đặt trên bàn, Cung Minh đang có điện thoại. Anh ta nói: “Nếu em nghĩ như vậy, thì tùy, em vui là được rồi.”

Rất lâu sau, anh ta lại nói thêm một câu: “Vậy thì không cần gặp nhau nữa.”

Tôi lơ mơ nhận ra chuyện này thuộc phạm vi riêng tư của sếp, không nên dính dáng, định quay người đi ra, nhưng Cung Minh đã gọi lại.

Anh ta kéo ngăn bàn, lấy ra một hộp đựng đồ trang sức màu đen, đưa cho tôi và nói: “Tặng cô.”

Tôi run run đón chiếc hộp, mở ra, là chiếc nhẫn gắn một viên kim cương nhỏ.

Ánh sáng của viên kim cương làm tôi hoa mắt. Tay tôi hơi run, chiếc nhẫn suýt rơi.

Cung Minh ngả người ra lưng ghế, ngửa cổ nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ. Anh ta nói: “Quà Giáng sinh tặng bạn gái, nhưng không dùng đến nữa rồi. Tặng cô đây.”

Tôi không nhận ra bất kỳ cảm xúc nào trong giọng nói của anh ta, nên cũng không thể suy đoán anh ta đang đau khổ, hay thờ ơ, hay thoải mái khi lại được tự do. Nên tôi cứ đứng đờ ra đó, màn hình trong đầu chạy qua chạy lại mãi dòng cảnh báo: “họa từ miệng mà ra”, “im lặng là vàng”.

Lát sau, anh ta hỏi tôi: “Đàn bà các cô, rốt cuộc là thích đàn ông dành nhiều thời gian ở bên cạnh, hay thích đàn ông sự nghiệp lớn tài sản kék hù?”

Tôi cúi đầu nghĩ ngợi, không nghĩ ra câu trả lời. Thực ra tôi muốn nói, trong lòng đàn bà không phải chỉ có hai tiêu chuẩn ấy, còn có rất nhiều rất nhiều những thứ khác những cái đó nếu dùng tiền, hay chỉ đơn giản là ở bên cạnh đều không thể đáp ứng được.

Anh ta nói tiếp: “Nhưng hai mặt này vốn đã mâu thuẫn với nhau rồi, không ai có thể được cả hai một lúc.”
Nhưng lúc anh ta nói câu này, đã không nhìn về phía tôi nữa.

Tôi im lặng bước ra, trở về với vị trí trợ lý của mình.

Lát sau, trên MSN hiện ra cửa sổ chat của Cung Minh: “Cô về đi.”

Lúc tôi ở văn phòng ra, trên đường gần như không một bóng người. Thi thoảng, một chiếc xe hơi phóng vụt qua, cuốn theo luồng hơi lạnh tấp vào mặt.

Tôi quay đầu nhìn tòa nhà lớn ở sau lưng, ánh đèn trong phòng Cung Minh đơn độc sáng, như trong một vũ trụ tĩnh lặng tối đen có vì sao cô đơn xa tít tắp, im lìm tỏa sáng giữa bóng tối vô bờ bến.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một Cung Minh không gắn với áo Prada và xe BMW. Lần đầu tiên tôi bắt gặp một Cung Minh không giống hình nhân giấy. Lần đầu tiên, tựa như từ ô cửa sổ nhỏ xíu, tôi nhìn thấu cả không gian bao la.

Nhưng, con người ấy khác quá xa kẻ trong cái vỏ cao ngạo hô phong hoán vũ thường ngày, chỉ còn lại một trái tim mềm yếu, lặng lẽ phát sáng.

Nỗi chua xót trào lên trong lòng.

Chua xót, không rõ vì tôi thông cảm với Cung Minh (tôi biết mình không cần thông cảm với một kẻ ngồi ngời hào quang đến thế trong mắt thiên hạ), vì tôi hoang mang trước câu hỏi ban nãy của anh ta, hay vì tôi lo sợ cho cuộc sống và tình yêu của mình.

Tôi rút điện thoại, muốn gọi cho Giản Khê. Giờ phút này, chỉ cần nghe giọng anh, cảm thấy hơi thở nồng nàn của anh truyền vào tai qua sóng điện từ một nơi xa tắp, tôi sẽ thoát khỏi tâm trạng mất mát và bi thương này. Dù lúc này đã quá nửa đêm, nhưng tôi biết anh sẽ thức giấc, và sẽ dịu dàng trò chuyện với tôi.

Điện thoại kêu ba bốn tiếng thì có người bắt máy, tôi đang định nói, một giọng con gái yếu điệu uể oải phát ra:

“A lô?”

7. Chương 04a

CHƯƠNG 4

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Rốt cuộc tôi đã hiểu ý nghĩa của giấc mơ đó.

Trong giấc mơ tuần trước, Giản Khê mua một chiếc nhẫn bạch kim, lúc chìa tay đưa cho tôi, anh không quỳ, cũng không nói “Lấy anh nhé”, mà trưng ra bộ mặt vô cảm: “Tặng em”.

Ba tiếng trước, Cung Minh nhìn tôi, khuôn mặt trắng xanh lạnh lùng, chìa cái nhẫn, nói: “Tặng cô.”

Hai tiếng rưỡi trước, điện thoại của Giản Khê phát ra một giọng con gái điệu đà.

Sau bảy tiếng đồng hồ từ khi tôi hoảng hốt tắt máy, trời đã sáng rõ. Trong bảy tiếng ấy, tôi nằm trên giường, nhìn bầu trời biến đổi từng giây phút bên ngoài cửa sổ, không nhắm mắt.

Tôi quan sát sân vận động tối om om, mênh mông như biển, bị ánh sáng xâm lấn dần dần, cuối cùng biến thành một vùng trắng mờ mịt. Người đầu tiên tỉnh dậy, hơi thở phả khói trắng, lướt ngang tầm mắt tôi.

Trong bảy tiếng đồng hồ ấy, tôi gửi cho Giản Khê hai tin nhắn.

Tin thứ nhất: “Anh đang ở đâu?”

Tin thứ hai: “Anh có thể gọi cho em không?”

Nhưng điện thoại của tôi kiên trì im lặng. Tôi mở điện thoại vô số lần, không có lấy một tin nhắn. Khuôn mặt trẻ trung của Giản Khê trên màn hình sáng rõ trong bóng tối như tán cây xanh biếc dưới ánh nắng hè chói chang. Thứ hào quang xanh mượt làm nhói đau tim tôi.

Bò từ giường dậy ra toilet, tôi thấy khuôn mặt mình trong gương phờ phạc, màu thâm đen ở quầng mắt sắp loang tới gò má, bọng mắt chảy sệ dễ gần tới tận cằm (...), còn đôi mắt đã đỏ quạch chẳng khác nào thầy ma sống trong phim Resident Evil, cảm giác bức bối. Nhưng sự bức bối này nếu đem so với tâm trạng do Giản Khê gây ra thì thật chẳng đáng kể gì.

Tôi lập tức đánh răng rửa mặt, lấy trộm một chút tinh chất hồi phục làn da Dior trong hộp tủ của Cố Ly, quẹt bừa lên mặt, rồi mở cửa ra phòng khách chuẩn bị pha cà phê.

Vừa bước ra đã thấy Đường Uyển Như chỉ mặc áo hai dây đứng đó. Đầu tóc bù xù như người khổng lồ xanh vừa biến hình, nó nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tiều tụy của tôi giây lát, hỏi khê: “Cậu đến kỳ à? Sao trông xơ xác thế?”

Tôi bực mình sẵn, xoay người vớ chiếc gối tựa trên sofa ném thẳng vào Đường Uyển Như đang đi vào toilet. Nhưng cái gối bé tẹo chỉ nảy lên một cái trên phiến lưng to bè vạm vạp của Uyển Như rồi rơi, con bé chẳng buồn bận tâm, đi tiếp vào toilet.

Tôi biết nếu không có thứ gì sắc bén thì rất khó gây tổn thất cho thân thể cơ bắp của nó, bèn chuyển sang tấn công tinh thần: “Dạo này cậu lại luyện cơ bắp à?”

Chỉ một tiếng “ư” phát ra từ cái cổ cứng đờ của nó.

Một giây trước khi nó nổi điên, tôi đã tức tốc chạy về phòng mình khóa trái cửa lại. Nam Tương ló đầu ra khỏi chăn, thấy tôi đang ra sức ép chặt lưng vào cửa, thở hổn hển, bèn dụi dụi mắt hỏi tôi: “Thế cậu nợ xã hội đen bao nhiêu tiền đấy?”

Đã 8 giờ 15 phút. Sau khi ôm cây đợi thỏ trước cửa phòng tôi thật lâu, Đường Uyển Như đành phải đi học, buông lại một câu: “Lâm Tiêu đợi đó, tớ sẽ rút gân tay gân chân cậu cho coi.”

Tôi ngồi xuống giường.

Nam Tương bò dậy, trùm chăn đi bật máy tính, mở nhạc.

Rồi nó lại nằm xuống giường, hỏi tôi: “Sáng nay cậu có tiết học mà?”

Tôi nhìn nó, nói dối: “Hơi mệt, không muốn đi nữa.”

Nó cũng không hỏi thêm, lôi một tập tranh trên giá sách đầu giường xuống giở ra xem, đoạn ngược lên hỏi tôi có thể pha cho nó một cốc cà phê không.

Tôi ra phòng khách pha cà phê, nghĩ ngợi một chút, định kể cho Nam Tương nghe chuyện tối qua có một cô gái nghe điện thoại của Giản Khê.

Tôi vừa quay vào phòng thì cái điện thoại trên bức tường cạnh cửa ra vào chợt đổ chuông. Tôi linh cảm là Giản Khê gọi.

Những linh cảm kiểu này bắt đầu xuất hiện từ khi tôi thân thiết với Giản Khê. Chẳng hạn điện thoại báo tin nhắn, tôi sẽ đột nhiên cảm thấy đó là tin nhắn của anh, bác bảo vệ ký túc xá bảo dưới tầng có người tìm tôi, tôi sẽ cảm thấy đó là anh; hoặc bưu điện thông báo tôi có bưu phẩm, tôi cũng sẽ cảm thấy đó là quà từ anh.

Lúc nào cũng chính xác.

Lần này không phải ngoại lệ.

Tôi cầm cốc cà phê đứng ngây người hồi lâu, chỉ đến khi Nam Tương gọi “này này” mới sực tỉnh, miễn cưỡng nhắc ông nghe lên, giọng “a lô” trầm trầm, rất có âm điệu, đồng thời rất rõ ràng, mạnh mẽ đó chính xác là của Giản Khê.

Tôi còn đang chưa nghĩ ra nên đối mặt với hoàn cảnh này như thế nào, Giản Khê đã mở đường giúp, giọng trầm tĩnh lạ thường: “Lâm Tiêu, Nam Tương có đó không? Em chuyển máy đi, anh có chuyện cần nói.”

Tôi không thể không thú nhận mình đang sửng sốt.

Trong điện thoại, giọng Giản Khê rất bình tĩnh, tự nhiên, như không hề cảm thấy đã làm điều gì có lỗi với tôi. Tôi áp ống nghe vào ngực, quay đầu gọi Nam Tương: “Giản Khê.” Nam Tương chẳng buồn ngẩng đầu, “ừ ừ” đáp lại. Tôi gắng bình tĩnh nói tiếp: “Tìm cậu đây.”

Nam Tương rời mắt khỏi tập tranh, ngơ ngác nhìn tôi và cái ống nghe úp trên ngực. Nó nhòe dậy, cầm máy.

Trong mấy phút hai người họ nói chuyện, tôi ngồi ở mép giường, cơ hồ không kìm nổi nước mắt.

Ánh mắt tôi dừng lại ở con cá Nemo Giản Khê tặng tôi, vẻ mặt nó hiền lành giống hệt anh. Nam Tương cúp máy, nhanh chóng thay quần áo. Tôi bảo nó: “Nam Tương, tớ có chuyện muốn nói với cậu.” Nam Tương không ngoài đầu lại, lạnh lùng từ chối: “Tớ có việc cần tìm Cố Ly, lát nữa nói chuyện nhé.” Tôi còn chưa kịp nói thêm câu nào, nó đã mở cửa đi rồi. Tôi chết trân đứng ba phút, rồi cũng tức tối lao ra ngoài. Có một điều tôi không biết: cùng lúc đó, Giản Khê đã bước vào cổng trường chúng tôi.

Nếu đổi sang góc nhìn của Thượng đế hoặc đứng ở một điểm cao rọi tầm mắt xuống, sẽ có thể chứng kiến một cuộc đuổi bắt cực kỳ ngoạn mục. Giản Khê phăm phăm đi vào trường tìm Nam Tương. Nam Tương tóc tai rũ rượi chạy về phía nhà A nơi Cố Ly đang học. Tôi vội đuổi theo Nam Tương, muốn hỏi cho kỳ được rốt cuộc Giản Khê nói gì với nó qua điện thoại. Chuông tan học vừa reo, Đường Uyển Như đã lao khỏi cửa lớp, nó không hề quên ý định rút gân tay gân chân của tôi ban sáng. Cố Ly trong lớp bước ra, vừa nhả tin cho tôi, hỏi có muốn đi ăn sớm hơn một chút không. Còn Cố Nguyên từ nhà D, định đi tìm Cố Ly. Anh cảm thấy đã đến lúc phải nói mọi chuyện với Cố Ly.

Mọi điều trong cuộc sống của chúng ta có cả nghìn lẻ một cách để diễn ra, nên trong phạm vi cổng trường đại học này, trong cuộc đuổi bắt này, chuyện ai gặp ai trước tất nhiên đều có thể dẫn đến những kết cục hoàn toàn khác nhau.

Cũng như trong ván ru lét, tung quả bóng kim loại lên bàn xoay, trước khi bàn xoay ngừng, không ai có thể đoán được người nào sẽ thắng cuộc.

Tới bồn hoa dưới sân nhà A, tôi thấy Nam Tương đang đứng đợi Cố Ly đi ra. Gió thổi tóc nó rối tung. Tôi đứng sau lưng gọi, nó quay đầu lại, nét mặt nghiêm trọng mà tôi ít khi nhìn thấy.

Tôi không kìm được cảm giác tức tối và hoài nghi đầy ứ trong lòng, hét lên: “Cậu thần kinh...” Mới nói nửa câu, tôi đã sững lại. Vì tôi nhìn thấy ngay đằng kia, Giản Khê mặc áo len xám đang chạy về phía mình.

Từ xa anh đã vẫy tay với tôi và Nam Tương, đến trước mặt tôi, anh giơ tay định ôm. Nụ cười của anh vẫn ấm áp. Đúng lúc ấy, tôi giơ chân đạp mạnh vào đầu gối anh. Giản Khê quỳ sụp xuống, nhưng không kêu tiếng nào, chỉ chau mày, răng cắn chặt môi dưới, mồ hôi rịn lấm tấm trên trán. Tôi biết mình dùng sức rất mạnh, vì chính chân tôi cũng tê dại. Nam Tương há miệng nhìn tôi, ngẩn ra, rồi gào lên: “Lâm Tiêu, cậu điên rồi!” Tôi mở trừng mắt, nước mắt vẫn tuôn ròng ròng, nghiến răng nói: “Đồ mặt dày!” rồi quay đầu định đi. Nhưng Giản Khê đã vội vàng đứng dậy, tóm cánh tay kéo giật lại. Tôi tưởng anh định đánh, người co rúm lại theo bản năng. Một giây sau, khi tôi định thần lại, Giản Khê đã ôm chặt tôi trong lòng.

Cánh tay anh ghì chặt, tôi không sao nhúc nhích nổi. Cầm anh tựa vào vai tôi, lát sau, tôi nghe tiếng anh thì thào gấp gáp bên tai: “Lâm Tiêu, đừng đi... Đau quá. Anh sắp đứng không vững rồi.” Nước mắt tôi lăn chã, vài giọt rơi vào mu bàn tay anh. Giản Khê xoay người áp mặt vào tai tôi: “Anh không đứng được thật rồi đây.” Mùi thân thể anh bao bọc quanh tôi. Cái mùi thân thuộc, dịu dàng, có thể khiến tôi bình tĩnh lại rất nhanh. Tựa như mây của cả bầu trời choàng kín lấy tôi.

Anh xoay người tôi lại, thở sâu, nhin đau hắt hắt hàm nói với Nam Tương: “Em nói với cô ấy đi. Nói với cô ấy đi.” Nam Tương bước tới, trừng mắt với tôi: “Tớ mà là anh ấy thì đã cho cậu hai cái tát rồi đây.”

Tôi lại nổi cơn, gào lên: “Cậu đừng có bênh anh ta! Tớ qua còn không biết anh ta ngủ với cô nào cơ!”

Nam Tương không hề sững sốt trước thông tin ấy. Nó trợn trừng mắt lần nữa, nói: “Giản Khê không ngủ với cô nào cả,” nó ngừng giãy lát rồi hít thở sâu, “là Cố Nguyên.” Tôi nghe một tiếng thở phào kéo dài của Giản Khê trên vai mình.

Tảng đá đè nặng tim tôi cũng biến mất trong khoảnh khắc.

Tôi quay đầu lại, nhìn Giản Khê đang tì cằm trên vai mình, hỏi: “Thật không?”

Giản Khê khẽ gật đầu, cái cằm trên vai tôi hơi động đây, “Ừm, thật,” rồi còn nói thêm: “Đau chết mất.”

Tôi chợt thương Giản Khê quá, vội dìu anh ra ngồi xuống gờ bồn hoa, vừa định đứng thẳng lên, cả người bỗng cứng đờ, sức nhớ nửa cuối câu Nam Tương vừa nói, “là Cố Nguyên”.

Tôi sững sờ quay đầu lại, sững sờ như vừa bị sét đánh, nhìn Nam Tương, “Cậu vừa nói... vừa nói... Cố Nguyên? Cố Nguyên ngủ với Giản Khê?! Chết tở rồi!!”

Nam Tương mặt vô cảm như người máy, không nói một lời, giơ ngón tay cái về phía tôi. Sau ba phút nhìn nhau, tôi đột ngột hiểu ra, người ngủ với cô gái kia là Cố Nguyên!

Vừa lúc đó, tôi nghe tiếng Cố Ly phía sau, “Các cậu ở đây cả à!”

Quay đầu lại, tôi thấy Cố Ly xách túi LV, đi bớt Gucci thấp. Nó thuận tay ném cốc trà sữa mới uống một nửa vào thùng rác bên đường.

Tôi lờ Giản Khê dậy, bỏ trốn như một con bệnh thần kinh, cũng chẳng buồn bận tâm tới tiếng rên và cái chân bước khập khiễng của anh. Quả thật tôi không sao đối mặt được với tình huống đầy thử thách như thế này, đành liều phó thác nhiệm vụ gian nan kia cho Nam Tương.

Tôi tin, trong đám bạn chúng tôi, nếu còn có người có thể vào tận trong hang hổ, đập vào mặt con hổ hai phát, thì đó nhất định chỉ có thể là Nam Tương. Đường Uyển Như không làm được như vậy, Đường Uyển Như sẽ đập chết con hổ.

Cố Ly nhìn tôi bỏ trốn, chau mày: “Thần kinh nó có vấn đề à?”

Nam Tương bước lại cầm tay Cố Ly, nói: “Tớ có chuyện cần nói với cậu.”

Đang giờ lên lớp, ký túc xá nữ vắng tanh.

Tôi thấy bà gác cổng không ngồi ở cửa, liền dìu Giản Khê lên phòng chúng tôi, vẫn nhớ trong tủ của Uyển Như có dầu dùng xoa bóp vết bầm khi ngã.

Giản Khê ngồi ở mép giường, tôi quỳ trên sàn thoa dầu lên chỗ đầu gối sưng tấy vì bị tôi đá. Suốt quá trình đó, Giản Khê không nhúc nhích, ngoảnh nhìn ra cửa sổ, mặt mũi đỏ bừng. Còn tôi càng không dám cất tiếng, hai mắt nhắm chặt xuống đất. Không khí pha chút ngưng ngùn. Bởi vì... hôm nay anh mặc quần bó ống đứng, không thể xắn quần lên trên đầu gối, đành phải cởi quần ra.

Tôi vô thần nhiên chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên một chút, điềm tĩnh nói: “Để không cảm lạnh.” Anh gật gật đầu, lúng búng: “Không, lạnh.”

Kỳ thực, đây là lần đầu tiên tôi giở mặt vào phần dưới (...) của Giản Khê gần đến mức này. Trước đây, nhiều lần chúng tôi đi bơi hoặc chơi biển, anh cũng mặc quần đùi ống rộng, dài tới đầu gối. Trước đây, mỗi lần nhìn đùi Uyển Như, tôi đều cảm thấy cơ bắp đúng là cuộn cuộn, nhưng bây giờ, khi xoa bóp chỗ đau cho Giản Khê, mới phát hiện, thì ra, chân của con trai săn chắc hơn con gái nhiều, hơn nữa còn có thứ mà mình rất khó nhìn lâu, ram ráp... ừm, nói thế nào nhỉ, lông chân...

Một hồi lâu sau, cuối cùng tôi cũng thích nghi được với cảm giác này. Tim đập đều trở lại. Cảm giác ngưng ngừng thoát dần khỏi lồng ngực. Tôi ngẩng đầu, thấy Giản Khê cũng đang cúi xuống nhìn tôi. Mắt tôi lại đỏ lên, tôi hỏi anh: “Đau không?”

“Đau.” Anh gật đầu. Những sợi tóc mai xoa xuống che khuất đôi mắt, để lại cái bóng mờ mờ dưới ánh nắng.

Tôi áp mặt vào đầu gối anh, quỳ dưới chân anh. Trong lòng thầm hận một nỗi không thể treo mình lên xà nhà, phạt cái tội ban này.

Nhưng cùng lúc cảm giác thương và ân hận trỗi dậy, tôi bỗng ý thức được rằng tư thế của mình đang vô cùng nhay cảm, ánh mắt của tôi vừa khéo chiếu thẳng vào một nơi mà tôi không thể đối diện, thế là mặt tôi phút chốc nóng ran. Tôi xấu hổ, gượng gạo ngẩng mặt, nhích cao lên một chút. Liền đó, trong khóe mắt tôi, khuôn mặt của Giản Khê cũng lập tức đỏ bừng.

Tôi vẫn vờ ra vẻ từng trải, làm bộ điềm tĩnh trườn trên chân anh, cố nghĩ ngay cách làm thế nào có thể vừa tự nhiên vừa nhanh chóng thay đổi tư thế này...

Tôi còn chưa kịp nghĩ ra, Giản Khê đã không chịu nổi trước, ho khan hai tiếng, hơi rụt người về phía sau, nói với tôi: “Lâm Tiêu, em thế này, anh...”

“Anh nghĩ bậy bạ gì hả!” Mặt nóng bừng như phát sốt, tôi há to miệng cắn mạnh vào đúng cái đầu gối đang sưng.

Giản Khê kêu “ái ái” đau đớn.

Tôi chưa kịp phản ứng gì, trong chớp mắt đã xảy ra một chuyện mà đời này tôi không bao giờ muốn nhớ lại. Mức độ khủng khiếp đủ để nó được xếp ở ba thứ hạng đầu tiên trong bảng xếp hạng những sự kiện kinh khủng của đời tôi.

Đó là: nghe tiếng trước rồi thấy hình sau, cùng với tiếng hét vang: “Lâm Tiêu, tớ phải rút đứt gân tay gân chân của cậu,” Đường Uyển Như cơ bắp cuộn cuộn đẩy toang cửa bước vào.

Cảnh tượng đập vào mắt nó: Giản Khê tụt quần xuống dưới đầu gối, tôi thì đang quỳ trước mặt anh, đầu gục giữa hai đùi. Anh lại còn rên rỉ “á á”.

Tiếng hét của nó liền như chấn động đất trời, suýt nữa là gọi cảnh sát 110 tới.

Giản Khê hốt hoảng đứng dậy định kéo quần lên, động tác của tôi không được nhanh nhẹn như thế, đầu gối của anh đập mạnh vào cằm tôi, đau nổ đom đóm mắt, trời đất như quay cuồng, tôi suýt ngã đi, cảm giác như trước mắt chỉ còn một bầu trời tối sao giăng.

Giản Khê vội vàng cúi xuống đỡ tôi, kết quả là cái quần định kéo lên lại rơi soạt xuống đất.

Thế là anh đứng đối mặt chính diện với Đường Uyển Như còn chưa dứt tiếng hét.

Đường Uyển Như không thể tưởng tượng nổi, đời nó chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã được thưởng thức Vệ Hải không gì che giấu, tiếp đến lại được thưởng thức điểm then chốt của Giản Khê, người đàn ông đẹp trai nhất từng xuất hiện trong đời nó.

Hạnh phúc đến quá đột ngột.

May mắn thay, hôm đó Giản Khê mặc quần đùi.

Không may thay, đó là một chiếc quần đùi bó rất sát.

Uyển Như hét vang lên tận gần một phút, đến lúc tưởng như sắp đứt hơi rồi nó mới chịu dừng, khẽ đưa tay lên ôm ngực, hổn hển nói: “Tớ sợ quá.”

Giây phút ấy, tôi chỉ muốn cầu chết nó.

Ba ngày sau đó, lúc tôi và Nam Tương ngồi đọc sách trong phòng khách, nó bỗng nhiên tưng tưng nói: “Đường Uyển Như bình luận rất ngắn gọn về một bộ phận của Giản Khê, chỉ có hai chữ thôi: RẤT CĂNG.”

Tôi nhảy dựng lên như con mèo bị giẫm phải đuôi, lao về phía cửa phòng Uyển Như đập cửa ầm ầm, tôi phải thề rằng mấy gã đàn ông cơ bắp khiêng cây gỗ to phá cổng thành trong trận chiến Troy năm xưa cũng không thể dũng mãnh hơn mình lúc ấy được: “Đường Uyển Như, tớ phải rút đứt gân tay gân chân của cậu!”

Kết quả, cửa mở, Cố Ly bình tĩnh đi ra rót nước uống. Nó điềm nhiên nói: “Uyển Như đi vắng rồi.”

Đi được vài bước, nó lại quay lại sầm soi tôi với ánh mắt không gì đê tiện hơn rồi buông một câu: “Nghe nói rất căng hả?” Tôi vờ cái gối tựa trên sofa ném tới: “Im mồm uống nước đi!”

Nhưng khi sự cố xảy ra, tôi chỉ hận một nỗi không thể ngắt đi thật. Đúng là lỡ bước rồi thì không thể quay đầu.

Tôi thực sự không thể đối mặt với tên phản đồ loạn thần kinh Đường Uyển Như.

Vì thế tôi quyết định dùng Cố Nguyên để dịch chuyển sự chú ý của nó khỏi tôi và Giản Khê. Con người khi cần bảo vệ mình, nhất định sẽ hy sinh những thứ khác, hòng đổi lấy mạng sống.

Toàn bộ câu chuyện này, thực ra, đây là lần đầu tiên tôi được nghe tường tận câu chuyện từ miệng Giản Khê.

Hôm qua thực ra anh đến nhà Cố Nguyên chơi game, chiều về để quên điện thoại, đến khuya mới nhớ ra. Anh gọi vào máy thì nghe thấy một giọng con gái. (“Chính là cô gái này!” Tôi không nén nổi nói chen vào). Giản Khê hỏi: “Cố Nguyên đâu?” Cô ta đáp: “Đang tắm.”

Giản Khê hỏi: “Cô là ai?” thì bên kia không trả lời, chỉ nghe cười khẩy một tiếng rồi tắt máy. Sau đó, Giản Khê lại dùng một chiếc điện thoại khác gửi tin nhắn hỏi Cố Nguyên xem chuyện gì xảy ra.

Nhưng không thấy Cố Nguyên trả lời.

“Anh không khẳng định Cố Nguyên làm trò gì xấu, nhưng lại không thể không nói cho ai trong nhóm các em được, bởi vì chuyện này cứ bất thường thế nào ấy, phải không?...” Nói đến đây, anh nhìn tôi và Đường Uyển Như, “nhưng nói cho hai em nhất định sẽ chẳng được lợi ích tốt đẹp gì, chỉ đổ dầu vào lửa, làm chuyện đã rồi càng thêm rối mắt. Nên anh mới gọi điện bàn với Nam Tương.”

Tôi ngẩng nhìn Giản Khê, ánh mắt vừa hồi lỗi vừa hổ thẹn day dứt. Anh cúi đầu nhìn lại tôi, ánh mắt toát lên vẻ oán hận và bất lực, hơi nhún nhún vai rồi thè lưỡi, như một cậu bé mười bảy tuổi.

Tôi chợt lo lắng, hỏi Giản Khê: “Bây giờ làm thế nào?”

Giản Khê xoa đầu tôi, nói: “Chắc hai người bọn họ sẽ nói chuyện với nhau. Thế nào chẳng có cách. Đừng lo. Cố Nguyên rất yêu Cố Ly, cái này thì anh biết.”

Tôi gật đầu.

Phía sau vọng tới tiếng hít thở sâu của Uyển Như.

Tôi quay đầu lại, thấy nó đang áp chặt tay vào ngực, trông như Lâm Đại Ngọc, yếu ớt thều thào: “Tớ sợ quá.”

Tôi tức tối: “Rồi sẽ có ngày cậu dính chương thôi!”

Nam Tương và Cố Ly ngồi bên bồn hoa.

Xung quanh bọn họ sinh viên đang lục tục vào tiết hoặc tan học bước ra. Có vài cặp tình tứ khoác tay nhau đi qua, có vài sinh viên nữ đợi bạn trai, chốc chốc lại rút cái gương con ra soi, nhân tiện chuốt lại hàng mi rậm càng thêm dày rậm. Số đông còn lại đi một mình, đeo kính độ cận nặng, như người xả thân kiến thiết bốn hiện đại hóa cho tổ quốc, vai đeo ba lô, ngồi ngồi khí thế bước trên con đường học tập thên thanh, lộ ra đôi mắt ni lông bên dưới cái quần ngắn mấy phân.

Tương lai chan hòa ánh sáng chờ đón họ.

Còn Cố Ly không biết tương lai gì đang chờ mình phía trước.

Nam Tương đưa tay ra, đặt lên mu bàn tay Cố Ly, nói: “Các cậu nhất định phải nói chuyện rõ ràng.”

Cố Ly mỉm cười: “Ừ. Yên tâm. Không sao.”

Nam Tương nhìn Cố Ly vẫn đang điềm tĩnh trước mặt mình, không nói gì.

Bao nhiêu năm nay, nó luôn như thế. Điềm tĩnh, thản nhiên, mặt không biến sắc, luôn có kế hoạch, có quy hoạch, có nguyên tắc.

Thậm chí có lúc có thể dùng các từ như lạnh lùng, thể tục, khắc nghiệt, không cảm thông với kẻ yếu, theo chủ nghĩa sùng bái kim tiền, cứng rắn khốc liệt v.v... để hình dung nó cũng chẳng sai.

Nó giống tổng thống Mỹ, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, dù tòa tháp đôi trung tâm thương mại thế giới đổ sập, vẫn điềm tĩnh lạnh lùng, không sâu bi thương cảm, sẽ chỉ suy tính xem khổng chế tổn thất như thế nào.

Cố Ly đứng dậy, nói: “Chắc chắn Cố Nguyên sẽ đi tìm tớ. Chúng ta chỉ đợi là được rồi.”

Lại một mùa đông xám mờ mịt dài lê thê.

Những yêu, những hận, những cảm động, những đau thương của chúng tôi.

Quá khứ của chúng tôi, hiện tại của chúng tôi, tương lai xa tắp vô hạn của chúng tôi.

Thời đại hoa cỏ gọi bạn kết bè của chúng tôi, những đêm dài ôm gối tâm sự của chúng tôi.

Đều được ghi lại trong những đoạn phim có độ dài cố định. Theo sự xoay chuyển của đầu đọc, hình phóng chiếu lên tấm màn trong bóng tối. Các diễn viên chính bị hoạn ly hợp trên màn ảnh, người xem ngồi trong bóng tối rơi lệ hòa chung tâm trạng với diễn viên.

Chúng tôi chỉ là những mảnh vụn nhỏ bé của cái thời vĩ đại này, dấu cho có bao nhiêu tình tiết cao trào xảy ra với mình cũng vẫn chỉ có thể. Chúng tôi hội tụ, quay vòng, cắt rời, tái hợp, tạo thành một quả cầu thủy tinh khổng lồ lung linh ánh sáng.

Sự tồn tại mong manh nhỏ bé của chúng tôi, khúc xạ ra những tia khát khao cũng như bất cam chịu trong lòng mỗi người.

Ngồi ăn sáng ở khu nhà ăn thứ năm mới mở trong trường, tôi và Nam Tương vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Điều duy nhất còn sót lại mơ hồ trong ký ức là chúng tôi đang cuộn trong ổ chăn ấm áp, điều hòa rì rì thổi ra làn gió ấm, thì sau đó Cố Ly xồng xộc đẩy cửa bước vào, cao giọng tuyên bố: “Các cậu phải đi cùng tớ đến thử cái nhà ăn mới mở ngay, cuối cùng cũng có thể ăn sáng kiểu Tây ở trường rồi!” Gương mặt trang điểm kỹ và chiếc váy liền thân mùa đông A.P.C của nó thêm nổi bật trên cái nền có hai mụ đầu bù tóc rối, pyjama ngủ kẻ sọc xộc xệch, nằm rúc trong chăn là tôi với Nam Tương.

Ở khoảnh khắc tiếp đó, tôi và Nam Tương đã ngồi trong nhà ăn số năm thừa thớt người, Cố Ly vẫn tỏa hào quang rực rỡ, hai đứa tôi thì vẫn lồi thoi, có khác chăng chỉ là bọn tôi đã mặc nịt ngực trong áo ngủ - nhưng nhìn bên ngoài không thấy có gì thay đổi cả.

Còn quá sớm, đến cả công nhân vệ sinh cũng vẫn đang say ngủ, đó là một lý do tại sao người thừa thớt.

Một lý do khác là tấm bảng “Bữa sáng buffet, 68 tệ/suất” ở trước cửa.

Tôi và Nam Tương vừa nhìn thấy, lập tức quay đi, nghe thấy Cố Ly thốt lên: “Tớ mời,” hai đứa lại lập tức bước vào ngồi luôn xuống bàn.

8. Chương 04b

Ly cà phê bốc khói và hơi nóng từ cốc trà sữa trước mặt khiến hai đứa tôi lơ đãng muốn ngủ.

Điện thoại của Cố Ly đổ chuông, nó đang xé dỡ bánh mì, không muốn dừng tay, nên bấm phím loa ngoài, giọng oang oang của Đường Uyển Như phát ra như cái loa phóng thanh, làm tỉnh giấc bất kỳ ai còn mộng mị: “Khiếp khủng! Một suất sáu mươi tám tệ! Ăn cái gì! Vàng thối chắc!”

Khiến tôi và Nam Tương không muốn sống nhất, là cái giọng địa phương Thượng Hải của nó, nói ra chữ “vàng thối” sao mà giống...

Tôi nhìn thấy hai nữ sinh khí chất thanh cao, ngồi đối diện mặt rõ ràng đã đỏ bừng lên.

Vẫn vậy, cực kỳ điềm tĩnh, Cố Ly liếc điện thoại nói: “Vào đi, tớ trả tiền. Uống sữa, ăn bánh!”

Uyển Như xuất hiện trước mặt, chúng tôi, cả tôi lẫn Nam Tương, ừm, biết nói sao nhỉ, cùng phát hãi.

Nếu chịu đựng được áp lực của cái nhìn, quan sát kỹ khuôn mặt Đường Uyển Như, bạn sẽ phát hiện thực ra nó chỉ kẻ mắt một chút, đánh phơn phớt bầu mắt, chải qua hàng mi, và thoa chút xú son. Đó dường

như là việc mọi đứa con gái đều làm. Nhưng nếu không chịu được áp lực này để quan sát tỉ mỉ, thì, thấy hãi hùng, là... cái chắc.

Có điều, biểu hiện của Cố Ly mới thực đáng kinh ngạc. Nó liếc xéo Uyển Như, cau mày hỏi: “Cậu bị đánh à? Phải không? Vừa sáng bánh mắt, ai đánh đấy, hắn ta bệnh à?!”

Đường Uyển Như mới đích thực là “hãi hùng”.

Nó xoay người, tức tối bỏ đi.

Cố Ly nghi hoặc nhìn tôi và Nam Tương, hỏi: “Nó sao vậy? Đi báo thù à?”

Tôi chán ngán: “Đừng có bảo tớ là cậu không nhận ra nó trang điểm nhé.”

Cố Ly xua tay: “Đừng đùa.” Lát sau, nó giật mình ngẩng đầu, “Không phải chứ? Thật hay đùa đấy?”

Tôi và Nam Tương cùng nghiêm túc gật đầu.

Cố Ly nói: “Sợ thế...”

Tôi và Nam Tương gật đầu lần nữa bày tỏ sự đồng tình.

Cố Ly nghĩ một lúc, nghiêm mặt hỏi chúng tôi: “Mẹ cha ơi, không phải là đi làm gái bao chứ?”

Nam Tương không giấu nổi tiếng cười khẩy: “Gái bao? Chị ơi cho em xin, nếu bao thì cũng phải bao tớ đây chứ.”

Cố Ly nghiêng đầu ngẫm nghĩ, gật đầu nói: “Đúng đấy.”

Đồng tử của Nam Tương muốn rơi ra khỏi mắt, ngum cà phê ghen nơi cuống họng sắp làm nó ngạt thở.

Cái cảnh “mua dây buộc mình, tự chuốc vạ vào thân” này của Nam Tương và Uyển Như tôi thấy nhiều lần đã thành quen.

Tôi uống sữa, đưa mắt nhìn một vòng các loại đồ ăn xung quanh, thầm nghĩ nhất định phải ăn cho đủ sáu mươi tám tệ, hơn nữa còn phải cố gắng ăn gấp đôi cho thành một trăm ba mươi sáu tệ.

Vậy mà lúc đó, điện thoại của Cố Ly lại đổ chuông nữa, nó nhìn màn hình, cánh tay đang xé bánh mì đột ngột dừng lại, tôi và Nam Tương đều liếc mắt nhìn, người gọi đến là Cố Nguyên. Chúng tôi không nói gì, giả vờ không thấy. Giấy lát sau, Cố Ly nghe máy, nó chỉ “ừ”, “được” đơn giản mấy tiếng rồi ngắt máy.

Rồi tiếp tục bình thần xé bánh mì.

Tôi và Nam Tương không dám hỏi, cúi đầu uống sữa và cà phê.

Trường vẫn vắng ngắt và im lìm. Giờ này quả thực còn quá quá sớm, ngoài đám thức thâu đêm chơi game online ở quán đang về phòng ngủ, những sinh vật đi lại trong cả khu ký túc xá chỉ có mấy ông già, bọn họ ôm lấy gốc cây ven đường, cau mày nhăn mặt trao đổi hô hấp.

Cố Ly bước tới cổng khu ký túc xá nam, liền thấy Cố Nguyên đang đứng bên ngoài.

Anh mặc áo len đen lông dài của hãng Prada mà nó thích phát cuồng hôm hai người dạo chơi ở Plaza 66, Châu Kiệt Luân đã mặc một cái y hệt trong video clip của anh ta, Cố Ly lúc đó bất giác thò tay rút thẻ tín dụng trong ví Cố Nguyên ném lên quây thu ngân, chẳng thềm để ý Cố Nguyên trợn mắt nhìn giá tiền 22400 tệ.

Cố Nguyên nhuộm tóc màu cà phê đậm, giống hệt màu tóc của nó, có điều hình như tóc anh đã dài thêm rất nhiều, gió thổi rối tung, nhìn anh hơi tiêu tụy.

Đã bao ngày không gặp? Câu hỏi ấy chợt thoáng hiện, hình như đã có cả một khoảng thời gian không gặp nhau. Hình như đã quá quen với mối quan hệ ổn định với Cố Nguyên rồi, cho nên, cả một quãng thời gian không gặp, vẫn không hề cảm thấy có chút gì xa lạ.

Nó vẫy tay với anh, để anh nhìn thấy mình.

Cố Nguyên nhoẻn cười, hàm răng trắng bóng càng tỏa sáng hơn trên cái nền xám xịt của mùa đông.

Cố Nguyên nhìn Cố Ly đứng đối diện, mở miệng...

Hãy để thời gian tạm dừng ở đây đã.

Rồi, ta hãy giơ tay lên, vặn kim đồng hồ đeo tay về thời điểm hai tháng trước.

Hai tháng trước, Cố Nguyên đang chơi Wii ở nhà, bỗng nhiên có khách, đó cũng là chuyện bình thường. Thường xuyên có đủ các loại người đến thăm bố mẹ anh, nói chính xác hơn thì là đến thăm bà mẹ anh. Cho nên, anh hoàn toàn không để tâm, vẫn tiếp tục chơi game. Đến khi mẹ ở phòng ngoài gọi, Cố Nguyên mới uể oải bỏ tay điều khiển xuống, đi chân trần ra ngoài. Anh thấy một cặp vợ chồng trung tuổi ngồi trên sofa phòng khách, và một cô gái trẻ, đang nói chuyện với bố mình.

Mẹ nhiệt tình kéo tay anh đi về phía cô gái, nói: “Đây là con trai bác, Cố Nguyên,” sau đó lại xoay người nói với con trai, “Đây là Viên Nghệ.”

Cặp vợ chồng kia nhiệt tình nhường chỗ ngồi cạnh con gái cho Cố Nguyên. Cố Nguyên hơi dừng dừng ngồi xuống, chuẩn bị ứng phó vài câu xã giao, rồi lại quay về phòng chơi tiếp.

Đến khi nghe mẹ nói: “Con gái anh chị đã yêu đương gì chưa?”

Phía bên kia trả lời: “Ha ha, chưa có. Phải có đối tượng tốt mới được.”

Mẹ nói tiếp: “Cố Nguyên nhà chúng tôi cũng chưa đấy.”

Bên kia đáp: “Khéo vậy sao! Đúng là duyên phận!”

Cố Nguyên lạnh lùng nhìn màn kịch vụng về mà tức cười ấy, khẽ nhếch môi, nói: “Con có bạn gái rồi.”

Tựa như cục băng khô vừa đổ ra, xung quanh xì xì bốc khói lạnh.

Biểu hiện rõ ràng nhất chính là mẹ anh lập tức xì mặt xuống. Sau đó, lại nhanh chóng đổi bằng nụ cười giống như đeo mặt nạ:

“Con nhà... nói năng lộn xộn. Ha ha ha...”

Chuỗi cười “ha ha ha” lọt vào tai, Cố Nguyên cảm giác như phải nuốt từng viên từng viên đá cuội tròn nhẵn.

Anh đứng dậy, xé lại cái quần hơi lỏng, quay người đi về phòng.

Rồi thời gian tiếp tục trôi qua một tuần nữa.

Ngày cuối cùng của tuần sau đó, Cố Nguyên ngồi trong phòng khách xem tạp chí thời trang, mẹ anh ngồi bên cạnh, khẽ khàng nhắc tờ báo ra, nói: “Viên Nghệ có điểm gì không tốt? Xinh đẹp, điều kiện gia đình tốt, hưởng hồ bố mẹ cô ấy lại là bạn làm ăn quan trọng của bố mẹ.”

Cố Nguyên có vẻ không buồn để tâm, cười nói: “Mẹ, mẹ đừng diễn cái kiểu phim tình cảm Hồng Kông ấy nữa, giờ là thời đại nào rồi, đừng nói chuyện hôn nhân chính trị với con, chả khác gì phim truyền hình dài tập cả.”

Tất nhiên, có thể sinh ra một cậu con trai được như Cố Nguyên, bà Diệp Truyền Bình nào phải tay vừa. Bà vẫn mỉm cười bảo con: “Sở dĩ con không quan tâm như vậy là vì bây giờ con chưa cảm nhận được áp lực và sự uy hiếp của địa vị và đồng tiền, bởi từ nhỏ con chưa bao giờ phải sống một ngày khổ sở. Trên đời này có chuyện gì mà mẹ chưa gặp đâu chứ. Đừng có giả trò trẻ con ra với mẹ.” Lời lẽ dịu dàng, nụ cười bình thản, nhưng lại không hề cho Cố Nguyên một cơ hội thương thuyết nào.

Cố Nguyên không để ý đến bà, tiếp tục đọc tạp chí. Bà Bình đứng dậy, quay người bỏ đi. Bước được hai bước, như chợt nhớ ra điều gì, bà ngoảnh lại nói: “Con cứ nghĩ kỹ đi. Đúng rồi, trước khi con nghĩ xong, mẹ phải nhắc nhở con, không được quét thẻ tín dụng bừa bãi.” Cố Nguyên nheo mắt, mặt tỉnh bơ nhìn bà, rồi lại cầm tờ báo lên.

Bà Diệp Truyền Bình đã có tính toán.

Lại một tuần lễ trôi qua. Cố Nguyên phát hiện tất cả thẻ tín dụng của mình đều không dùng được nữa, thẻ ATM cũng không rút được tiền. Càng gay go hơn là, trước đó, anh vừa đưa bốn nghìn tệ tiền mặt cho Cố

Ly, không thể mặt dày đi đòi lại. Lần đầu tiên, anh nhịn hai ngày liên tục, lúc ăn bát mì vẫn thần Cố Ly mang đến, anh đã rơi lệ. Thậm chí, lần đầu tiên trong đời, anh thấy mình thật đáng khâm phục, giống một người đàn ông. Anh có cảm giác như mình đang bảo vệ Cố Ly. Trong tuần này, cũng là lần đầu tiên anh đã hỏi vay Vệ Hải năm trăm tệ.

Thời gian tiếp tục trôi. Anh vay năm trăm tệ lần thứ hai.

Cuối tuần về nhà, mẹ vẫn nền nã ngồi uống trà như không có bất cứ chuyện gì xảy ra. Cố Nguyên cũng làm như không có chuyện gì, cầm cúi đọc tạp chí, chơi game. Nhưng đôi bên đều đang cất lực giằng co.

Hai tay nắm chắc sợi thừng xù xì, lòng bàn tay rớm máu.

Không có người cổ vũ, không có đồng đội, trên đấu trường mệnh mông, hai người im lặng kéo co quyết liệt.

Thời gian tiếp tục đến hai ngày trước.

Cả gia đình Viên Nghệ lại đến nhà Cố Nguyên một lần nữa.

Mà lần này, bà Bình rõ ràng tăng thêm sức ép, đã lẳng lặng thuyết phục thành công bố mẹ Viên Nghệ để cô ngủ lại một đêm, “Cố Nguyên nhà tôi rất hiểu chuyện, sẽ không làm càn đâu.”

Bà còn cố ý đặt thêm một chiếc giường nữa trong phòng ngủ Cố Nguyên.

“Sao không để trong phòng khách?” Cố Nguyên khó chịu hỏi.

“Để người ta ngủ ngoài phòng khách thì mất lịch sự quá.” Bà Bình nói rất nghiêm túc.

“Vậy thì con ra ngủ phòng khách.” Cố Nguyên nhún vai, dừng dừng nói.

“Con gái còn không sợ, con là con trai lớn đừng thì sợ cái gì?” bà Bình cười giễu cợt.

Cố Nguyên cau mày, cười khẩy: “Tốt nhất là cô ta đừng sợ.”

Rồi quay người đi vào nhà tắm. “Con đi tắm đây.”

Còn sau đó, điện thoại cầm tay Giản Khê để quên trong phòng ngủ của Cố Nguyên reo lên.

Viên Nghệ thấy Cố Nguyên mình trần quần độc chiếc khăn tắm quanh hông bước ra, cô vẫn hơi đỏ mặt. Cô không thể không thừa nhận, trong số những người con trai mình từng gặp từ nhỏ tới lớn, Cố Nguyên đẹp trai phong độ nhất. Những hạt nước chưa lau khô vẫn còn đọng trên tấm thân cực kỳ đường nét, bờ ngực rộng cơ bắp nổi cuộn lên đó, đây là kết quả của việc tham gia đội điền kinh từ thời cấp Ba. Cố Nguyên cười nhạt một tiếng, giặt cái khăn tắm xuống.

Đứng trước Cố Nguyên chỉ mặc quần sịp, Viên Nghệ gần như nghẹt thở.

Không khí sục nức mùi dầu tắm thơm, và cả mùi hormone nam mạnh mẽ.

Cô đỏ mặt, cười thẹn thùng.

Cố Nguyên lạnh lùng hỏi: “Nhìn đủ chưa?” rồi giơ tay tắt đèn, nằm vào giường mình, không nói năng gì nữa.

Nếu có người biết nhìn xuyên đêm, chắc chắn sẽ trông thấy Viên Nghệ đang tức tối và ô nhục, nghiêng chặt răng trong bóng tối.

Ta hãy đưa thời gian trở lại hiện tại.

Buổi sáng mùa đông, gió cuộn hơi lạnh thổi đỏ bừng mặt mũi.

Cố Ly đứng lặng lẽ trước mặt Cố Nguyên, vẫn vẻ bình tĩnh và lý trí quen thuộc.

Điều này khiến Cố Nguyên hơi sợ. Kỳ thực, Cố Nguyên vẫn luôn hơi sợ Cố Ly.

Nhưng anh vẫn định nói với nó.

Dù sao cũng đã khá lâu rồi, bản thân cũng đã suy nghĩ rất kỹ.

Anh giơ tay đặt lên vai Cố Ly, đang định mở miệng thì nghe thấy tiếng còi xe hơi.

Cố Ly và Cố Nguyên đều lấy làm lạ, không hiểu sao ô tô lại có thể đi thẳng vào trong trường, điều này rõ ràng không được phép.

Nhưng khi Cố Nguyên nhìn thấy chiếc xe Cadillac quen thuộc, anh chẳng thấy có gì kỳ lạ nữa. Bà Diệp Truyền Bình luôn có cách đi xe đến nơi bà muốn đến.

Bà mở cửa xe, bước xuống với dáng điệu hết sức thanh nhã.

Nhìn Cố Ly đứng trước mặt Cố Nguyên, bà mỉm cười kiêu ngạo.

Cố Ly nghi hoặc đồng thời có chút phản cảm, hỏi:

“Trường học quy định không cho lái xe vào, dựa vào cái gì mà bác lái vào tận đây?”

Bà Bình mỉm cười: “Bởi vì chúng tôi khác, nhà các cô không đi vào được, nhà chúng tôi thì có thể.”

Lửa giận của Cố Ly bốc lên. Vào lúc những lời nói chanh chua cay nghiệt nhất sắp tuôn ra cửa miệng, nó bỗng nghe thấy tiếng Cố Nguyên cất lên sau lưng mình: “Mẹ.”

Cố Ly cảm giác như có một con dao đâm thẳng vào lưng mình.

Từ những lời đối thoại giấu dao sau nụ cười giữa đôi bên, cuối cùng Cố Ly hiểu ra nguyên nhân bà Diệp Truyền Bình đến tìm Cố Nguyên, hoặc nói một cách trực tiếp hơn, đến tìm mình.

Cố Ly giận lắm. Nó giận không phải vì bà Bình không đồng ý cho nó và Cố Nguyên đi lại với nhau, mà bởi bà dám coi thường gia thế nhà nó. Đối với một đứa từ nhỏ ăn sung mặc sướng, 18 tuổi đã xách túi LV đi học, tắm sữa bò trong bồn lớn, luôn có lái xe đưa đón như Cố Ly, đó quả là một sự sỉ nhục ghê gớm.

Nếu như không có Cố Nguyên đang đứng bên cạnh, nó thậm chí còn muốn hét lên với bà Bình: “Bà không hỏi con trai bà xem có xứng được với tôi không!”

Bà Bình nhìn Cố Ly đang nộ khí ngút trời thì lộ ra một nụ cười hài lòng.

Dù cho Cố Ly có bình tĩnh, lý trí, ung dung bao nhiêu chăng nữa, nhưng đối thủ của nó lại là một “Cố Ly” khác hơn nó hai mươi tuổi, cho dù cùng là “hồ ly”, cùng là “bạch xà”, cùng là “bọ cạp”, thì nó vẫn non hơn đối phương một bậc.

Bà Bình mở cửa xe, lúc chuẩn bị đi, lại ngẩng lên nhìn nó, sầm soi từ đầu đến chân, ánh mắt dừng lại trên cái túi LV và đôi boots Gucci, nói: “Xem ra con trai tôi sắm cho cô không ít đồ nhỉ.”

Cố Ly ngoác miệng cười: “Trên người tôi chẳng có đồ gì con bà mua cả!”

Nhưng chiếc Cadillac màu đen đã đi xa. Tiếng nói của nó rơi lại đằng sau, bị làn khói bủa phủ phía đuôi xe phủ lên.

Cố Ly quay đầu lại, hét vào mặt Cố Nguyên: “Đôi giày D&G dưới chân anh là của tôi mua đấy!”

Cố Ly không hề nhận ra, trong mắt của Cố Nguyên đã chồng chất một nỗi buồn u ám nặng trĩu như mây đen. Mắt anh ươn ướt, trên hàng mi dài ngưng đọng một lớp sương mù.

Trong bầu không gian lúc sáng sớm, tiếng thở dài của anh nghe sao ưu phiền dằng dặc.

Anh chậm chậm bước lên hai bước, ôm chặt Cố Ly vào lòng.

“Anh yêu em không phải vì từ nhỏ em đã được đưa đón bằng xe BMW, yêu em không phải vì cái túi LV của em, càng không vì đôi giày D&G em tặng. Dù cho em không có một đồng nào, anh cũng yêu em.”

Nhưng cuộc sống chẳng bao giờ giống phim truyền hình. Vào khoảnh khắc lãng mạn ấy, nó sẽ không dạo lên một bản nhạc xúc động; nó cũng không để cho vai nữ chính nồng nàn đáp lại khi nam chính thổ lộ tình sâu; nó sẽ không rót một ly mật ngọt đậm đặc vào cái thời khắc rất cần nhiều ngọt ngào và dịu dàng đến thế.

Nó luôn có những tình tiết không sao đoán trước được.

Và kẻ sáng tạo ra nó, nhà biên kịch tàn nhẫn.

Cố Ly đã giận u mê đầu óc.

Thứ nó vĩnh viễn không thể tha thứ được, chính là hành động chà đạp lên sự tôn nghiêm của nó, bất kể sự tôn nghiêm này có phải được xây dựng trên cơ sở hoang đường là vật chất và gia thế đi chăng nữa.

Trong chớp mắt nó đã chĩa gai nhọn khắp toàn thân.

Nó lạnh lùng đẩy Cố Nguyên ra, nói: “Đừng trẻ con nữa, chớ có coi mình như là học sinh cấp Ba mới yêu lần đầu. Anh với em đều biết, chúng ta đều là những người lý trí tỉnh táo, chúng ta chọn nhau cũng vì cả hai đều biết không nên lãng phí tinh lực và tâm huyết vào người không đáng. Tình yêu không có vật chất chỉ là chiêu bài nguy trang yếu ớt, gió thổi một cái, thậm chí không cần gió thổi, khẽ bước đi vài bước, đã vỡ vụn tan tành. Nếu hôm nay em là một con bé sinh viên linh tiền trợ cấp, anh có yêu em không?”

“Đương nhiên là có.” Mắt Cố Nguyên bị gió thổi cho ngàu đỏ.

Cố Ly cười nhạt một tiếng.

Cố Nguyên cúi đầu, nhìn sâu vào mắt Cố Ly: “Thế nếu anh là một thằng nghèo, không có tiền, em có yêu anh không?”

Cố Ly không đáp. Im lặng nhìn anh.

Mắt anh càng lúc càng đỏ lên trong sự im lặng của Cố Ly.

Một lúc sau, giống như cuối cùng cũng thở hắt ra một tiếng, anh khẽ cười bất lực, giơ tay lên dụi mắt, nói: “Tôi biết rồi.”

“Anh không biết,” Cố Ly lùi lại một bước. “Sở dĩ anh có thể đứng vững nói ra những lời hoa mỹ kiểu như ‘tiền không quan trọng’, ‘nếu anh không có tiền em có yêu anh không’ là bởi vì anh chưa từng phải trải qua một ngày không tiền! Từ bé anh đã sống trong thế giới không thiếu tiền rồi, anh và em giống nhau, chúng ta đều cầm thẻ tín dụng hạn mức hơn trăm nghìn, chẳng ngại ngần gì mà không quét thẻ tiêu đi một hai chục nghìn để mua một cái túi dễ thương hay cái áo đẹp. Ở đây anh chỉ đang làm bộ cao quý diễn vai chàng quý tộc u buồn mà thôi! Đừng cố giả vờ diễn mấy cái trò chỉ có anh mới tưởng là hay này nữa. Chắc anh xem kịch Shakespeare quá nhiều rồi đấy!”

Cố Nguyên nhìn Cố Ly, bỗng dưng cảm thấy xa lạ.

Một cảm giác mệt mỏi dậy lên từ sâu thẳm bên trong con người anh, trong nháy mắt bao trùm lấy anh giống như cơn giá rét ngập tràn của mùa đông. Anh không muốn phản bác lời của nó, bởi vì trong hai tháng vừa qua, anh đã sống những ngày không xu dính túi, chỉ ăn mì ăn liền, không mua lấy một cái áo mới, có lúc cả mì ăn liền cũng không mua được, đói đến mức quặn thắt bụng, lúc ăn bát mì vẫn thấy Cố Ly mua cho, anh cảm động muốn khóc, vậy mà thỉnh thoảng lúc đi ăn cơm cùng Cố Ly anh vẫn trả tiền.

Nhưng trong lòng Cố Ly, anh mãi mãi là một thiếu gia rồi việc tay cầm thẻ tín dụng, đang tỏ ra cao quý diễn màn kịch âu sầu sâu ử rữ.

Anh nói: “Tôi đi đây.”

Cố Ly nghiêng rằng, không nói gì, mí mắt cay sè. Nó kiềm chế rất giỏi, giống như từ nhỏ tới giờ.

Cố Nguyên quay gót, bước hai bước. Rồi anh quỳ xuống, nhanh chóng cởi giày, xoay người ném xuống dưới chân Cố Ly. “Trả lại cô!” Giọng nói của anh khản đặc trong gió lạnh, đôi mắt đỏ ngầu khiến đáng vẻ anh trở nên đáng sợ.

Lại bước hai bước, anh cúi xuống cởi nốt đôi tất, “Cái này cũng là của cô mua cho.”

“Trả lại hết cho cô.”

Nếu như cuộc sống của chúng ta là một bộ phim điện ảnh, hoặc một bộ phim truyền hình nhiều cao trào, vậy thì, vào giờ phút này, nhất định sẽ có nhạc nền vô cùng bi thương từ từ dạo lên.

Khúc dương cầm thương cảm, hoặc tiếng đàn violon ảo não đưa nỗi buồn đau và xót xa của chúng ta lan tỏa khắp cả đất trời.

Trong tiếng nhạc miên man không ngừng dội vào lòng người ấy...

Nam Tương ngồi trên gác thượng mênh mông, thần thờ cầm chiếc điện thoại im lìm. Thỉnh thoảng giờ tay lên vung điện thoại vào khoảng không mờ mịt lúc tỉnh mơ. Gió thổi tóc nó rối tung, đánh vào mặt.

Đường Uyển Như ngồi trong sân bóng, từ lúc bắt đầu tập tới giờ, nó luôn lén lút quan sát Vệ Hải. Nhìn anh nhảy lên đánh bóng, nhìn anh cúi đầu chăm chỉ nghe cha nó giáo huấn. Nhìn anh vén áo lau mồ hôi để lộ cơ bắp trên ngực. Nó giống một thiếu nữ mới yêu lần đầu, toàn thân rạo rực, thậm chí buổi sáng nó còn lén lút trang điểm trong phòng tắm. Nó nhìn cái túi của Vệ Hải để bên cạnh, trong cái ngăn đang mở có điện thoại di động của anh, nó do dự rất lâu, rồi sau rốt cầm lên một cách rất căng thẳng, bấm gọi số của nó.

Cung Minh dụi dụi đôi mắt đau nhức, lại một đêm thức trắng. Anh ta gửi tin nhắn cho Kitty, bảo buổi sáng mua hai ly cà phê, rồi đứng dậy, dụi mắt xa xăm ra bên ngoài qua khung cửa sổ kính lớn chấm sàn của tòa nhà văn phòng cao sừng sững, nhìn thấy cả một Thượng Hải đang uể oải tỉnh giấc.

Còn tôi đang ở trong thư viện yên ắng, chép ra giấy những bài thơ tình thời Phục hưng của châu u, chuẩn bị gửi cho Giản Khê. Ánh nắng sớm rọi qua ô cửa sổ rộng, trong thư viện chỉ có thừa thớt một hai sinh viên đang đọc sách, tấm rèm cửa sổ màu trắng cực lớn khê đung đưa, tôi bỗng có một cảm giác xúc động xen lẫn giữa hạnh phúc và bi thương.

Và trong cơn cao trào quyết liệt nhất của vở bi kịch.

Cố Ly đứng trước cổng, nhìn Cố Nguyên đi chân đất men theo con đường thẳng tắp hướng về ký túc xá. Bàn chân giẫm lên nền xi măng lạnh ngắt của anh lập tức đỏ bầm vì gió lạnh.

Mí mắt nó dâng đầy nước mắt, nhưng nó không muốn khóc. Nó giữ mắt đừng chớp, để nước mắt không rơi xuống. Cố Ly không khóc, Cố Ly là người lạnh lùng và lý trí.

Nó nhìn Cố Nguyên từ từ đi xa dần.

Nó nhặt đôi giày của Cố Nguyên lên, lại bước lên mấy bước nhặt lấy tất, sau đó quay người, trấn tĩnh và lạnh lùng bỏ đi. Nó ôm chặt đôi giày vào lồng ngực. Cát đất trên đôi giày hằn rõ dấu vết trên áo khoác màu đen của nó.

Những cơn ghen ngào và nhức nhối quặn lên trong ngực nó đều bị nén chặt lại vào bên trong cơ thể. Giống như mặt trăng va chạm cực mạnh với thiên thạch hay một vụ nổ đám mây hình nấm màu đỏ rực, sau khi bị chân không ngăn cách, mọi âm thanh đều lắng lại, trống rỗng im lìm.

Mười mấy giây sau khi nó quay người đi, Cố Nguyên từ đằng xa chậm chậm quay đầu lại, anh nhìn thấy cái bóng lạnh lùng bỏ đi của Cố Ly.

Anh nghĩ, đó là tình yêu của tôi.

Cố Ly đang lạnh lùng bước về chốn xa xôi khác, dần dần rời bỏ thế giới của mình.

Anh mở miệng òa khóc rất to.

Gió lạnh như thủy ngân rót vào lồng ngực nóng bỏng, trong nháy mắt bóp chặt trái tim.

Đây mới là khúc cao trào nhất của vở bi kịch...

Giăng khắp trời đất mênh mông là tiếng violon trầm buồn đau đớn.

9. Chương 05a

CHƯƠNG 5

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Lần thứ ba bị tỉnh giấc bởi cái giọng chói tai của thầy giáo môn “Lý luận truyền thông đại chúng”, tôi đứng là đã hơi bực mình. Cứ bảo thầy cô là người làm vườn cảm thông và chăm sóc chúng tôi, vậy mà không cho học sinh ngủ ngon một giấc là nghĩa làm sao!

Tôi rút điện thoại ra, thấy còn mười phút nữa là hết giờ nên không gục xuống tiếp nữa, chỉnh trang lại đầu tóc, bỏ gương ra xem vết hằn trên mặt lúc ngủ, rồi định hết giờ không đi ăn trưa mà về ký túc xá ngủ luôn.

Đạo này, bữa trưa là ác quỷ đối với chiến dịch giảm béo của tôi, không thể diệt trừ nó thì ít nhất cũng tránh xa nó một tí vậy.

Hôm kia, Kitty trưng một cái status làE tôi tổn thương nặng nề, cô nàng ột mét sáu chín đã mặt dày chọc tức toàn bộ những người trong danh sách liên lạc bằng cái status MSN như thế này: “Trời ơi! Tôi đã 44 ký lô rồi!” Tôi phần nộ tắt luôn MSN. Vừa định quay đầu lại kể cho Nam Tương hành động ti tiện kia, kết quả trông thấy nó đang ăn một cái bánh mì bơ sữa, bên cạnh còn có một cốc mật ong. Tôi nhìn cánh tay và đôi chân thon nhỏ như Lâm Chí Linh của nó, lại cúi đầu ngấm nghĩa chính mình, chỗ duy nhất khá gầy là ngực (...). Tôi vận hết sức ném Eột chiếc gối về phía cái ả trước khi đi ngủ còn ăn bánh kem bơ sữa, uống nước mật ong mà vẫn không béo lên kia, tức tối mở toang cửa phòng, sang tìm Uyển Như. Phải biết rằng, động lực cơ bản cho nhân loại tồn tại luôn là... ngó lên thì chẳng bằng ai, trông xuống lại thấy không ai bằng mình.

Mấy phút sau, tôi chạy như bay về, cố sống cố chết đóng chặt cửa lại, không thèm để ý đến Đường Uyển Như gào thét điên cuồng ngoài cửa: “Lâm Tiêu, tớ phải ném cậu vào chuồng lợn!”

Cân bằng nội tâm của tôi đã được khôi phục, nên cũng chẳng cần biết Uyển Như sống chết ra sao nữa.

Nhưng khi tôi tỉnh lại, điện thoại không có lấy một tin nhắn. Như thế này hơi bất thường. Lẽ ra, bây giờ điện thoại của tôi đã phải đầy ắp tin nhắn của ba đứa yêu tinh trong nhóm, hẹn hò ăn trưa, kể chuyện trên lớp gặp chàng đẹp trai hoặc một gã ti tiện nào đó, trêu chọc nhau hay bàn bạc liệu có nên trốn học buổi chiều không.

Mãi tới lúc tan học, điện thoại vẫn chẳng ho he. Tôi thu dọn sách vở, khoác túi ra khỏi lớp. Đang trên đường thì Giản Khê gọi, tôi mặt mày rạng rỡ hoa đào ngọt ngào tiếp chuyện.

Nam Tương và Uyển Như đua nhau tả bộ dạng của tôi lúc nghe điện thoại của Giản Khê. Nam Tương nói: “Mỗi lần nghe điện thoại của Giản Khê, trông cậu cứ như con Barbapapa hay con Barbamama bằng kẹo bông trong phim hoạt hình ấy... cứng cỏi lên một chút có được không, ưỡn a ưỡn ẹo như con rắn ấy!”

Còn Đường Uyển Như không được trời phú cho cái tài hình dung tưởng tượng và ngôn từ khắc bạc quá quắt như Nam Tương, nên phiên bản của nó khá đơn giản, thẳng thắn: “Đừng có động tình nữa.”

Có điều sau hai phút nghe điện thoại, mặt tôi không rạng rỡ hoa đào nữa mà chùng chắt... kéo, búa, riu, roi điện (...) thứ nào cũng được, tóm lại, tất cả mười loại công cụ hành hình man rợ nhất đều có thể chất hết lên đó.

Tôi lặng lẽ tắt điện thoại, đứng chờ dẫn cạnh hồ nước nhân tạo rộng mênh mông của trường. Dù đã sắp sang xuân, nhưng cái rét luồn trong gió thổi vẫn khiến da mặt tê dại mất cảm giác, tôi giơ tay vỗ vỗ vào mặt, tưởng như đang đập vào một tảng đá.

Hồ nước nhân tạo cực lớn này đã có từ ngày thành lập trường, tốn bao nhiêu là tiền bạc, trên hòn đảo nhỏ giữa hồ có mấy con công kiêu ngạo lững thững bước, chính giữa đảo là một đài phun nước hoành tráng và phức tạp, dưới vòi phun có gắn đèn đổi màu theo tiết tấu âm nhạc - tóm lại là một đài phun gần như xứng tầm để mở cửa bán vé cho khách bên ngoài vào tham quan. Trên mặt hồ thậm chí có thiên nga đen quý hiếm bơi lội tung tăng, tuy vậy, Đường Uyển Như lần đầu tiên nhìn thấy chúng đã buột miệng thốt lên: “Trông con vịt to chưa kia!”

Trong điện thoại, Giản Khê khe khẽ nói với tôi: “Cố Nguyên và Cố Ly chia tay rồi. Em biết không?”

Tôi không hề biết.

Mấy ngày nay, Cố Ly duy trì giờ giấc sinh hoạt bình thường, sáng sớm vẫn có tinh thần chui trong phòng tắm trang điểm kỹ càng; chiều nào không có tiết học vẫn nằm trên sofa ngoài phòng khách xem tạp chí thời

trang, trên tràng kỷ là ly cà phê Lam Sơn cao cấp mang từ nhà tôi, giá mỗi gam đủ cho tôi và Nam Tương ăn một bữa trưa; buổi tối vẫn xem chương trình “Đệ nhất kinh tài”, có thể lạnh lùng theo dõi thị trường nhà đất Thượng Hải đột biến như phát điên và vật giá leo thang không khác nào bột mì lên men phồng to, rồi sột soạt ghi chép những suy nghĩ cũng như phân tích của mình vào cuốn sổ Moleskine; vẫn mặt không đổi sắc quẹt thẻ tín dụng mua đôi găng tay hơn hai nghìn tệ ở cửa hiệu IT; vẫn đấu khẩu cãi vã với Đường Uyển Như mỗi tối, vẫn khinh miệt liếc nhìn hai đứa Nam Tương và tôi xộc xệch đầu bù tóc rối mỗi sáng.

Trong mắt tôi, Cố Ly vẫn vô cùng bình thường.

Là bạn thân nhất của nó (tôi cho là thế), tôi không hề phát hiện ra sự việc nó và Cố Nguyên chia tay.

Tôi dụi dụi mắt lau dòng nước mắt không hiểu sao đã trào ra, bấm số gọi Nam Tương.

Tôi và Nam Tương ngồi trên bậc thềm trước cửa đại thư viện của trường, xung quanh người đi qua đi lại rất đông.

Có thể chia bọn họ làm hai loại: một là một sách đeo kính cận dày cộp, đang rải những bước vững chắc về phía thư viện như theo nhịp của bài “Hoàng Hà đại hợp xướng”, bọn họ là vàng dương lúc tám chín giờ của Tổ quốc (chẳng ai đi ngắm mặt trời lúc tám chín giờ cả, như thế gây hại ắt, chúng tôi đều coi như đám người này không tồn tại), bọn họ đồng thời cũng là “người lạ không lại gần” trong chuẩn tắc đối tượng hẹn hò của chúng tôi.

Loại thứ hai là những người đẹp dấu trời đông giá rét vẫn mặc váy siêu ngắn, để tóc dài mềm mượt thướt tha, cầm theo thơ tình Shakespeare đến thư viện hẹn hò ví như tôi và Nam Tương (...).

Hai cô gái đẹp ngồi trên bậc thềm lớn không khác nào tiền sảnh của cung điện Potala bên Tây Tạng đang vô cùng buồn bã. Họ trầm tư suy nghĩ.

“Tớ vừa xem thời khóa biểu của Cố Ly, buổi chiều nó không có tiết, chắc về phòng ngủ. Cậu về an ủi nó đi.” Tôi phá tan sự yên lặng, lên tiếng với một ý đồ đen tối.

“Thôi đi, bảo tớ đi an ủi Cố Ly thất tình? Tớ thà quỳ trước giường kể chuyện cho Voldemort nghe còn hơn.” Nam Tương là con gn đũa trong bụng tôi, nó lườm tôi, nói: “Lần nào cậu chẳng bảo tớ đi chết? Muốn đi thì cậu đi Eà đi.”

Nói thực, tôi cũng không dám đi. Tôi tình nguyện đi đào mả tổ Voldemort còn hơn.

Kết cục là tôi và Nam Tương cùng nhau nhảy xuống chảo lửa, phải chết thì cùng chết vậy. Chúng tôi bạn bè bấy nhiêu năm, “đồng cam” chẳng được mấy lần, “cộng khổ” thì lần nào cũng có.

Trước khi về ký túc, tôi và Nam Tương vòng ra cổng sau, mua cho Cố Ly mấy chiếc bánh bao nhỏ mà nó thích ăn nhất. Tục ngữ nói rồi, vung tay không nỡ đánh người cười. Tất nhiên, lúc bắt buộc cũng không loại trừ khả năng dùng bánh bao làm vũ khí tự vệ.

Nhưng khi tôi và Nam Tương tìm đập thành thạch lúu rút chìa khóa mở cửa phòng ký túc ra, chúng tôi đều bị chấn động với cảnh tượng trước mắt.

Trong âm hưởng thanh tao của khúc Symphonie fantastique của Hector Berlioz phát ra từ cái loa iPod, Cố Ly trải giữa phòng khách một tấm thảm trắng mềm mại, mặc bộ đồ tập bó sát lộ eo, áo hai dây rất gợi cảm, thực hiện một thế Yoga cực kỳ uốn éo. Nghe thấy tiếng động, nó mơ màng quay đầu lại, nhìn tôi và Nam Tương tay xách bánh bao, mặc quần bò bạc phéch, bằng một âm điệu và vẻ mặt lạ lùng thốt lên với chúng tôi: “Các cậu còn không mau tới đây...”

Cảnh tượng ấy thật giống con yêu tinh nhện lửa thể thân mình treo ngược đu đưa trước cửa động Bàn Ty nói với thầy trò Đường Tăng bằng giọng điệu vô cùng ma quái: “Các người còn không mau đến đây.”

Tôi và Nam Tương nhanh chóng sa vào tấm lưới tơ của nó.

Chẳng những vậy, Nam Tương còn vào phòng moi ra mẫu hương trầm chúng tôi đi núi Nga Mi mang về từ mấy năm trước. Tôi trông thấy mẫu hương trầm, cả người co rúm lại, chuyển đi đó quả là một cơn ác mộng. Vì có Uyển Như tham gia, chuyến du hành “Nga Mi thanh nhã” của chúng tôi đã hoàn toàn biến thành vở hài kịch “Bốn ả đại náo Nga Mi”. Bắt đầu từ dưới chân núi Uyển Như đã hét văng lên: “Ồi giờ ơi, núi cao

thế này cơ à, đợi đến lúc bọn mình trèo lên... Cổ Ly, chân cậu sẽ gãy lìa ra à xem!" Vở hài kịch tới hồi cao trào khi đến am Ngọa Vân cách Kim Đỉnh không xa, Đường Uyển Như nước mắt lưng tròng nói: "Nếu ba mươi tuổi vẫn chưa lấy chồng, tớ sẽ đi tu ở đây". Cổ Ly nhìn nó buồn bã lắc đầu, "Ai dám nhận cậu?" Nam Tương u sầu nói tiếp một câu: "PháF Hải."

Rất nhiều lần, chúng tôi muốn đẩy nó ngã từ Kim Đỉnh xuống, chẳng hạn:

Trong quán cơm chay, nó chẳng có chút ý tứ, túm lấy một người phục vụ bàn, bảo: "Thịt hâm Tứ Xuyên nổi tiếng lắm đấy, này, ột suất đi."

Trên đường leo núi mệt mỏi, nó kéo váy lên quạt không biết bao lần... (dù có mặc quần ngắn bên trong), các bạn ngoại quốc ở xung quanh đều nhìn nó với ánh mắt kỳ lạ.

Lúc chúng tôi nghiêm trang đứng xếp hàng ngang trước tượng Phật chuẩn bị quỳ lạy, nó đột nhiên ngã nhào vào đài nền phía trước, tất nhiên, cùng với tiếng va chạm đổ vỡ ầm ĩ, còn có tiếng hét đinh tai đã trở thành biểu tượng của nó.

Và trong lúc chúng tôi lo ngay ngáy sợ rời núi Nga Mi về đến Thượng Hải có thể bị báo ứng, thì nó đã treo ngược mình như một con thạch sùng trên quả chuông cổ dưới chân núi, la toáng lên đòi chúng tôi chụp ảnh, người xung quanh đều trở Eất sững sờ, không thể tưởng tượng nổi tại sao nó phải giãy vò quả chuông kia.

Sau chuyến đi, tôi phát hiện mặt Cổ Ly có thêm ba nếp nhăn cau có.

Nam Tương đốt hương trầm để sang một bên, trong làn khói vẩn vút, ba nàng bắt đầu giơ chân vặn eo, thử thách cực hạn mềm dẻo của cơ thể.

Việc này đối với Nam Tương không khó.

Trước đây tôi và nó đều đã từng theo học múa đương đại, Nam Tương chuyên nghiệp hơn tôi nhiều, tôi học cưỡi ngựa xem hoa được ba năm, Nam Tương thì kiên trì đến sáu năm. Lúc nào chán chán, Nam Tương thường hay đến hộp đêm hoặc mấy quán karaoke để vận động gân cốt một chút bằng cách hồ hững giờ chân lên cao đến độ người bình thường khó lòng hình dung nổi, tôi đã quen với chuyện này, đôi lúc thậm chí còn làm theo. Nhưng người xung quanh thì thường không chịu nổi màn trình diễn kích thích này. Có anh chàng nhìn thấy Nam Tương trong tư thế đó đã phải trợn mắt há miệng, nuốt chửng cả quả nhãn còn nguyên hạt và vỏ.

Buổi tập Yoga tiến hành được hơn một tiếng, chúng tôi tạm nghỉ.

Cổ Ly định khai chai nước ngọt loại to đại nó mới mua về ra uống, nhưng vặn mãi mà không thể nhúc nhích được cái nắp. Tôi đã được uống loại nước ngọt thể thao này rồi, tuy không hiểu hết mở chữ tiếng Anh chỉ chít trên thân chai, nhưng vẫn nhớ như in cảm giác uống vào một ngụm thốt nhiên cái mát lạnh sảng khoái tràn trề sinh lực bốc lên tận đỉnh đầu. Vậy là tôi ngồi chầu chực bên cạnh, nước miếng sắp rớt cả ra ngoài.

Nhưng, cả ba đứa lần lượt vặn hết sức vẫn không sao vặn nổi cái nắp. Tôi tuyệt vọng đổ nhào xuống sofa. Cổ Ly rất tức tối, nó lạnh lùng ghi lại số điện thoại nhà sản xuất trên thân chai, chuẩn bị gọi điện căn vặn. Nam Tương không chịu nổi nữa, nhồm dậy đi đến chỗ bình nước uống rót một cốc lớn, tu ừng ực.

Nó vừa uống nước, vừa nháy mắt ra dấu với tôi, rồi im lặng quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Đúng là quân lừa đảo! Lại bán đứng tôi rồi!

Tôi hắng giọng mấy tiếng như trong phim truyền hình chiếu giờ vàng, nuốt nước cho ngọt họng, giả vờ vô tình gợi hỏi: "Mấy bữa nay không thấy Cổ Nguyên nhỉ!" Nói xong thấy lưng của Nam Tương đột nhiên thẳng đờ, tôi lập tức quơ cái gối đệm trên sofa ôm trước ngực, phòng Cổ Ly bất ngờ lao tới chọc mù hai mắt tôi bằng cái bút máy của nó.

Cổ Ly vừa chép lại số điện thoại trên thân chai, vừa chẳng buồn ngẩng đầu lên, nói: "Cổ Nguyên à, bọn tớ chia tay rồi."

Tôi thấy Nam Tương quay mặt lại, miệng há ra không ngậm nổi, nước lợ từ vành môi giọt xuống.

Trong nửa cuối của buổi tập, tôi và Nam Tương không ngừng tính kế gợi lại chủ đề Cổ Nguyên, nhưng, Cổ Ly vẫn như ngọn Thái Sơn không lay chuyển, trả lời nhất gừng những câu hỏi của chúng tôi. Hai đứa tôi

như lông gà lông vịt bị nó phẩy nhẹ tay là bay tan tác, màn kịch này của ba bọn tôi, gọi là “châu chấu đá xe” có lẽ rất thích hợp.

Rốt cuộc hai đứa chúng tôi đành từ bỏ, toàn tâm toàn ý đắm chìm vào âm nhạc bay bổng, tưởng tượng mình đang hoàn thiện những đường cong thanh tú và hơi thở nữ tính nồng nàn. Nam Tương thì thảo nói bên tai tôi:

“Lâm Tiêu à, tớ cảm thấy ngực căng lên...”

Đúng lúc đó, cửa bật mở, Đường Uyển Như lại hét lên một tiếng:

“Ồi mẹ ơi, làm tớ sợ gần chết, vừa vào cửa đã thấy khói nghi ngút, cứ tưởng là đám cháy, trước mặt lại không nhìn rõ ba cái đồng gì...”

Miệng nói “ba cái đồng gì”, tay nó cong cong chỉ chỉ vào tôi, Cổ Ly, Nam Tương.

Đường Uyển Như kết thúc buổi tập Yoga của chúng tôi tại đó, cầu nhàu vào phòng tắm bật bình nước nóng, rồi bước ra ngồi phịch xuống sofa đợi.

Nó tiện tay cầm chai nước ngọt thể thao chúng tôi chưa mở được, vặn nhẹ, rót một cốc uống cạn.

Nhịp tim của tôi và Nam Tương cùng dừng lại một giây.

Cổ Ly sáng bừng hai mắt, lập tức hành động, bước tới thân mật kéo tay Uyển Như, dịu dàng nói: “Uyển Như à, tớ kể cho cậu chuyện này này.”

Sau khi Cổ Ly hết lời bày tỏ sự bất lực của cả ba đứa tôi với cái nắp chai nước ngọt, rồi lại dốc hết vốn từ vựng miêu tả Đường Uyển Như mở cái nắp chai nhẹ nhàng như thổi bay hạt bụi, không tốn chút sức lực giải quyết vấn đề nan giải ấy, Đường Uyển Như sa sầm mặt, lặng thinh bỏ đi tắm. Cổ Ly ném theo một câu: “Lần sau hết gas tớ gọi cậu nhé,” để kết thúc cuộc trò chuyện vui vẻ.

Phòng tắm im phăng phắc, không oang oang vọng ra tiếng hát của Uyển Như giống mọi ngày.

Nam Tương chấp tay nói với Cổ Ly: “Bái phục, bái phục!”

Cổ Ly xua xua tay: “Chuyện nên làm thôi mà.”

Nhưng hôm sau, chúng tôi đã gặp ngay báo ứng.

Lúc ấy, Nam Tương lơ mơ ngái ngủ vừa ra khỏi giường đi đánh răng rửa mặt. Tôi vẫn còn nằm cuộn trong chăn, không ngừng tự nhủ “ngủ nốt năm phút cuối cùng”, bỗng nhiên, nghe Nam Tương hét lên thất thanh, rồi đến Uyển Như hét, tiếng còn hãi hùng hơn. Một cách vô thức, tôi linh cảm thấy bên ngoài chắc có biến cố, thế là càn rúc sâu vào chăn cùng hét văng lên.

Kế đó, tôi nghe thấy Cổ Ly đi ra, điềm tỉnh hỏi: “Cháy nhà à?”

Tôi khoác chăn lú rú vào phòng khách.

Theo mô tả của Nam Tương, nó mở cửa, trong buổi sớm tinh mơ mờ chưa sáng rõ, một người đàn bà mặt trắng bệch không sắc máu, không có nửa thân dưới, tóc xỏa lòa xòa từ dưới đất nhô đầu lên, nhìn nó chăm chăm bằng hai hốc mắt không có con ngươi.

Theo Đường Uyển Như, lúc nó đang tịnh hóa tâm linh, mình tưởng quét sạch mọi vương bận thế tục, thì một tiếng đàn bà kêu như ma hồn quỷ khóc chói tai bỗng đâu cất lên dội thẳng xuống đỉnh đầu nó.

Còn khi Cổ Ly bật đèn lên, Phát hiện Uyển Như đắp mặt nạ dưỡng da, đang ngồi xếp bằng tập Yoga trên mặt sàn.

Tôi và Nam Tương hồn phách còn chưa hết bàng hoàng, Uyển Như và Cổ Ly đã thu dọn xong, mỗi đứa buông một câu “tớ có việc” rồi đóng cửa bỏ đi mất.

Hai đứa tôi vẫn lười biếng ôm chăn ôm thảm, ngồi cuộn tròn trên sofa đợi tinh thần tỉnh táo trở lại.

Cổ Ly thả bộ trong khuôn viên ký túc xá buổi sớm, thừa thốt bóng người, đa số sinh viên vẫn chưa dậy ra khỏi cửa. Cửa sổ các phòng đều bật đèn vàng, thi thoảng có thể thấy người đánh răng rửa mặt thấp thoáng

bên trong, có người để trần nửa thân trên, cơ bắp săn chắc, đó là người của khoa Thể dục; có người mặc áo lót sợi bông nhàu nhĩ, đó là người bên khoa Triết.

Cố Ly tay xách túi LV, rẽ qua mấy đường, đi về phía khu ký túc xá nam.

Nó đến đứng dưới khu nhà của Cố Nguyên, bà gác cổng tuy già nhưng tinh thần vẫn quắc thước bệ một cái ghế đầu ngồi án ngữ, nhìn thấy Cố Ly lại gần, vừa định mở miệng, đã bị hai tờ một trăm tệ đỏ thắm bay tới rơi vào lòng. Bà già lườm một cái, ngậm miệng, kéo dịch cái ghế đầu sang một bên.

Cố Ly bình thần bước lên lầu trong ánh mắt kinh ngạc của đám nam sinh quần đùi áo ba lỗ, thỉnh thoảng còn có một hai kẻ không sợ lạnh chỉ mặc mỗi quần tam giác.

Nó đứng trước phòng Cố Nguyên, duyệt lại những lời thoại đã nghĩ kỹ lúc trước khi xuất phát, rồi giơ tay gõ cửa.

Ra mở cửa là một anh chàng lạ mặt bàn chải đánh răng đang ngậm trong miệng, thấy Cố Ly xinh đẹp, ánh mắt vẫn đục đảo một vòng lập tức sáng hẳn lên, nuốt ực cả miệng bọt kem đánh răng.

“Cố Nguyên đâu?”

“Đi chạy rồi.” Cậu ta bỏ bàn chải ra, quệt sạch bọt kem trên miệng.

Tới lượt Cố Ly không nói gì.

Trong kế hoạch của nó, không hề tính đến chuyện Cố Nguyên ra ngoài chạy bộ sớm thế này.

Nó ngáp ngừng, rồi mở túi, rút tập tiền bốn nghìn nhân dân tệ đã dùng giấy gói kín ra dúi mạnh vào lòng anh chàng, nói: “Đưa cho Cố Nguyên.” Rồi quay người đi ra.

Hạnh phúc có vẻ hơi đột ngột.

Bị tiền đập chết là mơ ước của biết bao đàn ông, hơn nữa lại được gái đẹp dùng bó tiền đập chết thì quả đã là mộng ước cuối cùng.

Thời tiết tháng Ba ấm dần lên.

Không khí lúc sáng sớm tuy lạnh buốt, nhưng cùng với ánh sáng nơi viền những ráng mây hừng dần lên, nhiệt độ cũng tăng nhanh

Đầu Cố Nguyên rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Anh dừng lại cởi cái áo khoác thể thao Lacoste ra, ngồi xuống bậc thềm xi măng cạnh sân vận động.

Bầu trời còn chưa sáng hẳn, sân bóng đá trống trải giống như một rạp hát lớn.

Sau mấy ngày điều tra, Đường Uyển Như phát hiện ra trong nhóm tập lúc 8 giờ rưỡi sáng hàng ngày, Vệ Hải luôn là người đến đầu tiên. Thậm chí, nhiều lúc 8 giờ anh đã đến, một mình chạy trong nhà thể chất, khởi động trước, hoặc tập chống đẩy một mình, hoặc làm động tác gập bụng. Đối với một người mới vào đội tuyển trường, Vệ Hải quả thực đã rất cố gắng.

Đội tuyển cầu lông của trường chúng tôi có thể nói là vô cùng lợi hại, cả đội nam và nữ đều có tám người.

Đơn nữ số một và số hai đều là các tuyển thủ đội hạng nhất quốc gia. Đường Uyển Như là đơn nữ số ba, thêm một nữ sinh viên năm thứ nhất, bốn người lập thành đội 1. Bốn cô khác thực lực yếu hơn lập thành đội 2. Thông thường, xuất quân tham gia các cuộc thi cấp thành Phố hay thậm chí là cấp quốc gia chủ yếu là đội 1.

Bên đội nam cũng vậy, mà Vệ Hải là đơn nam số tám.

Mấy hôm nay, Đường Uyển Như luôn ngấm ngấm thăm dò mọi tin tức của Vệ Hải qua bố. Thế mới gọi là biết mình biết ta trăm trận trăm thắng. Nó nhanh chóng biết ưu điểm của Vệ Hải là “sức mạnh nổi trội, thể lực dồi dào”, nhược điểm là “kỹ thuật không tinh, cách nghĩ đơn giản”, lập tức nung nấu phương án tác chiến.

Quả nhiên, Uyển Như vừa bước vào, đã nghe thấy tiếng chạy bộ “kịch kịch” đặc biệt của loại giày tập cầu lông vang khắp nhà thể chất trống trải. Vệ Hải đang một mình tập luyện.

Vệ Hải nghe tiếng, quay đầu lại, thấy Đường Uyển Như, mặt đỏ bừng.

Anh đáp ứng: “Chào...”

Đường Uyển Như cười tươi như hoa (nụ cười đã tập vô số lần trước gương), đáp lại một câu “Chào.”

Thấy không bị tấn công bằng những lời lẽ kiểu “vú tôi”, Vệ Hải thở phào, thành ra nghe Đường Uyển Như đề nghị tập chung, Vệ Hải do dự giây lát rồi cũng đồng ý. Đường Uyển Như nói: “Con trai các anh sức mạnh, không được sát cầu.”

Vệ Hải gật gật đầu, nói: “Ừ, được.”

Vệ Hải dù gì cũng là người mới, lại không được dùng lực sát cầu, bị Đường Uyển Như dựa vào thủ pháp khéo léo của con gái, đánh ồ hôi toát đầm đìa. Hai người đánh được hơn nửa tiếng thì ngồi ra rìa sân nghỉ ngơi. Vì cũng sắp 8 rưỡi rồi, chỉ chốc lát nữa những người khác sẽ tới.

Đường Uyển Như mưu mô lấy trong túi đựng đồ tập của mình ra một chai nước ngọt màu xanh, đưa cho Vệ Hải.

“À, không cần đâu.” Vệ Hải xua xua tay, có vẻ rất ngại ngùng.

“Không sao, loại nước này tốt lắm, bố tôi bảo bổ sung thể lực rất tốt, lần sau anh cứ uống loại này đi.” Đường Uyển Như đưa bố ra.

“Thật à?” Vệ Hải cầm khăn bông lau mồ hôi, đón lấy chai nước xem nhãn hiệu.

Đường Uyển Như thản nhiên mò trong túi lấy ra một chai màu hồng nữa.

Nước này chính là loại “chàng nàng” có một thời gian tivi hay quảng cáo. Đường Uyển Như giả vờ như không có chuyện gì, vặn nắp, uống chai “nàng”, thuận đà liếc nhìn Vệ Hải ngửa cổ uống chai “chàng”. Nhưng hiển nhiên, Vệ Hải đầu đất không hề biết đến bí mật trên bao bì của chai nước ngọt.

Dưới ánh đèn, yết hầu của Vệ Hải chuyển động lên xuống, mùi mồ hôi trộn lẫn mùi xà bông thơm vẩn vút vây bọc Uyển Như, nó nóng ran người, như rắn mùng Năm, chỉ hận không thể quấy loạn[5].

Cảnh tiếp theo, Vệ Hải nhồm dậy cởi áo nói: “Nóng chết được.”

Khi Vệ Hải ý thức được bên cạnh mình còn có Đường Uyển Như thì Đường Uyển Như đã sắp ngất xỉu. Tuy đã nhiều lần ném đi ném lại trong mơ cảm giác được ngắm Vệ Hải mình trần, lúc này, vòng ngực săn chắc của anh ở khoảng cách gần như thế, nó vẫn bị cảm giác như có sấm nổ bên tai.

Vệ Hải hoang Eang mặc lại áo, ngượng nghịu cúi xuống gãi đầu gãi tai.

Đường Uyển Như giả vờ điềm tĩnh đổi chủ đề: “Thể lực của anh rất tốt.”

Vệ Hải lại càng bối rối.

Uyển Như cảnh giác nói: “Tôi không bảo thể lực trên giường! Đừng có mà nghĩ bậy!”

Nước trong cổ họng Vệ Hải suýt sặc lên.

Đường Uyển Như nghĩ: “Xong rồi, lại hỏng rồi.”

Hai người ngại ngùng ngồi đó, Đường Uyển Như cố nghĩ cách thay đổi cục diện khó xử này.

Nó còn chưa nghĩ ra đối sách gì, Vệ Hải đã đứng lên, chỉ chỉ chai nước trong tay nó, nói: “Uống hết nước của bạn rồi, thật ngại quá. Để mình đi mua hai chai, lát nữa còn phải tập hai tiếng đồng hồ nữa cơ.”

Cảm giác ngọt ngào dâng trong lòng Đường Uyển Như, nó cúi đầu bên lên cười nói: “Cảm ơn nhé.” (Động tác này nó cũng đã tập vô số lần trước gương).

Vệ Hải nhìn Đường Uyển Như đỏ mặt thẹn thùng, hơi ngạc nhiên, cười để lộ hàm răng đều trắng bóng: “Được, mình đi mua đây.”

Đường Uyển Như nhìn Vệ Hải ngoan ngoãn chạy đi mua nước ngọt, bất giác bản năng làm mẹ dâng lên, nó đứng dậy rút một cái khăn lông trong túi ra, nói: “Bên ngoài lạnh đấy, có cần quàng không?”

Vệ Hải quay đầu, cười tươi tắn nói: “Không cần, vừa đánh cầu xong còn nóng đây.” Bóng hình cao lớn biến mất khỏi cửa, Đường Uyển Như ôm cái khăn, xúc động suýt khóc.

Lần này, nó đã thực sự nhập cuộc.

Thứ Tư, Giản Khê đến trường tìm tôi. Hôm nay anh chỉ phải học hai tiết, nói theo kiểu của anh là: “Anh dùng nhan sắc dụ dỗ một bạn gái cùng lớp điểm danh hộ, rồi trốn ra gặp vợ.”

Vì thế, tôi cũng khó lòng mà không trốn tiết.

Kỳ thực, Giản Khê đến không chỉ để gặp tôi. Cố Ly trả lại tiền cho Cố Nguyên, Cố Nguyên đã nổi giận thực sự. Anh gọi điện kể cho Giản Khê.

Giản Khê thấy cứ như vậy sẽ to chuyện, tôi cũng nghĩ giống anh, với tính cách quật cường của Cố Ly, nếu giữ thái độ cứng rắn mãi, kết cục giữa hai người sẽ rất xấu.

Tôi và Giản Khê ngồi trên bãi cỏ bên bờ hồ trong trường, anh cởi áo khoác choàng cho tôi, từ phía sau ôm tôi, ghéch cằm vào vai tôi. Chân tay anh đều dài, tôi ngồi dựa vào anh, cảm giác như lọt thỏm trong chiếc sofa lớn vừa ấm vừa dễ chịu. Bên cạnh là ô Eai và kẹo mềm Giản Khê mua ở cổng trường, toàn những thứ tôi thích, còn có trà xanh anh thích uống nữa. Lúc nào cũng vậy, anh luôn thật chu đáo.

10. Chương 05b

Tôi ngửi thấy mùi vị tươi mới giống như mùi cỏ trên cơ thể Giản Khê, nắng xuân rơi vào mi mắt, cảm thấy cuộc đời thật hạnh phúc. Nếu không có chuyện của Cố Ly Cố Nguyên, cuộc đời chẳng phải hoàn mỹ đến mức gần như hư ảo rồi sao.

Tốt hết một buổi sáng, tôi và Giản Khê đi đến kết luận: Phải làm cho Cố Ly ốm, lúc thân thể suy nhược nhất, bảo Cố Nguyên tới chăm sóc, mọi vấn đề sau đó sẽ kết thúc không lời.

Tôi và Nam Tương tức tốc hành động.

Hai ngày tiếp đó, để đạt mục đích, chúng tôi quyết định không từ thủ đoạn nào.

Nếu Cố Ly đang tắm, đứng ngoài phải tắt ngay bình nước nóng, hoặc lúc nó vừa ngủ dậy, phải tắt ngay điều hòa, mở toang hết cửa sổ ra.

Còn khi nó ngủ rồi thì phải lén chỉnh điều hòa trong phòng nó sang chế độ lạnh.

Kế hoạch của chúng tôi thậm chí còn tính đến phương án để Uyển Như ra tay đẩy Cố Ly xuống hồ. Tất nhiên, Uyển Như hét ầm lên xông vào đánh hai đứa, nó nói thà đẩy thầy hiệu trưởng xuống hồ còn hơn đẩy Cố Ly.

Chịu tác động của những hành động điên cuồng này, tôi và Nam Tương đã thành công, cả hai đứa đều bị cảm sốt. (...)

Chúng tôi chỉ còn biết ngồi rúc trong chăn, nhìn nhau ai oán, lại còn bị Cố Ly hắt hủi, những ly cốc chúng tôi đã uống, hay đồ ăn chúng tôi động đưa vào, nó đều đẩy ra thật xa. Nó thậm chí không cho chúng tôi dùng khăn giấy trong phòng khách, không có việc gì thì cầm lê la ở đó. Nhìn bộ dạng ấy, nếu không phải vì quá phiền phức, chắc chắn nó đã mua bộ thiết bị khử trùng về để trong phòng rồi nhốt tôi và Nam Tương vào mà cách ly. Nam Tương nghẹn ngào: “Tổ bị cảm cúm, chứ không phải bị ôn dịch!”

Đường Uyển Như cũng xua đuổi chúng tôi. Điều này thì cả tôi và Nam Tương đều không sao chấp nhận nổi. Khi chúng tôi ở phòng khách, nó tuyệt đối không ra khỏi phòng ngủ. Ở trường gặp chúng tôi, nó bịt mũi từ xa, hét lên rồi tránh ngay. Nó làm bộ dạng cứ như chúng tôi mắc bệnh đại vậy.

Nam Tương đứng trước cửa phòng Đường Uyển Như, dùng cái giọng nghèn nghẹt như bị bóp mũi hét lên: “Đường Uyển Như! Loại người như cậu, cho dù có bỏ virus cúm vào canh uống cũng chẳng sao đâu! Uyển Như kim cương! Rắn như kim cương!”

Cửa mở ra, Cố Ly đeo khẩu trang, chỉ hở hai con mắt, hỏi tôi: Siêu thị trong trường có bán chất diệt trùng không nhỉ?”

Chớp mắt đã tới thứ Sáu, tôi uống gấp đôi liều thuốc cảm cúm, thêm ba ly cà phê, nhìn sắc mặt xanh xao của mình trong gương, xoay người nhặt lấy cái túi, đến trụ sở tạp chí M.E.

Kitty hỏi đi hỏi lại rốt cuộc tôi có cần cô ta làm thay không, tôi kiên quyết từ chối.

Bị thương vẫn không rời hỏa tuyến. Bà đây không tin mỗi căn bệnh cảm cúm mà quật ngã được mình. Huống hồ lúc trước Kitty chân bị quần băng, vẫn cứ giày cao gót chạy tới chạy lui, cảm cúm thì có đáng gì, đợi khi nào phát hiện mắc ung thư tôi khắc viết đơn xin nghỉ ốm.

Tôi nhìn bảng công việc trong ngày, quan trọng nhất là cuộc gặp lúc 10 giờ sáng giữa Cung Minh và đại diện hãng Chanel bàn về hợp tác quảng cáo cho sản phẩm nước hoa mới của họ trong mùa này.

Ngoài ra, còn có bộ vest của Cung Minh cần phải lấy ở tiệm giặt về (lúc tôi mang đến, người ở tiệm giặt cứ hỏi đi hỏi lại bộ quần áo phải đồ bẩn thật không).

Con chó anh ta nuôi cần được kiểm tra sức khỏe (con Gấu Trắng đứng thẳng lên còn cao hơn cả tôi, tôi luôn nơm nớp sợ chẳng may bị nó cường đoạt).

Máy tăng ấm nhà anh ta cần sửa chữa (tôi chưa gặp nhà ai liên tục bật điều hòa 24/24).

Anh ta xem xong ảnh một loại vớt cầu lông mới, tôi phải nghĩ cách mua bằng được cho anh ta (việc này tôi đã hỏi Đường Uyển Như, bố nó có thể giúp tôi mua ở nước ngoài).

Còn một số sách anh ta chỉ định (tôi đã đặt mua qua mạng, hôm qua người quản lý văn thư của công ty thông báo đã nhận được).

Tôi sờ trán, cảm thấy không quá nóng, ít nhất tôi vẫn đang đủ tỉnh táo nhớ được các chuyện này.

Nhận một lô sách cuốn nào cuốn nấy dày bịch từ phòng chuyển phát, tôi cẩn thận xếp tất cả lên bàn của Cung Minh, tiện tay treo luôn bộ lễ phục vào tủ quần áo trong phòng.

Lúc rót nước tinh khiết vào cái ly của Cung Minh, đầu óc tôi vẫn lo nghĩ chuyện của Cố Ly. Cơn cảm cúm chưa thôi hành hạ tôi, tuy nước mũi không chảy nữa, nhưng toàn thân cứ đỡ đỡ vì tác dụng phụ của thuốc. Tôi vỗ mạnh vào mặt, ép mình tỉnh táo.

Nhìn đồng hồ, đã 9 giờ 45 phút, tôi về bàn mình, cầm cặp tài liệu, đến phòng họp.

Tôi mở cửa phòng họp, Cung Minh đã ngồi bên bàn.

Anh ta mặc bộ vest đen tuyền của Gucci. Nơi cổ áo sơ mi, một sợi cà vạt trắng được thắt cực khéo, tôi nhớ đã từng thấy trên một tạp chí thời trang, đây là cách thắt cà vạt mới nhất đang một năm nay.

Tôi thận trọng kéo ghế, ngồi xuống cạnh anh ta.

Anh ta khẽ quay đầu sang, vô cảm nhìn tôi, tôi bất giác run run. Cặp mắt dài hẹp như của một con thú neho lại nhìn tôi, hàng mi dài dày rợp che ánh mắt khiến tôi không nhận được bất kỳ thông tin nào, không biết anh ta muốn chào tôi, hay là có điều muốn nói. Cặp lông mày đậm được chăm chút kỹ của anh ta hơi cau cau, nhưng tôi vẫn không hiểu ý, chỉ lúng túng cười cười gật gật, “Chào anh ạ.”

Anh ta đặt xấp tài liệu xuống, ngoảnh hẳn khuôn mặt trắng xanh như tờ giấy về phía tôi, ngán ngẩm cất giọng lạnh lùng: “Ly của tôi.”

Tôi sực tỉnh ngộ, vội cúi đầu đi lấy nước.

Cuộc họp tiến hành được một nửa thời gian, tác dụng của thuốc cảm cúm làm tôi suốt ngủ gật, thậm chí đã bất cẩn ngáp vài cái. Cung Minh đang nói chuyện với đối tác đàn ông chừng bốn mươi tuổi, nghe tiếng động tôi gây ra, quay đầu nhìn, ánh mắt ấy đủ để tôi tỉnh táo như ngọn đèn tàn vụt sáng.

Mấy phút sau, người đàn ông trung tuổi tên Ken hỏi:

“Biệt san quảng cáo kỳ này của các anh dùng loại giấy và công nghệ gì?”

Cung Minh quay đầu nhìn tôi, tôi tức tốc lật tài liệu tìm đi tìm lại hai lượt, khẽ đáp: “Dùng loại giấy duy mỹ siêu cảm giác E402, định lượng 140 gram.”

Đối tác hỏi lại: “Tôi không phải người ở nhà máy giấy, cô nói ký hiệu với tôi chẳng có ý nghĩa gì. Loại giấy ấy rốt cuộc như thế nào?”

Bị đối tác hỏi vặn, tôi chẳng biết đối đáp thế nào đành quay sang Cung Minh, Cung Minh cũng đang nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc. Tôi sực nhớ loại giấy này do người ở bộ phận in trực tiếp quyết định, không phải do Cung Minh chọn.

Trong phút chốc, trong đầu tôi có hàng loạt dòng chữ chạy qua, “làm thế nào bây giờ, căng thẳng quá”, “không sao, thư giãn đi, mày làm được mà”, “chết rồi”, thậm chí còn có “tại sao khủng long bị tuyệt chủng” nữa. Tôi ập a ập ứng, như bị nắm lưỡi, lắp bắp: “À, bề mặt bóng, nhưng lại không quá bóng, ừm, có cảm giác hơi sần... nhưng thực ra cũng không quá sần...”

Tôi liếc mắt nhìn Cung Minh, khuôn mặt anh ta giống như vừa lấy từ trong tủ lạnh ra. Tôi căng thẳng đến nỗi không thốt nên lời.

Ken vút tập tài liệu trên tay xuống, hai tay chấp ra sau gáy, ngả người lên lưng ghế: “Rốt cuộc tòa soạn các vị có ai có thể giải thích cho tôi cái loại E402 quái quỷ này là thứ gì không?”

Cung Minh kéo điện thoại trong phòng họp lại gần, ấn nút loa, bấm phím gọi nhanh số “1”. Đầu dây kia mới nghe kêu một tiếng đã có người bắt máy ngay, giọng cực kỳ điềm tĩnh mà lại uyển chuyển dễ nghe.

“Xin chào, tôi là trợ lý của ngài Cung Minh.”

“Kitty, là tôi. Cô có thể giải thích cho ông Chung đây loại giấy biệt san quảng cáo chúng ta sử dụng là thế nào không?”

“OK, không vấn đề gì. Thưa ông Chung, ngài có nhớ tờ gấp trong trang quảng cáo thời trang xuân mà các vị hợp tác với tạp chí VOGUE năm 2007 không?”

Ken nhích người lại, nói: “Là số tháng mấy?”

“VOGUE tháng 12 năm 2007. Loại giấy của tờ gấp đó chính là E402 duy mỹ siêu cảm giác, nhưng đó là loại định lượng 100 gram, loại chúng tôi sử dụng lần này định lượng 140 gram, định lượng càng cao, giấy sẽ càng dày và chắc chắn, cho nên hình ảnh biểu hiện sẽ càng tinh tế. Loại giấy chất lượng này tạo ấn tượng khá cao quý, không giống giấy thông thường, chi tiết của hình ảnh thể hiện rõ nét hơn nhiều.”

“Được rồi, cảm ơn Kitty.”

“Không có gì, thưa ông Chung. Nếu ngài cần, tôi có thể lấy một tờ biệt san mẫu bên phòng chế bản mang đến cho ngài xem.”

“Như thế thì tốt nhất đó.”

“Vâng, mười lăm phút nữa tôi sẽ tới. Mong ngài đợi một chút.”

Về mặt của Ken đã dễ chịu hơn đôi chút, Cung Minh cầm cặp tài liệu, tiếp tục bàn bạc với ông ta các chi tiết sau đó.

Nói thực lòng, trong cả quá trình đối thoại, nghe giọng nói điềm tĩnh mà thanh thoát của Kitty, mọi lời đáp đều chính xác rõ ràng, tôi vô cùng xấu hổ. Cảm giác nhục nhã trong tim nhanh chóng trào lên cổ họng. Một đứa từ nhỏ tới lớn đều luôn lĩnh học bổng, ở trường được thầy cô cưng chiều như tôi, đây là lần đầu tiên phải tự ti đến thế.

Gặp những nữ sinh xinh đẹp, ví dụ Nam Tương, tôi sẽ tự ti.

Gặp những người có tiền, ví dụ Cố Ly, tôi cũng sẽ tự ti.

Nhưng tất cả đều không khiến tôi đau đớn sâu sắc, bởi vì tôi không coi là quan trọng, đều do ông trời, không cách nào thay đổi, và tôi cũng có khối thứ nhiều người không bằng, đó gọi là nguyên tắc sinh tồn “trông lên thì chẳng bằng ai, trông xuống lại chẳng thấy ai bằng mình” của con người.

Nhưng, ở bên bàn họp, bị Kitty ung dung duyên dáng đánh bại, tôi cảm thấy hoàn toàn không có sức lực chống trả.

Hai mươi phút sau, khi Kitty ăn vận bộ đồ trang nhã lịch sự, chân đi giày cao gót 10 phân, trang điểm tỉ mỉ xuất hiện trong phòng họp, toàn bộ đàn ông của công ty Chanel đều nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ.

Cô điềm tĩnh rút ra một tập giấy đã được đóng bằng tay từ trong cặp tài liệu ra, nhẹ nhàng đặt trước mặt Cung Minh.

Cung Minh gật đầu với cô, không biết tôi hoang tưởng hay làm sao, bỗng dưng cảm thấy trong khoảnh khắc đó, Cung Minh đã mỉm cười với cô.

Cung Minh quay đầu lại, nói với tôi bằng vẻ mặt vô cảm: “Lâm Tiêu, cô đi mua bầy ly cà phê Starbucks lên đây.”

Tôi đứng dậy, cố nén nước mắt, gật gật đầu, quay người bước khỏi phòng họp. Lúc khê đóng cửa, tôi nghe thấy người đàn ông tên Ken nói với Cung Minh bằng giọng giễu cợt: “Anh có thể phát cho cô ta thêm ít tiền, để cô ta mua đôi giày ra hồn một chút chứ?”

Tôi cúi đầu nhìn đôi giày thể thao có logo Cỏ ba lá dưới chân, nước mắt sắp theo đà chảy xuống.

Đó là năm 2006, Giản Khê phải đứng trước cửa hàng Adidas trên đường Hoài Hải xếp hàng ba tiếng đồng hồ mới mua được đôi giày phiên bản giới hạn này. Anh có một đôi giày nam, tôi thì một đôi nữ. Lúc tặng tôi, khuôn mặt anh tràn trề niềm vui, giống như hồi nhỏ được cho tiền mừng tuổi.

Nhưng dù cho số lượng loại giày này trên thế giới có là bao nhiêu, phải xếp hàng bao lâu mới mua được, thì trong giới thời trang ở Thượng Hải này, giày thể thao vĩnh viễn không thể sánh cùng giày cao gót nhọn.

Tôi xách đủ bầy ly cà phê, đứng ở tầng dưới công ty, không còn mặt mũi nào đi lên.

Tôi ngồi xuống bậc thềm trước cửa, rút điện thoại gọi cho Giản Khê.

Tôi vừa khóc vừa kể nỗi ám ức của mình, tả lại ánh mắt lạnh lùng của Cung Minh và năng lực gấp tôi cả chục lần của Kitty, nhưng không nhắc đến nụ cười Cung Minh dành cho Kitty.

Đến lúc tôi nghẹn ngào kể không rõ tới đoạn bọn họ giễu cợt đôi giày của tôi, Giản Khê tức giận quát to trong điện thoại.

Tôi khóc một lát nữa rồi tắt máy.

Tôi vội vã mang cà phê lên. Tuy tôi không giỏi như Kitty, nhưng ít nhất cũng vẫn làm được việc đi mua cà phê. Lúc bước tới cửa phòng họp, Kitty đã đứng ở cửa đợi sẵn. Cô nhìn thấy đôi mắt mọng đỏ rõ ràng là vừa khóc xong của tôi, không nói gì, chỉ túi cà phê trong tay tôi, hỏi: “Tôi không thể không nhắc cô, ly cà phê của Cung Minh đã cho thêm hai phần đường vào chưa?”

“Á!” Tay tôi khê run, suýt nữa thì làm rơi cả cốc cà phê. Kitty có vẻ như đã đoán được từ trước, bình tĩnh bước lại bàn làm việc, mở ngăn kéo, lấy ra hai gói đường của Starbucks, nhanh chóng đổ vào. Sau đó đón lấy hết các phần cà phê khác, lắc lắc đầu với tôi, đẩy cửa phòng họp, nhẹ nhàng đặt cà phê lên bàn.

Tôi thấy Kitty lặng lẽ ngồi bên cạnh Cung Minh, cúi đầu ghi chép rất nhanh trên cuốn sổ tay, thỉnh thoảng khi Cung Minh quay qua hỏi, cô thấp giọng nhắc anh ta. Lúc một người nước ngoài phát biểu, cô trả lời bằng tiếng Anh vô cùng lưu loát.

Tôi đứng một bên, không biết nên ngồi vào chỗ, hay nên rút lui.

Cung Minh ngẩng đầu thấy tôi đứng bên ngoài cửa kính, anh ta trưng khuôn mặt tuần tú xanh lét nhìn tôi giây lát, rồi vô cảm phẩy tay.

Lòng bàn tay anh ta hướng vào mình, mu bàn tay hướng ra phía tôi, phẩy nhẹ hai cái ra ngoài.

Tôi quay người bước khỏi phòng họp.

Thực lòng, tôi thà để Cung Minh nổi nóng với tôi, chứ không phải làm động tác phẩy tay như thế. Cảm giác tôi tệ như thể bị anh ta từ xa tát cho hai phát.

Tôi về chỗ, gục khóc trên bàn phím, nước mắt giọt cả vào một vài khe phím.

Khóc một hồi, tôi bật máy tính lên, đang chờ khởi động xong, chợt thấy một tập tài liệu để trên mặt bàn. Bên trên viết “Gửi Lâm Tiêu”, tiêu đề là “Một số tài liệu liên quan tới cuộc họp”, ký tên Kitty.

Tôi mở ra, bên trong là tất cả thông tin có liên quan, kể cả thông tin về giấy má.

“Nếu đối tác hỏi cụ thể giấy như thế nào, bảo họ đó là loại giấy giống như tờ gấp quảng cáo thời trang xuân trong số tháng 12 năm 2007 của tạp chí VOGUE mà họ từng làm.”

“Nhưng định lượng đã tăng, là 140 gram.”

“Để chắc ăn, cô có thể hỏi phòng chế bản lấy mấy tờ giấy mẫu đã in, đóng thành quyển.”

Lúc đó, máy tính đã tự động đăng nhập vào MSN, một hộp thoại hiện ra, là tin nhắn Kitty gửi cho tôi: “Lâm Tiêu, tôi để tài liệu trên bàn. Cô nhớ đọc.”

Tôi ngồi ngây ra, nổi nhục nhã nóng rát trên mặt, không cách nào xóa nỗi.

Gần 12 giờ, cuộc họp kết thúc. Đại diện của hãng Chanel mỉm cười hài lòng ra về.

Cung Minh về phòng, tiếp tục làm việc của anh ta. Kitty bước tới trước mặt tôi, nhìn tôi, nói: “Tôi không an ủi cô đâu. Tôi cảm thấy việc hôm nay là cô tự chuốc lấy thôi.”

Tôi gật đầu. Trong lòng tôi cũng thừa nhận như vậy.

“Chỉ có điều, tôi cũng muốn nói với cô, lúc tôi ở vị trí của cô, khi vừa vào công ty, tôi còn phạm lỗi nhiều hơn cô gấp mấy lần. Hồi đó ngày nào tôi cũng khóc.”

Tôi ngẩng đầu, ngược nhìn Kitty với ánh mắt như không dám tin đó là sự thật, người phụ nữ không gì không thể, giống như siêu nhân trong ấn tượng của tôi. Cô nháy mắt với tôi một cái.

Trước khi quay người đi, cô nói: “Việc còn lại giao cho cô đấy. Tôi phải về dự tiệc sinh nhật của ba tôi đây, hôm nay là sinh nhật lần thứ 60 của ông.”

Tôi há miệng nhìn bóng cô rời đi, trong lòng trào dâng bao xúc cảm, không biết nói gì.

Chúng ta bao giờ cũng sùng bái những con người chói sáng.

Chúng ta luôn cảm thấy họ giống thần thánh.

Bọn họ dùng sức mạnh và mê lực bất khả cưỡng lại để chinh phục thế giới.

Ví như Cung Minh đang gọi điện thoại, ví như Kitty vừa mới rời đi.

Nhưng chúng ta không bao giờ biết được, họ đã phải trả giá như thế nào để đổi lấy cuộc sống lấp lánh chói sáng ấy.

Cung Minh mà tôi thấy, được các món đồ của Prada và Dior làm cho chói sáng, hằng ngày được đưa đón bằng xe BMW, đôi chân dường như chưa hề dính bụi đất. Gót giày của anh ta có lúc còn sạch hơn mặt giày của chúng tôi. Anh ta vung vẩy tiền bạc, hưởng thụ cuộc sống, mua một chiếc cốc giá bằng lương tháng người bình thường. Anh ta lạnh lùng, bất cận nhân tình. Anh ta coi thường rất nhiều thứ, anh ta khinh miệt giẫm gót giày lên kẻ khác.

Kitty mà tôi luôn mê đắm trong những bộ đồ đẹp đẽ và những đôi giày đắt tiền, theo đuổi vẻ đẹp bề ngoài phàm tục, mềm miệng ngọt xớt, lúc nào cũng toan tính để được thăng chức.

Cố Ly mà tôi thấy, toàn tiêu tiền của bố, miệng lưỡi lúc nào cũng khắc nghiệt chế giễu những anh chàng vẻ ngoài dung tục, tìm đủ mọi cách chỉ để mua một món hàng hiệu phiên bản giới hạn đắt tiền, dùng chưa tới một tháng đã vứt xó ở nhà.

Nhưng có những phần tôi chưa nhìn thấy được nơi họ tỏa sáng lấp lánh trong màn đêm.

Khi tôi ngủ vùi trong ổ chăn, khi tôi vui buồn với tình yêu, khi tôi nằm vô vị trên sofa xem những bộ phim sến vớ vẩn trên tivi, bọn họ đã uống cạn thêm một ly cà phê, dụi mắt, tiếp tục công việc mới. Bọn họ ôm điện thoại nhắm mắt nghỉ ngơi một giờ trên sofa.

Cố Ly, cũng bằng ấy thời gian giống tôi, đã cùng lúc xong bằng cử nhân của hai chuyên ngành. Trực giác nhạy bén với thị trường tiền tệ và khả năng phân tích chuyên nghiệp với kinh tế tài chính đều đủ khiến nó chen chân được vào hàng ngũ cấp cao ngay sau khi tốt nghiệp.

Thế giới vật chất rực rỡ màu sắc đang xoay tròn.

Chốn nhân gian lạnh lẽo trao đổi ngang giá, tàn nhẫn nhất và cũng công bằng nhất.

Cung Minh nhắn qua MSN rằng anh ta cần ra ngoài, bảo lái xe đợi anh ta dưới lầu.

Tôi vội vàng gọi điện thoại.

Sau đó anh ta nói với tôi, cô có thể đi về rồi.

Tôi xách túi, buồn bã rời công ty.

Lúc đi ra sảnh lớn, tôi trông thấy Giản Khê trước cửa công ty. Anh đeo túi Diesel quai chéo đứng bên đường, đẹp trai như tất cả các chàng trai đang tuổi thanh xuân hừng hực.

Tôi nhìn anh, mắt dâng đầy nước mắt. Anh nháy mắt với tôi, qua làn nước mắt, nụ cười ấm áp của anh như sáng lên lấp lánh, giống vàng mặt trời nhỏ xíu.

Tôi bước về phía anh, anh đón lấy cái túi trong tay tôi, sau đó dang tay ôm tôi vào lòng.

Anh áp má vào tai tôi, khẽ cọ cọ, an ủi: “Đừng buồn. Anh đưa em về nhà.”

Tôi gật gật đầu, sau đó lại nghe tiếng anh hỏi: “Kia chính là gã sếp biến thái của em hả?”

Tôi vội thoát khỏi vòng tay anh, quay đầu lại, Cung Minh đứng bên đường, đang nhìn tôi. Phía sau lưng, một chiếc BMW chậm chậm đi tới.

Bộ đồ Gucci khiến dáng Cung Minh càng thêm mảnh khảnh, tôi từng trông thấy chiếc túi trên tay anh ta, nó được bày trong tủ hàng mẫu không bán ở hãng LV, anh ta nhìn tôi bằng khuôn mặt vô cảm, không nói gì. Giống như một người mẫu nước ngoài đứng bên đường đại ống kính chụp hình. Thần sắc lạnh đậm và mái tóc đen thẫm như màn đêm khiến anh ta tựa một người máy tinh xảo. Tôi quay đầu nhìn trộm Giản Khê, anh đang nhìn Cung Minh, trên gương mặt hiện ra nét lạnh lùng có đôi phần đối địch.

Trong lúc hai người đối mặt như thế, tôi cảm thấy cơ thể Giản Khê dần trở nên cứng đờ.

Tài xế xuống xe cung kính mở cửa cho Cung Minh, anh ta xoay người ngồi vào ghế sau.

Cửa kính từ từ đóng lên, khuôn mặt nghiêng nghiêng hoàn mỹ của Cung Minh biến mất.

Giản Khê kéo tôi, trầm giọng: “Về thôi.”

Những chiếc xe hơi cao cấp màu đen lướt nhanh trên đường Hoài Hải, cây ngô đồng Pháp cực lớn bên đường lọc nắng hắt xuống những bóng râm. Trong những khung kính sạch như lau như li của các cửa hàng đồ xa xỉ, manơcanh phô diễn một mùa sau. Bọn họ giống Cung Minh, khuôn mặt u ám đầy tà khí, nhưng đẹp trai chết người.

Rất nhiều cô gái trẻ trang điểm kỹ lưỡng, giày gót nhọn gõ thoăn thoắt trên đường, vừa đi vừa nói tiếng Anh vào điện thoại, thoáng cái đã xoay người mất hút trong những tòa nhà văn phòng cao cấp dọc đường Hoài Hải.

Còn rất nhiều cô gái trẻ khác, để mặt mộc, chân giày thể thao, mặc những bộ đồ trẻ trung dễ thương, nắm tay một chàng trai trẻ tóc nhuộm vàng mỉm cười hạnh phúc.

Tôi là một trong những cô gái đó.

Chúng tôi là hai dòng khí lưu hoàn toàn khác nhau xoắn xuýt giao nhau, đến từ Nam Cực và Bắc Cực của thế giới, hội tụ tại bầu trời Thượng Hải.

Sức nóng của tuổi trẻ và luồng khí lạnh của sức mạnh.

Còn trong khuôn viên trường đại học như chốn địa đàng không bon chen với đời kia, Đường Uyển Như ôm tâm trạng của kẻ yêu lần đầu, xem đi xem lại chiếc hộp trong túi.

Nó đang đợi đội nam kết thúc buổi tập.

Vệ Hải thay quần áo xong, bước ra khỏi nhà thể chất, nó vội rảo chân bước tới, thậm chí còn mặc váy.

Nó rút hộp cơm ra, nói với Vệ Hải trong hộp là cơm cuộn nó làm, rất ngon.

Vệ Hải thoáng ngạc nhiên, rồi bật cười thích thú. Anh hơi ngại ngùng nhưng cũng rất vui vẻ. Anh gãi gãi đầu, nói: “Cảm ơn nhé, đúng lúc mình phải đến thư viện, không kịp ăn cơm.” Anh xoa xoa bụng, làm bộ như đang đói lắm.

Nó dõi mắt tiễn Vệ Hải cầm hộp cơm đi, trái tim ngọt ngào như một bát mật ong nóng ấm.

Vệ Hải bước được mấy bước, quay đầu lại mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóng đều tăm tắp, anh nói: “Có thể cho bạn gái mình ăn cùng không, cô ấy thích ăn cơm cuộn lắm.”

Đường Uyển Như lặng đi, dường như vẫn chưa kịp phản ứng, hoang mang gật gật đầu, nói: “Ồ, được thôi.”

Vệ Hải lại cười, chạy về phía thư viện.

Dưới bóng cây xanh mát, thân hình cao lớn ấy đã xuất hiện vô số lần trong những giấc mơ của Đường Uyển Như.

Đường Uyển Như đứng ngây ra tại chỗ, mấy phút trước còn chìm đắm trong niềm vui ngọt ngào, vậy mà mấy phút sau, nó đã giống cái tivi bị giật đứt dây nguồn, tịt ngóm cả tiếng.

Lúc lâu sau, rốt cuộc nó òa khóc, nước mắt làm nhòe nhoẹt khuôn mặt sáng nay nó mát hơn tiếng đồng hồ mới trang điểm xong.

Một phía khác trong trường, Cố Ly một mình trong ký túc, đứng bất động giữa phòng khách.

Ban nãy bà quản lý ký túc xá nói có người gửi đồ cho nó. Nó xuống lầu nhận một hộp bìa các tông rất lớn.

Mở ra, bên trong toàn là quà nó tặng Cố Nguyên.

Một đôi giày thể thao phiên bản giới hạn của D&G, một quả bóng có chữ ký của Phạm Chí Nghị, một chiếc áo len hiệu Kenzo, một cuốn sổ Moleskine giống hệt cuốn nó đang dùng, một đôi găng tay LV, một cái khăn quàng LV.

Nó đứng trước cái hộp mở tung, rồi từ từ khuy xuống, úp mặt vào đầu gối.

Về đến nhà, tôi đi luôn vào buồng tắm, mệt mỏi như vừa làm việc đủ 24 tiếng đồng hồ.

Giản Khê đã quen với bố mẹ tôi, đang cùng trò chuyện trong phòng khách. Trong lúc tôi mở nước và tìm quần áo, Giản Khê đã giúp mẹ tôi gọt xong một quả táo. Anh quay đầu nheo mắt cười hỏi tôi. “Lâm Tiêu có ăn không, anh gọt cho?”

Tôi xua xua tay.

Tôi mở vòi hoa sen hết cỡ, đứng thần ra, để mặc nước chảy từ đầu xuống mặt.

Thực ra tôi có rất nhiều nước mắt chưa chảy hết, bây giờ phải cho chúng trào nốt ra.

Một lúc sau, tôi nghe tiếng Giản Khê ngoài cửa, anh nói: “Lâm Tiêu, anh về đây.”

Tôi hỏi: “Sao vội về thế, đã nói là chờ em mà? Em tắm xong ngay đây.”

Anh cười bảo: “Mẹ đang ở nhà chờ anh về ăn cơm. Nếu không phải vì em khóc trong điện thoại, anh đã không ra ngoài đón em rồi.”

Tôi nói: “Ừm, được rồi.”

Sau đó, tôi nghe tiếng anh chào bố mẹ.

Nhưng có một việc tôi không hề biết, lúc anh nằm trên giường phòng tôi, nhìn thấy túi của tôi đang mở, bên trong lộn xộn đủ loại giấy tờ và mỹ phẩm, anh lắc đầu cười, rồi giúp tôi sắp xếp lại, cho đến khi nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương của Cung Minh.

Ánh sáng viên kim cương ấy tỏa ra như mũi kim đâm vào mắt anh.

Anh không nói gì, lặng lẽ nhét chiếc nhẫn trở lại.

Và bước tới trước cửa phòng tắm, dịu dàng nói chuyện với tôi.

Dưới làn nước ấm, nước mắt tôi chảy dọc xuống cổ, tới vai, rồi tới tận gót chân.

Bên ngoài vang lên tiếng Giản Khê đóng cửa. Động tác của anh lúc nào cũng dịu dàng. Tiếng đóng cửa rất khẽ, tựa như tiếng thở dài ngắn ngủi.

11. Chương 06a

CHƯƠNG 6

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Gần bốn năm trước, khi lên lớp Mười hai, Cố Ly đã tập in hình thói quen và giờ giấc sinh hoạt giống ở xã hội thượng lưu Mỹ, buổi sáng cuối tuần dậy sớm như ngày làm việc bình thường. Đối với đa phần người Trung Quốc, định nghĩa ngày cuối tuần nhất định phải có mấy chữ “ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh giấc”, ngược lại thì khó có thể coi là cuối tuần.

Nhưng các doanh nhân bận bịu hoặc quý tộc ở Mỹ thì thường tổ chức các cuộc tụ họp, cùng dùng bữa điểm tâm vào ngày cuối tuần. Khi mặt trời vừa rơi nắng xuống mặt đất, bọn họ đã xong một thỏa thuận, sau đó, vào phòng trang điểm sẽ điện thoại cho trợ lý chuẩn bị sẵn hợp đồng, chớp thời cơ thực hiện luôn.

Những người giống Cố Ly ở quanh tôi vô số, ví dụ cái đám điên cuồng của tạp chí M.E, mà Kitty là đại diện. Những lời oán trách trong tin nhắn gửi cho tôi và trên cửa sổ chat MSN đập vào mắt tôi liên tục, chẳng hạn: “Tôi thực sự không thể lý giải, tại sao người Bắc Kinh không làm việc cuối tuần, thật không tưởng tượng nổi.”

Hồi Cố Ly, tôi và Nam Tương học cấp Ba, chúng tôi túm tụm cùng nhau suốt, nó vẫn còn giống chúng tôi, chưa trở thành cô ả người lai máy tính như bây giờ. Nó và chúng tôi đã hoang phí những năm tháng tuổi trẻ xanh tươi, mặc đủ kiểu váy ren, và những chiếc áo màu sắc thật rực rỡ, túi xách treo đủ thứ đồ chơi rung lên lanh canh, tay nắm tay phổ biến không biết bao nhiêu tư thế trên phố để chụp hình làm avatar, trong ví nhét cả đồng ảnh các chàng đẹp trai Nhật Bản - điểm khác biệt duy nhất là cặp sách của nó là loại túi bạt của LV (Nam Tương có lần suýt bị nó đánh vì làm rớt nước canh rau lên cái túi đó). Tôi và Nam Tương sau đó chỉ hận nỗi không thể cho cái túi đó vào tủ kính mà thờ, thấp hươu vái lạy, khỏi lo chẳng may có ngày vô ý làm vấy bẩn cái túi, e rằng Cố Ly sẽ giết người diệt khẩu.

Nhưng khi Cố Ly đi hết cái thời xuân ngọc đó, cùng với việc gia đình càng ngày càng cưng chiều nó, cái túi vải bạt LV không còn xuất hiện trước mắt bọn tôi nữa. Năm lớp Mười hai, nó thường ra rìa sân vận động, ném bộp một cái túi mới tinh xuống bậc cấp nhem nhuốc bùn đất, sau đó ngồi xuống, đưa đẩy trước mặt tôi và Nam Tương cốc cà phê vừa mua, lúc cốc cà phê lướt trên những cái túi hàng hiệu ấy, chúng tôi đều hết sức kinh hãi. Nó không bao giờ tham gia hoạt động chung nào do chúng tôi phát động nữa, khi tôi và Nam Tương dánh vẻ phần khích trong lòng hào hứng đứng trước ống kính máy ảnh, Cố Ly thường lập tức cau mày trợn mắt quay lưng bỏ đi, y như nom thấy một tên mắc bệnh phô diễn khoe khoang độc chiếc áo gió dài lượt thướt đang chuẩn bị cởi phanh ra bất cứ lúc nào vậy, ánh mắt chất chứa sự miệt thị. Nó cũng hết thần tượng đám nghệ sĩ, con mắt bắt đầu chuyển sang George Soros hoặc Warren Buffett, những nhà đầu

tư tài chính cự phách. Khi miệng nó không ngừng nhắc những cái tên đang thao túng kinh tế thế giới, tôi và Nam Tương cũng tương đối kích động, Nam Tương liêu lãn la tới cái túi xách của nó, định dò xem ảnh thần tượng Warren Buffett... Chúng tôi đều rất muốn biết bọn họ đẹp trai cỡ nào...

Sáng Chủ nhật, mới chưa đến 8 giờ, Cố Ly đã ở trong phòng tắm bôi bôi vẽ vẽ. Hoàn thành công đoạn cuối cùng (bôi bôi một loại chất lỏng bán ở Bách hóa Cửu Quang với giá 1800 tệ/50 ml), nó mặc áo bông tắm Hermès màu trắng mềm mại, ngồi uống cà phê trong phòng khách nhà nó.

Gõ laptop một hồi, nó ấn phím “in”, sập nắp máy xuống đặt sang bên cạnh, máy in trong thư phòng bắt đầu lạch cạch nhả giấy.

Bố Cố Ly đọc báo, mẹ thì đang ngắm cảnh ngoài ban công, vừa ngắm vừa mát xa vầng trán đang ngày một nhiều nếp nhăn của mình, đáng vẽ lo âu, như đang theo dõi một vụ hỏa hoạn.

Cố Ly nhặt cuốn tạp chí thời trang trên bàn lật xem.

Nó rất thích cuộc sống thế này - một sự khống chế. Nó cần sự khống chế chính xác trăm phần trăm đối với cuộc sống của mình. Bất cứ sự việc nào vượt quá phạm vi khống chế của nó đều khiến nó phát điên. Bất cứ từ ngữ nào đại loại như: niềm vui bất ngờ, ngoài dự kiến đột nhiên, tức thời, biến cố, thêm vào, thay đổi, hủy bỏ... đều là kẻ thù của nó. Nó hận không thể gỡ hết những từ ngữ kiểu này ra khỏi từ điển, vứt vào đồng lửa đốt thành tro.

Giống như vậy, bất kỳ con số chính xác nào cũng nháy mắt thổi bùng nhiệt huyết của Cố Ly. Về sau, chúng tôi đều quen với chuyện hẹn hò cùng Cố Ly, thời gian hẹn luôn theo kiểu 6 giờ 17 phút hay đại loại như thế. Vì kiểu nói “khoảng trước sau 6 giờ nhá” sẽ khiến Cố Ly được thể tiến thêm một bước, định nghĩa lối sống của chúng tôi là “lười nhác” và “tùy tiện” - tất nhiên, tôi và Nam Tương cũng ngầm thừa nhận định nghĩa của Cố Ly là cực kỳ chính xác, vì lối sống của chúng tôi chính xác là như vậy...

Tôi còn nhớ năm lớp Mười hai, Cố Nguyên bắt đầu qua lại với Cố Ly, anh vẫn chưa hiểu nó lắm. Một buổi chiều nắng vàng rực rỡ, nói chính xác là chiều 12 tháng Hai, anh và Giản Khê hùng hống hồ hồ lôi tôi và Nam Tương lại đằng nhà kho phía sau trường. Nói thực, nếu không phải là Cố Nguyên và Giản Khê, tôi sẽ có cảm giác hai đứa sắp bị cưỡng đoạt đến nơi. Bấy giờ, trong đầu tôi thậm chí còn hiện lên vô số hình ảnh hết sức thơ mộng trong phim “All About Lily Chou-Chou”[6], có cả cảnh cô nữ sinh bị ấn ngã xuống chiếc đệm bọt và bị cưỡng dâm, dưới ánh nắng tà càng đẹp lung linh. (...)

Biết ra Cố Nguyên đã chuẩn bị cho Cố Ly một niềm vui bất ngờ nhân dịp 14 tháng Hai, cả Nam Tương và tôi cùng không hẹn mà tuôn ra một đồng chữ “không” số lượng cao nhất trong đời chúng tôi. Đến mức độ rồi cuộc tôi lấy làm ngờ không hiểu môi trên môi dưới của mình có sưng tấy vì cứ lặp đi lặp lại có mỗi một từ hay không, và chợt thấy muốn soi gương, kiểm tra liệu mình đã trở nên gợi cảm giống Thư Kỳ môi dày chưa.

Sau một hồi được khuyên nhủ, Cố Nguyên bán tín bán nghi gửi tin nhắn cho Cố Ly, nói đã mua quà lễ Tình nhân cho nó, là một đôi giày thể thao Adidas phiên bản giới hạn có logo cỏ ba lá.

Rất nhanh, Cố Ly trả lời, nó nói: “Ừm, Adidas cũng không tồi, nếu là màu trắng thì it will be good”.

Cố Nguyên và Giản Khê cùng ngẩn người ra.

Tôi và Nam Tương thể hiện bộ dạng “đã nói trước như vậy rồi mà”.

Chiều hôm đó, Cố Nguyên trốn học, mang đôi giày xanh lam đi đổi sang màu trắng.

Đôi giày thể thao phiên bản giới hạn màu trắng ấy lúc này đã bị nhét vào danh sách đang in.

Trông giống một shopping list. Nhưng thực chất, danh sách có tên: “Danh mục quà tặng của Cố Nguyên”.

Một tuần trước, Cố Ly ôm chiếc thùng giấy to tướng đựng những đồ đã tặng Cố Nguyên về nhà, nó giận dữ cực độ, nhưng trong tim le lói cảm giác hào hứng khó tả. Rất lâu rồi nó mới thấy một Cố Nguyên lý tính và lạnh lùng như vậy, không thể không nói rằng Cố Nguyên gần đây đã trở nên hiền dịu và hơi yếu đuối. Cố Ly rất không ưa mầu đàn ông này. Người đàn ông nó thích phải tuyệt đối lý tính, như một cỗ máy tính năng cao vận hành tinh xảo. Xúc động, lãng mạn, buồn bã là hành vi không thể tha thứ trong mắt nó.

Trong lòng Cố Ly, làm đàn ông phải giống dã thú trong thế giới tự nhiên, tàn nhẫn và rần rỏi, có sức mạnh áp đảo và thuộc tính chiếm đoạt hung hăng của giống đực.

Một lần, tôi và Nam Tương đến hội thơ do khoa Văn trong trường tổ chức, đang ngồi nghe thì Cố Ly chạy tới tìm, nán lại được mười phút nó đã hết chịu nổi. Trên sân khấu, gã nam sinh đeo kính, khuôn mặt ngượng nghịu đỏ bừng vừa dứt câu: “Tôi phiêu bồng trong gió thu, không biết hướng nào, cũng nào muốn biết phương hướng, cuộc đời mờ mịt mang lại cho tôi chút niềm vui bé nhỏ”, Cố Ly đã phần nộ rời hội trường. Nó nghiêm túc bảo tôi và Nam Tương: “Bực rồi đấy. Tở quả thực không chịu đựng nổi một tên đàn ông phiêu bồng trong gió thu. Niềm vui bé nhỏ hả? Đi chết luôn đi cho rồi!” Cố Ly nổi khùng bỏ đi, cánh cửa đóng sập lại đúng lúc thi nhân kia đang phát ra một tiếng “ư...” dài đặc cực kỳ cảm động.

Cố Ly cầm bản kê vừa in xong, kiểm tra một lượt, xác nhận không món đồ nào bị bỏ sót hoặc trùng lặp - giống một người máy kiểm tra bộ nhớ bằng tốc độ siêu nhanh, dãy dãy số liệu và ký hiệu xanh lét nhấp nháy trong mắt - rồi trao cho cô giúp việc: “Lucy, giúp tôi tìm những thứ này.”

Lucy thực ra không phải tên là Lucy, là cô giúp việc người Philippin mà bố Cố Ly mời về. Thực ra cô cũng không hẳn là người Philippin, từ nhỏ cô đã tới Trung Quốc, có thể đọc được tiếng Trung, cũng nói được dăm ba tiếng Trung. Ngày đầu tiên Lucy tới nhà Cố Ly, cô tự giới thiệu tên, nhưng cách phát âm cái tên kỳ cục ấy khiến Cố Ly phát mệ. Nó cúi đầu nghĩ hai giây, rồi ngẩng đầu lên bảo: “Thế này đi, cô tên là Lucy nhé.” Nói xong quay người đi tắm luôn.

Trên phương diện giải quyết vấn đề, Cố Ly luôn có thể cực kỳ nhanh chóng tìm ra cách đơn giản nhất và cũng hiệu quả nhất.

Cố Ly cầm cốc cà phê quay lại bàn ăn trong phòng khách, tiếp tục đọc tạp chí. Lucy bắt đầu lục bới ngăn tủ trong phòng nó.

Mẹ Cố Ly mỉm cười nhìn Lucy nhanh nhẹn làm việc vẻ như rất hài lòng. Trước đây, chính mẹ Cố Ly đòi đuổi cô giúp việc giá rẻ người Thượng Hải, khẳng khái thuê một cô Philippin không thạo tiếng Trung lắm, lại không biết nấu món ăn Thượng Hải (dù sao thì nhà Cố Ly cũng hầu như không nấu cơm). Vì, xét theo chất lượng cuộc sống của gia đình Cố Ly, có một người hầu quốc tịch Philippin rõ ràng là thể diện hơn hẳn.

Có điều, hôm Lucy đến, Cố Ly ra sức khiêu khích mẹ nó, không chút nương tay. Nó ném nhẹ tờ báo xuống bàn trà trong phòng khách, chỉ tay vào một chuyên đề trên đó, nói với mẹ: “Giúp việc người Philippin lỗi mốt từ lâu rồi. Bây giờ giới thượng lưu sành dùng quần gia người Anh cơ. Cây cối trong vườn luôn được xén tỉa vào mùa thích hợp nhất, còn nhất định phải làm lúc chủ nhân ra khỏi nhà để khi trở về, trước mặt đã là cả một vườn hoa mới. Khi chủ nhân quyết định đi du lịch, lập tức có ngay bản lộ trình chi tiết, đủ lịch trình các chuyến bay, khách sạn, xe thuê riêng đã đặt trước; còn tính đến cả giờ cao điểm trên đường và mức độ ảnh hưởng do dòng người gây ra. Kèm theo là một bản kê các vật dụng cần thiết nữa. Buổi sớm thức giấc, trên bàn ăn đều có tờ báo ngày hôm đó được là phẳng lì...” Cố Ly nhấn nha sửa móng tay, trêu người mẹ nó. Đợi khi mẹ nó mắt mũi sáng rực thốt lên: “Ôi trời! Tuyệt thế! Mời quần gia kiểu đó ở đâu vậy?” Cố Ly mới tung đòn chí mạng - “Con có thể giúp mẹ tìm cách liên hệ, nhưng lương một năm là một triệu tệ ạ.” Nói xong nó ngẩng lên, liếc khuôn mặt như vừa bị tát của mẹ. Điều này nằm trong dự liệu của nó.

Nó lại cầm tờ báo lên, cắt bài giới thiệu quần gia người Anh ra, dán vào sổ của mình. Vì nó rất hứng thú với phương thức phục vụ và phương thức báo giá của quần gia người Anh, cả hệ thống quản lý nhân sự dành cho đội ngũ giúp việc gia đình bên dưới quần gia nữa.

Về sau, mẹ nó tuyệt đối không còn nhắc đến chuyện tìm quần gia Anh quốc nữa. Bà chỉ luôn tự ru ngủ: “Ôi dào, người giúp việc Philippin đã quá tốt rồi, nhìn xem, tháo vát bao nhiêu.” Và mỗi lần xem tivi, thấy cảnh cuộc sống các gia đình quý tộc bên Anh, bà lại cúi kính đố kình.

Mười lăm phút sau, Cố Ly cạn cốc cà phê, Lucy cũng đã sắp xong tất cả các món đồ trong bản kê vào một cái túi giấy cực lớn. Cố Ly liếc mắt nhìn qua, rồi cầm điện thoại, bấm số gọi Cố Nguyên.

Nó biết giờ này Cố Nguyên đã dậy từ lâu, thời gian biểu sinh hoạt của anh giống hệt nó, hai đứa từng là một cặp trời sinh.

Cũng hôm Chủ nhật đó, ngoài Cổ Nguyên và Cổ Ly dậy sớm ra, còn có một người cực kỳ đen đui, chính là tôi. Trong kế hoạch làm việc, sáng thứ Bảy tôi phải nộp công ty bài viết của Sùng Quang - tác giả đang rất nổi mấy năm nay trên chuyên mục dành cho đàn ông, rồi nhận lại chuyển cho người đọc morát làm thêm giờ đổi chiếu ba lần trong ba tiếng đồng hồ, trước lúc hết giờ yêu cầu biên tập mỹ thuật cũng phải ở lại làm thêm giờ bình bản xong, chuẩn bị để Chủ nhật đưa sang công ty chế bản ra film rồi cho đi in. Toàn bộ đã có vẻ là “nhiệm vụ bất khả thi”, lại càng “chó cắn áo rách” hơn nữa là đến tận giờ này tôi vẫn chưa cầm được bản thảo trong tay. Tắm áo cuối cùng dề chết con lừ do chính tay tôi nhẹ nhàng quăng lên.

Sáng thứ Bảy, tôi trong tâm trạng như Kinh Kha đi hành thích Tần vương bước vào phòng làm việc của Cung Minh, đại khái mất bảy phút áp ứng trình bày xong một câu chuyện rất đơn giản: “Tôi chưa lấy được bản thảo.” Cung Minh cúi xuống, lấy bút gạch nhanh một gạch lên bản kế hoạch công việc, rồi ngẩng lên, khuôn mặt như một trang giấy, nói với tôi sáng Chủ nhật là hạn cuối.

Tôi cảm giác như tù nhân được đại xá.

Cả ngày thứ Bảy, cách một tiếng tôi alô cho Sùng Quang một lần, cuối cùng quyết định được 7 giờ tối giao bản thảo. Sùng Quang giọng uể oải hờ hững, nhưng vẫn trấn an tôi: “Yên tâm đi, không vấn đề gì, chỉ là một chuyên mục nhỏ thôi mà.”

12 giờ đêm thứ Bảy, tôi kiểm tra e-mail, vẫn tuyệt nhiên không thấy thư Sùng Quang. Một cảm giác lạnh lẽo từ tim sốc thẳng lên đỉnh đầu. Tôi cuống lên xem đi xem lại MSN, QQ và tin nhắn điện thoại, xác định chính xác Sùng Quang không gửi cho tôi lời nhắn hay tin tức nào - gọi vào di động cho Sùng Quang thì nghe thấy câu: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.” Đó chưa phải điều tồi tệ nhất, điều tồi tệ nhất xảy ra ba phút sau đó: Khi tôi tìm được số điện thoại bàn nhà Sùng Quang từ chỗ Kitty, bấm số gọi, trong điện thoại cũng vang lên câu: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Tôi nhìn cuốn sổ tay để mở trên bàn, bản khoản không biết có nên viết sẵn di chúc không?

Tôi ôm điện thoại nằm sòng sọt trên giường, nghĩ bụng hay điện thoại cầu cứu Kitty, nhưng cuối cùng lòng tự tôn không cho tôi cúi mặt cầu xin người khác hoàn thành công việc của mình. Tôi nắm chặt điện thoại, chốc chốc lại gọi một lần, vẫn chỉ nghe “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.” Tôi lơ mơ thiếp đi, không ngủ sâu nổi, chốc chốc lại quấy lung tung trong cơn mộng mị chập chờn, như nằm trong bao tải bị người ta lấy gậy nện ột trận vậy.

Cứ trần trọc mãi như vậy cho tới sáng. Hơn 6 giờ gần 7 giờ, ánh sáng đã tràn ngập bầu trời Thượng Hải.

Tôi mở to đôi mắt đỏ lựng tia máu, điện thoại lần nữa trong tâm trạng cầu may - “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Tôi nhìn khuôn mặt tái xanh và hai quầng mắt sưng mọng của mình trong gương, không biết phải làm thế nào.

Tôi cầm điện thoại, run rẩy nhắn tin cho Cung Minh. Sớm thế này không biết anh ta đã dậy chưa.

Mấy giây sau, di động của tôi đổ chuông, tên Cung Minh nhấp nháy trên màn hình. Nước mắt tôi lăn xuống không biết nên làm thế nào.

Khi Đường Uyển Như nghe chuông báo thức của điện thoại tỉnh giấc thì đã 8 giờ. Nó mắt nhắm mắt mở ngồi dậy, xỏ dép lê, ra khỏi phòng rẽ vào toilet như cái máy, cả quá trình rất nhịp nhàng, thành thạo, như người mù không thấy ánh sáng đã nhiều năm. Dựa vào trí nhớ nó giờ tay bấm đèn, giờ tay mò bàn chải và kem đánh răng trên bồn rửa mặt. Nhưng ở vị trí vốn là của lọ kem đánh răng, nó lại sờ thấy một vật trơn bóng cứng cứng. Đường Uyển Như miễn cưỡng mở mắt ra, thấy một con gián nâu sì to tướng không biết đang ngủ, đang nghỉ hay đã chết, nằm gọn trong tay nó, phoir cái bụng nhiều nếp gọn bóng nhấp nháy.

Nó nhìn sững chốc lát rồi khe khẽ giờ tay, thả con gián vào thùng rác. (...)

Đường Uyển Như lại nhắm mắt, cầm cốc, hứng đầy nước, bắt đầu đánh răng. Trong tiếng bàn chải điện o o, nó vẫn nhắm mắt. Sở dĩ nó dùng bàn chải điện, hoàn toàn không phải vì cái gọi là “chất lượng cuộc sống” (mặc dù khi biết hai đứa cùng dùng bàn chải điện, Cổ Ly hết sức kinh ngạc và tức tối), mà là để giảm thiểu triệt để việc sử dụng cánh tay - bất kỳ hành vi nào gây gia tăng cơ bắp, nó đều cực lực phản đối, nó thậm chí còn không nhai để cơ mặt không to ra.

Đánh răng rửa mặt xong, nó vẫn nhắm mắt đi về giường, đợi lần chuông báo thức thứ hai thôi dậy, mới nhắm mắt xuống tầng đi bắt tàu điện ngầm, ngủ tiếp tới tận trường. Trong kế hoạch của tất cả các Chủ nhật, giấc ngủ của nó phải được liên tục và hoàn chỉnh cho tới khi đến gần trường. Nhưng mười phút sau, tiếng nhạc chuông điện thoại lạnh lạnh phá hỏng kế hoạch của nó.

Nó xem màn hình, kinh ngạc tỉnh hẳn. Dụi đi dụi lại mắt, nó nhận ra tên người xuất hiện trên màn hình chính xác là “Vệ Hải”.

Nó run rẩy, cơ hồ sắp khóc. Không biết nên làm thế nào.

Chuyện tương tự cũng xảy ra với Nam Tương.

Tối thứ Bảy nó thức cả đêm vẽ tranh, đến hơn 4 giờ sáng mới đi ngủ. Bộ quần áo trên người vẫn còn dính bột màu, nó buồn ngủ đến mức không buồn đi tắm thay quần áo, cứ vậy ngã ra sofa ngủ luôn. Lúc điện thoại di động kêu, nó còn hơi mơ màng. Nhưng chỉ trong mấy giây, nó đã tỉnh hẳn.

Nó nhìn cái điện thoại đang ngoan cố rung trên sàn nhà. Không cần nghe máy cũng biết người gọi đến là ai.

Trong điện thoại của Nam Tương, chỉ khi nào Tịch Thành gọi tới, kiểu nhạc chuông này mới vang lên.

Nó nằm sấp trên sofa, cuộn mình trong chăn, không động đậy.

Điện thoại rung mãi trên sàn nhà, xoay đi xoay lại, màn hình sáng nhấp nháy mãi, như con mắt chớp chớp.

12. Chương 06b

Trên bờ sông Hoàng Phố, sương mù sa xuống nhấn chìm những tầng gác thấp của dãy nhà chạy ven bờ sông. Phần lầu cao nhô lên sừng sững trong muôn hồng nghìn tía mỗi lúc một thêm càng rực rỡ của buổi ban mai.

Cố Nguyên ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ bên bàn ăn, lúc chuông điện thoại reo, anh đang đọc tự truyện của một CEO đỉnh cao, tách cà phê bên tay vẫn tỏa khói ấm.

Nhìn thấy dòng chữ trên màn hình là “Bà xã”, tức Cố Ly, Cố Nguyên bình tĩnh bắt máy, nói: “Chào! Có chuyện gì không?”

Giọng anh lạnh lùng và đều đều, giống như mặt sông êm đềm gợn sóng lăn tăn sáng bên ngoài cửa sổ.

Nói “OK” xong anh tắt máy, ngẩng đầu, mỉm cười với Viên Nghệ ngồi đối diện, nói: “Tôi không thích mít.”

Viên Nghệ khẽ “vâng” một tiếng, bỏ con dao định phết mít trong tay xuống, đưa bánh mì cho Cố Nguyên.

Cô nàng nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Cố Nguyên rạng lên trong luồng ánh sáng rọi vào qua ô cửa sổ, hơi thần mặt ra. Cố Nguyên nhìn ra bên ngoài, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhai.

Bà Diệp Truyền Bình từ phòng ngủ bước ra, mở chiếc ví Gucci, lấy tấm thẻ tín dụng mới đặt trước mặt Cố Nguyên, nói: “Đây là thẻ mới, mức thấu chi một trăm nghìn, giống thẻ cũ của con đấy.” Sau đó bà bước đi, sắp ra đến cửa, mới quay đầu lại mỉm cười nói thêm: “À, đúng rồi, mẹ đã nạp trước trong đó một trăm nghìn tệ. Con có thể đi mua túi hoặc đồng hồ mới.”

Cố Nguyên ngoái đầu, nheo mắt, mỉm cười một cách vô cùng lễ phép và hoàn hảo: “Cảm ơn mẹ.”

Anh dứt điện thoại vào túi. Từ trên tầng cao nhìn xuống, cả khu Hoàng Phố rộng lớn và phồn hoa chậm thức dậy trong nắng sớm. Một tiếng còi trầm đục từ mặt sông vọng thẳng lên bầu trời.

Sóng điện âm thầm chạy như mắc cửi trên bầu trời thế giới. Dòng điện từ. Tín hiệu.

Chúng đến từ nhiều nơi khác nhau, chạy trên vô số đỉnh đầu người lạ, đi qua vô số vùng đất hoang vắng hoặc phồn hoa, sau đó truyền vào điện thoại di động trong tay chúng ta.

Cái máy lạnh lẽo nhỏ xíu này giống như trái tim trần trụi yếu ớt bên ngoài cơ thể con người. Sóng điện hoàn nguyên thành các loại ngữ điệu và từ vựng bao bọc lấy nó.

Kẹo đường ngọt ngào và ấm áp, hoặc nước quả đắng chát và lạnh băng.

Chúng giống ngọn gió dịu dàng ve vuốt qua, lại giống như chùy sắt khổng lồ nặng nề giáng xuống.

Đủ mọi loại người lấy sóng điện làm chất trung gian, thông qua trái tim trần trụi bên ngoài cơ thể, tìm thấy chúng ta, liên lạc với chúng ta, tùy tiện lung lay thế giới vốn dĩ bình yên của chúng ta.

Lúc nghe điện thoại, Đường Uyển Như cảm giác như tim mình sắp nhảy từ cổ họng ra ngoài. Nó hoang mang “a lô” một tiếng.

“Ừm... mình... mình là Vệ Hải...” Ở đầu kia, giọng Vệ Hải nghe cũng khá căng thẳng.

Tâm tình thiếu nữ vốn đã bị nó cố sức gạt đi kia, giờ nghe thấy giọng Vệ Hải trầm thấp mà ngây thơ trong điện thoại, đã hoàn toàn thức tỉnh. Nó kích động nắm chặt điện thoại, nói: “Ừm! Cậu tìm mình... có việc gì?”

“Ồ... bạn có thể giúp mình một việc không?” Phía đầu dây bên kia, giọng Vệ Hải nghe có vẻ ấp úng.

“Gì thế?”

“Mình... mình muốn xin nghỉ một ngày, không đi tập hôm nay, bạn có thể giúp mình nói với bố bạn không? Mình... bị ốm, phải tới viện khám.”

“Hả? Cậu làm sao? Có sao không? Có cần tới thăm không?” Đường Uyển Như buột miệng nói rồi hơi hồi hận. Hình như diễn đạt quá trực tiếp. Lòng nó bỗng dưng hẫng hụt.

Trong điện thoại, Vệ Hải nói: “Thực ra không phải mình bị ốm, hôm nay là sinh nhật của bạn gái mình, mình muốn bí mật dành cho cô ấy một niềm vui bất ngờ. Bạn có thể giúp không?”

Tôi đứng trước cổng công ty, ngược mắt nhìn bức tường kính mặt ngoài tòa nhà, ánh mặt trời rọi lên bề mặt, hắt ra ánh sáng cực mạnh khiến người ta không thể nhìn gần. Tuy là Chủ nhật, nhưng vẫn có rất nhiều, rất nhiều người đi làm thêm, không ngừng ra ra vào vào.

Tôi thầm niệm mấy lần “A di đà Phật” rồi lấy hết can đảm bước vào thang máy.

Lúc bước vào công ty, tôi phát hiện ra hôm nay còn náo nhiệt hơn bất cứ ngày Chủ nhật nào khác. Biên tập viên làm thêm nhiều chưa từng có, tôi hiểu đó là vì tối nay tạp chí phải ra film rồi, mà bây giờ lại vẫn thiếu nội dung của bốn trang. Đám biên tập viên nhìn tôi với ánh mắt “tôi sắp chết rồi”, chân tôi như muốn nhũn ra.

Tôi lấy hết sức mạnh tinh thần lớn lao kiên cường bất khuất đã được Cố Ly rèn luyện cho từ bao nhiêu năm nay tự động viên bản thân, rồi bước vào phòng làm việc của Cung Minh.

Chưa bước vào, đã thấy Kitty cúi đầu đứng trước mặt Cung Minh, không nói gì.

Tiếng mở cửa của tôi khiến bọn họ quay đầu lại, mắt Kitty ươn ướt, còn Cung Minh, khuôn mặt của anh ta giống như que kem Hagen-Dazs vừa mang tới, tỏa ra khói trắng lạnh buốt.

Anh ta liếc đôi môi mỏng dính như lưỡi dao, sau đó nói: “Công ty chế bản nghỉ làm lúc 6 giờ, bình bản đối chiếu cộng lại mất hai tiếng đồng hồ. Vì vậy tính từ bây giờ, Lâm Tiêu, cô có bảy tiếng đồng hồ, bất kể thế nào cô cũng phải giao nội dung chuyên mục của Sùng Quang trước 4 giờ, bất kể cô dùng cách nào, make it happen.”

Sau đó anh ta quay đầu lại nói với Kitty: “Bây giờ cô đi tìm tất cả các bài của Sùng Quang, chọn cắt ra các đoạn, ghép thành một bài viết mới, phải giữ được văn phong của Sùng Quang, đồng thời không được để người ta nhận ra đây là bài cũ của anh ta.”

Anh ta ngừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Nếu trước giờ nghỉ hai cô đều không OK, vậy thì thứ Hai tuần sau không phải đi làm nữa.” Anh ta nói câu đó với vẻ bình tĩnh mà hờ hững, như nói về một sự việc không hề liên quan gì, ngữ điệu đơn giản và trực tiếp như khi nói: “Lấy cho tôi ly cà phê.”

Tôi thấy Kitty hít một hơi thật sâu, sau đó lập tức trả lời Cung Minh: “OK.”

Cung Minh phẩy tay, ý bảo chúng tôi đi ra ngoài, lúc tôi xoay người, anh ta nói với tôi: “Lấy cho tôi một ly cà phê.”

Lúc pha cà phê trong phòng trà nước, tôi nghe tiếng Kitty ở bên ngoài điện thoại cho biên tập viên bằng giọng như sắp khóc: “Em cần tất cả các bài viết của Sùng Quang trên tạp chí M.E, file điện tử hay báo giấy cũng được, ngay bây giờ! Bây giờ!” Sau đó Kitty lại gọi điện thoại ột trợ lý biên tập, nội khí xung thiên cao giọng hối thúc: “Tôi cần tất cả bài viết của Sùng Quang từ hồi anh ta bắt đầu vào nghề cho đến bây giờ! Tìm trên Baidu hay Google cũng được, thậm chí nếu tìm được loại virus nào xâm nhập ăn trộm trong máy tính của anh ta cũng được, phải làm ngay!”

Tôi run rẩy bỏ đường vào cà phê, không biết mình phải làm gì. Nếu được, tôi thề treo cổ Sùng Quang lên cho tứ mã phanh thây. Đang lúc tôi nghiêng răng nghiêng lợi tưởng tượng xem phải giày vò gã đàn ông đã khiến mình mất việc như thế nào, Kitty bước lại trên đôi giày cao gót, dáng điệu dứt khoát và gấp gáp. Cô ném cho tôi một tờ giấy, “Đây là địa chỉ của Sùng Quang, tôi vừa hỏi được bên phòng kế toán, đây là địa chỉ bọn họ gửi báo biểu và nhuận bút, tôi không đảm bảo anh ta sống ở địa chỉ này. Nhưng nếu là cô, tôi sẽ tự mình đi một chuyến, chứ không phải chỉ ngồi một chỗ nghe điện thoại trả lời: ‘Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được!’” Dứt lời, cô bỏ đi. Vừa ra khỏi phòng trà nước, tôi lại nghe tiếng cô vọng từ ngoài hành lang tới: “Cho tôi số điện thoại của công ty chế bản! Người trực ban hôm nay là ai? Cứ cho tôi số điện thoại, tôi sẽ có cách!”

Nhìn Kitty giống như một người máy vận hành vùn vụt, tôi sao có thể lè rề chậm chạp. Tôi nhanh chóng đặt cà phê lên bàn của Cung Minh, sau đó check lại lần nữa hòm thư, đặt lại trả lời tự động trên MSN, vợ điện thoại và túi, lao ra khỏi văn phòng.

Dẫu phải lật sông dốc biển, bà đây cũng phải đào cho ra người. Châu Sùng Quang đáng giết nghìn đao!

Nửa tiếng sau, tôi nhảy khỏi taxi, dò địa chỉ tìm đến một khu chung cư theo kiểu khách sạn cao cấp nằm bên bờ sông Tô Châu. Phải ngọt nhạt nói khó mất hai mươi phút ở tầng dưới, bảo vệ mới đồng ý cho vào. Tôi vừa nói “cảm ơn” vừa chửi thầm trong bụng, đồ chết giẫm, nhìn tôi nào giống loại người nọ kia, một đứa con gái chân yếu tay mềm, có thể vào giết người hay phóng hỏa chắc!

Tôi đứng trước cửa phòng 1902, nhấn chuông cửa bên trong im lặng như tờ. Tôi lại nhấn chuông, sau đó chờ đợi, sau khi nhấn bảy tám lần, tôi tuyệt vọng muốn nhảy thẳng từ tầng 19 xuống dòng sông Tô Châu bên dưới. Đúng vào lúc định quay người bỏ đi, tôi nghe thấy bên trong có tiếng giật nước bồn cầu. Trong khoảnh khắc tôi bừa bừa giận dữ, gờ tay đập âm âm vào cánh cửa. “Châu Sùng Quang! Châu Sùng Quang! Tôi nghe tiếng anh giật nước bồn cầu! Anh ra đây cho tôi!”

Vào lúc tôi thấy hành động của mình sắp khiến còi báo động an ninh kêu lên, thì cửa bật mở. Một gã đàn ông tóc rối bù, mặt mày tái xanh lộ ra. Gương mặt của anh ta chính là khuôn mặt xuất hiện mỗi kỳ trên chuyên mục tạp chí, khiến không biết bao nhiêu cô gái mê đắm điên cuồng, cùng một loại với Cung Minh, dịu dàng mà toát lên vẻ tà khí, chỉ có điều trông chân thực hơn Cung Minh một chút - nói thực, tôi luôn cảm thấy mặt của Cung Minh không thực lắm, hoàn toàn không giống người thực xuất hiện trong cuộc sống bình thường, lẽ ra anh ta nên bị ép thành tờ áp phích quảng cáo phim, sau đó đóng khung treo lên, không nên thỉnh thoảng đi lại nữa.

Sùng Quang chỉ mặc quần đùi, chân đi đất, thân trên để trần, cơ thể thanh mảnh nhưng rắn chắc của gã trai trẻ. Nhưng cái cơ thể bán nude được bao nhiêu đàn bà con gái hằng đêm ôm ấp trong giấc mộng trước mắt tôi không hề đại diện cho chữ “sexy” một chút nào, trong mắt tôi, đó chính là hai chữ in hoa màu đen thô đậm: “BẢN THẢO”!

Tôi xúc động suýt buồn nôn, gờ tay tóm lấy anh ta, kích động đến mức muốn gào lên hai chữ “bản thảo”. Nhưng tôi vừa định mở miệng, thì đối phương đã neho cặp mắt hẹp dài nhìn tôi, lạnh lùng hỏi: “Cô là ai hả?” Sau đó đóng mạnh cửa lại.

Sau lần thứ hai tôi liều chết đập cửa để nó lại mở ra, trong vòng mấy tiếng đồng hồ, tôi đáp ứng mọi yêu cầu của anh ta để đổi lấy bản thảo, bao gồm giúp anh ta dọn phòng (phòng của anh ta bừa bộn đến mức tôi không dám tin vào mắt mình), trên sàn nhà chỗ nào cũng quăng đủ loại áo quần hàng hiệu, đồ ăn thừa

còn lại quãng bữa khấp nơi, trên giường anh ta có cả bóng rổ và giày trượt pa tanh (...), trước máy vi tính là đủ loại DVD và sách, trong nhà vệ sinh có một đồng to tướng quần áo bẩn, tất và quần lót của đàn ông! Từ nhỏ tới lớn, tôi mới chỉ tiếp xúc một cái phòng con trai duy nhất, là của Giản Khê, mà Giản Khê lại là một người vô cùng ngăn nắp sạch sẽ, cho nên, khi đối mặt với căn phòng của Sùng Quang, tôi chỉ muốn ngất đi. Tôi thậm chí còn nghĩ rằng, Cố Ly nhìn thấy hiện trường thế này, có lẽ nó sẽ không chịu nổi mà đi báo cảnh sát mất.

Ngoài ra còn tính cả việc dắt con chó săn lông vàng của anh ta đi dạo (nhưng thực tế là tôi đã bị con chó đó kéo đi hai vòng quanh khu nhà, nếu không có sức mạnh ý chí kiên cường, chắc tôi đã cảm thấy mình giống như những người bị trói kéo lê đến chết sau đuôi ngựa thời cổ đại rồi).

Tôi thậm chí còn phải chơi vài ván game với anh ta (anh ta nói là cần phải chơi game một lúc cho thư giãn, sau đó mới có thể viết được)!

Tôi nhìn thời gian cứ trôi qua từng chút từng chút, trái tim như rỉ máu.

Sau khi tôi hoàn thành tất cả mọi việc, anh ta vẫn cứ uể oải nằm lười nhác trên giường, xua xua tay nói: “Không muốn viết, viết không ra.”

Trong phút chốc mắt tôi đỏ lên, cổ hết sức ghìim nước mắt lại. Nói thực, nếu có thể cầm dao mổ bụng anh ta mà moi được bản thảo, chắc chắn tôi sẽ không hề do dự đi vào bếp.

Tôi nén cơn ghen ngào trong cổ họng, cố nói với anh ta bằng giọng thật khách quan, không lộ ra tâm trạng: “Châu Sùng Quang, tôi biết anh nổi tiếng, rất nhiều tạp chí mời anh viết bài. Nhưng anh đã nhận lời công việc này, thì anh cần hoàn thành. Cũng giống chúng tôi thôi, chúng tôi cũng đang hoàn thành công việc của chúng tôi. Anh có biết một câu ‘không muốn viết’ đơn giản của anh sẽ khiến cho bao nhiêu người ăn không ngon ngủ không yên không? Anh không muốn viết cũng không sao, cùng lắm đợi đến lúc nào muốn viết anh lại có thể đem đăng ở chuyên mục của tạp chí khác là được, anh không thiếu tiền. Nhưng mà, lý tưởng và công việc mà bao nhiêu người chúng tôi đang luôn cố gắng thực hiện sẽ bị anh hủy mất đó.”

Anh ta ngồi dậy trên giường, nheo mắt nhìn tôi, một lúc sau, lại tủm tỉm cười, nói: “Thôi đi, cô nghĩ cô là nhà giáo nhân dân đấy à?”

Tôi đứng bên ngoài cửa nhà Sùng Quang, cả dãy hành lang trải thảm cao cấp, ánh đèn vàng chiếu rọi khiến khung cảnh càng thêm xa hoa lộng lẫy. Tôi không biết phải làm thế nào.

Tôi ngồi phệt xuống bên cạnh cửa, rút khăn giấy trong túi ra lau nước mắt.

Lau xong, tôi rút điện thoại gọi cho Giản Khê. Tôi có cảm giác như từ trước đến nay Giản Khê đều diễn vai một pháp sư dịu dàng ấm áp, khi tôi bị tổn thương, lúc tôi bị ốm, lúc tôi rơi lệ, lúc tôi đau đớn, anh lúc nào cũng dùng giọng nói dịu dàng và đầy cuốn hút của mình khiến tôi vui vẻ và bình tâm trở lại.

Điện thoại đổ bốn năm lần chuông anh mới nghe máy, tôi cầm điện thoại không nói gì. Giản Khê khe khe hỏi: “Sao vậy em?” Tôi cắn môi lắc mạnh đầu, sau đó mới nghĩ ra tôi có lắc đầu anh cũng không nhìn thấy, nên đành kiểm chế cổ không để giọng mình nghe ra vẻ quá ghen ngào, nói: “Không sao, em chỉ nhớ anh thôi.”

Đầu bên kia Giản Khê cười khe khe, sau đó nói: “Anh đang có chút việc, thôi nhé, lát nữa anh gọi cho em.”

Tôi gật gật đầu, tắt máy.

Tôi ngồi ngây ra ngoài hành lang, ánh sáng từ những ô cửa sổ trên cao rọi vào đã tối dần từng chút từng chút một, sắp 6 giờ rồi, cho dù tôi có cầm được bản thảo mang về công ty trước lúc 6 giờ thì bên kia cũng không kịp bình bản đối chiếu. Tôi co mình lại, không biết nên làm thế nào. Màn hình máy di động của tôi vẫn tối, Giản Khê không gọi cho tôi nữa.

Tôi đang nghĩ xem sẽ báo Kitty biết tôi không lấy được bản thảo như thế nào, đồng thời đã tính toán đến chuyện xin thôi việc, thì Kitty gọi điện thoại tới. Vừa mới nghe đã thấy giọng nói không kìm được phần khích của cô, Kitty bảo cô đã thỏa thuận được với công ty chế bản nhận lời hôm nay có thể đợi chúng tôi tới 9 giờ. Tin tức ấy khiến tôi hăng hái trở lại. Kitty đã có thể xử lý được công ty chế bản, vậy thì tôi cũng có thể xử lý Sùng Quang.

Tôi cũng đã nghĩ rồi, bây giờ tôi sẽ xông lên, kề dao vào cổ anh ta, nếu vẫn không chịu viết bà đây sẽ ấn lưỡi dao! Dù gì thì cũng chết! Tôi phải làm một người làm đẽo lưng chứ!

Tôi đang chuẩn bị nhổm dậy, cánh cửa đột ngột mở ra.

Sùng Quang đứng ở cửa, dáng vẻ như muốn đi ra ngoài. Anh ta nhìn thấy tôi vẫn ngồi ngoài cửa thì hơi kinh ngạc. Tôi đứng dậy, vốn định kìm nén giọng điệu và tâm trạng của mình để nói chuyện hân hoan với anh ta lần cuối, sau khi thương lượng thất bại, sợ rằng tôi sẽ phải phạm tội, nhưng vừa muốn mở miệng, cổ họng lại bỗng nghẹn ngào.

Anh ta nhìn hai mí mắt mọng đỏ của tôi, không nói gì, giây lát sau, anh ta mới bảo: “Cô chờ đấy.” Sau đó quay người đi vào phòng, mấy phút sau, anh ta đi ra, đưa cho tôi một cuốn sổ tay: “Trong này có một bài tôi viết tay, nếu các cô muốn dùng, thì đem đi.”

Tôi như người bất ngờ trúng xổ số giải đặc biệt, xúc động giằng cuốn sổ khỏi tay anh ta, sau đó quay người chạy về phía thang máy, vừa bấm nút mở cửa thang máy, đã nghe tiếng anh ta cười khẽ đằng sau.

Tôi quay đầu lại, anh ta vẫy vẫy tay với tôi, nói: “Chuyển lời của tôi đến Cung Minh, bắt đầu từ tháng sau, tôi không viết nữa nhé.”

Niềm vui của tôi phút chốc vụt tắt, tôi sững sốt đứng lại, cửa thang máy kính coong mở ra, tôi vẫn không phản ứng gì.

Tôi không dám tin vào tai mình nữa, vội hỏi: “Vì sao?”

Dưới ánh đèn vàng vọt, khuôn mặt xanh xao của anh ta lộ vẻ buồn bã, anh ta vỗ vỗ vào bụng, cười nói: “Tôi bị viêm dạ dày. Bác sĩ bảo tôi nghỉ ngơi.”

Nụ cười của anh ta trông dịu dàng giống như nụ cười của bất kỳ anh chàng trẻ tuổi đẹp trai nào, nhưng, không biết là do nước mắt khiến ọi thứ trong tầm nhìn của tôi mờ đi, hay do ánh đèn vàng trong hành lang khiến lòng thương cảm, tôi cảm giác như anh ta đang nhỏ lệ u buồn.

Thang máy chợt đóng cửa, rồi đi xuống.

13. Chương 06c

Đường Uyển Như ngồi thẩn thờ trong phòng thay đồ.

Ánh đèn sáng trắng in cái bóng cô độc của nó xuống sàn nhà, nó cũng không biết tâm trạng của mình bây giờ là buồn hay là cái gì đó khác.

Có điều, lúc nhìn thấy Vệ Hải vẫn đến sớm luyện tập như mọi khi, nhưng cả buổi chẳng nở nụ cười nào, trái tim nó như bị kim châm không biết bao nhiêu lần. Nó ngẫm nghĩ liệu sáng nay mình từ chối Vệ Hải có quá ích kỷ không? Nó cảm thấy giờ đây mình giống một mụ phù thủy ác độc trong các câu chuyện cổ tích, hoặc là kẻ thứ ba đáng chết trong tất cả những bộ phim tình cảm.

Những giờ giải lao, Vệ Hải đều ngồi bên rìa sân trầm ngâm nhẩn tẩn. Mồ hôi từ mái tóc mai trước trán nhỏ xuống, rơi cả xuống màn hình điện thoại, anh kéo vạt áo lau nhẹ. Đường Uyển Như nhìn rất chăm chú. Vì vậy, nó cũng nhìn thấy dáng vẻ nôn nóng mong chờ tin nhắn trả lời của Vệ Hải, anh nhìn riết vào màn hình, nhưng màn hình điện thoại mãi vẫn không sáng lên.

Đường Uyển Như thay xong quần áo bước ra khỏi nhà thể chất, đã thấy Vệ Hải chuẩn bị dắt xe ra.

Dưới ánh chiều tà, nửa khuôn mặt của anh khuất vào bóng tối, nửa còn lại lộ ra trong ánh sáng, vẻ rất suy sụp. Anh nhìn Đường Uyển Như, gượng gạo cười chào, rồi xoay người đi ra ngoài. Đi được hai bước anh bỗng dừng sững lại, khi trông thấy người con gái đang chờ trước cửa nhà thể chất.

“Vệ Hải!” Cô gái ấy gọi to. Nhìn từ xa không thấy mặt mũi cô gái, nhưng có thể nhìn ra được mái tóc dài tha thướt cùng thân hình nhỏ nhắn, chiếc váy rất đẹp, trông dịu dàng khôn tả.

Đường Uyển Như thấy Vệ Hải vút xe sang một bên, sải bước chạy tới, ôm chặt cô gái vào lòng. Tiếng cười của cô gái nghe thật ngọt ngào trong bóng tối. Xen lẫn tiếng cười có cả giọng nói trầm trầm của Vệ Hải, đang nói “xin lỗi”, “em đừng trách anh nhé”.

Đường Uyển Như đứng dưới cột đèn đường cách chỗ họ hơn hai mươi mét. Ánh đèn thu bóng nó nhỏ bằng một chấm đen.

Nó dõi theo bóng dáng cao lớn của Vệ Hải, cả đôi cánh tay ôm vòng quanh cô gái, giống như đang xem một bộ phim lãng mạn. Nó xúc động, chảy nước mắt, nhưng lại cảm thấy không phải vì đau lòng.

Nó nhìn Vệ Hải và cô gái ấy bước đi, dưới ánh đèn đường, Vệ Hải dang rộng cánh tay dài và chắc chắn vòng qua vai cô gái. Đường Uyển Như thậm chí đột nhiên cảm thấy mình chính là cô gái kia, giống như khi xem phim, nó luôn tưởng tượng mình là nhân vật nữ chính. Nó thậm chí cảm giác mình ngửi thấy mùi mồ hôi sau khi tắm xong thật tươi mới phả ra từ vai Vệ Hải.

Nó đứng cạnh chiếc xe đạp Vệ Hải bỏ lại, dưới ánh sáng vàng vọt của đèn đường, nhìn bóng họ biến mất vào bóng tối phía xa.

Cố Ly bảo lái xe dừng lại trước cửa hàng Dolce & Gabbana số 6 phố Bund, chọn một chiếc khăn lụa màu trắng ở khu trang phục nữ, bảo nhân viên cửa hàng gói lại, đây là món quà duy nhất của Cố Nguyên mà nó làm mất, giờ mua bù vào, vậy là mọi thứ xong xuôi. Nó đón cái túi từ tay nhân viên bán hàng, sau đó bấm máy gọi cho Cố Nguyên.

“Anh đến chưa?”

“Đến rồi. Nhưng không muốn đi ăn lẩu, hay là hóng gió ở bờ sông thôi nhé?” Giọng Cố Nguyên trong điện thoại nghe có vẻ khàn đi.

“Được.” Cố Ly ngắt điện thoại, bỏ gói khăn lụa vào trong cái túi giấy to dùng nó mang theo, bước về phía bờ sông bên kia đường.

Từ xa nó nhìn thấy Cố Nguyên, anh đứng trên bờ sông, ngẩng người dõi nhìn những tòa nhà chọc trời san sát trên đường Lục Gia Chủy bên kia sông. Từ vị trí này có thể nhìn thấy ngôi nhà của gia đình anh, ánh sáng vàng vọt hắt từ ô cửa sổ nhỏ xíu kia biến thành một chấm sáng tí tẹo giữa rừng nhà trong khu Lục Gia Chủy khổng lồ.

Cố Ly xách túi giấy bước sang. Nó thấy tóc Cố Nguyên rối bù trong gió. Anh chỉ mặc áo sơ mi trắng và gilê màu đen, có vẻ quá phong phanh trong tiết trời tháng Tư.

Cố Ly mở miệng gọi tên anh.

“Trông khí sắc em khá đấy chứ.” Cố Nguyên cúi đầu, mỉm cười nhìn Cố Ly.

“Gần đây dùng loại dưỡng da mới.” Cố Ly cũng mỉm cười đáp lời. Đúng như dự đoán của Cố Nguyên, Cố Ly bao giờ cũng có thể tìm ra nguyên nhân của tất cả mọi chuyện một cách lý trí và lý tính nhất. Giống như chuyện khí sắc tốt, tuyệt đối không phải do tâm lý tốt xấu, mà chỉ là vì đã sử dụng sản phẩm dưỡng da tốt.

Cố Nguyên đút tay vào túi quần, nhìn Cố Ly ngay trước mắt, không nói thêm nữa. Sắc trời tối dần, cảnh quan trên phố đã sáng rực đèn đuốc, ánh sáng của dòng xe cộ và sóng nước ven bờ khiến cả con phố biến thành một dòng sông màu vàng óng ánh. Cố Nguyên nhìn Cố Ly, không dần nổi lòng muốn đưa tay ôm lấy nó.

Anh vừa định mở miệng, Cố Ly đã đưa cái túi giấy ra trước mặt, nói: “Trả anh.”

Cố Nguyên đón lấy, trầm ngâm hỏi: “Đây là gì hả?”

Cố Ly cười, vén mái tóc bị gió thổi tung ra sau tai, nói: “Các thứ lúc trước anh tặng em, bây giờ trả lại hết.”

Tay Cố Nguyên sững lại ở khoảng trống giữa hai người, không nhúc nhích, anh vẫn giữ được nụ cười vừa rồi. Sau mười mấy giây chờ đợi, anh nhẹ nhàng giơ tay lên, ném cái túi giấy xuống dòng sông bên ngoài lan can.

Cố Ly quay đầu đi, nhìn sóng nước cuộn lên mấy đợt nhấn chìm cái túi giấy xuống đáy sông. Nó quay đầu lại, cười với anh, không nói gì. Nó như lại được nhìn thấy một Cố Nguyên mình quen thuộc hồi nào, một Cố Nguyên lạnh lùng, lý tính, tàn khốc mà mình mê đắm.

Cố Nguyên nhìn chằm chằm vào Cố Ly, hai người sao mà giống nhau đến thế. Đằng sau có một công nhân vệ sinh môi trường vừa huýt còi chạy đến, vừa lớn tiếng quát “sao lại tùy tiện vứt đồ xuống sông”. Cố Nguyên rút trong túi áo ra hai tờ một trăm tệ, xoay người, lẳng lặng nhét vào túi áo ngực ông ta. Người này lập tức không huýt còi nữa, quay lưng chạy đi.

Cố Ly thu tất cả vào trong mắt, trái tim như bị xát muối, vừa đập, vừa rỉ ra thứ chất lỏng mặn măn.

Cố Nguyên xoay người lại gật đầu mỉm cười với Cố Ly, nhắm mắt, không nói gì, rồi quay bước về phía lan can bên đường cái.

Cố Ly nhìn bóng dáng cao lớn của anh, mí mắt bị gió sông thổi đỏ lựng.

Cố Nguyên đứng bên rìa đường gọi xe, không nhìn ra dáng vẻ của anh là đau buồn hay vui sướng. Tê dại, lạnh lùng, tựa như đeo mặt nạ. Lúc anh khẽ quay đầu lại, nhìn thấy Cố Ly mắt mọng đỏ bước về phía mình. Trái tim anh đau đớn như bị vò xé. Anh nhìn thấy người con gái bề ngoài mạnh mẽ nhưng nội tâm lại vô cùng tinh tế mà mình yêu đã sắp được sáu năm, cảm giác như bản thân sắp vứt bỏ khối giáp đầu hàng. Anh dụi mí mắt đã đỏ lựng, nhẹ nhàng dang tay ra.

Vậy mà cảnh tượng chờ đợi anh là, Cố Ly đi lướt qua anh, mắt không liếc ngang, sau đó mau chóng chui vào chiếc xe BMW màu đen dừng đợi bên đường. Cố Nguyên cứng đờ người, nhìn Cố Ly thần nhiên kéo cửa kính lên sau đó biến mất phía sau lớp kính cửa, mặt kính màu đen phản chiếu hình Cố Nguyên đầu tóc rối bù.

Cố Ly lên xe xong thì bảo tài xế: “Lái đi.”

Người lái xe quay đầu lại hỏi: “Cô đi đâu ạ?”

Cố Ly bình tĩnh nói: “Anh cứ lái đi.”

Đợi đến khi bóng Cố Nguyên biến mất đằng sau, Cố Ly mới ngả đầu dựa lên ghế. Nó cắn chặt môi, mặt méo mó, nước mắt lặng lẽ lăn trên má.

Mỗi người bọn họ đều đã biến mất trong dòng sông bạc phát sáng ấy.

Tôi lên taxi phóng như bay về công ty, vừa định gọi điện báo với Kitty đã cầm được bản thảo, kết quả là vừa bấm máy gọi, điện thoại hết pin. Tôi nóng ruột mượn điện thoại của lái xe, lại phát hiện ra mình không hề nhớ số của Kitty hay của Cung Minh hoặc bất kỳ số điện thoại nào của công ty. Lại một lần nữa, tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ trước sự không chuyên nghiệp của mình.

Về tới công ty, tôi lao như phát điên lên văn phòng. Đứng trước mặt Cung Minh, vẫy vẫy cuốn sổ trong tay, nói với anh ta cuối cùng tôi đã lấy được bản thảo, tôi cảm giác mình sắp ngất xỉu vì thiếu đường khí. Tôi kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, há miệng thở hổn hển. Cung Minh ngồi giữa một đống giấy tờ ngổn ngang đầu lên, nhìn tôi bình thản nói: “Không cần nữa. Kitty đã mang bài cô ấy viết đến công ty chế bản rồi.” rồi tiếp tục cúi đầu, nhìn tập văn bản trên tay.

Tôi thần thờ nhìn Cung Minh, ngây ra. Dường như anh ta cảm nhận được ánh mắt của tôi, lại ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút nghi hoặc: “Cô còn có việc gì nữa không?” Một giọt nước mắt rất lớn bỗng nhiên lăn dài trên má, tôi ôm cuốn sổ tay vào ngực, “Không có việc gì. Vậy tôi ra ngoài ạ.”

Tôi gục xuống trước máy tính, trán tì lên bàn phím, nước mắt từng hàng từng hàng chảy vào các kẽ phím. Cơ thể như bị rút hết sức lực, như một cái sấm xe bỏ đi bị ném ra đường. Tôi không bị trách móc, cũng không bị sỉ nhục, chúng tôi đã hoàn thành công việc, vượt được cửa ải khó khăn, đáng lẽ tôi phải chúc mừng, phải vui sướng. Thậm chí tôi phải chạy ngay xuống cửa hàng Lawson dưới tầng mua lấy một chai rượu vang đỏ rẻ tiền đến công ty chế bản tìm Kitty và cùng ly chúc mừng. Nhưng tôi không biết mình làm sao nữa.

Nước mắt dồn dập nhoe nhoet trong tâm trạng đau thương, không ngừng tuôn ra từ thân thể tôi. Tôi cảm giác mình giống một đập nước khổng lồ chứa mức nước đã vượt quá giới hạn, cả cơ thể đều là nước mắt.

Tôi ngẩng đầu, mở cuốn sổ tay của Sùng Quang, đọc qua làn nước mắt một đoạn văn Sùng Quang viết bằng nét bút bay bướm.

Lúc tôi lau khô nước mắt, ngẩng đầu lên mới phát hiện Cung Minh đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào.

Tay anh ta xách cái túi giấy màu trắng, bên trong là một đôi giày cao gót đắt tiền. Anh ta gật đầu với tôi, trầm giọng nói: “Tặng cô.”

Tôi ngồi đó, quên cả đứng dậy, quên luôn cả đón lấy món quà. Tôi nhìn khuôn mặt lạnh lùng mà đẹp đến mức như toát lên chút tà khí ấy, không biết anh ta đang nghĩ gì. Về mặt của anh ta ấm nóng hơn mọi khi một chút, nhưng đó có thể chỉ là ảo giác của tôi dưới ánh đèn vàng.

Anh ta khẽ đặt cái túi giấy lên bàn, nói: “Lát nữa dọn dẹp bàn làm việc của tôi một chút, rồi về đi.”

Sau đó anh ta quay người bước đi. Không biết có phải là ảo giác, tôi cảm giác như nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ.

Tôi nhìn bóng Cung Minh mất hút trong hành lang, rồi đứng dậy vào phòng làm việc của anh ta.

Lúc cất dọn giấy tờ, tôi phát hiện ra một phiên bản anh ta tự làm bù cho chuyên mục bị thiếu, bài anh ta tự viết, ảnh anh ta tự chọn, trong trường hợp cả tôi và Kitty đều thất bại, anh ta sẽ là phương án cuối cùng.

Tôi quay đầu nhìn, đã không còn thấy anh ta nữa.

Cung Minh bước ra khỏi thang máy, đứng dưới tòa nhà, quay đầu ngược nhìn lên phòng làm việc. Ánh đèn in bóng Lâm Tiêu trên rèm cửa sổ. Anh ta khẽ cau mày, lộ ra đôi chút vẻ buồn bã, giống như nhân vật lạnh lẽo trên tranh sơn dầu đột nhiên sống dậy, tâm trạng lộ ra trên nét mặt xôn xao tựa như nước sông ầm ập.

Không ai biết anh ta đang nghĩ gì.

Anh ta đứng một lúc, cho đến khi âm thanh của tài xế lái xe lại gần đánh động. Đường như anh ta đã lại khôi phục vẻ ngoài quý tộc lãnh đạm như băng tuyết, lên xe, biến mất trong bóng đêm Thượng Hải đèn đuốc sáng rực.

Trên đường về trường, tôi cứ ngẫm nghĩ mãi về câu nói của Sùng Quang. Anh ta nói...

Chúng ta sống trong vũ trụ mệnh mông, bụi vũ trụ và bụi sáng của các dải tinh hà lơ lửng trong không trung, sự tồn tại của chúng ta còn nhỏ nhoi hơn chúng. Bạn không hề biết lúc nào cuộc đời đột ngột chuyển hướng, rơi vào vùng bóng tối đen ngòm như mực. Bạn bị nỗi thất vọng lôi xuống vực sâu, bạn bị bệnh tật kéo vào mộ huyết, bạn bị giày vò tới nỗi khắp mình thương tích, bạn bị cười nhạo, bị chế giễu, bị ghét bỏ, bị oán hận, bị ruồng bỏ. Nhưng chúng ta vẫn luôn giữ trong mình một niềm hy vọng, giữ một trái tim đập không cam tâm từ bỏ. Trong nỗi tuyệt vọng to lớn, chúng ta vẫn cố gắng từng chút nhỏ nhoi. Nỗi không cam tâm từ bỏ biến thành những vì sao bé nhỏ trong bóng tối vô bờ. Chúng ta là những vì sao nhỏ bé ấy.

Ở một đầu khác của thành phố, tiếng máy móc của công ty chế bản vận hành lạch xạch. Nhân viên làm thêm giờ mặt mũi chán nản ngồi trông bên máy, một người trong số họ quay đầu lại muốn hỏi Kitty vài chỗ, kết quả phát hiện cô đang gục trên một chiếc sofa nhỏ, ngủ thiếp đi, trong tay cầm điện thoại, không hề bỏ xuống.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt cô trẻ trung và xinh xắn.

Khi tôi mở cửa phòng ký túc xá, bên trong tối om. Bọn họ vẫn chưa về.

Tôi ném túi trên sofa, với tay bật sáng đèn. Lúc ánh đèn rọi sáng căn phòng, tôi mới nhìn thấy Cố Ly và Uyển Như ngồi trên sofa.

Cố Ly ngồi khoanh chân, thần thờ. Đường Uyển Như ôm lấy cái gối tựa sofa, mắt sưng đỏ mọng.

Tôi khẽ khàng tới gần dựa vào Cố Ly, nằm xuống, đầu gối trên đùi Cố Ly. Nó vuốt tóc tôi, không nói gì. Chúng tôi đều không nói, cũng không muốn hỏi nhau xem đã xảy ra chuyện gì. Ba đứa chúng tôi lặng lẽ thần thờ trong căn phòng nhỏ bé.

Tôi ngẩng trần nhà, lại muốn khóc. Tôi biết Cố Ly và Uyển Như chắc chắn đã có chuyện gì rồi, nhưng chính mình cũng chẳng còn sức lực để hỏi han. Tôi muốn ngủ một giấc, ngủ một giấc, ngủ ngon một giấc. Sau khi tất cả đã qua đi, chúng tôi đều sẽ vẫn là những cô gái trẻ trung tràn trề sức sống trong ánh mặt trời rực rỡ, những con người được nuông chiều trong cái thời đại thịnh vượng này.

Nhắm mắt một lúc thì nghe tiếng Nam Tương mở cửa.

Nó nhìn ba đứa tôi, cũng không nói gì. Nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Đường Uyển Như, nhìn Cố Ly, rồi lại nhìn tôi, thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Cố Ly trả lời nó: “Không có gì. Đừng lo.” Vừa dứt lời, nó bỗng bật dậy khỏi sofa, suýt nữa thì hất tôi xuống đất. Nó sầm soi khuôn mặt Nam Tương, hỏi: “Mặt cậu sao thế?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Nam Tương, nó vuốt bên má phải đỏ tấy, nói: “Không sao, vừa bị Tịch Thành tát ột cái.”

Về mặt nó như đang cầu khẩn, không đợi Cố Ly nói đã ngắt lời trước: “Cậu đừng mắng tớ. Trong tủ lạnh có đá không? Mặt rất quá.”

Cố Ly đứng dậy, dõi mắt nhìn Nam Tương đến hai phút mà vẫn không nói gì. Chúng tôi đều không dám lên tiếng. Uyển Như và tôi cúi đầu nhìn nền nhà, đều sợ Cố Ly nổi giận. Một lát sau, Cố Ly nói: “Có.” Sau đó nó quay người đi đến chỗ tủ lạnh, cầm cái túi nhựa bỏ mấy viên đá vào, lấy khăn bông bọc lại, mang tới ngồi xuống cạnh Nam Tương, áp vào bên má bị đau.

Nam Tương nhắm mắt, dòng lệ nóng bỏng lăn xuống rơi trên mu bàn tay Cố Ly.

Tôi không chịu nổi không khí đau thương như thể sắp đến ngày tận thế trong gian phòng này nữa, đứng dậy đi vào nhà tắm, tựa khung cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Trên trời lơ lửng vầng trăng tròn cực lớn, ánh sáng lạnh lẽo biến cõi nhân gian thành một màn kịch bị thương. Rõ ràng mới chỉ là một ngày ngắn ngủi trôi qua, mà sao giống như một thế kỷ dài đằng đẵng.

Tôi cầm điện thoại đã sạc đầy pin ở công ty, gọi điện cho Giản Khê. Thứ Hai Giản Khê không có giờ học, tôi rất muốn gặp anh.

Điện thoại đổ chuông hai tiếng thì được nghe, giọng nói dịu dàng của Giản Khê cất lên.

“Ngày mai anh tới gặp em đi, mấy hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá.” Tôi ngồi xuống nấp bên cầu nói nhỏ với anh.

“Ừm,” Giản Khê khẽ ngừng lại, như đang tìm cái gì, giây lát sau mới nói tiếp, “Ngày mai không được rồi, cả hôm nay và ngày mai anh đều có việc, làm xong rồi anh sẽ tới gặp em. Được không?”

Tôi gật gật đầu, sau đó ngắt máy.

Vầng trăng khổng lồ như một tấm phong nền tuyệt đẹp, cả Thượng Hải đều nằm dưới tấm phong ấy.

Giản Khê đang trong phòng hoạt động tập thể của trường, anh co đôi chân dài ngồi trên nền đất, nữ sinh trước mặt quỳ trước một tấm vải vẽ rộng, đưa bút hoàn thành nốt bức tranh quảng cáo. Trên khuôn mặt nghiêng nghiêng thanh tú, một vài sợi tóc cứ rơi xuống, vì tay cô còn màu vẽ, nên mấy lần dùng mu bàn tay đều không sao vén tóc ra sau vành tai được.

Giản Khê ngồi một bên, trong lòng ngứa ngáy như bị kiến đốt, muốn giơ tay ra giúp cô vén tóc ra sau vành tai. Cuối cùng, anh khẽ hắng giọng, nhào người ra, đưa tay vuốt tóc giúp cô.

Cô quay đầu lại, gật đầu cười cảm ơn, nhưng bỗng nhanh chóng đỏ mặt.

Dưới ánh đèn vàng, khuôn mặt của Giản Khê cũng lập tức đỏ lên.

Gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, cuốn đi hơi ẩm trên da. Giản Khê nhìn tấm lưng gầy nhỏ của cô, chiếc áo sơ mi mỏng manh của cô, trong tim trỗi lên cảm giác khó nói thành lời.

Anh nhúc nhích cơ thể cứng đờ, nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nghiêng răng, cởi chiếc áo khoác của mình, đưa cho cô gái, “Lâm Tuyền, cầm lấy này.”

Cô gái quay đầu lại, nhìn thấy Giản Khê chỉ mặc áo trong, bộ ngực và bờ vai vạm vỡ của anh hắt ra một màu vàng nhạt dịu dịu dưới ánh đèn. Cô thấy chàng trai xưa nay vẫn luôn cười tươi rạng rỡ với mình khẽ đỏ mặt. Nét mặt anh toát lên vẻ dịu dàng chân thật trong màn đêm.

Cô lau màu vẽ trên tay, nhẹ nhàng khoác chiếc áo của anh lên người.

Mùi cỏ cây bám trên lồng ngực.

14. Chương 07a

CHƯƠNG 7

Bí mật bản thảo làm nên những người bạn

Tháng Năm, Thượng Hải từ từ bước vào mùa hạ.

Hơn 5 giờ, trời đã sáng rõ. Để ứng phó với tình trạng thời tiết xấu đi này (...), tôi và Nam Tương âm thầm mua hai cái bật mắt bằng lụa trên mạng, chuẩn bị tối nào đi ngủ cũng đeo vào, như vậy, dù cho có ngủ đến 12 giờ trưa cũng sẽ không lo bị ánh sáng ngoài cửa sổ ảnh hưởng. Huống hồ, từ một năm trước, tôi và Nam Tương đã đổi rèm cửa sổ phòng ngủ thành loại vải dày bịch không lọt sáng, hơn thế nữa, lớp ngoài cùng còn thêm một lượt bạt UV cách nhiệt. Do đó, lúc cần thiết có thể thẩm vấn phạm nhân trong phòng của tôi và Nam Tương cũng không vấn đề gì. Có câu hát gì nhỉ, “tôi nhắm mắt là trời tối”...

Nhưng, từ hôm đầu tiên chúng tôi nhận được cái bật mắt, liền đã bị Cổ Ly phát hiện. Nó vừa uống hồng trà Thụy Điển mang từ nhà đi (hoàn toàn không phải loại trà túi tôi và Nam Tương mua ở siêu thị, mà là loại lá trà đựng trong hộp sắt kiểu cổ điển, dùng một loại ấm lọc chuyên dụng để pha, mỗi lần muốn uống hai chén trà Cổ Ly đều phải lách cách mắt nửa tiếng đồng hồ, tôi và Nam Tương đều cảm thấy, đây không phải cách sống mà người bình thường có thể chịu đựng), bắt đầu phê phán thứ đồ này, còn nó quả thực không sao dung thứ nổi cái sự đến tận 12 giờ trưa vẫn còn ngủ được.

“Thế này đúng là gây ảnh hưởng đến sự phát triển của nền kinh tế, cậu có biết không, kinh tế Trung Quốc đã bị loại người như các cậu làm cho trì trệ, các cậu nên cảm thấy xấu hổ.” Nó nghiêm túc đúc kết quan điểm. Tôi và Nam Tương len lén rút cái bật mắt vào túi áo.

Cũng sáng hôm đó, Cổ Ly bước vào phòng với ý đồ lôi chúng tôi đi ăn sáng, nó nhìn thấy hai đứa con gái đeo hai cái bật mắt như đeo kính, ngủ li bì không sao tỉnh nổi, liền nổi giận dưng dưng. Trong cơn mơ màng, tôi tưởng bị rơi vào một trận ẩu đả, tỉnh ra được thì khắp mình mẩy đã đau nhức đến ê ẩm. Nam Tương và tôi đều có chung cảm giác này, nó bước ra khỏi phòng còn ầm ục nói với tôi: “Lâm Tiêu, tối qua tớ mơ thấy bị đánh, sợ quá.”

Ngồi ăn trứng ốp la và uống cà phê trong nhà hàng đồ Tây cùng chúng tôi, Cổ Ly mới phát hiện thì ra mới 6 giờ kém bảy phút. Trời vừa sáng.

Lúc ấy, Đường Uyển Như còn đang say giấc trong phòng ký túc.

Cổ Ly không gọi nó. Từ hồi Uyển Như phun ra một loạt ngôn từ liên quan đến kinh nguyệt và chuyện lộ ngực, bôi gio trát trấu vào mặt chúng tôi, chúng tôi đều thận trọng và cảnh giác với việc xuất hiện cùng Uyển Như ở nơi công cộng.

Đặc biệt là Cổ Ly, nó khó chấp nhận nỗi chuyện vừa dùng dao ăn cắt sườn bò, vừa nghe một mụ đàn bà ngồi bên cạnh lải nhải về vú của cô ta. Cho nên, Cổ Ly lẳng lặng kéo tôi và Nam Tương khỏi ký túc. Lúc ra khỏi cửa, tôi thò đầu liếc vào giường Uyển Như, cái kiểu ngủ say dang tay giạng chân lại còn trợn cả lòng trắng ra của nó khiến tôi hơi lo lắng. Nam Tương xỏ giày, quay sang hỏi nhỏ tôi: “Này, Uyển Như chắc không bị Cổ Ly đánh thuốc đậy chứ...” Tôi vừa cào tóc, vừa trả lời nó: “Tớ thấy rất có khả năng đấy.”

Cố Ly vừa ăn, vừa lật tờ báo sáng nhà hàng vừa đưa tới. Tôi không cần mở mắt cũng biết nó đang xem trang kinh tế tài chính, trên mặt báo là một cột lớn dày đặc con số khiến tôi nhìn đã chỉ muốn chết đi cho xong. Tôi dứt khoát nhắm chặt mắt, thôi thì khuất mắt trông coi.

Nam Tương giống tôi, cũng nhắm mắt, cầm đĩa chọc trứng đưa vào miệng. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, tôi thậm chí còn cảm thấy nó đang nói mơ.

Mấy ngày này, tôi, Nam Tương, và cả Uyển Như đều chưa hồi phục sau những tổn thương từ tháng trước. Tôi và Nam Tương cứ nằm cuộn tròn trên sofa, kê tai nhau thì thà thì thầm. Thi thoảng nó giúp tôi xoa đầu, vỗ lưng, hoặc tôi lấy khăn giấy giúp nó lau nước mắt, nó vuốt ve đôi bàn tay tôi. Mỗi lần Cố Ly đi ngang phòng khách lấy nước, nó đều lườm một cái rồi nói “get a room”.

Biểu hiện của Đường Uyển Như thì thật khó mà đánh giá nổi. Đặc biệt là một hôm tôi mở cửa, thấy nó ngồi trên sofa, nước mắt vòng quanh đọc cuốn Kim các tự của Mishima Yukio. Nói thực lòng, tôi kinh hãi, cảm giác ấy không khác gì trông thấy Cố Ly cầm micro say sưa hát bài Bé bé bằng bông.

Nhưng thực tế chứng minh cuốn sách không phải của nó, tối hôm đó sau khi lục lọi tủ cả tiếng đồng hồ trong phòng, Nam Tương hỏi tôi: “Cậu có nhìn thấy cuốn Kim các tự của tớ đâu không?”

Nhưng Cố Ly thì không cho phép mình chìm đắm vào trạng thái sống tiêu cực và thất vọng như vậy. Cuộc đời nó giống một chiếc máy vi tính hàng ngày định giờ diệt virus, bảo đảm duy trì vận hành chính xác tốc độ cao. Nó nhìn khuôn mặt rầu rĩ ủ ê của tôi, hậm hực nói: “Cái mặt cậu như vậy, chuẩn bị đi thử vai phim Quỳnh Dao hả?”

Nam Tương từ nhỏ đã sợ Cố Ly, vì thế, mỗi lần xuất hiện trước mặt Cố Ly, nó đều mặt mày sáng trưng, tinh thần quắc thước chẳng khác nào bà má trong mấy vở kịch chiếu trên tivi, xem ra rất giống dáng vẻ của những người bệnh độ vài phút sau thì tạ thế. Do vậy, cơn giận dữ của Cố Ly thường trút cả vào tôi. Nhưng Cố Ly vừa đi khỏi, Nam Tương lại ủ rũ trở lại, lại cùng tôi chải tóc cho nhau, chia sẻ tâm sự đau xót. Lúc cần thiết nó cũng sẽ gục vào lòng tôi khóc tu tu, đôi bên lau nước mắt nước mũi cho nhau. Chỉ là nếu cảnh tượng này mà bị Cố Ly trông thấy, cũng không loại trừ khả năng tôi và Nam Tương sẽ bị nó mưu sát.

Cố Ly giờ tay xem đồng hồ, nói với tôi 6 giờ rưỡi rồi.

Tôi giật mình mở choàng mắt, bên cạnh Nam Tương vẫn điềm tĩnh cắt trứng, hai mắt khép hờ, hưởng thụ miệng cảnh ngọt ngào. Vào phút ấy tôi rất hận hai đứa nó.

Quy định chạy thể dục buổi sớm của trường tuyệt đối có thể xếp vào một trong ba việc bị mọi sinh viên căm ghét nhất. Nam Tương lợi dụng dung mạo xinh xắn đáng yêu của nó dụ dỗ một cậu sinh viên lớp dưới phụ trách việc điểm danh, cho nên hàng ngày cứ yên tâm cao gối mà ngủ. Cố Ly liên tục ba năm là “chiến sĩ Nhân dân tệ” một lần nữa chứng minh lý luận của nó: tiền là vạn năng. Còn Đường Uyển Như vốn dĩ là sinh viên thể thao, đương nhiên không cần tham gia.

Tôi đau khổ muốn chết, bỏ lại trứng ốp la, buông ra câu “Tớ hận các cậu,” rồi đứng dậy chuẩn bị đi. Nam Tương nhắm mắt, làm ra vẻ an nhàn nói với tôi: “Ngoài mẹ đẻ ra, có ai mà cậu không hận đâu chứ.”

Lúc tôi đứng dậy, Cố Ly cũng đứng lên, nói: “Tớ đi cùng cậu.”

Nam Tương bỗng tỉnh táo trong nháy mắt, nói bằng giọng mình miễn cưỡng: “Ai trả tiền?”

Cố Ly lườm một cái, “Tớ trả rồi.”

Nam Tương rất hài lòng với câu trả lời này, nhắm mắt lại tiếp tục ăn trứng.

Sau mười lăm phút chạy vòng quanh hồ nhân tạo trong trường, đầu óc tôi cuối cùng cũng tỉnh táo ra trong hơi sương lạnh buốt, đồng thời cũng hiểu ra vì sao Cố Ly lại chạy cùng tôi. Chủ tịch Mao đã dạy, trận nào không chắc thì ta không đánh, Cố Ly từ trước tới nay chưa bao giờ làm việc vô nghĩa. Nó đang muốn moi chuyện của Nam Tương và Tịch Thành từ miệng tôi.

“Tớ không biết mà, mấy hôm nay tớ đều ngủ sớm, tớ còn download mấy đĩa nhạc mới, cứ nghe suốt, buổi tối cũng chẳng chuyện trò gì với Nam Tương, cậu biết mà, nó lên mạng rất muộn...” Tôi vừa chạy vừa trấn tĩnh nói.

Cố Ly cười nhạt một tiếng, nó dùng một phần tư khóe mắt liếc tôi, nói: “Lâm Tiêu, mỗi lần cậu nói dối, sẽ đều bịa ra các tình tiết hết sức rõ ràng thấu đáo, chỉ có một ý ‘tớ không biết’, lần nào cậu cũng có thể nói thành một bài tiểu luận dài ba trăm chữ.”

Tôi nhìn khuôn mặt trang điểm kỹ càng của Cố Ly (Chết tiệt, hơn 5 giờ sáng cũng có thể trang điểm hoàn hảo cả khuôn mặt, người có mấy cánh tay chứ? Người có phải là người không hả? Tối qua người không tẩy trang à? Sao không đi đóng phim cho rồi?), mà tắc tị, cảm thấy trước mặt cô ả Bạch Xà này, mình chỉ là một con giun nhỏ.

Tôi hít sâu một hơi, vuốt ngực nói: “Nói cho cậu cũng được, nhưng cậu phải hứa là không ra tay với tớ hoặc Nam Tương đấy nhé.”

Cố Ly khinh miệt đáp: “Tớ chưa bao giờ đánh người.”

“Thôi đi ạ, lần trước không biết kẻ tiện nhân nào đã rút đứt của tớ mười mấy sợi tóc.”

“Là Đường Uyển Như.” Cố Ly vô cùng bình tĩnh nhìn tôi bốc phét, mắt không hề chớp.

Lúc chạy về đích, tôi định học cách của Nam Tương, tấn công bằng sắc đẹp. Tôi chọn một cậu chàng mặt đầy mụn trứng cá, da nhờn bóng trong đám ở hội sinh viên phụ trách điểm danh, bởi vì xuất phát điểm càng thấp khả năng thành công càng cao, tôi không thể nào ngay lập tức chọn ra một gã nhất nhì trong đội điền kinh được, số gái đẹp người ta từng gặp còn nhiều hơn số xu xèng tôi tích trữ ấy chứ.

Tôi giả giọng Lâm Chí Linh véo von nói với cậu chàng thật nhiều, tóm lại ý chính là: “Bạn có thể đánh dấu hết các buổi sau này luôn một thể không?” Cậu chàng ngẩng đầu nhìn tôi rất lâu, tôi cũng không ngừng thể hiện các kiểu tư thế thẹn thùng, chỉ thiếu nước gác chân lên người cậu ta nữa thôi, sau rốt, cậu ta không nói một lời quay đầu đi mất.

Tôi tròn mắt há hốc miệng đứng nguyên tại chỗ, hồi lâu sau mới tỉnh, ý thức được mình đã thất bại. Trong khoảnh khắc ấy, tôi thấy mình đã bị tổn thương sâu sắc. Nếu nhất định bị tổn thương, tôi thà chạy đi tìm một chàng đẹp trai trong đội chạy cự ly ngắn, cái mặt chi chít mụn trứng cá kia, nhìn giống y như một quả vải, cái đồ... tình tương!

Cố Ly cảm thông đứng bên cạnh, vẽ mặt sung sướng trên sự đau khổ của người khác, nó giả “xoành xoạch” tờ báo trong tay, tâm trạng cực kỳ hoan hỉ, hỏi tôi: “Lát nữa cậu có tiết học không?”

Tôi mở thời khóa biểu, tiết học thứ nhất hôm nay lúc 12 giờ 15. Cố Ly vô cùng hài lòng, gơ ra một trang báo, chỉ vào một cái quảng cáo trên đó rồi bảo tôi: “Cậu không cảm thấy trung tâm SPA bằng thủy liệu pháp mới mở này trông rất hấp dẫn sao? Lại còn nằm ở ngay cạnh cổng sau trường nữa.”

Tôi lập tức phản chấn tinh thần: “Ai trả tiền?”

Cố Ly nói: “Tớ.”

Thế là, tôi lập tức bấm ngay số điện thoại của Nam Tương, gọi nó mau chóng tập hợp. Nó hỏi một câu giống hệt tôi: “Ai trả tiền?”

Chúng tôi âm thầm mò ra cổng sau - gần đây số lần chúng tôi bỏ rơi Đường Uyển Như ngày càng nhiều. Lúc bước chân ra khỏi cổng trường, đột nhiên nhìn thấy Đường Uyển Như tay xách một túi bánh trôi Tàu, tóc buộc túm đứng trước mặt. Trên tóc là một sợi dây thun màu đỏ rất to....

Đường Uyển Như lập tức gia nhập đội quân SPA.

Trên đường đi, tôi để ý thấy mặt mũi Cố Ly và Nam Tương có vẻ trầm trọng.

Song Đường Uyển Như hình như đang vui, tuy rằng tối qua nó vẫn ngồi ở phòng khách vừa đắp mặt nạ, vừa khóc lóc chuyện Vệ Hải không cảm nhận được tình yêu thầm kín của nó, nhưng trông sắc mặt bây giờ, có vẻ nó đã hồi phục. Nhưng có khi đó chỉ là phút bùng lên của ngọn đèn trước khi phụt tắt. Nói thực lòng, bao nhiêu năm nay tôi vẫn không thể nào lý giải được hành vi kỳ quặc của Đường Uyển Như, triết lý sống và động lực trong cuộc sống của nó đều vượt xa khỏi phạm trù tri thức của tôi. Nam Tương từng nói nếu Nhà nước chịu bỏ ra một chút tinh lực nghiên cứu kỹ Đường Uyển Như, vậy thì chẳng cần lãng phí bao

nhieu công sức phát đi sóng tín hiệu gì gì đó ra ngoài vũ trụ để liên lạc với người ngoài hành tinh, chỉ cần bảo Đường Uyển Như gửi tin nhắn cho bọn họ là được rồi.

Trong trung tâm SPA thủy liệu pháp mới mở, đâu đâu cũng là ánh đèn hồng và các đồ gia dụng màu hồng phấn, phong cách lãng mạn tuyệt đối của thiếu nữ, chỗ nào cũng thấy rèm cửa sổ màu hồng và nệm hồng, thậm chí bệ toilet cũng màu hồng luôn. Đường Uyển Như ngã người lên sofa trong một tư thế quái dị hết sức - nói thực tôi còn không rõ nó nằm hay đứng nữa, có lẽ hơi giống kiểu trồng cây chuối... Tư thế của nó hết sức phản nghịch - nó ôm lấy cái gối tựa hình trái tim màu hồng, nói một cách thẹn thùng: “Cái này đáng yêu thế... người ta thích quá...”

Cố Ly đứng cạnh tôi, ọe khan một tiếng... Tôi thấy mặt nó đã trắng bệch, hết sức khó chịu.

Nam Tương bị tai bước thẳng vào phòng thay đồ luôn, vờ như không quen biết chúng tôi.

Tôi cũng lập tức bỏ rơi Đường Uyển Như, dìu Cố Ly trông như sắp ngã đến nơi, đi vào phòng thay đồ tắm.

Tắm xong ra, cô nhân viên phục vụ ăn mặc như y tá nhiệt tình dẫn dắt chúng tôi, giới thiệu các dịch vụ. Ánh mắt tôi và Cố Ly đều bị thu hút bởi mục ghi “Mát xa tinh dầu ngực và tuyến vú”. Đặc biệt là dòng chữ bên dưới “Tác dụng giúp ngực săn chắc, đàn hồi tốt, ngăn ngừa các bệnh nữ giới trẻ thường gặp như tắc nghẽn tuyến vú. Đồng thời, có thể thúc đẩy bầu vú phát dục một lần nữa.”

Nói thực lòng, cả tôi và Cố Ly đều bị câu cuối cùng đánh động. “Phát dục một lần nữa”, cách nói này nghe giống như “xổ sổ giải đặc biệt”, hết sức quyến rũ lại vô cùng không tưởng.

Chúng tôi từng nghe thấy Giản Khê và Cố Nguyên thảo luận về bộ ngực. Kết luận của họ từng khiến tôi và Cố Ly chiến tranh lạnh với họ hai tuần lễ.

Tôi và Cố Ly lập tức nhìn nhau, rồi ngoảnh mặt ra góc tường, ngượng ngịu chỉ ngón tay vào cái mục “Mát xa tinh dầu ngực và tuyến vú”, nói: “Cái này đi.” Do tâm trạng quá hồi hộp, ngón tay run run suýt thì chỉ xuống dòng dưới “Chăm sóc tử cung sau khi sinh”. (...)

Cảnh tượng tiếp theo khiến tôi và Cố Ly đều cảm thấy không khí có phần kỳ dị.

Tôi và Cố Ly mặt đối mặt, người nọ nhìn người kia bị một cô gái dùng tay nắn bóp ngực (...). Chúng tôi đều cảm thấy có vẻ hơi TMTH (too much too handle). Nhìn Cố Ly bị nắn bóp hết cả trên dưới, phải trái bộ ngực và khuôn mặt như màn hình máy vi tính của nó, tôi hơi khó thở. Tôi nghĩ bây giờ nếu Quan m Bồ Tát đang bay ngang qua đây, Người nhất định sẽ nhìn thấy một đám yêu khí đen tối bốc ra từ căn phòng này.

Cảnh tượng thực sự quá ư ngượng ngịu.

Cô nhân viên mát xa có lẽ cũng không chịu nổi áp lực im lặng này, định chuyện trò với Cố Ly, cô hỏi: “Các chị lần đầu đến đây nhỉ, có cần làm thẻ hội viên không ạ? Miễn phí, lại có thể giảm giá đây ạ.”

Cố Ly nói không hề do dự: “Tất nhiên rồi.” Cô nhân viên mát xa cười tươi như hoa, hỏi: “Chị tên là gì ạ?”

Cố Ly nói thản nhiên: “Đường Uyển Như.”

Tôi lập tức hòa theo nó: “Tôi là Nam Tương, chữ Nam trong từ phương Nam, Tương là theo chữ Tương trong cách gọi tắt của tỉnh Hồ Nam, hồi mẹ tôi đặt tên cho tôi...”

Đúng lúc ấy, tôi thấy Cố Ly hốt nhiên trợn ngược mắt, cảm giác như đồng tử sắp vọt lên tận đỉnh đầu.

Bởi vì cửa phòng đột nhiên mở ra, tiếp đó là một âm thanh lạnh lạnh: “Ồi trời, Cố Ly, tớ tìm các cậu lâu lắm rồi, Lâm Tiêu, cậu cũng ở đây à, Nam Tương đâu?”

Tôi hơi nghệt thở, đang định nói, chợt nghe thấy câu tiếp theo của Uyển Như: “Ồi giời, các cậu vất vả làm gì?”

Hai mắt tôi tối sầm.

Quan Thế m có lẽ vào giờ phút ấy đã bực mình đến mức hạ giọng xuống mà quát: “Yêu vật!”

Đám con gái yếu ớt chúng tôi thấy Nam Tương trong phòng xông hơi.

Nói thực, tôi cũng không dám nhận nó. Toàn thân nó, bao gồm cả gương mặt đều trát một lớp bùn tảo biển màu xanh lục, trông giống như một xác chết đang rửa ra. Nhưng biểu hiện của nó lại vô cùng siêu thoát, tưởng như sắp bước sang bờ bên kia đến nơi. Ánh mắt nó cực kỳ yên định và an lành, cho đến khi nhìn thấy Đường Uyển Như, mới lộ ra sự kinh hãi khó lòng che giấu... cảm giác như nhìn thấy ma.

Chúng tôi ngồi xuống cạnh nó, hoàn toàn không muốn nghĩ tới Đường Uyển Như nữa.

Trong làn hơi nước, giọng Nam Tương du dương cất lên: “Lâm Tiêu, các cậu vừa đi đâu đấy?”

Tôi chưa kịp trả lời, giọng nói hùng hực khí phách sơn hà của Đường Uyển Như đã cuộn lên trong làn hơi: “Vắt sữa!”

Tôi tức ngực, đang định phản bác, Đường Uyển Như lại bổ sung một câu: “Cố Ly cũng vắt!”

Qua đám hơi mù, tôi thấy Cố Ly mặt nhăn lại, trông như sắp chết.

Nhưng, với trí thông minh của mình, Cố Ly dễ dàng tìm ra cơ hội phản công. Khi Đường Uyển Như kéo chiếc khăn bông quấn quanh ngực ra kêu: “Nóng chết đi được, tớ cảm thấy mình sắp biến thành cua hấp rồi!” Cố Ly liền bổ sung ngay lập tức: “Cậu chắc chắn là cua ở hồ Dương Đăng rồi, nhìn chỗ thịt này xem, vừa to dùng lại vừa rắn chắc.”

Nam Tương chẳng quản toàn thân đắp bùn xanh, tức tốc lao vào Uyển Như, ôm chặt lấy nó, để tránh một cục diện nếu xảy ra thì không thể挽 hồi - phải biết rằng, hình ảnh mấy ả lơ lơ đánh nhau đủ để lên trang nhất báo Tân Dân buổi chiều rồi, huống hồ một cô trong số đó khắp thân mình đều là bùn xanh... không khéo còn lên cả mấy tờ báo khoa học, thăm dò người ngoài hành tinh cũng nên.

Ai mà chẳng muốn xem mấy cô nàng khỏa thân đánh nhau trong phòng xông hơi. Tôi âm thầm dịch xa Cố Ly một chút, chỉ sợ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Lần trước, nó cầm cái gối ném Uyển Như, không hiểu thế nào lại ném thẳng vào tôi, khiến tôi ngã từ trên giường xuống đất, độ văng cao trên không đủ để khiến quán quân môn nhảy ngựa Lý Tiểu Bằng tức mà chết.

15. Chương 07b

Tôi và Cố Ly thay quần áo trước, ngồi trên sofa dành cho khách nghỉ ngơi, ra sức nói xấu Đường Uyển Như. Điện thoại di động của Nam Tương reo lên. Điện thoại của nó lúc ấy đang để trên tấm khăn bông, tôi và Cố Ly cùng nhòm vào xem, liền thấy một tin nhắn: “Anh đến cổng trường rồi.”

Người gửi là Tịch Thành.

Cố Ly thần nhiên vứt một cuộn tiền cho tôi (mới liếc đếm qua khoảng hai nghìn tệ, tôi hơi hãi), bảo tôi trả tiền, rồi nó cứ thế xách túi lao ra ngoài.

Tôi vẫn ngồi ngây người, nhìn thấy Nam Tương mặc xong quần áo đi ra. Nó vừa lau mái tóc ướt vừa hỏi tôi: “Cố Ly đâu?” Tôi gơ cánh tay run rẩy, chỉ chỉ vào cái điện thoại của nó, Nam Tương cúi xuống nhìn màn hình, hai mắt tối sầm rồi ngã xuống.

Cho tới khi Nam Tương cũng lao đi, tôi vẫn chưa hết bàng hoàng, thậm chí tiềm thức của tôi cự tuyệt thừa nhận mình biết hai chữ “Tịch Thành”. Mãi đến lúc Đường Uyển Như đi ra, nhìn thấy tôi một mình trong phòng thay đồ, nó vỗ vào đầu tôi, hỏi: “Cậu bị vắt sữa dẫn cả người ra à?”

Tôi ngẩng đầu lên, nói với nó: “Cố Ly và Nam Tương ra cổng trường tìm Tịch Thành rồi...”

Đường Uyển Như mềm nhũn người ngã xuống cạnh tôi, yếu ớt giữ tay lên lồng ngực (hoặc gọi là cơ ngực) của nó, nói: “Lâm Tiêu! Tớ sợ quá!”

Tôi lườm cái đui với bắp thịt rắn chắc của nó, không nén nổi cảm giác muốn ọe khan.

Khi tôi và Đường Uyển Như run rẩy chạy tới cổng trường, Cố Ly và Nam Tương đã đứng trước mặt Tịch Thành. Quanh người Cố Ly tỏa ra một khối hàn khí lạnh lẽo, giống như lúc nào nó cũng có thể tung ra một chiêu Diamond Dust. Nam Tương bối rối đứng giữa hai bọn họ.

Tôi không dám tới gần, nói với Đường Uyển Như: “Uyển Như ơi, vào thời khắc quan trọng này cậu phải bảo vệ tớ.”

Đường Uyển Như đưa tay chặn ngực: “Lâm Tiêu! Hắn là con trai mà!”

Tôi không chịu đựng được, hét lên với nó: “Thì cậu với hắn quyết một phen sống mái!”

Đường Uyển Như hét lại vào lỗ tai tôi: “Đằng này quyết hay không, thì cũng vẫn là mái cả!”

Tôi ngược mắt nhìn Tịch Thành đứng ở nơi ngược sáng, đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, tôi nhìn thấy anh ta. Trong ký ức của tôi, anh ta vẫn là học sinh trung học, còn bây giờ người đứng trước mặt tôi đã là một gã đàn ông trẻ tuổi. Chiếc quần jean giặt nhiều đến bạc màu, bên trên là sơ mi màu trắng. Nói thực lòng, nếu như không biết anh ta là loại cặn bã vô liêm sỉ, thì tôi cũng thấy anh ta khá hấp dẫn. Giống như các ngôi sao nhạc Rock, trên người anh ta toát lên khí chất vừa nguy hiểm vừa mê hoặc, cảm giác tựa như một ngọn đao vô sĩ cực kỳ tinh xảo sắc nhọn lại nguy hiểm cực độ. Không nói rõ được rốt cuộc là cái gì, nhưng lại khiến người ta cảm thấy say đắm.

Mắt anh ta không biết là do ánh sáng hay vì cái gì mà cứ neho lại, khóe miệng hơi nhếch lên. Tóc anh ta bị gió thổi rối bù, trông hết sức giống các ca sĩ nhạc Rock Anh quốc trong những tấm ảnh đen trắng.

Anh ta đưa tay vén tóc ra phía sau, mở miệng cười hì hì, nói với Cố Ly: “Sao cô ti tiện thế nhỉ? Tôi với Nam Tương thì liên quan đến cô đến đâu? Cô tưởng tôi đến tìm cô à?”

Nam Tương bước lại tát vào má anh ta: “Anh cứ thử mắng Cố Ly lần nữa xem!”

Tịch Thành có vẻ không quan tâm, xoa má, quay đầu sang hướng khác, không nói gì.

Nam Tương bước đến trước mặt Cố Ly, không biết nói gì. Vừa định mở miệng, Cố Ly đã cất tiếng, giọng nói lạnh như băng: “Nam Tương, rồi có ngày cậu sẽ bị anh ta hại chết đấy, đừng có gọi điện thoại bảo tớ đi nhặt xác.” Nói đoạn quay người bỏ đi, để lại Nam Tương đứng cúi đầu.

Tôi bối rối đứng ở đó, không biết nói gì, cuối cùng bèn quay người bỏ đi với Đường Uyển Như.

Mặt trời chính Ngọ chói gắt khiến mắt tôi nhức nhối, lục tìm mãi trong túi vẫn không thấy cái kính râm.

Nam Tương nhìn Tịch Thành. Một bên khuôn mặt của anh ta lộ ra dưới ánh nắng giữa trưa, bên kia chìm trong bóng tối, đường sống mũi cao cao in bóng dài hẹp trên khuôn mặt. Ở chỗ lông mày của anh ta có một vết sẹo nhỏ, đó là hồi học cấp Ba, có một lần Nam Tương bị ngã từ trên tường xuống, Tịch Thành đỡ lấy nó, bị sợi dây chuyền của nó vạch xước mặt. Lúc ấy mặt Tịch Thành chảy đầy máu, làm Nam Tương sợ quá khóc to. Anh ta lau sạch máu, cười vuốt tóc Nam Tương, “Khóc gì nào, một tí máu không sao đâu.”

Nam Tương nhìn anh ta đứng trầm lặng trước mặt, trong lòng như vừa bị hất bột cà phê.

Nó nghĩ một lúc, rồi bước lại giật giật vạt áo sơ mi của Tịch Thành, anh ta quay đầu lại, cúi xuống nhìn Nam Tương mí mắt đang sưng đỏ lên, sau đó dang tay ôm nó vào lồng ngực.

Nam Tương áp má lên lồng ngực chắc nịch của anh ta, sau lần áo sơ mi là tiếng tim đập rất mạnh. Nó nhắm mắt lại, bình tĩnh nói: “Tịch Thành, sau này anh đừng tìm em nữa. Em mãi mãi không muốn gặp lại anh.”

Một lát sau, Nam Tương cảm thấy hình như trời mưa, vài giọt nước rơi xuống trên lưng nó. Nóng hổi, thấm vào sau lưng.

Nam Tương nhìn bóng dáng Tịch Thành biến mất trong dòng người đi lại ùn ùn ngoài cổng trường.

Bóng dáng trầm mặc của anh ta in một vết tối thẫm giữa ánh sáng chói gắt.

Nó nghĩ, đây là lần cuối cùng, nó nhìn thấy anh ta.

Nó mở cái túi trong tay, lúc này Tịch Thành vừa đưa cho nó, bên trong là một bọc hạt dẻ rang đường. Hồi cấp Hai, Nam Tương rất thích ăn món này. “Hình như hơi nguội rồi. Không muốn ăn thì vứt đi.” Anh ta

bước đi trong cái bóng ngược sáng cực lớn. Bờ vai rộng tựa như có thể chống đỡ cả bầu trời mùa hạ xanh thăm bao la trên đầu.

Nó bước tới trước thùng rác, khê vứt cái túi giấy vào đó.

Nó đã trao cho anh ta tất cả năm tháng thanh xuân của thiếu nữ.

Tựa như nó vừa cắt ra quãng năm tháng đẹp nhất của mình trên tấm thảm cuộc đời, sau đó tự tay may vào cuộc đời của anh ta. Vô số lần đầu tiên của người thiếu nữ. Lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên hôn, lần đầu tiên bị tát, lần đầu tiên có thai, lần đầu tiên bỏ nhà ra đi. Tuổi xuân chưa xốt, năm tháng phản nghịch, lên men thành một bát nước màu xanh lục, rót vào trong tim. Sau bấy nhiêu năm đã qua, vẫn làm nó đau đốn, song cũng ủ ấm nó. Bóng dáng anh ta giống như một tấm ảnh đen trắng lồng trong khung, giống như một cái cây trầm mặc. Nó cần môi tự nói với chính mình, trong cuộc đời dài đặc sau này, đây là lần cuối cùng, nó thấy anh ta.

Nó bước một lúc, dường như quá mệt, bèn ngồi xuống rìa thảm cỏ bên đường, gục mặt lên đầu gối. Một lát sau, nó dứt khoát nằm hẳn xuống, lặng lẽ đổ nghiêng trên thảm cỏ, giống như đang ngủ sâu, ánh mặt trời rọi trên bờ má ẩm ướt, có một hơi nóng ran rát. Ngực phập phồng nhưng không phát ra chút âm thanh nào.

Dưới ánh nắng chói chang, người đi đường qua lại. Đôi mắt dừng dừng của bọn họ chỉ nhìn thấy con đường phía trước. Bọn họ máy móc gọi điện thoại, hoàn toàn không để tâm đến một cô gái đổ soài trên bờ cỏ. Ánh sáng trắng tuôn chảy khắp nơi, con đường thênh thang dần dần nóng lên, giống như một bộ phim câm đen trắng. Sự tĩnh mịch nở phồng ra vô tận. Tiêu biến mọi âm thanh, một bóng hình nhỏ nhoi đang co rút, cuộn mình lại.

- Mình muốn ở cùng anh ấy biết bao.

- Mình muốn ở cùng anh ấy như ngày xưa biết bao.

Cả một buổi chiều, tôi không sao bình tâm lại được. Có thể chuyện của Nam Tương đã ảnh hưởng đến tôi, tôi chìm đắm rất lâu trong một nỗi thất vọng to lớn về tình yêu. Trọn cả một buổi chiều, tôi nằm bò ra trên bàn học, mặt áp vào mặt bàn, bấm điện thoại tin tức nhắn tin. Từng tin nhắn của Giản Khê bay đến điện thoại của tôi, tôi cũng không biết mình đã nhắn những gì, dù gì thì cuối cùng cũng đành phải xóa hộp nhận tin nhắn đã đầy ắp.

Lúc sắp tan học, tôi gửi tin nhắn cho Giản Khê: “Em tan học rồi. Về đến ký túc xá sẽ nhắn tiếp cho anh.”

Tôi ngồi thẳng người lên thu dọn sách vở, điện thoại rung chuông, là tin nhắn của Giản Khê.

“Cuối cùng em cũng tan học rồi, anh đứng ở bên ngoài sắp tê cứng chân đây.”

Tôi quay phắt đầu ra, sau đó nhìn thấy Giản Khê đang đứng ngoài cửa sổ, đội một chiếc mũ vải len mỏng trắng, mỉm cười vẫy tay với tôi.

Khuôn mặt anh được ánh nắng ngoài cửa sổ rọi vàng rực, đẹp y như những quý tộc trẻ tuổi trong tranh sơn dầu. Anh xắn ống tay áo sơ mi lên, để lộ ra cánh tay thon dài, trông rất nhanh nhẹn, dây tai nghe iPod mềm mại thả rơi trước ngực.

Tôi nhìn người đã đứng ngoài cửa sổ đội và nhắn tin cùng tôi cả một buổi chiều, bỗng nhiên không kìm được òa khóc to.

Tôi phải thừa nhận là mình đã làm Giản Khê giật mình. Anh vội vã chạy qua cửa lớp học, mặc kệ giáo viên và đám sinh viên chưa rời khỏi lớp. Anh đi tới trước bàn của tôi, lẹ làng nhún chân nhảy một cái, ngồi lên bàn, giơ tay bẹo má tôi hỏi: “Bạn Lâm Tiêu, bạn làm sao thế?”

Tôi nói: “Tâm trạng bạn Lâm Tiêu liên tục xuống thấp, cần được ủ ấm.”

Giản Khê vỗ ngực, nói: “Giản Khê thần y này đã hành hiệp giang hồ bấy nhiêu năm, bách bệnh đều chữa khỏi...”

Tôi nhìn bộ dạng tức cười của anh, không kìm được, lại bật cười. Anh cũng cười với tôi, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, giống như quảng cáo kem đánh răng trên tivi.

Mấy nữ sinh ngồi trước mắt tôi cùng quay đầu lại, thì thầm bàn tán.

Tôi cũng đã quen rồi. Từ hồi cấp Hai cho đến khi vào đại học, anh đã giống như một cục nam châm thu hút đủ loại bướm ong lao đến. Tôi đã từng phát ghen mà nói rằng cơ thể anh có mùi gì mà đáng để đám con gái vây lấy như thế? Giản Khê cúi đầu nghĩ một lát, nghiêm túc trả lời: “Anh cảm giác đó là mùi hoóc môn nam tính. Anh đọc sách thấy nói, đây là một mùi thơm kiểu như bạc hà, có thể thu hút người khác giới.”

Tôi bắt đầu xếp sắp sách vở, Giản Khê bỗng nhiên lôi túi xách của anh ra, “Cho em xem cái này.” sau đó rút ra một chiếc hộp bát âm.

“Anh trộm ở phòng em à?”

“Em đúng là chẳng nói được câu gì hay cả. Anh thấy nó lúc vừa đi ngang qua cái cửa hiệu nhỏ cạnh cổng trường em. Ở đầu giường của em cũng để một cái giống hệt thế này. Anh liền nghĩ, hay mình cũng mua một cái, để ở đầu giường.” Anh cười vang, bắt đầu vặn dây cót, giấy lát sau, tiếng nhạc piano lung linh đã phát ra.

Tôi ngẩng khuôn mặt nghiêng nghiêng đẹp mà an tĩnh của anh, không thể kiềm chế được nữa. Tôi nằm bò trên đùi anh, bắt đầu khóc rưng rức. Tiếng nhạc du dương khiến tôi thấy mình giống nữ nhân vật chính trong một bộ phim lãng mạn. Anh vỗ đầu tôi, bảo: “Em cũng biết chọn đúng chỗ nhỉ, đợi em khóc xong, người ta chắc chắn tưởng rằng anh dầm cả ra quần đấy.”

Tôi vội ngồi phắt dậy, kết quả là đập đầu vào cằm của Giản Khê, anh nghiêng răng rên lên. Anh xoa cằm nói: “Lâm Tiêu, anh phát hiện ra gần đây em rất có cảm hứng với chỗ này nhỉ.”

Anh cong khoe môi, bộ dạng đắc ý, trông rất giống một gã công tử trêu ghẹo con gái nhà lành trên phim truyền hình lúc 8 giờ tối.

“Hứ!” Tôi đáp lại ra vẻ khinh miệt.

“Không sao đâu, anh cho em xem, không lấy tiền đâu.” Giản Khê dang tay, duỗi thẳng hai chân ra, dáng điệu rất thoải mái. Tôi hơi không kìm chế được mình, khẽ liếc một cái vào chỗ đựng quần jean của anh. Liếc xong, tôi hơi hối hận, vì vừa ngẩng đầu lên đã thấy bộ mặt cười hì hì tỏ ý “Lâm Tiêu à, thì ra em cũng có ngày hôm nay” của Giản Khê. Tôi vận hết sinh lực, trợn trừng mắt nhìn anh, dù cho trợn mắt xong tôi cảm thấy hơi choáng váng.

Tôi và Giản Khê ra khỏi trường, đi về phía trung tâm thương mại mới mở ở bên kia đường đối diện với khu ký túc xá. Giản Khê vẫn nắm tay tôi như hồi mùa đông, đút vào trong túi quần jean của anh. Chỉ là đút vào xong, anh nghiêm túc bảo tôi: “Lâm Tiêu, cảnh cáo em, trên đường phố không được sờ lung tung.” Qua lớp vải túi quần, tôi véo mạnh tay vào đùi anh. Anh đau quá kêu lên một tiếng. Nhưng tiếng “á” của anh quả thực quá yếu ớt, nằm giữa đau đớn và hưởng thụ, rất khó phân biệt, vả lại càng dễ khiến người ta tưởng tượng. Vài nữ sinh xung quanh tôi quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy anh khom lưng, vẻ mặt rất khó diễn tả cau mày rên “á”... Còn tôi đang đút tay trong túi quần jean đằng trước của anh... Tôi lúc ấy chỉ muốn lao thẳng ra giữa đường nằm xuống gờ hai chân trồng cây chuối. Giản Khê ra sức kéo mũ xuống, che đi cái mặt của anh.

Chúng tôi chọn tiệm vịt quay Toàn Tụ Đức mới mở. Trong lúc ăn, tôi kể mọi chuyện của Nam Tương và Tịch Thành cho Giản Khê nghe. Anh vừa nghe tôi kể, vừa không ngừng lấy bánh đa quần da vịt quay nhét vào miệng tôi. Tôi nghĩ chắc là anh sợ tôi đói, hoặc là do anh không chịu đựng được, muốn dùng miếng ăn bịt miệng tôi. Tôi cảm thấy cả hai khả năng này đều có.

Kể đến đoạn xúc động, tôi không nín được, mắt lại bắt đầu đỏ lên. Tôi hỏi Giản Khê: “Nếu ngày nào đó anh bỗng trở nên hung hãn, anh có xuống tay đánh em không?” Giản Khê nghe rồi nhìn tôi khinh khỉnh: “Thôi đi ạ, hôm sinh nhật anh năm ngoái, em và Cố Ly đã dùng nến đốt cháy cả tóc anh, lúc đó anh sầm mặt với em, em liền không thèm nhìn anh cả một tuần. Anh mà dám đánh em, không biết em và Cố Ly sẽ xử lý anh ra sao nữa. Với thủ đoạn của hai người, anh giữ được toàn thân cũng đã coi như một phần tổ tiên nhà anh chọn đúng long mạch rồi. Cái số anh trời định bị em bắt nạt,” ngừng một lát, anh cúi đầu cười, hình như tự lẩm bẩm nói với mình, “nhưng mà cũng hay.”

Tôi nghe thấy xúc động quá, đứng dậy ngả về phía anh, ôm khuôn mặt anh thơm một cái thật yêu lên môi. Hôn xong, tôi lau miệng, nói: “Mùi thịt vịt.”

Giản Khê cũng nhoài người ra hôn tôi, rồi anh nói:

“Mùi gà.”

Tôi giơ chân dưới gầm bàn đá mạnh vào anh, ai dè đá luôn vào chân bàn, đau điếng người.

Ăn xong Giản Khê bảo đi xem phim. Tôi nghĩ sáng mai dù sao cũng không có giờ học, liền đi luôn. Lúc anh xếp hàng mua vé, tôi gửi tin nhắn cho Nam Tương và Cố Ly, kết quả chẳng đứa nào thèm nhắn lại.

Phim Vua Kungfu, Lý Liên Kiệt và Thành Long đấu tay đôi khiến tôi thót tim. Lý Băng Băng trong phim quá đẹp từ nhỏ tôi đã sùng bái ma nữ tóc trắng rồi. Có tới mấy lần tình huống nguy hiểm, tôi không kìm được ôm tay trước ngực, nhưng lại lập tức cảm thấy mình giống Đường Uyển Như quá, vội bỏ tay xuống ngay.

Giữa chừng điện thoại của Giản Khê rung mấy lần, anh rút ra xem màn hình, rồi tắt máy. Sau mấy lần liên tục như thế, anh liền tắt nguồn. Tôi hỏi anh có gì cần kíp không, nếu không thì ra ngoài gọi lại. Anh lắc đầu, nói không có gì, chuyện đội bóng của trường, chán lắm.

Xem xong phim đi ra, tôi đi vệ sinh, Giản Khê ngồi trên ghế băng ở rìa đường đợi tôi.

Lúc tôi đi ra, nhìn thấy anh đang cúi đầu gửi tin nhắn, hình như rất dài. Tôi đứng ở đằng xa nhìn một lúc, đang định gọi anh, thì thấy anh lại tắt nguồn điện thoại, sau đó cho vào túi quần.

Tôi bước về phía anh.

Chúng tôi đi bộ về ký túc xá, đứng ôm nhau một lúc ở dưới mới chia tay.

Anh ôm lấy vai tôi, nói: “Cuối tuần em đến nhà anh ăn cơm đi. Lâu rồi hai đứa cuối tuần không gặp nhau.”

Tôi vừa gật đầu, chợt nhớ ra cuối tuần này công ty có một SHOW rất quan trọng, thế là vội lắc đầu: “Cuối tuần này em không thể xin nghỉ, tuần sau nhé.”

Giản Khê khẽ thở dài một tiếng, đeo túi xách lên vai, nói: “Được rồi, vậy anh về trước nhé.”

Dưới ánh đèn vàng, bóng dáng Giản Khê trông có phần cô đơn. Trên con đường dài chỉ có một mình anh. Bóng anh đổ xuống vừa gầy vừa dài.

Tôi gặng lắm mới kìm được không thốt gọi tên anh.

Anh có quay đầu lại nhìn tôi hai ba lần, tôi mỉm cười vẫy tay với anh, dù sao cũng cách một quãng xa, anh không nhìn thấy tôi đang khóc. Anh cũng vẫy tay với tôi, trong bóng đêm tiếng nói dịu dàng của anh vang đến, “em mau lên lầu đi.”

Tôi về phòng, trong phòng khách tối om, tôi khẽ khàng mở cửa phòng mình. Không có đèn, ánh đèn ngoài cửa sổ hắt vào, có thể lờ mờ nhìn thấy Nam Tương ngồi trên giường. Nó nghe thấy tiếng tôi nên ngồi dậy. “Cậu đã về rồi.” Giọng nó hơi khàn.

Tôi xoay người ra phòng khách rót một cốc nước nóng, trở lại ngồi xuống cạnh nó, đưa nước nóng cho nó.

Nó dựa nhẹ vào vai tôi, mái tóc dài xoa trên đùi. Tôi đưa tay lau lên mặt nó, ấm và ướt.

Sáng thứ Bảy, lúc Giản Khê vẫn đang ngủ mê mết, chợt nghe tiếng cửa phòng mở ra. Phản ứng đầu tiên của anh là “Lâm Tiêu?”, tiếp đó anh cảm thấy mình chẳng ra sao, thật chẳng khác gì học sinh phổ thông đang yêu. Vậy là anh tiếp tục vui mình trong đống chăn, nói: “Mẹ, hôm nay con không có việc gì, con muốn ngủ thêm một lúc, mẹ đừng...”

Còn chưa nói hết, cái chăn đã bị kéo tuột ra.

Giản Khê ngẩng đầu, dụi mắt, trước mặt anh là Cố Nguyên quần áo chỉnh tề. “Giản Khê, dậy mau lên, ra ngoài đi loăng quăng.”

Giản Khê lại nằm xuống, nhắm mắt tiếp tục ngủ, “Chắc cậu chỉ muốn nhìn tớ mặc quần sịp thôi chứ gì, cứ nói thẳng ra, đừng ngại.”

Cố Nguyên không bị Giản Khê chọc tức, mà lấy làm hứng thú nói: “Cậu mà ngủ tiếp thì tớ bảo đảm đến quần sịp cũng không còn đâu.”

Giản Khê vẫn nằm thẳng cẳng không nhúc nhích.

Cố Nguyên bước lại nằm bò ra bên cạnh, thì thầm vào tai anh câu gì đó, Giản Khê tức khắc lật người nhồm dậy, trong ba giây đã mặc xong quần jean. Sau đó, đầu tóc vẫn còn bù xù, anh lừ mắt nhìn Cố Nguyên đang cười lẩn cười bò trên giường với vẻ khinh miệt.

Mười lăm phút sau, Giản Khê vừa ngáp, vừa bị Cố Nguyên lôi vào trong chiếc xe Audi A8L.

Cố Nguyên nói với tài xế: “Plaza 66.”

Giản Khê lầm bầm: “Phá gia chi tử.”

Cố Nguyên liếc mắt lườm anh: “Nếu tớ nói không sai thì cái T-shirt trắng cậu đang mặc trên người là hàng Kenzo nhì?”

Giản Khê nói: “Tớ mua giảm giá 50%.”

Cố Nguyên hừ một tiếng: “Giảm 90% thì cũng vẫn là Kenzo.”

Sáng thứ Bảy, người Thượng Hải đông nườm nượp, Những nơi có thể lánh nạn được chỉ có Plaza 66, Portman hoặc khách sạn Thế Mạo Hoàng Gia, mấy chỗ lấy giá cả để lọc bớt người.

So với các trung tâm thương mại khác, bất kỳ lúc nào Plaza 66 cũng luôn tĩnh lặng đến mức như sắp phá sản đến nơi. Cố Nguyên và Cố Ly đều thích bầu không khí này, đặc biệt là Cố Ly, nó vô cùng ghét chỗ đông người. Dù chỉ là đi ăn lẩu, nó cũng sẽ chọn một nhà hàng có phòng lẩu, mặc kệ mùi vị của những nhà hàng cao cấp này khiến tôi và Nam Tương buồn nôn - Đường Uyển Như thì không bao giờ tính đến mùi vị, đối với nó, mọi thứ chỉ chia thành hai loại “ăn được” và “không ăn được”. Nhưng nó cũng sẽ trách cứ: “Ồi trời, thức ăn trong đĩa này ít quá nhì? Cho một người ăn cũng không đủ!”

16. Chương 07c

Cố Nguyên xem rất ưng một bộ vest treo trong cửa hiệu của Dior Homme. Nhưng điều ngoài ý muốn là, cô nhân viên phục vụ tỏ ra bối rối, nói nhỏ với bọn họ là bộ này đã được người ta đặt mua trước từ lâu rồi.

Sắc mặt Cố Nguyên hơi sa sầm xuống. Anh nói: “Vậy có thể gọi điện nói với bên kia, bảo họ nhượng lại cho tôi không?”

Cô nhân viên có vẻ hơi khó thở, ngược mắt nhìn Giản Khê, hy vọng tìm được sự giúp đỡ. Song Giản Khê chỉ khoanh tay đứng nhìn với bộ dạng “tôi cũng chẳng có cách nào cả”.

Tình thế đang căng thẳng, bên ngoài bỗng vang lên tiếng giày cao gót “cách cách cách”. Một cô gái mặc chiếc váy liền thân màu đen bước lại, nhắc bộ vest mà Cố Nguyên vừa ưng ý xuống, sau đó đi thẳng vào trong bảo một nhân viên nam khác bọc vào.

Cố Nguyên cảm thấy khá thú vị, đi đến trước mặt cô gái, nói: “Người đẹp, mua cho bạn trai à? Có thể nhượng lại cho tôi không? Tôi xin đấy.” Anh bày ra một khuôn mặt đẹp trai kiểu quý tộc rất tiêu chuẩn, ý đồ dùng nhan sắc làm vũ khí.

Cô gái quay đầu lại, trưng ra một khuôn mặt trang điểm kỹ càng mà rất xinh, lông mi quét vừa đậm vừa dày, màu viền mắt đen khiến đôi mắt của cô vô cùng cuốn hút. Cô nhìn Cố Nguyên, cười nói: “Cậu em, đừng có làm ra vẻ như đang quay phim thần tượng Đài Loan nữa, kiểu ấy đi diễn cho các em gái đang đi học, chắc chắn thành công. Chị đây còn đang bận, ngoan nhé.”

Trông bộ dạng của Cố Nguyên như vừa nuốt phải một quả trứng gà.

Cô gái xách chiếc túi đựng lễ phục xoay người đi ra. Phía sau lưng, nhân viên phục vụ cung kính nói: “Cô Kitty, cho gửi lời hỏi thăm tới ngài Cung Minh.”

Sắc mặt của Cố Nguyên và Giản Khê cùng lúc trở nên rất khó coi.

Kitty cẩn thận xếp bộ lễ phục nằm phẳng phiu trong cốp sau rộng rãi của chiếc xe hơi màu đen, mở cửa xe ngồi vào. Cô lật cuốn sổ ghi chép công việc trên tay, đọc lướt qua, sau đó nói với tài xế: “Bây giờ đưa tôi đến số 16 phố Bund lấy giày. Sau đó đưa tôi tới khách sạn Shangri-la, lấy thực đơn cho bữa tiệc tối thì đi tới Tân Thiên Địa, rồi anh lái đưa tôi quay về nơi trưng bày ở trung tâm triển lãm. Bắt buộc trước 12 giờ rưỡi phải đưa tôi về tới nơi.”

Người tài xế ngồi phía trước khinh khỉnh nói: “Tiểu thư ơi, cô tưởng tôi lái máy bay chắc.”

Kitty rút điện thoại ra nhắn tin, không buồn ngẩng đầu lên, dừng dừng nói: “Tùy anh thôi, nếu không làm được, tôi sẽ bị fire, nhưng trước khi bị fire, tôi sẽ tranh thủ để anh cũng bị fire.”

Người lái xe nhún chân ga, chiếc xe vọt đi.

Tiêu chuẩn đánh giá tốt xấu của bất kỳ cái gì, quan trọng nằm ở sự so sánh với cái khác.

So với tình trạng hiện nay, tôi thật sự cảm thấy công việc của Kitty nhẹ nhàng thong thả hơn rất nhiều. Bởi từ sáng tôi đã bắt đầu bận cuống cuống ở gian trưng bày triển lãm, cảm giác như đang giẫm trên hai cái lò xo cao ngất nhảy đi nhảy lại khắp nơi.

Điểm nhấn của ngày mai là buổi trình diễn mẫu thời trang mới của bốn nhà thiết kế hàng đầu nước Mỹ, có một lượng lớn phương tiện truyền thông và các nhà sản xuất tham gia. Tạp chí M.E là nhà tổ chức, hầu như phải điều động tất cả mọi nhân viên đến làm việc. Trong hội trường triển lãm rộng thênh thang, dù là trên sân khấu hình chữ T hay xung quanh ghế ngồi, trên hành lang, đâu đâu cũng đông đúc các người mẫu nam nữ chỉ mặc quần lót, hoặc mặc cả bộ trang phục cao cấp giá cao ngất trời đi đi lại lại.

Còn tôi thì bận rộn thu thập số đo của từng người, đối chiếu với các chi tiết sửa chữa trên trang phục, điều chỉnh kích cỡ, đồng thời thu xếp bữa trưa cho họ. Từ lúc 8 giờ sáng bước vào cổng hội trường cho tới tận bây giờ, tôi còn chưa tìm được cơ hội đi toilet. Cả buổi sáng, tôi làm đổ ghế ba lần, ngã từ trên bục sân khấu xuống một lần, giẫm vào gấu váy dài quét đất của cô người mẫu hai lần (nói thực, cái váy đó có lẽ phải cần tới bốn em bé trong đám cưới mới nâng xòe hết ra được), đâm đinh ghim vào mông một người mẫu nam (bị anh này hét lên một câu “shit”), làm đổ nước lên bộ vest một lần... Bởi vậy, khi thấy Kitty trang điểm mất khối cầu kỳ tựa như một người mẫu bước vào, tôi thực sự như nhìn thấy cứu tinh, nắm lấy tay cô, sắp bật khóc.

Cả buổi chiều sau đó, tôi và Kitty bận rộn đủ thứ việc trong hội trường. Có một lần đang ở trong toilet, tôi nghe tiếng Kitty ngồi ở buồng bên cạnh gọi điện thoại: “Tôi không quan tâm anh dùng cách gì, sống chết thế nào anh cũng phải đưa được bức tượng đó vào trong. Cửa không đủ rộng? Có phải phá cửa anh cũng phải đưa vào đây! Bảo vệ không cho phá cửa? Thì anh cứ cho anh ta một trận, khách khí cái gì!”

Tôi nghe mà không “đi” nổi nữa.

Đám người mẫu cũng rất thân thiết với Kitty, một đứa tiếng Anh không tốt như tôi hầu như không giao tiếp gì với các yêu tinh tóc vàng mắt xanh kia (vừa gầy vừa cao vừa xinh, mặt lại bé tí, không phải yêu nghiệt thì là cái gì? Sao không đi chết quách đi!) Vì vậy, lúc nhìn thấy Kitty nói tiếng Anh lưu loát cùng bọn họ, đặc biệt là sau khi cô dùng tiếng Pháp nói vài câu đơn giản với một mẫu nam người Pháp, tôi có cảm giác muốn quỳ xuống bái phục.

Cuối cùng cũng đến hơn 5 giờ chiều, nhiệm vụ của chúng tôi đã gần như hoàn thành. Những phần còn lại thì giao cho đạo diễn. Đạo diễn là một cô người Đài Loan, thân hình cao cao gầy gầy, lại cắt tóc đầu đinh, ngày trước có lẽ cũng là người mẫu. Tôi và Kitty ngồi xuống một bên nghỉ ngơi, bên tai chan chất tiếng la mắng của cô kia với đám người mẫu trên sân diễn chữ T: “Cái tôi cần là biểu hiện ‘nghiêm trang, cao quý’, chứ không phải vẻ mặt ‘hôm qua mẹ tôi vừa kiểm tra phát hiện mắc bệnh ung thư’! Cô kia nữa! Nói cô đấy, cái cô mặc coóc xê! Mặt cô trang điểm kiểu gì đấy? Chẳng khác gì một bãi phân, đi rửa sạch ngay rồi qua đây!”

Cả một quang cảnh bận rộn mà lại vui vẻ rộn ràng. (...)

Tôi ngắm Kitty ngồi bên cạnh, váy liền thân màu đen, gương mặt trang điểm tinh tế, so với tôi mặt mũi bụi bặm, mặc quần jean và áo phông chui đầu màu trắng, hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau. Nói thực lòng, tôi âm thầm ngưỡng mộ cô ấy. Tuy tôi cũng hy vọng khi xuất hiện trước mặt người khác, mình có thể luôn luôn toát lên phong thái tinh tế, chuyên nghiệp, song mỗi khi nghĩ đến việc phải dậy sớm trước một tiếng đồng hồ để chọn trang phục, rồi trang điểm, thì mọi sức lực trong tôi như tan biến hết cả. “Được rồi, được rồi, quần jean và áo sơ mi cũng chẳng sao.” Tôi thường tự an ủi mình như thế.

Còn nhớ tôi từng hỏi Kitty, vì sao cô và Cung Minh lúc nào cũng chọn đồ màu đen, nhìn vừa nghiêm túc vừa lạnh lẽo? Kitty đã trả lời rằng: “Trong các trường hợp đàm phán thương mại, phong cách cần thiết chính là sự nghiêm túc, lý trí và một chút lạnh lùng, Đặc điểm của đồ màu đen chính là có thể tạo ra hoặc làm mạnh thêm phong cách ấy. Khi cô lạnh lùng và lý tính, lại hơi tỏ ra một chút thiện chí hoặc nhượng bộ, đối phương sẽ cảm thấy như vậy là cô đã thỏa hiệp rất nhiều rồi. Ngược lại, nếu mặc màu hồng như cô thiếu nữ lãng mạn, hoặc giả sắc sỡ xanh đỏ như sắp đi dự tiệc giao thừa, đối phương sẽ tuyệt đối không muốn lãng phí thời gian với cô đâu. Trước đây có một trưởng phòng kế hoạch của một nhà máy hẹn với Cung Minh bàn việc, người kia ăn mặc như một cô gái mới tốt nghiệp đại học, khắp người là ruy băng lụa với đôi giày thể thao cũ, Cung Minh ngồi xuống, uống một hớp cà phê, không nói năng gì đã đứng lên bỏ đi.”

Nói xong những điều đó, Kitty quay đầu lại bảo tôi: “Tôi không có ý coi thường cô mặc gì, nhưng vẫn khuyên cô nếu như đi làm, nên cố gắng ăn mặc cẩn thận một chút. Đừng sợ màu đen làm mình già đi, cô nhìn mặt Cung Minh xem, dù cho có ném anh ấy vào trong lọ mực, khuôn mặt trắng xanh của anh ấy vẫn non tơ như người mới đôi mươi.”

Tôi cảm thấy Kitty nói đúng quá, bởi vì khi nhìn cô mặc tuyền màu đen, tôi cảm thấy cô thực sự là một người tốt, bởi vì cô đã không khinh thường tôi.

Tôi đang thả mình nhớ lại những chuyện đó, thì bị Kitty làm đứt dòng suy nghĩ. Cô nói vào điện thoại bằng một giọng có thể khiến kẻ nghe bực đến muốn ném giày vào mặt: “Tôi đã xem thiết kế của anh, không có tính sáng tạo, cũng không có chi tiết, càng không nói tới chỗ thể hiện thương hiệu nhà sản xuất yêu cầu, không có một tí gì giá trị thương mại cả. Có vứt ra đường cũng không có người thèm để mắt tới, chứ đừng nói đến nhặt mang về nhà. Tôi thực sự quá thất vọng, cũng rất ngờ vực những tác phẩm trước đây của anh rồi cuộc được tạo ra thế nào. Anh làm lại ngay đi.”

Nói dứt lời, Kitty ngắt máy. Tôi cảm giác một cơn lạnh buốt bò dọc theo sống lưng, dường như nhận định “cô là một người tốt” có phần hơi quá sớm.

Kitty uống một ngụm nước, lại cầm điện thoại lên: “Tôi nói là làm lại từ đầu. Không phải sửa chữa, là làm lại. Tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ một yếu tố nào trên bản thiết kế hiện tại của anh nữa. Làm lại. Bye.”

Tôi nhìn khuôn mặt bình thản của cô, dạ dày bất giác muốn cuộn lên.

Kitty cầm bút vạch những vòng tròn trên tờ chương trình biểu diễn, phía xa có người gọi tên cô.

Tôi và Kitty cùng lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cô gái tươi tắn rạng rỡ đang bước về phía chúng tôi, nếu như không phải vì cô nàng cao chưa đến một mét sáu, trông cách ăn mặc ấy tôi đã tưởng cô là một người mẫu.

Kitty và cô kia trò chuyện một hồi rồi cô kia bỏ đi.

Tôi hỏi Kitty: “Bạn chị à?”

Kitty nói: “Trợ lý của Cung Minh.” Tôi vừa định kêu “a” một tiếng, Kitty liền bổ sung: “Cũ.”

“Tôi và cô ta cùng vào làm trợ lý cho Cung Minh, chưa đầy hai tháng sau, cô ta bị fire. Bởi vì cô ta dám cắn hạt dưa trong phòng Cung Minh. Tôi đã mất cả một buổi tối quỳ trên tấm thảm lông của Cung Minh để nhặt hết chỗ vỏ hạt dưa đó. Nhưng đến ngày hôm sau, khi Cung Minh giẫm chân trần đi lại trên tấm thảm ấy, vẫn còn một mảnh vỏ hạt dưa cứng đâm sâu vào gan bàn chân anh ta.”

“Sau đó cô ấy làm việc tại trung tâm triển lãm này?” Tôi hỏi Kitty.

“Đúng thế.” Kitty ngược mắt nhìn tôi rồi nói tiếp. “Chắc cô cảm thấy làm việc ở chỗ này cũng không tồi phải không?”

Tôi nhận ra bất cứ một suy nghĩ nhỏ nào của tôi cũng đều không qua được mắt cô, đành chỉ biết gật gật đầu.

Kitty cười nhạt một tiếng, nói: “Ồ bên ngoài, cô chỉ cần bảo với người khác là mình làm việc ở tạp chí M.E, thì dù cô có cọ toilet, người ta cũng sẽ lập tức kính trọng cô. Nhưng nếu cô nói cô làm việc ở trung tâm triển lãm, thì dù cô là chủ nhiệm trung tâm, người ta cũng cảm thấy cô như đang cọ toilet vậy.”

Tôi hơi thán phục khả năng so sánh của Kitty. Đáng lẽ cô nên đi viết sách, như thế thì hạng như Anni Bảo Bối chỉ còn nước về nhà vừa khóc vừa bế con thôi.

Mãi đến 12 giờ đêm, tôi mới lê tấm thân tê mỏi về nhà.

Tôi đặt chuông báo thức lúc năm rưỡi sáng, xong rồi rên lên một tiếng bi thương. Tiêu chuẩn tốt xấu của bất kỳ sự việc gì cũng đều phải đặt trên sự so sánh với sự việc khác.

Sau khi cảm thấy thứ Bảy này đã bận bịu tới mức cực hạn của nhân loại, tôi mới phát hiện ra, nếu đem ra so sánh với buổi lễ chính thức vào Chủ nhật, thứ Bảy vẫn chỉ là một kỳ nghỉ ngơi nằm trên bãi cát độc, tiểu thuyết, uống trà lạnh mà thôi.

Cả một buổi sáng tai tôi cứ ong ong. Mà mới sáng sớm Cung Minh đã đến rồi.

Anh ta mặc bộ vest màu đen hôm qua Kitty lấy về, trên cổ thắt một chiếc khăn tơ tằm vuông đen. Anh ta vừa bước ra từ phòng trang điểm, cả khuôn mặt nổi bật như bị đặt trong bóng tối. Nói thực, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta trang điểm, hơi giống như khi tôi trông thấy những tượng người tinh xảo trong bảo tàng tượng sáp Madame Tussauds.

Cung Minh đi ngang qua, thấy tôi tròn mắt há miệng ngạc nhiên, buông một câu: “Cô rảnh lắm hả?”

Tôi vội vàng tránh ra thật xa.

Sau cánh gà, người mẫu đi đi lại lại rất đông, vất vả lắm tôi mới tìm thấy Kitty, cô đang sửa bài phát biểu của Cung Minh. Sau khi đối chiếu kỹ càng hai lần, cô dùng một loại giấy đặc biệt in ra, sau đó gấp lại cho vào túi.

Tôi hỏi cô có việc gì cần giúp không, cô nhìn tôi, nói: “Cô đi với tôi, có nhiều việc lắm.”

Trong cả quá trình ấy, tôi đều ở trong trạng thái thiếu dưỡng khí.

Xung quanh là những người mang đủ loại máy bộ đàm đi qua đi lại, nói chuyện bằng đủ thứ ngôn ngữ: tiếng Anh, tiếng Trung, tiếng Pháp, tiếng Thượng Hải, tiếng Đài Loan. Tôi nghe mà ù cả tai.

Song, lúc gần 3 giờ chiều, tôi mới thực sự cảm thấy thế nào là điên cuồng. 3 giờ rưỡi buổi lễ sẽ chính thức khai mạc, mà bây giờ vẫn còn một phòng người mẫu chưa có trang phục. Sở trang phục gửi đi sửa ngay đêm qua đang bị kẹt trên đường tới vì tắc đường.

Tôi đứng ngồi không yên trong phòng, xung quanh là hơn chục người mẫu trang điểm lộn lắt, mái tóc xù lên như vừa bị bom hạt nhân nổ trên đầu, chỉ mặc quần áo lót, để mình trần, ánh mắt cùng chăm chăm đổ dồn vào tôi. Tôi thực sự không chịu đựng nổi áp lực này. Một người mẫu nam trẻ người Anh rất hoạt bát, nói với tôi: “Hey, relax. What’s your problem?”

Tôi nhìn vào mắt anh ta, nghiêm túc nói: “I am looking for a gun to shoot myself.”

Còn cách mười lăm phút nữa là khai mạc, tôi run rẩy báo với Kitty vấn đề còn một phòng người mẫu chưa có quần áo. Kitty nhìn tôi, nói: “Lâm Tiêu, nếu giết người không phạm pháp, bây giờ chắc chắn tôi sẽ cho cô một phát súng.”

“Cho dù là phạm pháp, cũng xin cô cho tôi một phát đạn ngay bây giờ.” Tôi sắp bật khóc.

Kitty tóm lấy cái điện thoại di động, bảo tôi: “Cô ra đằng sau sân khấu lấy bài diễn văn trong túi tôi ra, tôi để trong ngăn kéo bên trong, sau đó đưa cho Cung Minh trước khi anh ấy lên sân khấu là được rồi, tôi đi lấy quần áo.”

Tôi hỏi: “Có thể lấy về không? Vừa nãy lái xe nói đường tắc dài lắm.”

Kitty giống như một nữ đặc vụ, chân giày cao gót lao như bay ra ngoài, “Cứ để tôi, không vấn đề.”

Thời gian từng giây trôi qua, tôi quan sát Cung Minh trao đổi chuyện trò với các vị quan khách cấp cao, miệng luôn mỉm cười, chốc chốc lại phô bày những tư thế hoàn mỹ nhất ra, đám phóng viên thi nhau chụp ảnh. Tôi không dám tới bảo anh ta là bây giờ vẫn còn một xe quần áo đang kẹt trên đường.

Đám đông bắt đầu lục tục vào chỗ ngồi. Trong tiếng nhạc trang trọng nổi lên, Cung Minh thông thả đứng dậy, tôi đưa bài diễn văn cho anh ta, sau đó trốn ở cửa ra vào, không ngừng nhìn ra ngoài mong mỗi bóng dáng Kitty. Tôi đã gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, cô không nghe máy. Tôi thậm chí còn chuẩn bị lát nữa đây sẽ đi tự tử nữa.

Khi tất cả mọi người bắt đầu vỗ tay, tôi liền thấy Kitty đầu tóc xòa xượi lao vào. Cô nhể nhại mồ hôi, mái tóc đen dính bết trên mặt, lớp phấn đánh mắt loang xuống một mảng lớn. Tôi chưa từng thấy Kitty thảm hại như vậy bao giờ cả.

“Mẹ thằng lái xe, đồ tiện nhân, sống chết không chịu giúp. Bắt một phụ nữ yếu ớt tự vác hai bọc quần áo lớn thế đến đây!”

Tôi nhìn cô, không biết nên nói gì để thể hiện nỗi xúc động trào dâng trong lòng, nhìn bộ dạng Kitty lúc này, quả thực không thể tìm ra mối liên quan nào với “người phụ nữ yếu ớt”, cô trông giống một nhân viên cứu hỏa hơn.

“Khóc cái gì! Cô đã đưa bài diễn văn cho Cung Minh chưa? Có vấn đề gì không?”

Tôi lau nước mắt, vội vàng lắc đầu.

Tôi nhìn thấy Kitty thở phào một tiếng.

Tôi và cô lặng lẽ bước vào khu vực trợ lý. Nhìn Cung Minh dưới ánh đèn chiếu sáng rực trên sân khấu. Kitty nói nhỏ vào tai tôi: “Cung Minh trang điểm xong đẹp trai quá.” Tôi gật mạnh đầu.

Song, chúng tôi cùng lúc phát hiện ra, sau khi Cung Minh mở bài diễn văn ra, thì lại không bắt đầu đọc ngay, mà quay đầu ra, bất động nhìn tôi và Kitty. Tim tôi bỗng trở lên một dự cảm không hay rất đối mạnh mẽ.

Kitty bỗng tóm mạnh tay tôi, tôi thậm chí còn nhận thấy cô đang run lên. “Đã xảy ra chuyện gì?” Cô căng thẳng hỏi tôi.

Nhưng tôi hoàn toàn không biết gì cả.

Tôi ngẩng đầu nhìn Cung Minh, chưa bao giờ tôi nhìn thấy anh ta lạnh lẽo như vậy, như một khối băng sắc nhọn vừa lấy trong tủ lạnh ra, xì xì tỏa khói lạnh.

Anh ta bất động nhìn hai chúng tôi, dưới ánh đèn chiếu, hàng lông mày hất xuống cái bóng đen dài hẹp, hoàn toàn che khuất cặp mắt trong bóng tối. Mấy giây trôi qua, không khí như bị hút mất vào trong một cái động. Tôi thậm chí còn không nghe thấy cả tiếng nhịp tim của chính mình.

Ánh sáng nhấp nháy trên sân khấu.

Vì quá đối sợ hãi, tôi chẳng nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa, xung quanh im lặng như chết. Cả hội trường tựa như một cảnh phim quay chậm không có tiếng.

Tôi và Kitty đều không biết, lúc Cung Minh mở bài phát biểu trên tay anh ra, một trang giấy trắng tinh.

Ngoại trừ một dòng chữ to in đậm bên trên:

- Kitty is a bitch!

17. Chương 08a

CHƯƠNG 8

Bí mật bản thảo làm nên những người bạn

Trong không khí căng thẳng khiến người ta nín thở ấy, cùng với việc Cung Minh quay đầu đi không nhìn tôi và Kitty nữa, hai chúng tôi không hẹn mà cùng len lén thở phào nhẹ nhõm.

Giọng nói trầm lắng mà ưu nhã của Cung Minh thông qua micro và hệ thống âm thanh đẳng cấp cao vang lên trong hội trường được sắp đặt mang đầy cảm giác về thiết kế công nghiệp. Nói thực lòng, tôi vẫn cứ khó chấp nhận kiểu thiết kế hậu công nghiệp này, dần ồng để lộ trên đỉnh đầu, mặt sàn xi măng màu đen, các trang trí sọc thẳng nhọn hoắt, cảm giác chỗ này giống như một lò mổ hắc ám.

Cung Minh ung dung dùng các từ ngữ trang nhã mà xác đáng, đôi lúc kèm thêm nụ cười đẹp đến mức gần như siêu thực (Nói thật lòng, hàm răng của anh ta trắng như làm bằng sứ, tôi có cảm giác cả bộ răng của anh ta đã được trồng lại bằng răng sứ, nhưng tôi không có đủ can đảm hỏi Kitty, càng không dám hỏi Cung Minh - việc này chẳng khác gì tự sát), anh ta tựa hồ nhân vật nam chính mang phong cách cổ điển châu u lãng mạn trong tiểu thuyết của Charlotte Bronte, lúc nào cũng như đang dắt con bạch mã với khí phách phi phàm. Thêm nữa, sau khi đọc xong bài phát biểu bằng tiếng Trung, anh ta còn nói thêm vài câu cảm ơn ngắn gọn bằng tiếng Anh. Tôi quay đầu lại nhìn Kitty, thực tâm bái phục bài phát biểu cô viết, cực kỳ trang nhã - tuy phần tiếng Anh tôi không hiểu cho lắm...

Nhưng tôi không hề thấy vẻ vui sướng đắc ý hoặc đáng vẻ vừa trút được gánh nặng trên gương mặt Kitty như đã dự đoán.

Mặt cô trắng bệch, cặp môi mím chặt cơ hồ chuyển thành màu tím, giống như sắp ngất xỉu đến nơi. Tôi bất giác nắm lấy cánh tay cô hỏi: “Chị làm sao thế? Đừng có dọa em.”

Không biết Kitty đang giận dữ hay sợ hãi, cô nghiêng rằng hỏi tôi: “Bài này do cô đưa cho Cung Minh hả?”

Tôi gật gật đầu: “Sao thế?”

Kitty nói: “Cái anh ta vừa đọc, không có một câu nào của tôi viết.”

Tôi bỗng không thể thở nổi, cảm giác người phải ngất đi nên là mình mới đúng.

Trong tiếng vỗ tay vang dội, tôi và Kitty mặt xám như xác chết đứng ở góc phòng, mắt trân trối nhìn Cung Minh mang bộ mặt lạnh như núi băng bước lại gần, cảm giác ấy còn đáng sợ hơn nhiều so với hồi còn học trung học xem tivi thấy Sadako[7] xuất hiện.

Cung Minh bước đến trước mặt chúng tôi, phe phẩy bài phát biểu trong tay, nói với tôi: “Thanks for your help.” Sau đó quay người vứt tờ giấy đánh xoẹt một tiếng vào lòng Kitty: “Tôi cần bài phát biểu, chứ không phải giới thiệu bản thân cô.”

Nói dứt, Cung Minh xoay người bỏ đi.

Tôi quay mặt, lúc thấy tờ giấy mở rộng trên tay Kitty, tôi tưởng chừng như cổ họng mình bị người ta bóp nghẹt. Dòng chữ to đậm màu đen “Kitty is a bitch” cơ hồ như một lưỡi dao găm bất ngờ đâm thẳng vào huyết thái dương.

“Đây là thứ cô đưa cho Cung Minh?” Kitty quay đầu lại nhìn tôi, nước trong mắt cô sắp tuôn ra, nhưng trên khuôn mặt vẫn không thể hiện chút cảm xúc. Tôi đứng im tại chỗ, không biết nên nói gì.

Kitty không nhìn tôi, cũng không nói thêm câu nào nữa. Cô im lìm lướt qua tôi bỏ đi. Lúc bước ra cửa ngoài đến trước mặt Cung Minh, cô đưa tờ giấy đó cho anh ta, rồi nói gì đó.

Tôi cách xa quá, không nghe tiếng, song cũng không đọc được thông tin gì từ ánh mắt của Cung Minh lúc anh ta quay đầu ra nhìn tôi. Ánh mắt anh ta lý trí, lạnh lùng, như của đấng bề trên nhìn xuống, khiến người ta có cảm giác vĩnh viễn không dám gần gũi. Cặp mắt anh ta như bị ngăn cách bởi một lớp sương mù dày đặc mà buốt giá của mùa đông, ẩn náu xa xăm ở một khoảng trắng mênh mông. Kitty đứng bên

cạnh anh ta, cô cũng quay đầu lại nhìn tôi. Bọn họ đều mặc đồ đen, chiếc Cadillac màu đen đỗ bên cạnh làm nền khiến họ nổi bật như một đôi người mẫu trên tạp chí thời trang.

Tôi đứng cách bọn họ rất xa, dưới chân là đôi giày cao gót Cung Minh tặng.

Đây là đôi giày cao gót đầu tiên trong đời tôi.

Anh ta nhìn tôi một lát, sau đó xoay người mở cửa xe. Kitty cũng ngồi vào trong, chiếc xe lăn bánh.

Tôi hoang mang đứng trong hội trường, không biết nên làm gì.

Điện thoại trong túi rung lên, là tin nhắn của Kitty.

“Lát nữa cô thu dọn các thứ rồi có thể về.”

Tôi vội vàng gửi tin trả lời, nói: “Vâng ạ.”

Lúc gấp điện thoại vào, nước mắt tôi rơi độp xuống.

Khi quay người bước vào hậu trường, tôi thấy một cô gái trông rất quen. Nghĩ một lúc mới nhớ ra, đây là trợ lý cũ của Cung Minh mà hôm qua Kitty có nhắc đến. Cô ta mỉm cười chào tôi: “Cô là trợ lý mới của Cung Minh hả, lúc này vừa thấy cô và Kitty ngồi cùng nhau. Tôi là Doris.”

Tôi gượng cười hơi ngại ngùng. Bởi vì ai cũng có thể nhận ra khuôn mặt vừa khóc xong của tôi.

Doris nhìn tôi, thở dài một tiếng. Cô ta hỏi: “Có phải làm hỏng việc không?”

Tôi gật gật đầu, kể cho cô ta chuyện nhằm bài phát biểu, nhưng không nhắc đến câu nói bắn thủ trên tờ giấy kia, chỉ nói sơ qua là nhằm lẫn bài phát biểu. Kỳ thực tôi cũng không hiểu nổi, cái túi Kitty đặt ở khu vực nội bộ của nhân viên tạp chí M.E chúng tôi, lại do tôi đích thân cầm ra, chưa hề mở ra lần nào, làm sao sai được.

Doris nhìn tôi, như muốn nói gì rồi lại thôi. Tôi tuy rất tò mò về thái độ ấy, nhưng cũng không gắng hỏi gì. Một lúc sau, cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt cảm thông, thấp giọng nói: “Cô làm sao đầu lại Kitty. Hồi xưa, tôi cũng bị cô ta đuổi đi khỏi M.E như thế đấy. Cô ta rắc vô dựa lên khắp tấm thảm của Cung Minh, sau đó giả vờ nhặt nhanh cả một đêm.”

Trong giây lát, tôi nắm chặt lấy gấu váy.

Cô ta nhìn tôi, khẽ thở dài một tiếng, sau đó vỗ vỗ vào vai tôi rồi bỏ đi. Trước lúc đi cô ta còn với lại một câu: “Cái chỗ này không hợp với cô đâu. Những người tỏa sáng trong cái vòng tròn ấy đều giẫm trên xác chết và mũi dao để tiến lên, bọn họ không có cảm giác đau, không biết dằn vặt, thậm chí không có cả linh hồn, cứ điên cuồng chạy mãi. Cô không chịu nổi đâu.”

Buổi trình diễn thời trang rất thành công. Trong tiếng huyền ảo chúc tụng bàn tán bằng đủ thứ ngôn ngữ, đám đông lục tục ra về. Tôi ngồi khoanh chân trên sân khấu hình chữ T trống trải, giày cao gót tháo ra đặt sang một bên. Trên đỉnh đầu là cái đèn lớn màu vàng, dưới mặt sân phủ đầy vụn giấy nhiều màu sắc, còn cả các loại dây điện bị gỡ ra thả trên nền nhà.

Xung quanh không có một ai, tĩnh lặng đến mức đáng sợ.

Tôi hồi tưởng lại trong đầu khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Kitty, làn da được lớp phấn nền thoa lên trông hoàn mỹ không tì vết và cặp mắt phủ lớp phấn màu khói mờ, cô luôn luôn ăn mặc hợp lý và giao tiếp nhã nhặn. Tôi khó có thể hình dung dáng vẻ cô rải vỏ hạt dưa trên tấm thảm của Cung Minh, hoặc nhét một tờ giấy ghi chính mình là con điểm vào túi.

Tôi bỗng nhận ra mình chỉ như một đứa trẻ đang học trường mẫu giáo, đứng giữa một đám thầy phù thủy đều đeo mặt nạ.

Tôi rút điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Giản Khê: “Em buồn lắm. Em muốn thôi việc.” Một lúc sau, tôi lại gửi nhắn này cho Cố Ly.

Lại một lúc nữa, chiếc điện thoại rung lên trong căn phòng trống rỗng (trong giờ làm việc, tất cả nhân viên chúng tôi đều bị buộc phải để điện thoại trong chế độ Silent).

Mở điện thoại ra, Cố Ly gọi tới. Tôi nghe máy, mới nói “a lô” nước mắt đã không kìm nổi rơi xuống.

Tôi gửi tin nhắn cho Kitty, nói: “Em muốn thôi việc.” Ba giây sau, Kitty gửi tin trả lời, chỉ có hai chữ cái tiếng Anh cộc lốc: OK.

Tôi ngây người nhìn màn hình một lúc. Giản Khê chưa trả lời tin nhắn, tôi đứng dậy chuẩn bị ra về. Vừa ra đến cửa thì gặp Doris, cô ta vỗ vỗ vai tôi, nói tạm biệt.

Tôi bước ra khỏi sảnh triển lãm tối om, ngoài cửa sổ là không khí phồn hoa ngập trời của đường Nam Kinh. Vô số xe hơi cao cấp chạy qua trước mặt. Những khung cửa kính hắt ra ánh sáng hào quang vật chất, cơ hồ muốn chọc mù mắt người ta. Đây là nơi đẳng cấp nhất Thượng Hải, cũng là nơi lạnh lẽo nhất Thượng Hải. Trong nội tâm những người ở đây đều ôm ấp bao nỗi sợ hãi và thù hận mãnh liệt, những mối thâm thù trở cứa ấy tựa như những trái lựu đạn mà Thượng đế ném xuống khu phồn hoa bậc nhất này, không có ai có thể may mắn thoát được, tất cả đều thật nát xương tan, hồn phiêu phách tán trong tiếng nổ ầm ầm liên tục.

Doris đi về phòng làm việc của mình, kéo ngăn bàn, lấy ra một tờ giấy màu xám loại đặc biệt, mở ra, nhìn một lúc những lời cảm ơn trang nhã và tinh tế in trên đó, cười khẩy, rồi tiện tay quăng vào máy hủy giấy, ấn nút khởi động.

Xoẹt xoẹt xoẹt. Vô số vụn giấy rơi xuống chiếc thùng bên dưới.

Lúc tôi về đến công ty, đã sắp 8 giờ tối. Tôi nặng nề lê bước khỏi thang máy, trong lòng chợt dâng lên cảm giác “rốt cuộc đã được giải thoát rồi”. Có lẽ ngay từ khi bắt đầu tôi đã không thích hợp để bước vào cái thế giới hào quang chói lọi mà lại gai góc vô song ấy. Từ đầu đến cuối, tôi luôn là kẻ bàng quan, xem bọn họ biểu diễn điên cuồng trong một tòa cung điện thủy tinh.

Lúc tôi bước vào cửa tạp chí M.E, thì vừa hay gặp Kitty đang đi từ phòng trà nước ra. Trên tay cô là một ly cà phê đang bốc khói. Cô uống một hớp, và trong lúc tôi chưa kịp mở miệng nói gì, đã bảo tôi: “Trước khi cô xin từ chức, tôi buộc phải yêu cầu cô làm rõ ràng những chuyện này.”

Dưới sự chỉ đạo của Kitty, tôi đón lấy số điện thoại của Doris, gọi cho cô ta, sau khi kết nối, tôi ấn nút loa ngoài, rồi nói từng câu từng chữ theo đúng những gì Kitty dạy. Sau một hồi diễn kịch khóc than chuyện thôi việc, tôi hồ hững bảo Doris: “Chị nói Kitty sao lại ra tay ác đến thế, dám tự mắng chửi mình như vậy nhỉ?” Quả nhiên, câu trả lời của Doris giống hệt Kitty dự đoán: “Bởi vì bản thân cô ta chính là một con điểm mà, cô ta khẳng định mình chính là bitch!” Tôi lập tức nói cắt ngang: “Ồ? Tôi còn chưa bảo chị trên tờ giấy viết cái gì mà, sao chị lại biết?”

Quả nhiên, phía đầu dây bên kia, đối phương bỗng như bị trúng một phát đạn, không cất tiếng gì. Vài giây sau, cô ta gác luôn máy.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Kitty bình tĩnh uống cà phê, tựa như đã sớm biết trước tất cả rồi.

Tôi hơi hổ thẹn, chỉ muốn tự ném mình vào máy hủy giấy rồi bấm nút.

Tôi vừa định mở miệng, Kitty đã phẩy phẩy tay, ngăn lại những lời “sám hối cũ rích” của tôi. Cô nói: “Được rồi, về đi. Tôi không nói với Cung Minh rằng cô muốn thôi việc đâu, nên đừng có lo. Tôi còn bận đây này, nếu không giải thích rõ ràng sự kiện ‘Tự giới thiệu’ này, không khéo có khi người thôi việc là tôi đấy.”

Cô xoay người đi, không để ý đến tôi nữa, bắt đầu cắm cúi trước máy tính.

Tôi ngó về phía phòng làm việc của Cung Minh, anh ta đang bước chân trần đi đi lại lại trong phòng. Không biết đang nghĩ gì.

Tôi nói nhỏ một câu “bye bye”, sau rồi lặng lẽ rời khỏi M.E.

Tôi tin từ tận đáy lòng rằng Kitty sẽ không hại tôi. Điều này không hề liên quan đến lương thiện hay thủ đoạn, chỉ thuần túy là vấn đề chỉ số thông minh. Tôi cảm thấy đối với người có chỉ số thông minh như tôi, Kitty căn bản không cần phải tự ra tay động thủ làm gì, nếu như có một ngày nào đó tôi uy hiếp đến sự tồn tại của cô, cô muốn làm gì tôi chắc chắn chỉ cần đến mấy phút thôi - và lại tôi cảm thấy, với sự tu hành và đạo hạnh của cô, tôi vĩnh viễn không bao giờ có thể đe dọa đến cô. Chúng tôi luôn ở hai đẳng cấp khác nhau. Đẳng cấp của tôi chỉ có thể đe dọa được đến Đường Uyển Như là cùng.

Khi MSN trên máy tính của Cố Ly bất ngờ nhảy ra một cửa sổ, đồng thời nháy rung liên tục ba lần, nó đang nửa ngồi nửa nằm trên giường, vừa thưởng thức loại mặt nạ trắng da mới mua đang đắp trên mặt (giá của mỗi tấm mặt nạ gần bằng một bữa ăn đã đời của tôi và Nam Tương - điều an ủi là số tiền ấy chỉ đủ một bữa no nê ở căng tin nhà trường), vừa lật soàn soạt tờ VOGUE số tháng Sáu với tốc độ trung bình hai giây một trang.

Cố Ly liếc nhìn màn hình, bước lại, đọc lướt qua, rồi ấn vào nút chấp nhận lời mời xem webcam đối phương vừa gửi đến. Mấy giây sau, một tiếng hét kinh thiên động địa phát ra từ loa máy tính: “Hey! Lily! I am ing back from New York! See you soon honey!” Cố Ly nhìn chàng trai tóc vàng, mắt sâu trên màn hình, cúi xuống bất động, không thẳng lưng lên nữa. Một lát sau, cái mặt nạ của nó rời khỏi mặt rơi bộp xuống bàn phím.

Cố Ly giơ chân đạp cánh cửa phòng mẹ nó mở bật ra, mẹ nó đang xem phim tình cảm Hàn Quốc, giật thót mình trên sofa, phản ứng mau lẹ như quân du kích leo đường ray xe lửa, miệng hét lên: “Ai cha, con nhóc chết giẫm này?”

Cố Ly mặt lạnh như băng nhìn mẹ, nhìn đủ ba phút đồng hồ, nếu nói ánh mắt có thể giết người chắc hẳn mẹ nó sớm đã luân hồi không biết bao phen qua đủ mấy cõi thiên địa nhân quỷ súc sinh yêu ma.

Mẹ Cố Ly nhìn bộ dạng ấy của nó, đưa tay ôm lấy ngực (trông hơi giống Đường Uyển Như), hỏi nhỏ: “Có phải con mang bầu rồi không?”

Cố Ly nghiêng răng, gằn từng chữ: “Con thà mang bầu!” ngưng một lúc, nó lạnh lùng nói: “Neil ở Mỹ về rồi.”

Sau đó, mẹ Cố Ly khẽ khàng rơi phịch từ trên sofa xuống đất.

Vốn định sáng sớm thứ Hai mới quay lại trường vậy mà Cố Ly không nói không rằng, ngay trong đêm ấy đã thay quần áo, xách theo cái túi LV của nó, rồi gọi điện thoại cho tài xế, tức tốc đến trường ngay. Nó nhất định phải trốn vào trường trước khi Neil từ Mỹ về đến Thượng Hải, để hẩn không tìm thấy nó.

Nó không muốn ở nhà thêm một phút nào nữa - dù gì thì Neil vẫn còn ở Mỹ, cho dù hẩn có thể kiếm được cánh cửa thần kỳ của Doraemon, thì chắc vẫn cần phải chuẩn bị chút hành lý rồi mới về đây được.

Cố Ly lao vào cửa phòng ký túc xá như một cơn gió lốc, lúc cái túi xách của nó rơi bịch xuống sofa, tôi và Nam Tương đang xem phim truyền hình trên tivi, bị nó làm cho giật bắn mình.

Nhìn sắc mặt của Cố Ly, tôi và Nam Tương đoán chắc là tài xế xe taxi lại không đưa biên lai hoặc là nó không đặt được chỗ ở một nhà hàng nào đó. Đối với nó, những việc này rất nghiêm trọng.

Cố Ly nhìn tôi và Nam Tương, nói gằn từng chữ: “Neil sắp về Thượng Hải rồi.”

“Thật không?” Tôi và Nam Tương lập tức nhảy dựng lên trên sofa, mắt sáng rực, nhưng lại ý thức được ngay rằng, phản ứng tỏ vẻ hết sức mong chờ này của chúng tôi rất dễ khiến hai đứa bị Cố Ly bắn chết ngay tại chỗ. Cho nên, chúng tôi lập tức ôm lấy ngực (...), đồng thanh kêu: “Thật quá tồi tệ!”

Nếu bảo trên thế giới này vẫn còn có người trị được Cố Ly, thì đó chắc chắn là Neil rồi. Hẩn là em họ Cố Ly, chỉ kém nó nửa tuổi, sống cùng nó từ nhỏ đến lớn, trong cả tuổi thơ của Cố Ly, hẩn là hình ảnh tượng trưng cho thiên sứ.

Khuôn mặt tuần tú đặc biệt do dòng máu lai tạo ra, thêm vào gia thế môn đăng hộ đối, thậm chí còn hơn một bậc so với nhà Cố Ly, cùng với câu gọi ngọt ngào “chị ơi, chị ơi” lúc nào cũng quần quýt quanh người, tất cả những thứ ấy khiến Cố Ly không ngừng trút biết bao yêu thương vào hẩn. Kết quả là, khi gã thiên sứ này vào học cấp Hai, trải qua thời kỳ dậy thì hoóc môn tăng trưởng mạnh mẽ, thiên sứ thuận lợi trở thành ác ma, còn Cố Ly thì thuận lợi thăng cấp thành cô bảo mẫu giúp hẩn giải quyết mọi rắc rối.

Thí dụ như hồi cấp Hai, Neil cùng lúc yêu tới bốn cô, mọi sự rối tung lên, hẩn trốn ở nhà Cố Ly sống chết không chịu ra ngoài, bốn cô kia làm âm lên cả một ngày ở khu nhà cũ của Cố Ly, còn Neil thì yên tâm đồ người trên sofa xem DVD - nếu là bây giờ, chỉ cần tiếng chửi mắng vừa cất lên, có khi sẽ bị đội bảo an khu phố thượng hạng công tay lôi đi rồi.

Rồi ví như trong kỳ thi lên cấp Ba, trước hôm thi một ngày Neil uống say khướt, mới sáng sớm đã gọi điện cho Cố Ly, bảo Cố Ly đi đón, “Em không biết chỗ này là chỗ nào, em đang ở ngoài đường, trong túi không có tiền, điện thoại cũng sắp hết pin rồi, chị mau cứu em với, em phải đi thi nữa!!” - cuối cùng Cố Ly và hấn về đến trường thì khi giờ thi tiếng Anh đã bắt đầu được hai mươi ba phút, phần thi nghe đầu tiên đã trôi qua. Song điều khiến Cố Ly tức tối nhất là môn Anh văn của Neil, ngoại trừ phần thi nghe, đã đạt điểm gần như tuyệt đối - dĩ nhiên, ở nhà hấn toàn nói chuyện với ông bố người Mỹ bằng tiếng Anh.

Lại thí dụ như hồi năm lớp Mười, hấn lỡ làm ột cô bạn gái to bụng. Cố Ly và tôi run rẩy đưa cô bé đi phá thai. Chúng tôi sợ muốn chết, cứ tim đập chân run, kết quả là sau bữa đó một ngày, cô bé không sợ chết đó đã đi bơi với Neil rồi.

Thí dụ như ngày đầu tiên bước vào đại học năm thứ nhất, trong khi chưa có bằng lái, Neil đã mưu đồ lái một con xe hơi mui trần vào trường, cãi nhau với bảo vệ một trận cam go trước cổng trường, từ đó mà trở nên nổi tiếng.

Những chuyện này, đều là phần nổi của tảng băng chìm trong lịch sử trưởng thành của Neil.

Song Neil luôn ga lăng với các cô gái quanh mình. Tôi và Nam Tương làm bạn của Cố Ly, cũng hưởng không ít lợi lộc. Lần nào hấn cũng ân cần trả tiền cho chúng tôi, lại thường tặng chúng tôi các món quà nhỏ, giúp chúng tôi đánh nhau, khi đi đường hấn sẽ đi bên gần lòng đường, giúp chúng tôi mua cà phê... Những điều này cũng là một phần nổi trên tảng băng chìm phong độ ga lăng của hấn.

Vả lại, mỗi lần nhìn khuôn mặt lai Tây của hấn, tôi và Nam Tương sẽ thất thần mất một hồi lâu, hồi phim “Chúa nhân” đang đình đám, mỗi lần nhìn thấy hoàng tử bộ tộc Tinh Linh trên màn ảnh, chúng tôi đều gào loạn “Neil! Neil!”, có đến mấy bận Cố Ly không chịu nổi phải bỏ đi.

Vả lại, xét về phương diện chất lượng cuộc sống và sự nhênh ngang ngạo mạn, nếu coi Neil là sư tổ thì Cố Ly mới là đệ tử trà nước vừa nhập môn. Vào cái thời chúng tôi chưa biết LV là cái gì, Neil đã cầm cái ví LV mà bố hấn mang từ Mỹ về, đến trường mua Coca Cola. Lúc giầy thể thao Nike xuất hiện dưới chân Neil, chúng tôi đều chưa biết Nike tượng trưng cho cái gì, thời đó Cố Ly đi đôi giầy da Thượng Hải sản xuất là đã cảm thấy mình trên hết. Lúc Cố Ly và chúng tôi vẫn đang ăn kem rẻ tiền ven đường. Neil đã xách túi kem Haagen-Dazs bốc hơi lạnh đến lớp, đồng thời hào phóng chia cho chúng tôi ăn chung. Khi Cố Ly và chúng tôi phải nài nỉ xin xỏ nhân viên phục vụ cho vào một quán ăn đêm mới khai trương khách đông tấp nập, Neil đã biết cách quăng năm tờ một trăm tệ vào mặt kẻ giữ cửa, sau đó dẫn mấy đứa chúng tôi nhênh ngang bước vào trong.

Tôi và Nam Tương cứ hưởng cái phúc ấy, song Cố Ly thì lại bao phen khổ sở vì nó.

Tình trạng ấy cứ tiếp diễn tới khi năm thứ nhất kết thúc, Neil đi Mỹ học, mới được cải thiện. Song chỉ trong vòng một năm ấy, dường như tất cả mọi người trong trường đều biết đến Neil. Tên tiếng Trung và tên tiếng Anh của hấn nghe rất giống nhau, hơn nữa còn như để tả thực con người hấn, hấn tên là Lý Ngạo.

Ngày đầu tiên nhập học, lúc tự giới thiệu bản thân, hấn nói bằng giọng tiếng Trung hơi lơ lớ: “Tôi tên là Lý Ngạo.” Thầy giáo nghe thành Lê Ngao[8], tưởng hấn đang làm trò cười, bèn nói “Tôi còn tên là Ba Kim cơ,” kết quả, Neil mở to đôi mắt sâu, lông mi dài phủ rợp, ngây thơ đáp: “Xin chào thầy Ba Kim ạ.” - chúng tôi đều rất hiểu, hấn từ bé đều chỉ đọc sách tiếng Anh nên đâu biết Ba Kim là thần thánh phương nào, nhưng thầy giáo thì đã thực sự bị chọc giận.

Song, sau khi Neil vừa đi Mỹ được hai hôm, kẻ mồm miệng ghê gớm mà bụng dạ yếu mềm là Cố Ly đã không nhịn được lòng từ mẫu, hằng ngày đều gọi điện đường dài quốc tế tâm sự hàn huyên, kết quả, bị những lời than thở nũng nịu của Neil khiến cho tâm thần bất an, “chị ơi, em chẳng có người thân nào ở đây”, “chị ơi, các bạn học không thèm chơi với em”, “chị ơi, đồ ăn bên này khó ăn lắm”... Kết quả, tuần lễ thứ hai, Cố Ly đã bay sang Mỹ thăm hấn. Nhưng, khi vừa đặt chân đến đó, đã nhìn thấy Neil đang quàng vai bá cổ với hai cô bạn gái xinh đẹp tóc vàng mắt xanh, tán chuyện đi xem phim. Cố Ly hận nỗi không thể cầm dao gọt hoa quả chém chết hấn ta! Neil quá đời vui sướng giờ hai cánh tay dài ra quàng vào vai Cố Ly, chẳng buồn để ý đến vẻ mặt lạnh ngắt có thể đông thành đá băng của nó.

- Không phải em nói là hết sức vô vị, hết sức buồn bã sao?

- Vâng ạ!! Hôm nào cũng phải học bài, fucking boring!

- ...

Giữa năm thứ hai đại học, Neil có về một lần, vừa đến nhà Cố Ly, khi biết cô giúp việc nhà nó tên là Lucy, hẳn đã đọc to một bài văn tiếng Anh từ hồi cấp Hai: “Lucy and Lily are best friends.”... Bởi vì tên tiếng Anh của Cố Ly là Lily...

Vì thế, tôi và Nam Tương hết sức thông cảm cho tâm trạng sợ hãi của Cố Ly.

18. Chương 08b

Song chúng tôi vẫn kích động đến mức không ngủ được, mong chờ chàng đẹp trai Neil bay về Thượng Hải.

Tôi và Nam Tương ôm nỗi lòng mong đợi mãnh liệt, còn Cố Ly thì mang tâm trạng của chiếc đồng hồ đếm ngược đến giờ chết, Đường Uyển Như vẫn là tâm tình thiếu nữ thi vị như thơ (...), trải qua ba đêm đằng đẳng.

Hôm thứ Tư, tôi nhận được tin nhắn của Kitty, đại khái là cuối tuần này, tôi phải đi đòi bản thảo của Sùng Quang. Lúc ấy, tôi mới đột nhiên nhớ ra, tôi đã chưa hề nói lại cho Cung Minh hoặc Kitty sự việc lần trước Sùng Quang muốn tôi chuyển lời. Bởi vì tôi thực sự cảm thấy đó chỉ là câu chuyện “nghìn lẻ một đêm” - đặc biệt là sau khi biết đủ loại thủ đoạn khó lòng tưởng tượng Sùng Quang đã đem ra đối phó với Kitty trước đây, tôi liền cảm thấy bệnh ung thư dạ dày đúng là quá giống một lý do lấp liếm của anh ta!

Tôi xem thời khóa biểu, phát hiện ra buổi chiều không có tiết, vậy là quyết định xuất phát tới lầu cổ của Sùng Quang một lần nữa, Lưu Bị có đáng gì, mới đến ba lần, bà đây vì đòi bản thảo, ba trăm lần cũng OK! Lúc cần thiết thậm chí có thể hy sinh hương sắc... Chỉ cần Giản Khê không thấy phiền (Lúc tôi bảo vậy, Cố Ly đã đứng đĩnh buống một câu: Nhưng Sùng Quang có thể sẽ thấy phiền đấy).

Tôi bấm số gọi Sùng Quang, rất đúng với dự đoán của tôi, tắt máy.

Nhưng cũng không sao, hòa thượng thì có thể chạy, chứ chùa miếu chạy làm sao được! Bà đây biết nhà người ở bên bờ sông Tô Châu! Nhà người có bản lĩnh thì cứ đi đòi cả tòa chung cư khách sạn ấy đi chỗ khác đi!

Tôi lần theo địa chỉ lần trước tới nhà của Sùng Quang, đứng trước cửa chỉnh trang một chút dung nhan, chuẩn bị dùng thái độ nghiệp vụ kiểu Kitty để đối phó với anh ta, tôi đã chuẩn bị kháng chiến lâu dài rồi (bà thậm chí còn mang theo cả lương khô và nước trong túi đây). Kết quả, tôi mới bấm chuông hai lần, cửa đã mở ra.

Tôi ngẩng đầu, trưng ra nụ cười đã luyện tập từ lâu, nhưng khi ánh mắt tôi vừa ngước lên, cả nụ cười liền bị đông cứng trên mặt. Tôi hơi hơi có cảm giác muốn ném mình vào trong máy giặt, đổ bột giặt vào rồi nhấn nút cho quay tít!

Bởi vì, đằng sau cánh cửa, Cung Minh một tay đang tì vào khung cửa, một tay cầm một quả táo vừa gọt vỏ xong, lạnh lùng hỏi tôi: “Cô đến làm gì?”

Tôi nhất thời không biết trả lời làm sao, bỗng nghe tiếng nước chảy rào rào vọng từ phòng tắm ra, và giọng dịu dàng của Sùng Quang cất lên: “Cung Minh, ai ở ngoài đó thế?”

Hai mắt tôi tối sầm, ý nghĩ duy nhất nổi lên trong óc là: “Không cần để ý đến tôi, hãy để tôi yên giấc nghìn thu ở đây.”

Tôi mặt mũi đỏ dừ, trong đầu bỗng chốc hiện về một loạt những liên tưởng xấu xa về Giản Khê và Cố Nguyên hồi học cấp Ba. Cung Minh khẽ cau mày, dường như đã đoán ra tôi đang nghĩ gì, vẫn giữ nguyên nét mặt vô cảm nói: “Chắc cô đọc nhiều mấy chuyện manga vợ vắn quá hả.” Nói dứt lời, anh ta quay người để quả táo vào chiếc đĩa thủy tinh trên bàn, sau đó nhấc cái túi Gucci màu đỏ của mình lên, đi ngang qua tôi, nói: “Tôi phải đi đây.”

Nói xong, anh ta đi thẳng vào thang máy.

Tôi đứng ngây ra trước cửa, không biết nên vào hay cũng bỏ đi. Đúng lúc ấy có người vỗ vỗ vào vai, tôi quay đầu lại, Sùng Quang từ đầu đến ngực ướt đẫm nước, đang nheo mắt cười đứng trước mặt, toàn thân chỉ có một chiếc khăn bông trắng quấn quanh hông, anh ta nhướn lông mày, hỏi: “Ồ, cô làm Cung Minh sợ chạy rồi à?”

Tôi cảm thấy hơi choáng váng. Anh ta vừa lấy một cái khăn bông khác lau đầu, vừa nói với tôi: “Vào đi,” rồi xoay người đi vào phòng, lúc ngang qua bàn tiện tay cầm quả táo Cung Minh đã gọt sẵn đưa lên cắn một miếng, sau đó lại thuận tay gỡ cái khăn bông trắng quấn ở hông ra...

Tôi giờ tay bám lấy khung cửa... Tôi phải thừa nhận rằng tim mình đập thiếu mất mấy nhịp...

So với lần trước tôi đến, phòng của Sùng Quang quả thật giống một con yêu tinh bỗng ăn vụng được linh đơn, nên tu thành chính quả. Đám quần áo bẩn vương vãi đầy sàn lúc trước (tuy đều là hàng hiệu), vỏ lon Coca khắp phòng, sách báo và đĩa DVD vứt bừa bãi, cả các loại tạp chí thời trang, điều khiển... giờ đây đã được xếp đặt ngăn nắp sạch tinh như trong phòng khách sạn năm sao.

“Phòng của anh bị trộm cần quét à?” Tôi khó lòng chấp nhận được sự thực trước mắt.

“Không phải cô mới nhìn thấy Cung Minh vừa ra khỏi đây sao? Gã sao có thể chịu đựng được cái tình trạng ấy trong phòng tôi.” Sùng Quang lau tóc, trợn mắt nhìn tôi.

Tôi hít mạnh một hơi: “Ý anh là?! Anh bảo Cung Minh giúp anh dọn phòng á?!” Tim tôi lại bắt đầu đập phập phồng.

Sùng Quang khinh miệt liếc nhìn tôi: “Cô nằm mơ hả... lần nào trước khi đến nhà tôi, gã đều sai người giúp việc đến đây trước ba giờ đồng hồ để dọn dẹp sạch sẽ hoàn toàn, sau đó gã mới bước vào. Nếu không, có đánh chết gã, gã cũng chẳng thèm bước vào đây lấy một bước đâu. Đúng là một kẻ sạch sẽ biến thái.”

Tôi gật đầu liên hồi, trong lòng vô cùng tán đồng quan điểm của Sùng Quang đối với Cung Minh, thậm chí suýt chút nữa thì muốn bắt tay anh ta nữa.

Nhưng tôi cũng không quên mục đích của chuyến đi này, tôi sẽ không vì một chút tương đồng ở mức độ nào đó với anh ta mà không biết phân biệt phe nào là phe ta, phe nào là phe địch.

Tôi lập tức đưa ra quân bài cuối cùng: nộp ngay bản thảo chuyên mục cho ta đây!

Tròn hai tiếng đồng hồ sau đó, tôi và anh ta chiến đấu giằng co dai dẳng mãi. Tôi cũng càng hiểu rõ ràng rằng bệnh ung thư dạ dày kia trăm phần trăm là trò lừa đảo, trong tủ lạnh của anh ta chất đầy kem và đồ ăn cay, ung thư dạ dày cái quái gì chứ! Hơn nữa, tôi còn biết thêm khi trước anh ta đã từng lần lượt “bị” đá tháo đường và sỏi thận lừa Kitty và một biên tập viên khác. Vậy mà anh ta lại cảm thấy “như vậy có gì đâu”, lại còn khẳng khái nói với tôi: “Ồi dào, cô chưa đi đòi bản thảo của Quách Kính Minh bao giờ, cô thử đi giục anh ta xem, hồi trước một biên tập viên tôi quen từng kể rằng Quách Kính Minh bảo cô ấy là đã viết xong rồi, nhưng anh ta còn đang trên máy bay, khi nào xuống sẽ gửi cho cô ấy. Kết quả, cô ta gọi điện cả một tuần lễ, liên tục mười mấy lần, bất kể ngày đêm sớm tối. Quách Kính Minh mãi mãi vẫn ở trên máy bay... So với Quách Kính Minh, tôi quả thực là tấm gương cần lao chăm chỉ còn gì!”

Tôi nghe mà ngứa ngáy lỗ tai, mấy gã tác giả nổi tiếng này đúng là nên bị nhốt vào chuồng lợn cho rồi! Sùng Quang ranh mãnh nhìn tôi, dáng người gầy gầy nhưng đường nét cơ bắp lại khá đẹp. Tôi thâm nuốt nước bọt, sau đó lập tức niệm thầm trong bụng mấy lần câu “A di đà Phật”, rồi vội vàng cho hình ảnh của Giản Khê phóng to lên trong tâm trí.

Sau một hồi tranh luận, tôi giành được thắng lợi tạm thời. Bởi vì anh ta đồng ý với tôi sẽ tiếp tục viết, nhưng lúc nào mới giao bản thảo thì không biết, bởi vì anh ta đang bận chơi cái máy XBOX360 mới - anh ta là một gã nghiện trò Halo[9], và lại cái máy chơi game trời đánh này là Cung Minh tặng anh ta - Cung Minh, mi không thể đừng gây thêm phiền hà ở đây hay sao?

Tôi ôm nỗi phần hận và không cam tâm rời nhà Sùng Quang.

Xuống dưới tầng, bỗng nghe có tiếng người gọi, tôi quay người ngẩng đầu lên, Sùng Quang đang đứng bên cửa sổ, giờ một cánh tay ra, trên cánh tay kẹp một vật gì màu đen đen: “Túi của cô, Lâm Tiêu, cô còn cần

không?”

“Đương nhiên là cần!” Tôi gào với lên.

“Ồ!” Thế là Sùng Quang buông tay, thả cái túi xuống...

... Tầng mười tám, anh ta vứt cái túi xuống...

Cái túi màu đen của tôi rơi vào một bụi rậm toàn những cây lá tròn thấp tè... Tôi ngẩng đầu, nghiêng chặt rằng. Cánh tay Sùng Quang ghéech trên bậc cửa sổ, hai bàn tay tì má - tì dưới cái khuôn mặt tuần tú tiêu chuẩn thường xuất hiện trên bìa tạp chí của anh ta, đầy vẻ ngây thơ vô tội: “Cô nói là cô cần mà.”

Tôi không thêm nói gì, xoay người bỏ đi.

Lúc lên xe, tôi mới đột nhiên nghĩ ra: Tại sao Cung Minh lại ở nhà anh ta nhỉ?

Sùng Quang thu mình rời khỏi ban công, tự cười tủm tỉm một mình. Anh ta cho đồ ăn Cung Minh mang đến vào tủ lạnh, sau đó tiếp tục ngồi trước tivi chơi game. Vừa ngồi xuống, anh ta bỗng cảm thấy một cơn khó chịu dội lên từ dạ dày. Anh ta lao vào nhà vệ sinh, cúi gập người, ọe một bụng máu đen vào bồn cầu. Một ít máu tanh, dính dính, hơi đặc, dấp dờ dưới đáy bồn cầu. Sùng Quang giơ tay gạt nước. Anh ta cầm máy di động lên, bấm một dãy số. “A lô, bác sĩ Lưu ạ, tôi là Sùng Quang đây. Lần trước anh bảo tôi nếu xảy ra triệu chứng thổ huyết thì gọi điện cho anh...” Sùng Quang hơi ngưng lại, rồi nói tiếp: “Vì thế tôi gọi cho anh đây.”

Sùng Quang rút một tờ khăn giấy lau máu nơi khóe miệng, cười khỏ mấy tiếng trong điện thoại. Anh ta ngồi xuống mép giường, lặng lẽ nghe người đầu dây kia nói, thỉnh thoảng lại gật đầu, “ừm” vài tiếng. Lát sau, mí mắt anh ta đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Nhưng tôi không muốn chết...” Trên màn hình tivi là một cảnh vô cùng hoa lệ trong trò chơi, vô số chiến sĩ cầm súng xung phong xông trận. Anh ta dụi mắt, xì mũi, yếu ớt lặp lại bằng giọng khàn đặc: “Nhưng tôi không muốn chết đâu.”

Nằm trên giường có thể nhìn thấy trần nhà trắng như tuyết. Thêm vào ga giường trắng như tuyết. Là có thể tưởng tượng mình đang ở trong một thế giới trắng như tuyết. Thế giới trắng như tuyết mà chúng ta quen thuộc, là bệnh viện hoặc thiên đường. Sùng Quang nằm trên giường, bất động. Anh ta cầm điện thoại nghĩ ngợi, sau rốt không gọi điện cho Cung Minh nữa. “Gã không biết cũng tốt.” Anh ta nghĩ thế, xoay người lại cầm cái tay game lên, “ít nhất trước khi chết cũng phải qua được cửa này!” Anh ta giương to đôi mắt đỏ, ngồi khoanh chân trên sàn nhà.

Lúc xe buýt còn cách trường học năm trạm thì Nam Tương gọi điện. Tôi vừa nghe máy, đã thấy một giọng nói cực kỳ phấn khích vang lên. Tuy chỉ qua điện thoại nhưng tôi biết rõ nó bây giờ chắc chắn giống hệt một con rắn vừa uống phải rượu Hùng Hoàng, đang uốn éo.

“Lâm Tiêu! Neil ở trường học rồi! Hắn ta đến rồi! Cậu về nhanh lên!” Cảm giác nó sắp ngắt trong điện thoại đến nơi.

Nam Tương kể rằng Neil lái một con Mercedes mui trần tiến thẳng tới dưới lầu khu ký túc xá nữ (khỏi phải nói, chắc chắn là đã nắm gọn đám bảo vệ ở cổng trường), tuyên nội tiết của toàn bộ bọn đàn bà trong khu nhà bị hắn khuấy động mất cân bằng - tất nhiên ngoại trừ Cố Ly. Cố Ly lê thân thể nặng nề, bộ dạng như một người sắp chết, đón tiếp cái ôm ghì thắm thiết của Neil, toàn thể bọn đàn bà con gái đều nín thở trong khoảnh khắc ấy. Sau đó, Nam Tương cũng nhận được một cái ôm phẳng phất mùi nước hoa Dolce & Gabbana nơi lồng ngực của Neil.

Trên xe buýt, tôi cũng tức khắc rạo rực cả người.

Có điều năm phút sau, xe bị tắc giữa đường, không thể nhúc nhích.

Lúc tôi tìm được Nam Tương ở nhà ăn, sắc trời đã muộn, cơn cao trào đã qua đi.

Từ xa tí nó đã vẫy tay. Tôi vừa ngồi xuống, nó lập tức bắt đầu chia sẻ đủ loại tin tức về Neil với tôi. Trong đó tự nhiên cũng bao gồm “cao lớn hơn rồi”, “đẹp trai đến mức vô lý mất”, “ôi mắt của hắn ta, như một hồ nước đầy”, “hoa khôi của khoa Tiền tệ nhìn thấy hắn cũng không thốt nên lời nữa”, “mùi thơm trên người hắn ta quá mức quyến rũ”...

Tôi và Nam Tương đang đà buồn chuyện hào hứng, không hề phát hiện ra Cố Nguyên đang trừng ra một bộ mặt lạnh như băng ngồi đối diện. Đợi tôi và Nam Tương nhận ra, anh đã trừng trừng nhìn chúng tôi tròn năm phút.

Tôi và Nam Tương bối rối xoay người lại chào hỏi anh.

Từ sau khi anh và Cố Ly rơi vào cục diện ngày hôm nay, mỗi lần đối diện với anh, tôi và Nam Tương đều cảm thấy đôi chút bối rối. Xét một cách công tâm, chúng tôi và Cố Nguyên là những người bạn vô cùng tốt của nhau, nhưng, tuyệt đối không thể gần bó chặt chẽ như với Cố Ly, Cố Ly hầu như đã là người thân của hai đứa rồi. Vì thế, vào những lúc như vậy, tình cảm của tôi và Nam Tương vẫn bị thiên về phía Cố Ly.

Bất kể bọn họ ai sai ai đúng. Tôi và Nam Tương, hai con diên chúng tôi vẫn là đại diện điển hình cho loại người “giúp thân tình không cần lý lẽ”.

Cố Nguyên đặt mạnh một ly nước xuống mặt bàn, mặt mũi không hề vui vẻ nói với chúng tôi: “Chiều nay anh thấy Cố Ly rồi. Ôm ấp, khoác tay một gã đàn ông giữa sân trường! Còn ra thể thống gì nữa!”

Tôi và Nam Tương nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, chúng tôi đều biết gã đàn ông đó chắc chắn là Neil, nhưng cả hai đứa đều không định nói cho anh biết. Thực lòng, chứng kiến cảnh tượng Cố Nguyên, một kẻ lạnh lùng như người máy đứ từ một khuôn với Cố Ly, nổi cáu, quả thực là một chuyện vui đáng để thưởng thức. Những lúc tôi và Nam Tương cùng cầu nguyện, thường xuyên có một điều ước là “hy vọng trong những năm tháng còn sống trên đời này có thể được nhìn thấy Cố Ly kích động mất kiểm soát một lần”. Đương nhiên, chuyện này khó khăn gấp vạn lần so với việc nhìn thấy Cố Nguyên mất kiểm soát.

Cố Nguyên tiếp tục sa sầm mặt: “Tình cảm bấy nhiêu năm của chúng tôi, cho dù bây giờ đang xảy ra mâu thuẫn, vậy mà trong chớp mắt cô ta đã có thể để một gã đàn ông ôm ấp đi loăng quăng khắp chốn! Nếu cô ta làm được như thế, tôi cũng có thể!”

Nam Tương nheo mắt lại: “Cố Nguyên, em không thể tưởng tượng nổi cảnh anh bị một gã đàn ông ôm ấp đi loăng quăng khắp chốn, anh thật sự có thể không?”

Cố Nguyên nghẹn giọng.

Tôi không nỡ để Nam Tương tiếp tục trêu chọc anh, thế là đành kể cho anh biết đó là Neil, em họ của Cố Ly, vừa từ New York trở về.

Nét mặt Cố Nguyên lập tức giãn ra, nhưng chỉ một thoáng sau anh lại làm ra vẻ lạnh lùng nói: “Mặc kệ là anh họ hay em họ cô ta, liên quan gì tới anh chứ.”

Nam Tương lại nổi hứng lên, nói tiếp: “Đúng rồi đấy, không nên như vậy mà! Đợi lát nữa Cố Ly tới, bọn em sẽ phê bình nó!”

Cố Nguyên bối rối đứng dậy: “Anh đi trước đây! Phải lên lớp.”

Tôi và Nam Tương cười đau cả bụng.

Kỳ thực, chúng tôi đều không lo lắng lắm về chuyện của anh và Cố Ly, dù sao cũng tình cảm bấy nhiêu năm rồi. Chỉ là hiện tại hai kẻ bướng bỉnh ấy đều đang làm cao, một ngày nào đó không cứng cổ nổi nữa, sẽ tự khác lại chụm vào nhau thôi.

Hai bọn họ quả thực quá xứng đôi, giống như máy tính và hệ điều hành Windows phối hợp ăn ý, nếu bọn họ không thể ở cùng nhau, tập đoàn Microsoft sẽ sụp đổ.

Tôi và Nam Tương vừa ăn được vài miếng cơm, Cố Ly đã tới. Nhưng không có Neil đi cùng.

Tôi và Nam Tương hoàn toàn không để mắt đến nó, lo lắng hỏi: “Neil đâu? Cậu ta đâu rồi? Không ăn cơm à?”

Cố Ly trợn to mắt nói: “Hắn ta bị mẹ tóm đi ăn cơm rồi... Người hẹn các cậu ăn cơm là tớ, là tớ đây này! Các cậu đúng là bọn dễ thay lòng đổi dạ.”

Tôi và Nam Tương không sao che giấu nổi nỗi thất vọng to lớn của mình.

Lúc ăn cơm, Cố Ly mệt mỏi chia sẻ trải nghiệm đau thương cả buổi chiều phải đi theo Neil của nó. Sau bao nhiêu năm qua đi, nó vẫn là cô bảo mẫu của hắn. Sau một lúc dạo bộ trong trường, hắn đã chặn dắt được ba cô gái ở ba khoa khác nhau, Cố Ly đều phải nghiêm túc nắm lấy tay các cô, bảo các cô rằng: “Anh ta ở New York, sắp phải quay về rồi,” mới khiến các cô giải tán. Có một cô thậm chí còn đáp trả Cố Ly: “Chuyện đó không quan trọng.” Cố Ly hận nỗi không thể tát cho cô nàng một cái.

Sau đó thì, rõ ràng chỉ cách cổng sau hai bước chân, hắn ta nằng nặc đòi lái xe, kết quả là lúc quay xe đã làm hỏng luôn cột đèn bên đường. Cố Ly đành chuẩn bị tinh thần xin xỏ bảo vệ, đồng thời móc tiền trong ví ra bồi thường...

Cố Ly gục xuống mặt bàn, chắc xỉu đến nơi.

Nhưng tôi và Nam Tương thì nghe rất ngưỡng mộ. Cho dù có làm bảo mẫu, chỉ cần được cả ngày ở bên cạnh anh chàng lai Tây đẹp trai tóc vàng, mắt nâu tay nắm tay ăn quà vặt, uống Coca... thì đúng là “bất mộ uyên ương bất mộ tiên” rồi!

Đang nói thì điện thoại của Cố Ly đổ chuông. Nó cầm lên nhìn màn hình, sững người, lát sau, nó bơ phờ nói: “Lại là Neil!” Nó nghe điện thoại, đứng lên đi ra ngoài, nói rất chán nản “em lại làm sao”, rồi đi khỏi nhà ăn.

19. Chương 08c

Cố Ly cầm điện thoại bước ra bên ngoài, đứng trên khoảng đất trống cỏ phía sau nhà ăn. Sắc mặt nó rất khó coi, trắng bệch trắng bệch. Nó nói vào điện thoại: “Diên à? Anh gọi điện cho tôi làm gì chứ?”

Nó cúi đầu, nghe điện thoại, một lát sau, nói: “Cần bao nhiêu?”

Lại một lát tiếp theo, nó nói: “Vay nhắn tin số tài khoản vào máy này. Tôi bảo người chuyển cho.”

Nói dứt lời, Cố Ly ngắt máy.

Nó đứng trong màn đêm, phía xa xa có một nhóm sinh viên đang lục tục bước vào nhà ăn. Bọn họ mặc quần áo bình thường, xa cách với thế giới hàng hiệu vây quanh nó biết chừng nào. Nhưng vào lúc đó, nó đột nhiên ao ước mình là một người trong số họ, một kẻ bình thường nhất. Xa rời thế giới của mình, xa rời cái thế giới tựa như ốc xoáy của chính mình.

Điện thoại di động có tiếng “tít tít”. Nó xem tin nhắn, là một dãy số tài khoản. Sau đó nó gọi điện thoại ột trợ lý ở công ty của ba nó tên là A Chen.

“A lô, A Chen à, tôi là Cố Ly. Lát nữa tôi gửi cho anh tin nhắn số tài khoản và tên người nhận, anh giúp tôi chuyển khoản vào đó năm nghìn tệ được không? Tôi sẽ gửi lại riêng anh sau... Được rồi, cảm ơn.”

Cố Ly tắt máy. Nó tiếp tục gọi một số khác, sau hai hồi chuông liền có người nghe: “Tôi đã bảo người ta chuyển tiền rồi. Còn nữa, tôi cảnh cáo cho anh biết, đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng đấy! Đừng có lấy chuyện này uy hiếp tôi nữa. Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám kể cho Lâm Tiêu hoặc Nam Tương biết mấy may bất kỳ cái gì liên quan đến chuyện đó, tôi làm ma cũng không tha anh đâu. Tôi mà chết, thì nhất định sẽ lôi anh chết cùng đấy!”

Cố Ly ngắt máy, sau đó tìm lại số tài khoản vừa nhận được, chuyển tiếp cho A Chen.

Cố Ly bấm một dòng tin nhắn gửi đi:

“Gửi năm nghìn vào tài khoản này. Ngân hàng Công thương. Họ tên người nhận: Tịch Thành.”

Lúc Cố Ly quay lại, nó vô cùng mệt mỏi. “Neil bắt tớ đi dạo phố. Tớ chẳng còn hơi sức nào nữa.” Nó nằm bò ra bàn, gắng chút hơi tàn nói vậy.

Tôi và Nam Tương mắt sáng long lanh, trên mặt viết đầy hai chữ “ngưỡng mộ”: “Chúng tớ có hơi sức!” Cổ Ly nhắm nghiền mắt, không thèm để ý đến hai đứa mê trai chúng tôi.

Những ngón tay nó nắm chặt điện thoại dưới gầm bàn, xương đốt ngón tay trắng bệch, lát sau, tay nó bắt đầu run rẩy.

Sau đó hai ngày, tôi và Nam Tương được gặp Neil như nguyện ước. Hơn nữa, hắn còn dẫn chúng tôi đi chơi khắp nơi, ăn uống đã đời, cùng chúng tôi say sưa trên chín tầng mây. Chúng tôi bò trên cửa sổ kính của tầng cao tháp Kim Mậu, ngắm nhìn Thượng Hải nhỏ như mô hình dưới chân, cười ha hả vì say khướt. Cảm giác như lại trở về quãng thời gian học cấp Ba hắn ta dắt chúng tôi đi bày trò phá phách khắp nơi. Hồi đó chúng tôi thường xuyên uống say trên đường lớn, Neil vừa chạy vừa cởi áo quần cho chúng tôi xem, thân thể hắn rất đẹp, ánh đèn đường vàng tối ánh lên màu đồng cổ gợi cảm. Có một lần hắn còn tụt cả quần jean xuống, Cổ Ly hận nỗi không thể chọc mù mắt mình đi. Hoặc có lần chúng tôi đột nhiên trèo tường nhảy vào bể bơi của khách sạn năm sao, cuối cùng bị bảo vệ bắt giam, cho tới khi bố Neil đến đón về - đảm bảo vệ nhìn thấy bố của Neil sợ quá không nói được gì, mà thực ra, trông thấy chiếc xe hơi gần biển số màu đen[10] của bố Neil lăn bánh vào khách sạn họ đã lập tức cung kính chào đón rồi.

Sau hai ngày vắt kiệt sức lực, thứ Bảy, tôi không động dậy nổi nữa, nằm bẹp ở nhà. Lần đầu tiên trong lịch sử, tôi xin Kitty cho nghỉ ốm, nằm trên giường, chờ đợi cơ thể khôi phục nguyên khí.

Chỉ có điều, siêu nhân Neil không biết nghỉ ngơi. Vì thế, bạn Cổ Ly lại bị hắn lôi đi, tin nhắn điện thoại liên tục thông báo vị trí của bọn họ. Một tiếng trước, bọn họ còn dùng tay ăn đồ ăn Pháp trong một nhà hàng cao cấp ở Phố Đông (tất nhiên là trong ánh mắt lườm nguýt của người xung quanh và thái độ lễ phép của đám phục vụ), sau một tiếng đồng hồ Cổ Ly gọi điện thoại bảo tôi bọn họ đang ở Cẩm Giang Lạc Viên, trong điện thoại nó vừa nói chuyện với tôi vừa hét toáng lên hết sức: “Tôi không muốn ngồi lên cái thứ này! Tôi không muốn ngồi!!”

Lúc tôi tung chăn ngồi dậy ăn cơm, Cổ Ly nhắn tin cho tôi, nói bọn họ đang ở Tân Thiên Địa, Neil không mang tiền, dùng thẻ tín dụng của nó quẹt mất bảy mươi tư ngàn tệ để mua một cái đồng hồ đeo tay... tôi hơi bị nuốt không trôi.

Sau khi Neil mua chiếc đồng hồ xong, hắn ta có vẻ đã hơi hơi có ý định dừng lại.

Vì thế, hắn kéo Cổ Ly vào ngồi quán cà phê ngoài trời ở Tân Thiên Địa, hai người uống giải khát nghỉ ngơi, lúc thì hắn ta nói tiếng Anh, lúc lại nói bằng tiếng Trung, khiến đầu óc Cổ Ly muốn phát điên.

Chính lúc Cổ Ly cảm thấy sợi cầu chì bảo hiểm trong cơ thể mình sắp cháy đứt đến nơi thì nó thấy Giản Khê. Chẳng khác nào người nông dân trong xã hội cũ thấy Chủ tịch Mao, nó đã trông thấy vị cứu tinh của mình, nó đứng dậy, chẳng quản hình ảnh tao nhã thường ngày của mình, gào to gọi tên Giản Khê từ phía sau.

Giản Khê quay đầu lại, trông thấy Cổ Ly, đầu tiên anh định ra chào hỏi, sau đó nét mặt bất chợt bối rối, kẻ bên bộ dạng gượng gạo của anh, Lâm Tuyền lặng lẽ đứng bên trái, trên vai Giản Khê khoác một chiếc túi xách nữ màu hồng.

Giản Khê đứng nguyên tại chỗ, có vẻ không biết phải đối diện với Cổ Ly thế nào. Anh nhìn sắc mặt của Cổ Ly từ từ sa sầm xuống, trong mắt là một ánh nhìn anh không sao hiểu nổi, pha trộn giữa khó hiểu, sợ hãi, hận thù, kinh ngạc... đủ loại tình cảm phức tạp thấm đẫm trong nét mặt và ngôn ngữ cơ thể của nó. Gã con trai tóc vàng ở bên cạnh nó trông mặt mũi rất quen. Nhưng Giản Khê không nhớ nổi là ai.

Bốn người đứng trên quảng trường Tân Thiên Địa không nhúc nhích. Ánh đèn rực rỡ xung quanh, đám đông ăn vận cao quý vội vã đi qua bọn họ. Trong đó xen lẫn rất nhiều du khách bên ngoài đến ngắm cảnh, màn hình khổng lồ trên đầu bọn họ vừa chiếu một đoạn quảng cáo phim, tình tiết hấp dẫn, cao trào nổi lên.

Ý nghĩ và ánh mắt của mỗi người bọn họ như những dòng hải lưu nóng lạnh giao nhau dưới đáy biển.

Chỉ duy có Lâm Tuyền bên cạnh Giản Khê mỉm cười bình yên.

Trong lúc đó, trên đường Hoài Hải cách Tân Thiên Địa không xa, Cung Minh đứng trước cửa sổ kính chạm sàn. Anh ta tỉa trên mặt kính cửa sổ ngày người.

Mọi người xung quanh đã về hết, chỉ có anh ta và Kitty còn ở công ty.

Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Cung Minh.

Anh ta quay đầu lại, thấy Kitty với vẻ mặt nghiêm trọng đứng trước mặt mình.

Anh rất ít khi nhìn thấy Kitty có dáng vẻ căng thẳng như vậy, anh bước tới, cúi đầu hỏi cô: “Sao vậy?”

Kitty cố gắng khống chế tâm trạng của mình, hết sức tỏ ra trấn tĩnh và chuyên nghiệp, bởi vì thói quen của Cung Minh là dù có xảy ra đám cháy, cũng phải bình tĩnh nói với anh ta.

Kitty lấy ra một tập văn bản, nói: “Đây là do tôi vô tình tìm được trong mạng nội bộ của công ty... tôi không biết nên nói thế nào...”

Cung Minh đón lấy, anh cúi đầu xem mấy trang. Lập tức ngẩng đầu lên, nắm lấy vai Kitty, trong giọng nói tỏ ra sợ hãi chưa từng có: “Tài liệu này là... thật không?”

Kitty nhắm mắt, gật gật đầu, thân thể cô khe khẽ run lên, tựa như sắp đứng không vững rồi.

Cung Minh lùi lại vài bước, ngồi xuống. Tiếp đó anh cầm điện thoại lên, chuông reo vài tiếng, điện thoại được nghe, anh nói: “Tôi Cung Minh đây. Bây giờ đến công ty tôi, tôi phải cho cậu xem cái này.”

“Muộn thế này rồi, xem cái gì?” Đối phương đáp lại giọng uể oải.

“Cậu đến đây sẽ rõ, nếu như cái này là thật, bố mẹ sẽ đi đời.”

“Bố mẹ ai?”

“Bố tôi và mẹ cậu. Nửa đời sau của họ sẽ thảm hại rồi...” Giọng nói Cung Minh hơi run run.

“Anh ở công ty đừng đi đâu. Tôi sẽ tới ngay.” Đầu kia điện thoại, Sùng Quang tức tối ngồi dậy trên giường, đi vội đôi giày rồi lao xuống lầu.

Lúc điện thoại đổ chuông, tôi hầu như đã sắp ngủ, tuy rằng mới 9 giờ tối.

Tôi nghe máy, giọng Cố Ly thều thào như đã ba ngày không ăn cơm, tôi hỏi đùa nó: “Cậu không đến nổi vậy chứ? Đi dạo phố mà giống như bị đánh ý.” Nó chẳng thèm nghe tôi nói gì, hoặc cũng có thể nói, chỉ số thông minh giờ này của nó căn bản nghe không hiểu tôi đang nói, qua điện thoại, tôi cũng có thể nghe ra tiếng nó hoang mang sợ hãi, liên tục nhắc lại: “Lâm Tiêu! Cậu đến ngay Tân Thiên Địa tìm tớ! Nhanh lên... Mau đến Tân Thiên Địa tìm tớ... Đến Tân Thiên Địa...”

“Tớ ngủ rồi...”

“Đến đây nhanh lên!!” Không biết có phải tôi cảm giác sai hay vì cái gì, tôi cảm thấy Cố Ly đang khóc ở phía bên kia - chuyện này quả thực không thể xảy ra được.

Tôi hơi căng thẳng, vừa bò ra khỏi chăn, vừa nói: “Được, cậu cứ ở đó đợi tớ, tớ đi ngay đây. Đừng xúc động quá nhé.”

Tôi không kịp thay quần áo, cứ mặc đồ ngủ, đi dép lê, xuống lầu bắt xe. Lúc ra khỏi cửa, mẹ gắng hỏi tôi đi đâu muộn thế, tôi còn không kịp quay đầu trả lời rằng đi tìm Cố Ly, đã chạy xuống lầu rồi.

Trên đường đi, cứ trung bình năm phút Cố Ly lại gọi điện một lần hỏi tôi đã đến chưa, nói thực, tôi bị sự bất thường của Cố Ly làm rợn tóc gáy. Trong lòng tôi dâng lên một chút sợ hãi, giống như có dòng chất lỏng lạnh buốt dính nhớp chảy vào tim... Tôi hoàn toàn không biết đã xảy chuyện gì mà khiến cho Cố Ly trước giờ vẫn lạnh như sông băng trở nên hoảng hốt như vậy. Tôi hỏi Neil có ở đây không, nó nói có, điều này khiến tôi an tâm hơn một chút.

Lúc đến Tân Thiên Địa, tôi tức tốc mua một ly cà phê Starbucks trên đường, tôi muốn gạt bỏ cơn buồn ngủ, tránh việc lát nữa tôi sẽ ngáp trước mặt Cố Ly đang kinh hoảng mất kiểm soát - sau đây chắc chắn tôi sẽ bị nó truy sát, tôi quá hiểu nó mà.

Tôi cầm ly cà phê bằng giấy mua ngoài đường chạy về phía cửa hiệu I.T, người nước ngoài trên đường và đám đàn bà trang điểm quá đậm khoác áo lụa, đi đêm đều xôn xao sầm soi đèn con gái mặc áo ngủ đi dép lê - không bị cảnh sát bắt quả đã là may lắm rồi.

Tôi tìm Cố Ly và Neil dưới chỗ màn hình lớn, bọn họ trông rất thảm hại.

Tôi có thể lý giải được bộ dạng như vừa nhìn thấy ma của Cố Ly - tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy Neil ngồi xồm bên cạnh sắc mặt cũng trắng bệch, không còn chút máu, tôi bất giác phát hoảng lên.

Tôi cũng run rẩy, bước từng bước nhỏ về phía Cố Ly, không hiểu vì sao, tôi chợt có cảm giác không dám lại gần nó - có thể là vì dáng vẻ nó xơ xác, hai tay ôm vai run rẩy làm tôi sợ.

Cố Ly ngồi trên bậc thềm, ngẩng đầu nhìn về phía tôi, mặt nó trắng như người chết, môi bợt hết sắc máu. Nó đứng lên, nắm lấy tay tôi, mấy lần muốn nói, nhưng đều không thốt nên lời.

Tôi bị nó làm cho sắp nghẹt thở, một nỗi sợ hãi tựa như lưỡi dao băng đâm vào tim tôi. Tôi nắm lấy tay nó, nói: “Dù có xảy ra chuyện gì, cậu cứ nói cho tớ biết đi, nói cho tớ biết đi, Cố Ly.”

“Nó vẫn sống...” Môi Cố Ly run run. “Con bé đó vẫn còn sống, nó đi cùng với Giản Khê...”

Tôi nhìn Cố Ly đang chìm trong nỗi kinh sợ khủng khiếp, hoàn toàn không hiểu nó đang nói gì. Tôi ngẩng đầu nhìn Neil, hắn cũng đang run rẩy đứng bên cạnh, hai vai so lại, trong mắt ngập tràn sợ hãi.

Đầu tôi vội vã hiện lên một số hình ảnh - tôi hiểu đó nhất định là một sự việc mà chúng tôi đều biết. Nhưng có chuyện gì mà khiến tôi và Cố Ly, cả Neil nữa, ba người đều phải hãi hùng như vậy? Tôi nghĩ mãi không ra.

Sau đó, đột nhiên, một tia chớp lóe lên, tôi bị đánh trúng.

Trong chớp mắt, tim tôi như bỗng có một cây hoa ăn thịt người đội đất mọc lên, phát triển điên cuồng, trong mấy giây nó đã vươn ra những cành lá béo tốt che kín mọi ánh sáng, trong bóng tối khổng lồ, vô số dây leo đầy gai nhọn bám chặt lấy cổ họng tôi...

Tôi quay cổ một cách cứng đờ, nghe tiếng kêu răng rắc, cả da đầu và đằng sau lưng đều đã tê cứng, giống như phía sau có một hồn ma đang áp lên. Tôi nhìn Cố Ly, tôi biết giờ này sắc mặt tôi đã trắng bệch giống nó, Neil cũng thế.

Đó là bí mật duy nhất của ba chúng tôi, bí mật mà chúng tôi giữ gìn thà chết không nói với ai, ngay cả người thân cận nhất với tôi là Nam Tương, tôi cũng chưa từng kể. Bao nhiêu năm nay, chúng tôi chôn sâu bí mật ấy trong ký ức, giống như chôn một thi thể sâu mười mét dưới đất.

Vậy mà bây giờ, nó lại đội đất chui lên, mở to cái miệng như bông hoa ăn thịt người ròng rọc máu trước mặt tôi và Cố Ly.

Tôi không đứng vững nổi nữa, cựa quậy trong tay đổ xuống, rớt vào váy tôi và Cố Ly, chúng tôi nhìn nhau thất thần, không còn phản ứng, bất động.

Cố Ly tóm tay tôi mỗi lúc một chặt, cơ hồ bấm ngập vào da thịt tôi. Giọng nó nghe như ma đang khóc:

“Con bé bị bọn mình ép đến nỗi nhảy lầu tự tử hồi cấp Ba... vẫn còn sống...”

20. Chương 09a

CHƯƠNG 9

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Có nhiều con đường để tìm hiểu Thượng Hải - đó là một trong những thành phố hào quang lấp lánh nhất nhất trên bản đồ Trung Quốc rộng lớn, hoặc là bỏ đi chữ “một trong những”.

Có thể lựa chọn lật xem đủ loại hàng hóa “Only in Shanghai” trên đủ loại tạp chí thời trang, hoặc có thể ngồi nhà cầm điều khiển từ xa, chăm chăm xem các loại kênh vệ tinh của hãng SMG, cho dù không chủ

động tìm kiếm, bạn cũng bị dòng sông ánh sáng rực rỡ màu vàng kim của phố Bund và vệt tòa nhà cao chọc trời khiến người ta phải nghệt thở trên Lục Gia Chủy không ngừng xuất hiện trên tivi và các loại phim ảnh cường bức rồi chiếm lĩnh tầm nhìn.

Song, bạn vĩnh viễn không bao giờ thấu hiểu một cách triệt để Thượng Hải “của hiện giờ”. Khi bạn vừa đứng vững gót chân, nó đã “âm” một tiếng bay vụt tới một nơi xa tít với tốc độ của tàu vũ trụ. Khi nguyệt san và bán nguyệt san đều không thỏa mãn nổi tốc độ của Thượng Hải, Tuần báo Thượng Hải, Thượng Hải thứ Tư, rồi Shanghai Daily đã bắt đầu dong cờ hô hoán khắp đường, vô số các tấm ảnh và bản in bày ra ọi người biết ở Thượng Hải hiện giờ đang xảy ra những gì.

Rất có thể sau hai hoặc ba tháng không ra đường, bạn sẽ đột nhiên phát hiện ra trên quảng trường Nhân dân đã từng sừng sững một tòa nhà mới tinh còn cao hơn Plaza 66 đã từng giữ ngôi vị công trình kiến trúc cao nhất Phố Đông, mang tên “Thế Mạo”. Thêm nữa, lòng đất dưới lớp cỏ xanh giữa trung tâm quảng trường đã biến thành mê cung ngầm với tám đường tàu điện ngầm giao nhau.

Còn bên cạnh Tân Thiên Địa, cũng đột nhiên dựng lên hai khách sạn tiêu chuẩn bảy sao màu trắng hình dáng bên ngoài như tổ ong, giá phòng mỗi ngày hơn bốn trăm đô la, chúng đã bỏ xa lại phía sau những khách sạn năm sao giá phòng trung bình một trăm chín mươi đô la khác ở Thượng Hải, đơn vị quản lý vận hành chúng là Jumeirah - lúc từ này xuất hiện, người ta sẽ có một tiền tố để giải thích: tập đoàn Dubai.

Hoặc giả, khi bạn sướng rơn thông báo cho người khác rằng “tòa nhà cao nhất Thượng Hải không còn là Kim Mậu nữa mà đã là trung tâm tiền tệ Hoàn Cầu rồi,” có lẽ bạn nên đi đọc một chút các tạp chí bất động sản mới nhất, tòa nhà Shanghai Center đệ nhất thế giới đã xác định được phương án thiết kế hình rồng, đồng thời đang tức tốc được xây dựng trên khu Lục Gia Chủy tắc đất tắc vàng, tạo thành thế kiềng ba chân với Kim Mậu và Hoàn Cầu.

Khu phố Bund và Nam phố Bund bắt đầu thay đổi diện mạo, cả phố đã lớn gấp bốn lần so với trước đây. Trung tâm Rockefeller của phố Bund khiến cho giá đất xung quanh vùng sông Tô Châu tăng lên hai lần.

Chỉ có duy nhất một thứ không thay đổi, đó là những kẻ tình anh trong trung tâm tài chính Lục Gia Chủy ở Phố Đông, hằng ngày cầm cốc cà phê bước vào những tòa nhà cao chọc trời. Trên thị trường cổ phiếu, bọn họ chỉ đánh tay ra hiệu, hoặc dùng lời nói hoặc chữ viết trên điện thoại hay máy tính, trong vài giây đã quyết định hướng lưu chuyển của hàng trăm tỷ tiền vốn. Còn đám nhân viên trong các cửa hiệu LV và Hermès trên quảng trường Plaza 66 vẫn luôn luôn trưng một vẻ mặt lạnh băng, chỉ đến khi bên lề đường phía ngoài cửa sổ dừng lại bóng dáng một chiếc xe, bọn họ mới khom lưng cúi mình, kéo cánh cửa kính dày cộp tưởng chừng nặng ngàn cân của cửa hàng ra bằng tư thế cung kính nhất, cùng lúc với người lái xe đeo găng tay trắng mở cánh cửa xe.

Còn ở giữa, cách một con sông Hoàng Phố mệnh mông. Dòng sông chia cắt hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Trên những du thuyền giữa sông, luôn luôn là những du khách mọi miền ồn ào náo nhiệt, bọn họ mừng rỡ giờ máy ảnh lên chụp hai bờ sông sừng sững đối nhau.

Vì thế, tôi cũng có thể bình tĩnh đối mặt với tình trạng trước mắt: tôi đang ngồi trong quán cà phê dưới thư viện trường, cùng Cố Ly và Neil uống cà phê Latte một cách nhàn nhã. Dù ười mấy tiếng đồng hồ trước, trên quảng trường Tân Thiên Địa, Cố Ly và tôi đã trân trân nhìn nhau như hai kẻ mất hồn, đồng thời tôi còn đánh đổ cốc cà phê Starbucks hai mươi mấy tệ làm hỏng chiếc váy Miu Miu hơn bốn nghìn tệ của Cố Ly.

Còn Cố Ly yêu quý của tôi, mười mấy tiếng đồng hồ trước vẫn đang ngồi tiêu tụy dưới đất, sắc mặt trắng bệch, mãi đến khi được Neil dìu vào trong chiếc xe tới đón, nó vẫn còn đang run lẩy bẩy; song giờ đây, nó đang trưng ra bộ mặt CORE TM2 ngồi trước mặt tôi, dùng cái máy OQO mới mua lên mạng xem tin tức tài chính - nếu như không biết OQO là gì, vậy thì, có thể giải thích một cách đơn giản rằng, đó là một cái máy tính chỉ to cỡ cuốn tạp chí TOP NOVEL, nhưng tính năng lại ưu việt hơn hẳn cái máy tính xách tay nặng 3,7 kilogram trong phòng tôi. Khi tôi nhìn thấy nó nhẹ nhàng đẩy cái bàn phím kiểu trượt lại rồi nhẹ nhàng bỏ vào trong túi xách in hoa chìm của hãng LV mới mua, trong lòng tôi vô cùng kích động, chỉ muốn đem ngay ly cà phê về phòng đổ lên cái máy tính chậm chạp chẳng khác nào máy 286 cổ lỗ sĩ của mình! Trên thực tế, tôi cũng từng nghi hoặc không biết có phải bởi vì trước đây tôi đã làm như vậy rồi (không phải cà phê mà là trà sữa), mới khiến nó càng ngày càng chậm giống máy 286.

Đương nhiên, tôi còn tiện thể muốn vớt ngay cái túi tôi mua trên đường Mậu Danh từ trên ban công xuống.

Neil nhìn Cố Ly đang rất thần nhiên bình tĩnh, hần nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, sau đó nhướn một bên lông mày, trông rất giống một tay quý tộc Anh trong phim, hỏi: “Vậy thì, ý của chị là, sự kiện quá mức tưởng tượng như kiểu phim kinh dị này giờ đã chuyển thành câu chuyện kể thứ ba phá rối trong phim tình cảm rẻ tiền à?”

Cố Ly gật gật đầu, “You got the point.”

Trước mặt tôi, người nước ngoài đang nói tiếng Trung còn người Trung Quốc lại đang nói tiếng Anh, tôi đang nghĩ không biết có nên tuân một câu tiếng Hỏa tinh ra át vía chúng nó hay không nữa.

Song dù thế nào, sau khi biết rằng con bé xuất hiện bên cạnh Giản Khê hoàn toàn không phải là Lâm Thinh, người bị chúng tôi ép cho đến nỗi phải nhảy lầu hồi cấp Ba, mà là đứa em gái song sinh tên Lâm Tuyền, nỗi kinh hãi trong lòng tôi phút chốc tiêu tan. Nhưng, ở một góc khuất nào đó trong tim, vẫn sót lại thứ gì đó như một mảnh thủy tinh nhỏ khe khẽ đâm nhói, khiến tôi mơ hồ cảm thấy đây dường như không phải là việc gì đáng mừng cả.

Song lời an ủi của Cố Ly đã vô cùng có tác dụng: “Từ trước tới nay, Giản Khê nhà chúng ta vẫn được bao nhiêu người ái mộ, lần này cũng vậy thôi, chỉ là một cô ả lẳng lơ trong số những kẻ chết mê một Giản Khê thôi. Năm xưa chị cô ta không giành được Giản Khê, thì bây giờ cô ta cũng không giành được.”

Tôi nhìn vẻ mặt lạnh lùng mà xinh đẹp của Cố Ly, nếu tôi mà là Pháp Hải, chắc sẽ không do dự gì mà lấy bảo bối bát tử kim ném thẳng vào mặt nó. Thế là, tôi mở to mắt nói với nó: “Cậu nói đúng lắm! Tớ yêu cậu!”

“Don’t love her, she is mine!” Neil đang tay kéo Cố Ly vào lòng một cách khoa trương.

“You don’t own Lily, you just own Lucy.” Cố Ly giơ cánh tay đẩy gã trai đẹp tóc vàng đang cười toe toét áp má vào mình.

“Who’s Lucy?” Hiển nhiên Neil rất nghi hoặc.

“She is my nanny.” Cố Ly nhẹ nhàng đẩy tay Neil ra, kết quả là cái đồng hồ đeo tay mới mua hôm qua trên tay Neil va đánh keng lên mặt bàn trà.

Tôi hét một tiếng đưa tay ôm ngực. Chợt nhận ra phản ứng của mình quá giống Đường Uyển Như, tôi lại tức tốc đưa tay lên bịt lấy miệng.

Bước ra khỏi cửa quán cà phê, Cố Ly xoay người bước lên bậc cấp rộng lớn của thư viện. Nó muốn tra cứu tờ Đường nguyệt thời kinh năm 2007 có bài viết về quy hoạch phố Bund từ bỏ trung tâm tài chính tiền tệ và chuyển thành khu thương mại đẳng cấp cao. Còn Neil đã chuẩn trước, lái xe đi rồi. Bây giờ, hần chính thức trở thành lái xe phục vụ Cố Ly - hoặc nói rằng Cố Ly một lần nữa trở thành bảo mẫu phục vụ cho hần, từ lúc hần lái xe chạy thẳng vào trong trường, phóng khắp ngõ ngách, đi qua các tòa giảng đường vài lần vào tuần trước, trên forum của trường đã đẩy những dòng tiêu đề cực lớn “Neil is back”. Đương nhiên, vẫn có rất nhiều đứa con gái si mê đem đăng lại những bức ảnh chụp trộm Neil ngày trước ra, vậy là những tin tức này lập tức trở nên nóng hổi, sau vài ba hôm đã được đưa lên thành topic dính...

Neil dừng xe trước mặt tôi, vẫy tay hỏi tôi muốn đi đâu, hần có thể đưa tôi đi. Tôi vội xua xua tay, từ chối lời mời quá mức hấp dẫn này. Bởi vì tôi không muốn tới lúc ăn cơm trong nhà ăn lại bị một lũ điên hất nước canh vào mặt - hồi năm thứ hai tôi từng chứng kiến cảnh tượng như vậy, ngoài ra, gã đàn ông mà bọn họ tranh cướp, nói theo cách của Nam Tương thì là “tướng mạo giống hết một cái cột nước chữa cháy màu cổ xuyên”. Tranh quốc họa của Nam Tương rất đẹp, bởi thế, nó rất quen việc sử dụng những từ ngữ hiếm thấy chỉ dùng trong giới vẽ tranh quốc họa kiểu như “màu cổ xuyên” chẳng hạn.

Neil cao ngạo bỏ đi, để lại tôi bước trên con đường xi măng rộng thênh thang trong trường. Nói thực, trường tôi cũng hơi thừa tiền, con đường nối các giảng đường và thư viện được làm đẹp đến mức có thể sánh với đường tám làn xe chạy trên phố Bund. Tôi chơ vơ bước trên đó, cảm giác trống trải khôn cùng.

Tôi nhớ lại rất nhiều chuyện thời cấp Ba, những câu chuyện điên rồ, hoang đường, mà người ta khó lòng tưởng tượng, đương nhiên cũng gồm cả chuyện hoang đường nhất rằng tôi và Cố Ly ép người khác nhảy lầu.

Tôi giờ tay xem đồng hồ, còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ ăn cơm, trong tôi lúc này đang dồn nén rất nhiều lời nói, muốn được tuôn ra với người khác. Song tôi lại không thể nói với Nam Tương, tất nhiên, tôi chưa từng nghĩ đến Đường Uyển Như. Tôi hiểu rất rõ, nếu kể cho Đường Uyển Như, vậy thì coi như tôi đã đem bí mật viết thành một tờ thông báo dán ở cổng trường.

Tôi cảm giác trong lòng đang chất chứa nhiều thứ quá, sắp vỡ tung ra, liền ngồi xuống chiếc ghế tựa bằng sắt chạm hình hoa bên đường, hai tay chống hông, trông như một bà bầu đang phơi nắng.

Tôi ngẩng đầu, neho mắt dưới ánh mặt trời, có một khoảnh khắc tôi bỗng thấy xung quanh không người, trường học mênh mông yên ắng quá đổi, thậm chí có thể nghe thấy tiếng gió rì rào trên vòm lá rậm rì của cây ngô đồng, tựa như có một khối sa mạc bốc lên cuốn lướt qua đầu tôi. Chỉ có mình tôi nhỏ nhoi, đơn độc ngồi dưới ánh mặt trời chói chang.

Trong không khí ngập mùi cây cối nồng nồng của mùa hạ.

Thời khắc thật bi thương biết mấy, trong lòng tôi chợt trào dâng lên một niềm thương cảm.

Trong thời khắc cô đơn nhường ấy, lần đầu tiên tôi không nghĩ đến Giản Khê. Tôi đặt túi lên đầu gối, lặng lẽ ngây người. Tôi khá thích cảm giác thả lỏng, rồi sau đó ngồi bất động dưới ánh nắng đầu hạ không quá gắt gao thế này.

Hồi trung học, tôi và Cố Ly dính nhau cơ hồ như bóng với hình. Tôi học chuyên Văn, Cố Ly học chuyên Lý, chúng tôi là hai đứa đứng đầu hai khoa Văn-Lý của khối học. Các thầy giáo trong trường chỉ hận nỗi không thể tóm gọn chúng tôi trong lòng bàn tay mà ve vuốt. Đương nhiên, Cố Ly dung mạo yêu kiều khí chất cao quý sẽ được ve vuốt nhiều hơn, còn tôi dựa vào khí chất con cưng bảo bối trong nhà nên cũng tự có phong cách riêng. Cho nên, chúng tôi, nói một cách chính xác hơn là Cố Ly, vô cùng ngang ngược hống hách trong trường học, chỉ thiếu nỗi không thể lên xuống cầu thang bằng cách đi ngang mà thôi.

Cho nên, hai đứa tôi dễ dàng tóm gọn hai hoa vương có tiếng đào hoa nhất trường là Cố Nguyên và Giản Khê. Chỉ có điều, trước khi ra tay hạ thủ hai chàng, hai đứa tôi không hề có chút tự tin nào, tất nhiên, ở đây không nói đến lũ con gái quê mùa trong trường, lũ chúng không phải đối thủ của chúng tôi, hai cái tát là có thể gạt bay. Điều chúng tôi lo lắng chính là hai người bọn họ. Các cử chỉ hành động kỳ quặc trong trường của bọn họ, ở một mức độ nào đó có thể chọc tức chết cả Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài chứ chẳng chơi.

Sau khi tôi và Giản Khê, Cố Ly và Cố Nguyên cuối cùng đã ở bên nhau, mỗi nghi ngờ trong lòng chúng tôi mới được gỡ bỏ, “hai người các anh thì ra không phải cùng nhau.” Nói dứt câu đó, Giản Khê không thèm nhìn mặt tôi suốt hai ngày liền.

Và thế là, trong tình hình như vậy, chuyện hoang đường khủng khiếp nhất thời học sinh của tôi và Cố Ly đã xảy ra.

Hôm ấy sắp hết giờ học, tôi nhận được một mẫu thư từ lớp bên cạnh chuyển sang, một người nặc danh muốn tôi lên trên sân thượng, nói có việc cần “giải quyết triệt để” với tôi. Tôi vừa đọc mấy chữ “giải quyết triệt để” đã liền quả quyết kéo Cố Ly đi theo, cả thế giới này đều biết, nó giỏi nhất chính là môn này. Bất kỳ chuyện gì nó cũng đều có thể giải quyết triệt để một cách dứt khoát và nhanh chóng. Hơn nữa, tôi cũng sợ rằng có kẻ âm thầm ngưỡng mộ mình đang chuẩn bị ngổ lời trên sân thượng, nếu tổ tình không thành công hẳn sẽ dùng cách nấu gạo thành cơm (!). Cố Ly cảm thấy tôi lo lắng rất là có lý, nó vuốt vuốt má tôi, nói một cách thiết tha trìu mến: “Đúng vậy, không khéo đúng là có người định giở trò thật, cậu biết đấy, phẩm chất đạo đức của con người là thứ chẳng ai có thể chắc chắn được cả.”

Tôi nhìn Cố Ly, rất muốn nhổ một miếng nước bọt về phía nó, hồi nhỏ mỗi lần đánh nhau không thắng được nó tôi đều làm vậy cả, nhưng lần này thì không - từ sau khi quen với Giản Khê, tôi đã trở nên hiền thực lạ thường. Tôi cảm thấy Cố Ly mãi mãi có biệt tài nói chuyện ấy, nó có thể biến một câu sỉ nhục người ta trở nên uyển chuyển dễ nghe. Nó đứng ra nên đi Mỹ mà làm chính khách, hoặc vào làm ở kênh mua bán trên tivi mà rao bán thứ đồng hồ đeo tay nam pha lê, khăn giọng thống thiết, nước mắt vòng quanh như đang khóc mệ chết thốt lên rằng “giá này là chúng tôi đang bán lỗ vốn đấy.”

Sau khi ôm nỗi lòng nửa chán chường nửa kích động leo lên sân thượng, tôi và Cố Ly lại phát hiện ra kẻ chờ đợi chúng tôi không phải là một gã trai hùng hực tuổi trẻ, mà là một đứa con gái. Một đứa con gái thì cần

giải quyết với tôi cái gì? Tất nhiên là, trong tức khắc tôi và Cố Ly cảm thấy cực kỳ chán ngán. Nhưng sau khi con bé đó nói mục đích của mình, hai chúng tôi lại càng ngán ngấm hơn.

Con bé ấy bộc bạch nỗi si mê điên cuồng của cô ta đối với Giản Khê bằng một giọng xúc động nghẹn ngào, đồng thời đưa ra đủ mọi quan điểm để chứng minh rằng tôi và Giản Khê hết sức không hợp nhau, sau đó lại lớn tiếng không biết ngượng yêu cầu tôi rời xa Giản Khê để nhường lại cơ hội. Lúc đó, Cố Ly rất cuộc cũng không nhịn nổi nữa.

“Cậu tưởng mình là ai chứ? Đang có camera quay phim hả? Đang diễn phim truyền hình của Quỳnh Dao phải không?” Cố Ly không thể chịu đựng được loại phim này. Nó ghét mọi kẻ dramatic trong cuộc sống, loại người này lúc nào cũng cảm thấy mình giống nhân vật trên phim, đau buồn bi lụy chuyện bé xé ra to, làm như cả thế giới này đều sẽ khóc lóc đau đớn, tìm đến chỗ chết như họ. “Cậu thích Giản Khê thì tự mình theo đuổi đi, chạy tới tìm Lâm Tiêu làm gì? Ốc bị ngứa đập ột nhát rồi hả?”

Hiển nhiên, đối phương bị giọng điệu mỉa mai châm biếm và cái mặt vừa nhìn đã biết không phải loại vừa của Cố Ly làm cho sững sờ, vì thế mí mắt ngay lập tức đã long lanh nước mắt.

Cố Ly quay đầu lại, trợn mắt nói với tôi: “Tớ muốn bắn chết con bé này quá.”

Tôi cũng thấy phát ngán lên, lòi lòi vạt áo Cố Ly, bảo nó đi thôi, không cần lãng phí thời gian ở đây nữa. Tuy tôi đã gặp rất nhiều đứa thích Giản Khê đến nói này nói nọ, truyền giấy, gửi tin nhắn, có nhiều khi tôi còn đưa lại cho anh xem. Nhưng, gặp phải trường hợp nhùng nhằng này tôi thấy đặc biệt chán ngán.

Tôi và Cố Ly xoay người định đi xuống thì bị con bé kia gọi giật lại.

“... nếu cô không chia tay với Giản Khê... tôi sẽ nhảy lầu từ chỗ này xuống...”

Trong tích tắc, Cố Ly bị chọc cho nổi điên lên.

Tuy rằng sau chuyện đó, Cố Ly vô cùng hối hận vì những lời lẽ của nó, kiểu như “Mày cứ nhảy đi! Còn đợi gì nữa”, “Mày chết thì Lâm Tiêu sẽ không khóc đâu, kể cả Giản Khê cũng không thêm khóc đâu”, “Tao là con gái nên tao thật thấy xấu hổ vì mày, sao mày không chết đi hả”... Nhưng khi ấy, tôi và Cố Ly đều cảm thấy cô ta quả thực quá thất bại. Đặc biệt là Cố Ly, nó thực không thể chịu đựng nổi một kẻ chỉ vì chút chuyện tình cảm thế này mà nhảy lầu tự tử. Đối với nó, đây là một quyết sách đầu tư ngu ngốc quá mức mạo hiểm đồng thời không thu lại chút lợi ích nào.

Khi chúng tôi phun ra những lời tàn nhẫn đó, và rời khỏi sân thượng, bỏ lại con bé kia toàn thân run rẩy bầy, chúng tôi không hề dự liệu được việc nó sẽ nhảy xuống thật. Vì thế, khi tôi và Cố Ly vừa gặp Neil đang tìm chúng tôi ở cầu thang, còn chưa kịp trả lời câu hỏi “các chị lên sân thượng làm cái gì” của hắn, hai đứa tôi đã nhìn thấy một cái bóng lơ mơ rơi xuống bên ngoài hành lang sau lưng Neil. Sau đó là một tiếng vọng trầm đục khiến người ta sợ nổi da gà, và tiếng kêu thất thanh đến vỡ màng nhĩ của các học sinh nữ.

Đầu tôi trong giây lát bỗng nhiên trống rỗng, ba giây sau, tôi dờ dẩn như tượng gỗ bị Cố Ly sắc mặt trắng bệch tức tốc kéo đến hành lang, ép thò đầu nhòm xuống dưới, “Lâm Tiêu, không được động đây, không được nói gì, giả vờ bất ngờ giống mọi người xung quanh nhòm xuống xem, chúng ta giống như những người khác, không biết đã xảy ra chuyện gì... nghe rõ chưa hả?”

Tôi chuyển động cái cổ cứng ngắc, nhìn khuôn mặt trắng bợt như ma của Cố Ly, muốn gật gật đầu nhưng hoàn toàn không thể làm nổi. Trong mắt tôi chỉ có bãi máu kinh hoàng kia, và một đống trắng xám lẫn lộn mà tôi không dám nghĩ xem đó là cái gì, trí óc tôi thậm chí còn tự động bỏ qua người đang nằm trên vũng máu đó.

Khi tiếng xe cấp cứu đã biến mất bên ngoài cổng trường, tôi và Cố Ly ngồi rúm rỏ, dựa lưng vào tường trong phòng học trống trải.

Neil ngồi trước mặt chúng tôi, hắn ta cũng rất khủng hoảng. Phải một lúc lâu sau, hắn mới khẽ huých tay Cố Ly, “Chị, chị và Lâm Tiêu đã làm gì đây?”

Trong ánh chiều chạng vạng, Cố Ly không trả lời Neil. Nó cứ ngồi bó gối trên ghế.

Mãi đến khi bóng tối khổng lồ bao trùm cả gian phòng.

Ba chúng tôi bắt đầu run rẩy trong bóng đêm im lìm.

Con bé nhảy lầu đó, tên là Lâm Thịnh.

Còn bây giờ, thông qua đủ mọi phương cách, Cố Ly đã điều tra ra con bé ở trường Giản Khê, là chị em sinh đôi với Lâm Thịnh, tên là Lâm Tuyền.

Và màn kịch này, sau bấy nhiêu năm, lại một lần nữa xảy ra.

Nó khiến cuộc sống của chúng tôi trở nên như một vở kịch. “Em gái sinh đôi đánh đổi thân xác trả thù cho chị”, “Tình địch năm xưa mượn xác nhập hồn tìm kiếm kẻ thù”, cuộc sống của chúng tôi rất có thể biến thành một cái tiêu đề như thế mà xuất hiện trên trang bìa tạp chí Tri m.

Vì vậy, sau khi tìm hiểu ra những vấn đề đó, hiển nhiên ba chúng tôi đều thở phào một cái, ngồi thanh thoi uống cà phê trong quán cà phê dưới thư viện. Đối với Cố Ly, sự tồn tại của Lâm Tuyền hoàn toàn không đáng được coi là vấn đề gì, nó không hề e sợ kẻ thứ ba, ngược lại, nó cảm thấy đây là một thử thách đối với tình yêu, hơn nữa, nó hiểu rõ rằng mình luôn giành thắng lợi trong mọi trận chiến, cầm lá cờ chiến thắng đỏ tươi trên xác kẻ thù ngã xuống. Nó chỉ sợ duy nhất có ma, chỉ là “mẹ kiếp, cứ tưởng con bé năm xưa nhảy lầu chết bây giờ mò tới tìm.”

Nhưng sau khi gỡ được nỗi sợ nặng trĩu trong lòng ấy, tôi vẫn mơ hồ cảm thấy bất an. Tôi không thể nói chính xác ra vấn đề nằm ở đâu, đây cũng không phải lần đầu tiên tôi gặp một kẻ muốn giành Giản Khê với mình, ngược lại, tôi đã gặp quá nhiều rồi. Giống như Cố Ly, cho đến giờ, tôi đều là tướng quân bách chiến bách thắng. Song, vẫn có một trực giác mơ hồ nào đó khiến tôi cảm thấy như đang đi chân trần giẫm trên một hồ nước nông mọc đầy rong tảo, không biết đến bước nào sẽ đột ngột trượt chìm xuống, cổ họng bị nước lạnh ào vào, rong tảo quấn chặt lấy cổ chân, rồi bị lôi xuống đáy tối.

Kiểu trực giác ấy chính là “giác quan thứ sáu của tình yêu” mà trong mọi bộ phim tình yêu tay ba thường có.

Tôi ngồi trên ghế độ một tiếng đồng hồ, tựa như một bà lão ngồi trong vườn hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh buổi trưa. Xung quanh, các sinh viên bắt đầu lục tục qua lại, bọn họ bước ra khỏi giảng đường, đi về phía nhà ăn hoặc các nhà hàng cao cấp hơn một chút.

Tôi rút điện thoại, hẹn Nam Tương và Cố Nguyên, xuất phát từ lòng nhân đạo, tôi lại gọi cả Đường Uyển Như nữa.

Lúc tôi lên được tầng ba nhà ăn, (Cố Nguyên sống chết không chịu ăn cơm ở chỗ người đồng lúc nhúc dưới tầng một, anh nói lúc ăn cơm không thích có một đồng người vây quanh rồi phát ra những tiếng húp canh rõ to), Cố Nguyên đã đến trước rồi. Anh mặc một chiếc T-shirt bó sát Hugo Boss, bên dưới là quần ngắn màu xám tro, lộ ra đôi chân dài cơ bắp săn chắc, anh đang giở thực đơn. Tôi nhìn lớp lông chân dày đặc trưng của nam giới ấy, bất giác cảm thấy ngượng ngùng, trong óc lại hiện lên cảnh mình úp mặt trên đùi Giản Khê khi trước, nếu như không có tiếng thét kinh thiên động địa của Đường Uyển Như, thì đó hẳn là một perfect moment. Tôi thậm chí còn có cảm giác, nếu như Đường Uyển Như không làm phiền, rất có thể tôi đã bước một bước quan trọng nhất trong đời, từ đây cáo biệt cái biệt danh cực kỳ không tao nhã của Cố Ly đặt ĩnh, “em gái non tơ”, tôi chẳng thích thú cái biệt danh này một chút nào cả.

Tôi chào Cố Nguyên, vừa ngồi xuống được hai phút, Nam Tương đã xách một thùng đồ về to tướng, ôm hai tấm gỗ màu bước vào. Trông như sắp xỉu, nó lăn ra bàn, cầm lấy cốc uống ực một cái. Cố Nguyên ngừng đầu, đang định nói thì Nam Tương giơ tay ngăn anh lại: “Anh im mồm cho em. Em biết ngoài câu ‘thợ sơn’ ra anh còn rất nhiều từ ngữ để bêu riếu em, nhưng, anh cứ im mồm cho em nhờ!” Nam Tương biết, về lĩnh vực ăn nói cay độc, Cố Nguyên và Cố Ly có cùng một đẳng cấp.

Cố Nguyên nhún vai, làm như không có gì rồi cúi đầu xuống, tiếp tục nghiền cứu cuốn thực đơn trên tay.

Tôi nhướn nhướn lông mày với Nam Tương, nó gật gật đầu một cách thần bí với tôi. Chúng tôi cùng cười rất ỷ nhị.

Đã chơi với nhau bao nhiêu năm nay, Nam Tương có thể đọc ra từ động tác nhướn mày đơn giản của tôi thông tin “Cậu hẹn Cố Ly chưa?”

Cũng như vậy, tôi tuyệt đối có thể biết được “Yên tâm đi, tớ làm chắc vụ này rồi” từ cái gật đầu nhẹ nhàng của nó.

Tôi và Nam Tương chờ đợi sự xuất hiện của Cố Ly.

Nhưng hai phút, khi cánh cửa bật mở, ngoài người chúng tôi mong ngóng là Cố Ly, còn kèm một niềm vui bất ngờ khác nữa, không biết từ lúc nào Neil đã thay một cái áo phong bó sát, nổi rõ từng thớ thịt săn chắc cực kỳ hấp dẫn, trông như người mẫu trên tờ quảng cáo của Dolce & Gabbana. Hắn ta kéo ghế ngồi xuống, nhìn thấy Cố Nguyên đang cúi đầu xem thực đơn, hắn nghiêng đầu nghĩ ngợi, bộ dạng như đột nhiên nhớ ra gì đó: “Hey, I know you, you are my sister’s boy friend!”

“Ex!” Cố Ly kéo ghế, trấn tĩnh lạ thường, ngồi xuống, “Boy friend.”

Cố Nguyên ngẩng đầu, đưa tay ra: “Neil, nice to meet you.”

Tôi và Nam Tương không nhận được điều trợn trừng mắt lên, sau đó tức tốc đưa mắt nhìn nhau, tức tốc trao đổi sóng điện não:

“Vờ vĩnh cái khỉ gì, còn cố ra vẻ gì nữa!”

“Đúng thế! Cứ làm như mình là siêu nữ không bằng! Giả vờ ôm đầu khóc lóc, rõ là trơ trên, sau lưng chỉ hận không thể đâm chết đối phương.”

21. Chương 09b

Cố Ly nhanh chóng cầm thực đơn gọi vài món, sau đó chuyển thực đơn cho chúng tôi, rất có phong cách người nhà họ Cố. Nó và Cố Nguyên đều giống nhau như đúc, lúc đi ăn nhà hàng, luôn chỉ gọi món ỉnh, từ chối để người khác gọi món hộ, đồng thời cũng tuyệt đối không gọi món giúp người khác. Mấy phút trước, Cố Nguyên đã hoàn thành các động tác giống hệt như vậy.

Neil nhìn ngắm Cố Nguyên thích thú, dường như hắn rất hào hứng, một lát sau, hắn huých nhẹ vai Cố Nguyên, nói: “Này, sao anh và chị tôi lại chia tay đây?”

Trước khi Cố Nguyên kịp mở miệng, Cố Ly đã tiếp lời luôn: “Mẹ anh ta cảm thấy bây giờ anh ta cần một vú em, chứ không phải bạn gái. Bởi vì trong mắt bà ấy, anh ta vẫn chỉ là một đứa bé còn đang bú sữa, tất cả phải nghe lời mẹ, con ngoan ạ.”

Cố Nguyên ngẩng đầu nhìn Cố Ly: “Tôi không cần vú em bú sữa, cũng không cần bà ấy đét đít nói cho tôi biết tôi làm sai cái gì. Tôi hai mươi ba tuổi rồi, không ấu trĩ như cô tưởng đâu.”

Cố Ly làm ra vẻ không nghe thấy, cúi đầu nhìn vào màn hình điện thoại di động. Cố Nguyên nhìn chăm chăm nó một lúc, rồi cau mày ngoảnh mặt đi.

Neil vòng hai tay ra sau gáy, “I wanna have a nanny! It sounds so exciting what the nanny does!”

“I can be your nanny!” Tôi và Nam Tương đồng thanh cất tiếng.

“Đồ tiện nhân.” Cố Ly ngồi bên cạnh vừa nhấp nước vừa cười khẩy khinh miệt chúng tôi.

“Dâm phụ!” Tôi và Nam Tương trả đũa.

“Đồ gái lăng lơ.” Cố Ly trừng mắt, vô cùng bình tĩnh.

“Đồ ca kỹ!” Tôi và Nam Tương không cam nhận yếu thế.

“Con điếm.” Cố Ly hết sức ung dung.

“...” Tôi và Nam Tương nhất thời không tìm ra từ nào, đành chịu thất bại, Cố Ly lộ vẻ mặt đắc ý, khiến người ta nhìn chỉ muốn nhổ ột bãi nước bọt.

“Hàng họ!” Cố Nguyên phía đối diện đang uống nước đột ngột buông một câu lạnh lùng, Cố Ly hiển nhiên không kịp trở tay, há hốc miệng, không đối đáp được gì.

“Oh yeah!” Tôi và Nam Tương hò reo. Cố Nguyên ngẩng đầu nhún vai, vẻ mặt vô tội làm như không biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi giành được thắng lợi mang tính giai đoạn, tôi và Nam Tương bắt đầu chia sẻ những chuyện thú vị xảy ra trong ngày. Tất nhiên, tôi chỉ chọn mấy chuyện vặt vãnh để kể, không thể chia sẻ với nó rằng “mấy năm trước tớ và Cố Ly đã khiến một con bé nhảy lầu, còn bây giờ em song sinh của con bé ấy đang quyến rũ ông xã của tớ”, điều này thực tình quá giống bộ phim truyền hình dài tập mẹ tôi xem tối qua. Chỉ có điều khi tôi tán đến đoạn dạo này tôi và Giản Khê liên lạc ít đi, Cố Nguyên ngồi đối diện định nói gì lại thôi. Tuy tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng anh không nói, tôi cũng không gắng hỏi thêm.

So với tôi, chuyện của Nam Tương thú vị hơn rất nhiều. Bọn nó vừa kết thúc giờ học tranh sơn dầu, bài tập là vẽ một người mẫu nam khỏa thân trẻ tuổi đẹp trai, có điều không phải hoàn toàn khỏa thân mà là mặc một bộ quần áo bó sát màu trắng. Song vấn đề ở chỗ, ông thầy biến thái lại yêu cầu tụi nó phải vận dụng trí tưởng tượng để vẽ “chỗ đó” của người mẫu ra. Kết quả, Nam Tương vừa định nói “Như vậy rất không chuyên nghiệp”, còn chưa kịp mở miệng, lão thầy biến thái đó đã nói: “Hả, xấu hổ à? Chưa từng nhìn thấy cái đó sao?”

Nam Tương bắt chước giọng xà tinh trong phim hoạt hình “Anh em Hồ lô” giận dữ nói với lão: “Phì, lão nương đây có cái gì chưa từng nhìn thấy, năm đó lão nương còn sắp đẻ con trai cơ.”

Đám con trai trong lớp lập tức đỏ gay mặt.

Trong lòng tôi thở một tiếng dài cảm thán, cùng là câu nói ấy, do một mỹ nhân như Nam Tương nói ra có thể khiến cho người ta lập tức liên tưởng miên man, đỏ cả mang tai, song nếu như là Đường Uyển Như nói thì...

Còn đang nghĩ ngợi, cửa phòng ăn đột nhiên bật mở đánh rầm, tôi không cần ngoái đầu cũng biết Đường Uyển Như đến rồi. Ngoài nó ra, chắc chỉ có mấy ủa đất mới có thể gây ra tiếng động như vậy.

Nó như một đám mây tích mưa căng đầy, cực lớn, trầm tĩnh và chậm rãi bay tới chỗ ngồi, âm u, như một con ma.

Hành vi kỳ cục của nó tức khắc khiến Cố Ly tò mò. “Cậu lại bị đánh à?” Cố Ly hỏi đầy vẻ quan tâm.

Đường Uyển Như hoàn toàn không để ý đến Cố Ly, hai mắt nó sưng đỏ lên, đích thực giống như bị người ta cho hai cái tát vào mắt. Nó khẽ xoa trán, buồn bã nói: “Đau lòng quá, tớ vừa đọc một cuốn tiểu thuyết thương tâm vô cùng.”

“Tên là gì?” Nam Tương nghe thấy hai chữ “tiểu thuyết” thì đặc biệt miễn cảm, chẳng khác gì phản ứng của Cố Ly khi nghe thấy cụm từ “bảng báo cáo tài chính” cả.

“Nhật ký tớ viết hồi cấp Hai.” Đường Uyển Như thở dài một tiếng não ruột.

Tôi khẽ vỗ vai Cố Ly đang thở gấp, an ủi: “Thôi đừng ra tay với nó.”

“Lâm Tiêu,” Uyển Như ngẩng đầu lên, nắm lấy tay tôi, “Cậu có thể mang quyển nhật ký này đến cho Cung Minh xem, tớ cảm thấy hoàn toàn có thể đăng trên tạp chí M.E đấy.”

“Đường Uyển Như, cậu quá tàn nhẫn đó!” Nam Tương ngửa ngáy khó chịu nhìn tôi tội nghiệp.

“Tuổi trẻ ai mà không tàn nhẫn đây, tuổi thanh xuân là một bài thơ hoa lệ mà tàn nhẫn.” Đường Uyển Như ra vẻ ưu tư nói.

“Nếu Lâm Tiêu muốn bỏ việc, chắc có thể sử dụng nhật ký của cậu như là đơn thôi việc, đưa thẳng cho Cung Minh xem.” Cố Ly liếc mắt nhìn Đường Uyển Như.

Đường Uyển Như nghiêng đầu, dường như đang tiêu hóa câu nói của Cố Ly. Cố Ly nhìn vẻ nghi hoặc của nó, hơi hối hận vì đã nói ra một câu quá cao siêu vượt quá chỉ số thông minh của Đường Uyển Như, nên không đạt được hiệu quả si nhục trực tiếp.

Quả nhiên, Đường Uyển Như lắc đầu, từ bỏ ý định lý giải câu nói của Cố Ly. Nó quay đầu lại, nói với Nam Tương: “Hay là, cậu cảm thấy tớ nên gửi bản thảo cho tạp chí khác?”

“Gửi đến Top Novel đi, chắc chắn được đăng,” Nam Tương nắm tay nó một cách thân thiết, “bọn họ có một chuyên mục gọi là ‘Lớp học viết văn’.”

“Thật không?” Đường Uyển Như hiển nhiên rất kích động.

“Ai da, còn đọc cả Top Novel nữa à, năm năm trước cậu đã thổi tắt 17 cây nến rồi mà!” Cố Ly vẫn chưa quên thất bại vừa rồi, lập tức đả kích Nam Tương.

“Vậy thì cậu chưa hiểu gì về Quách Kính Minh rồi, đã phải lòng gã yêu tinh đó, từ mười bốn tuổi cho đến bốn mươi tuổi đều sẽ không thoát.” Nam Tương dừng dừng nói.

“Đúng là tớ không hiểu nổi,” Cố Ly nhún vai xua tay “hiểu biết duy nhất của tớ đối với gã ta là có một lần tớ rất thích một chiếc sơ mi nam của Dior, kết quả nhân viên bán hàng nói không bán, bảo Quách Kính Minh đã đặt rồi, chiếc này là để chuẩn bị cho anh ta, về sau lại không nhập khẩu thêm đáng áo ấy nữa. Đúng là một gã tồi.”

“Sao cậu lại mua áo sơ mi nam?” Trong cơn đau khổ Đường Uyển Như ngẩng đầu lên, trên mặt là nỗi nghi hoặc rất thành thật.

Sắc mặt Cố Ly lạnh như thép xanh, tôi thấy ngọn lửa trong mắt nó cơ hồ có thể đốt cháy Đường Uyển Như thành tro bụi, còn Cố Nguyên ngồi đối diện thì hơi bối rối, cúi đầu đọc báo. Ai cũng biết Cố Ly mua áo sơ mi nam để tặng Cố Nguyên, trong bụng đều hiểu rõ mười, chỉ lẳng lặng cúi đầu, duy chỉ có Đường Uyển Như không sợ chết, mới hỏi ra mồm.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên ngưng đọng, Nam Tương háng giọng, chuẩn bị gây cười để làm dịu lại. Bộ dạng hết như trong mấy cái phim chiếu lúc 8 giờ tối, giả bộ cười ha ha vài tiếng rồi nói: “Cố Ly, cậu đừng làm nhục tạp chí của các thiếu nữ 17 tuổi, tớ còn chưa có hành động gì sỉ nhục cái tờ Đường nguyệt thời kinh mà phụ nữ già bốn mươi tuổi mới đọc của cậu cơ mà. Ha ha...” Vừa cười được hai tiếng, mặt nó đột nhiên đỏ ra.

Cố Nguyên ngồi trước mặt nó ngẩng đầu lên, sắc mặt lạnh băng, trên tay anh đang giữ một quyển Đường nguyệt thời kinh.

Tôi giơ tay che mặt.

Trong lúc đó, nhân viên phục vụ bụng thức ăn lên.

Đường Uyển Như giọng sang sảng hỏi người ta: “Đây là gà hả?” Nhưng ngữ điệu của nó lại quá mức khẳng định, làm cho dấu hỏi biến luôn thành một dấu chấm câu.

Cậu nhân viên phục vụ trẻ lập tức đỏ mặt tía tai lấp ba lấp bắp, nuốt nửa thì không cầm vững cái đĩa nữa...

Cả bọn ngồi xung quanh không hện mà cùng hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ôi, chúng tôi đều không quen nó đâu, nó chẳng qua là một người ngồi cho đủ bàn thôi.

Chúng tôi bắt đầu ăn chưa được bao lâu, điện thoại của Cố Ly và Cố Nguyên đồng thanh đổ chuông. Vậy là bọn tôi được chiêm ngưỡng cùng lúc hai người máy, cùng sử dụng một phần mềm thiết kế giống hệt nhau biểu diễn một màn đều tăm tắp.

“OK”, “không vấn đề gì”, “mười phút nữa tôi đến”.

Hai người nói ba câu y hệt nhau trong cùng một thời gian như nhau, quả thật khiến người ta hoài nghi phải chăng họ đã hẹn trước thế.

“Tớ phải tới khoa một lát, trường khoa tìm tớ,” Cố Ly lấy khăn ăn lau miệng, đứng dậy khỏi ghế.

“Anh cũng thế.” Cố Nguyên đứng đĩnh đĩnh lên, đưa tay cầm chiếc túi Gucci màu trắng to tướng đặt cạnh anh lên. Cái túi to đến mức tôi lấy làm ngờ vực liệu có phải anh đã nhét cả một cái xe đạp bên trong không.

Neil cầm đầu ăn, đồng thời rút chìa khóa xe trong túi áo ra, “đi bộ ra đó chắc mất hơn mười phút nhĩ, lái xe của em mà đi.” Cổ Ly nghĩ cũng phải, quay người giơ tay định bắt lấy chìa khóa, kết quả, Neil lại nhẹ nhàng ném chìa khóa về phía Cổ Nguyên.

Cổ Ly đương nhiên không chịu thiệt. Xe vừa dừng trước khoa Kinh tế, nó liền tức tốc mở cửa cao ngạo đi ra, bỏ lại Cổ Nguyên sắc mặt tối sầm đi tìm chỗ đỗ. Bao giờ cũng có một người phải đóng vai lái xe, mà người đó thường lại nắm “chìa khóa” then chốt.

Lúc Cổ Nguyên đỗ xe xong, vội vã chạy lên văn phòng khoa trên tầng chín, trưởng khoa thân thiết nói: “Ồ, sao anh chàng này lại chậm chạp hơn cô gái bé nhỏ kia nhĩ? Ha ha.” Cổ Nguyên bối rối gật đầu tỏ vẻ xin lỗi, đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi lườm Cổ Ly một cái.

Trưởng khoa vẩy vẩy xấp tài liệu trong tay, nói: “Chủ biên của tờ Đường nguyệt thời kinh, nhà kinh tế học nổi tiếng Lại Quang Tín sẽ đến khoa chúng ta giảng bài, cô cậu đã biết tin chưa, tôi muốn cô cậu tiến cử một người thích hợp trong khoa để làm một cuộc phỏng vấn trực tiếp với ông ấy.”

“Em có thể làm việc này.” Cổ Nguyên và Cổ Ly đồng thanh đáp, hơn nữa, cả hai đều trưng ra một bộ mặt cực kỳ bình tĩnh lạnh lùng, vô cùng giống giao diện của hệ điều hành Windows.

Hiển nhiên, trưởng khoa bị làm khó, ông nghĩ một lát, rồi với trí tuệ của một vị trưởng khoa Kinh tế, ông đã đưa ra một quyết định vĩ đại: “Chúng ta rút thăm.”

Cổ Nguyên và Cổ Ly cùng lúc khẽ trợn mắt lên.

“Thầy trưởng khoa, thầy không cảm thấy hình thức rút thăm không được chuyên nghiệp lắm sao...” Bộ dạng của Cổ Ly trông hệt như Bạch xà tinh Bạch Tổ Trinh.

Rất rõ ràng, thầy trưởng khoa đang chìm đắm trong thú vui làm lá thăm. Cổ Nguyên đứng bên cạnh cầm cốc giấy uống nước, nhìn Cổ Ly với ánh mắt thú vị. Tất nhiên anh biết, nếu vì rút thăm mà Cổ Ly không giành được cơ hội này, thì nhất định nó sẽ bị đẩy đến bước điên cuồng lao về đánh nhau với Đường Uyển Như. Khuôn mặt Cổ Ly nhanh chóng tối sầm lại.

“Nếu đã vậy,” Cổ Ly tức tốc thay đổi nét mặt, chẳng khác nào biểu diễn Xuyên kịch[11], “thầy trưởng khoa, tuy em cảm thấy ngài Lại Quang Tín chắc chắn sẽ rất vui về chia sẻ tâm tình với một cô gái xinh đẹp, có người đàn ông nào lại đồng ý thổ lộ nỗi lòng với một gã đàn ông khác chứ? Song, em thấy hay là cứ để bạn Cổ Nguyên đi vậy, có khi ngài Lại không thích nói chuyện với con gái xinh đẹp cũng nên. Chỉ có điều, phiền bạn Cổ Nguyên giúp mình một chuyện, trong lúc phỏng vấn, nhất định phải hỏi ông ấy về chuyên đề nhấn mạnh rằng Thượng Hải càng có ưu thế hơn so với Bắc Kinh để trở thành trung tâm tài chính quốc tế hàng đầu vừa đăng trên tạp chí của họ, nhưng bọn họ phải giải thích thế nào với việc Bắc Kinh có một lượng thông tin khổng lồ có thể coi là ưu thế đặc biệt? Ở Thượng Hải không có cách nào lấy được ‘bản báo cáo thứ ba’, và trong tình trạng chỉ có một công năng sản giao dịch thứ yếu nhất trong ba đại công năng của chứng khoán, Thượng Hải cũng không có ưu thế hoàn toàn nhĩ? Hơn nữa, năm 2006, tạp chí của họ đã nhấn mạnh vị thế của trung tâm tài chính phố Bund, vậy mà hiện nay chính quyền Thượng Hải đã cải tạo phố Bund trở thành khu mua sắm xa xỉ phẩm bậc nhất, một quyết định hoàn toàn trái ngược, kết quả như vậy là do tòa soạn phán đoán sai lầm hay do chính quyền có dự định khác? Đây là câu hỏi cá nhân của riêng em. À, by the way, chỗ em có ghi chép và các bài báo cắt rời từ năm 2004 đến năm 2008, nếu Cổ Nguyên có nhu cầu, em đều có thể cung cấp cho bạn ấy.”

Cổ Ly giống như một phát thanh viên mục thời sự nhìn máy nhắc chữ dưới ống kính camera, lưu loát tuôn ra một tràng, sau đó đứng đĩnh đĩnh thẳng người, ra rót một cốc nước, duyên dáng đưa lên miệng.

Trưởng khoa ngẩng đầu nhìn Cổ Ly, mỉm cười nói: “Nào, Cổ Ly, em rút một lá đi.”

Cổ Ly tiện tay rút một lá thăm trong tay trưởng khoa.

“Dài hay ngắn?” Trưởng khoa hỏi.

“Ngắn ạ.” Cổ Ly đáp lời một cách có tính toán.

“Ngắn thì tốt, ngắn được đi phỏng vấn. Quyết định như thế nhé.” Trưởng khoa nheo mắt, cười như một con lừa từ bi.

Cố Nguyên ngồi bên cạnh, lấy làm bực bội.

Lúc ra khỏi tòa nhà văn phòng, Cố Nguyên hẳn học nói với Cố Ly: “Cô học môn kế toán của cô, còn đưa đòi gì ở bên tài chính tiền tệ.”

Cố Ly đi thẳng tới chỗ đậu xe, ngoảnh đầu lại nói với Cố Nguyên: “Vô cùng bất hạnh là trong vòng bốn năm tôi đã học xong hai bằng đấy, càng không may là, chuyên ngành kia của tôi là tài chính quốc tế, bất hạnh nhất nhất là môn địa lý tài chính, thành tích của tôi là A++.” Nó dừng một lát, rồi nói tiếp: “Lái xe đi, anh đỡ dẫn cái gì.”

Cố Nguyên sa sầm mặt mày, mở cửa xe ngồi vào, cầm cẩu nói: “Các bài báo cắt ra từ năm 2004 đến 2005 đều là tôi cắt hộ cô đấy!”

Cố Ly trả lời anh: “Đưa tôi ra cổng sau.”

Cố Nguyên hiển nhiên bị sự điềm tĩnh của cô đánh bại, anh hít một hơi dài, “Bitch!”

“Whore!” Cố Ly rút từ trong túi ra cặp kính đen, lạnh lùng đánh trả.

Cố Nguyên giậm mạnh chân ga, đồng thời cùng lúc chiếc xe lao vút đi, đầu Cố Ly và bộp mạnh vào lưng tựa của ghế sau.

Vậy mà mấy ngày sau, khi Lại Quang Tín chính thức xuất hiện ở trường chúng tôi, Cố Ly lại hoàn toàn mất đi lý trí và sự bình tĩnh. Lúc chờ lên sân khấu phỏng vấn, nó đứng ngồi không yên, đi đi lại lại, liên tục vào toilet, liên tục uống nước, cứ một lúc lại tóm lấy tay tôi, một lúc lại rút tóc Nam Tương, chỉ thiếu nước lột quần áo ra trồng cây chuối trên ghế kêu toáng lên. Vào phút cuối cùng trước khi bắt đầu, tôi và Nam Tương lo rằng với tình trạng hiện tại của nó, lát nữa không cẩn thận nó sẽ đại tiểu tiện mất kiểm soát, hoặc lôi áo ngực ra che lên mắt. Vì thế, Nam Tương tiến lên trước, nắm chặt lấy tay nó, ân cần chăm chút nói: “Cố Ly, Hartwell, nhà kinh tế vĩ đại nhất của phương Tây từng nói, ‘khi bạn nhìn thấy bình minh phía xa trên đầu mũi dao, đó là một lần quần quai vươn mình trước khi sâu hóa bướm...!’ Vì vậy hãy dũng cảm tiến lên!”

Cố Ly xúc động quay đầu lại, hai mắt lóe sáng: “Nam Tương! Cậu nói đúng quá! Nghệ thuật gia đúng là khác biệt!” Nói dứt lời, nó xúc động bước lên sân khấu. Không biết vì sao, tôi có cảm giác khi nói câu: “Nghệ thuật gia đúng là khác biệt”, nó đã liếc nhìn tôi một cách rất khinh thị.

Tôi chưa xót nhìn Nam Tương đang đắc ý, hỏi nó: “Hartwell là ai? Quần quai vươn mình là cái quái gì?”

“Tớ làm sao biết được. Cứ thuận miệng nói thế thôi, nó thích nghe kiểu đó mà.” Nam Tương trợn mắt nhìn tôi.

Tôi phát cáu, nhanh chóng tìm được Đường Uyển Như trong đám đông, bước về phía nó.

22. Chương 09c

Cuộc phỏng vấn vô cùng thành công, những kẻ bị chứng ám ảnh đối với các con số vỗ tay vang như sấm dậy. Đương nhiên, trong đó bao gồm tôi, Nam Tương và Đường Uyển Như, ba đứa lập lờ đánh lộn con đen, chẳng hiểu lấy một chữ trong bài diễn thuyết và cả tràng pháo tay rầm rì này, vẻ mặt của chúng tôi cũng cực kỳ giả tạo, nhưng xem ra lại đặc biệt chân thành.

Buổi phỏng vấn kết thúc, Lại Quang Tín thân thiết nắm tay Cố Ly, thể hiện sự ngưỡng mộ vô hạn, đồng thời cũng đưa ra lời mời đến “tòa soạn tạp chí của chúng tôi” tới Cố Ly.

Cố Ly mỉm cười đoan trang, “Tôi nhất định sẽ suy nghĩ nghiêm túc. Chỉ có điều ngày trước tôi viết bài cho tòa soạn tạp chí của các vị, người biên tập đó đã trút cơn giận dữ lên đầu tôi chỉ vì chuyện tính nhầm nhuận bút, từ đó không đăng bài của tôi nữa, làm tôi hơi thấy thiệt thòi.”

“Ồ? Tôi về sẽ kiểm tra lại. Cứ yên tâm, sau này bài của em gửi đến không cần duyệt cũng có thể đăng.” Lại Quang Tín cười như thể một vị tiền bối từ tâm.

Tôi và Nam Tương đứng đằng xa trông thấy tất cả, Nam Tương điệu đà cong ngón giữa và ngón cái chụm lại, chỉ Cổ Ly: “Nó đúng là một con bọ cạp.”

“Không sai.” Tôi nghiêm túc biểu lộ sự đồng tình.

“Cô ta là con bọ ngựa,” bỗng nhiên, từ phía sau lưng chúng tôi phát ra giọng nói băng lạnh của Cổ Nguyên, “luôn luôn nuốt chửng con bọ ngựa đực vào bụng.” Hiển nhiên, anh đã ghi nỗi hận bị trượt mất cuộc phỏng vấn này vào trong lòng.

Song tôi và Nam Tương đều cười thầm, ai cũng có thể nhìn thấy ngọn lửa tình yêu cháy rừng rực trong mắt anh chàng. Chúng tôi đều rất vui khi nhìn lại hai người bọn họ quay trở về giai đoạn “đánh là thân thiết, mắng là yêu, ai nhục là quan tâm” thời kỳ mới yêu nhau.

“Anh đi đây.” Cổ Nguyên vẫy tay với chúng tôi.

“Đi đâu mà đi, đợi chút nữa cùng đi ăn nhé.” Tôi níu anh ta lại.

“Hẹn đánh tennis với Neil rồi, thằng bé đó dám nói anh không phải là đối thủ của nó. Tốt xấu gì anh cũng đứng thứ tư trong cái trường này mà.” Cổ Nguyên xua tay, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

“Để anh ta đánh cầu lông với tôi xem!” Đường Uyển Như vẫn luôn trốn sau lưng chúng tôi, nó vừa bị vô số các thuật ngữ kinh tế làm cho hoa mày chóng mặt, cuối cùng cũng tìm lại được sự tự tin

Và khoảng thời gian tiếp sau đó, toàn bộ trọng tâm cuộc sống của tôi đều bị cái gọi là “thi cuối kỳ” thay thế.

Cà phê trong trường bán rất chạy. Ở gần trường thậm chí còn có quán cà phê mở 24 giờ nhận thêm dịch vụ đưa hàng tận nơi.

Dù cho đi vào toilet, sảnh nhà khách hay thư viện, cũng luôn ngửi thấy mùi cà phê nồng đậm, chỉ là khác biệt giữa loại rẻ tiền và loại cao cấp mà thôi. Đương nhiên, mùi hương cao cấp nhất tỏa ra từ phòng Cổ Ly. Nhưng, bận rộn hơn chúng tôi, nó vẫn chấp hành theo thời gian biểu bất di bất dịch: vẫn tập Yoga theo lịch cố định, vẫn ăn sáng lúc 6 giờ, vẫn dành một lượng lớn thời gian đọc tạp chí kinh tế và xem kênh tài chính, vẫn âm thầm trang điểm lộng lẫy đến mức có thể đi chụp ảnh bìa tạp chí luôn - đương nhiên, nếu tôi có thể duy trì bảng thành tích bất bại toàn điểm A++ ở mỗi môn học, thì bây giờ tôi cũng có thể ngồi rung đùi trên sofa đắp mặt nạ, chén dưa chuột. Nhưng vấn đề là, tôi không thể.

Tối tối, tôi và Nam Tương cột tóc thật cao, sau đó buộc vào một cái khăn trắng (chỉ thiếu điều không viết hai chữ “tất thắng” lên đó nữa thôi), ngồi dưới ánh đèn nghiêng răng đọc sách. Nói theo cách của Cổ Ly, “tớ hoàn toàn không ngờ vực gì việc hai đứa cậu có thể rút một thanh kiếm Nhật ra rạch bụng tự vẫn, tớ chỉ nghi hoặc không biết các cậu sẽ giấu kiếm ở đâu thôi.”

Còn Đường Uyển Như, nó vẫn là một cái lon rỗng triệt để, chẳng cần đá vào làm gì. Hằng ngày, tôi phải day dứt với đám nhà văn từ cổ chí kim, từ trong nước đến ngoài nước, chết bao năm xương cốt đã lạnh, học thuộc lòng tiểu sử và các tác phẩm vĩ đại của họ, học đến mức chỉ hận nỗi không thể đào mộ moi ông Victor Hugo lên cùng chôn một phen. Còn Nam Tương, hằng ngày đều ăn mặc như một thợ sơn vẽ phòng, cuối cùng nó còn khuôn vẽ cả một đồng đất đặt chình ình giữa phòng khách để làm tượng, khiến Cổ Ly bị chọc tức khùng khiếp. Còn may, Nam Tương đã nhanh chóng hoàn thành xong tác phẩm của nó rồi chuyển vào phòng ngủ, nếu không thì tôi chẳng nghi ngờ gì việc Cổ Ly có thể đẩy nó từ ban công rơi xuống.

Lẽ dĩ nhiên, tôi cũng dừng công việc trợ lý tại M.E. Đợi đến kỳ nghỉ hè, tôi sẽ bắt đầu đi làm cả ngày, không biết vì sao, tôi bỗng thấy mình cách xa Cung Minh, Kitty, Sùng Quang đến thế. Bọn họ như thể sống ở một thế giới hào quang lung linh nào khác, tôi chỉ lỡ chân dạo bước qua đó, còn bây giờ đã quay về thế giới trước của mình, tất cả tựa như một giấc mơ. Có nhiều lần tôi mơ thấy mình quên mua cà phê cho Cung Minh, lấy nhầm quần áo giặt khô, rồi còn làm đổ một cốc sữa lên tấm thảm của anh ta, lúc tỉnh dậy phát hiện ra chỉ là một giấc mơ, không biết nên vui mừng hay thất vọng nữa.

Điện thoại của tôi chẳng hề có người của M.E gọi tới, cũng không có tin nhắn đến từ cái thế giới điên cuồng của bọn họ. Tôi thường nhớ lại những buổi cuối tuần điện thoại rung liên tục, lúc đó tôi toàn phải đem theo ba cái pin điện thoại dự phòng.

Hôm tết Đoan Ngọ, tôi lẳng lặng mua một ít bánh trôi chuẩn bị mang đến nhà Cung Minh. Tôi chẳng thể tặng anh ta được món quà gì quý giá. Những thứ được anh ta giữ lại sử dụng, e rằng giá cả cũng suýt soát gấp đôi gấp ba tháng lương của tôi rồi.

Trước khi đi, tôi lặng lẽ bấm số điện thoại nhà anh ta, sau khi xác nhận không có ai ở nhà, tôi mới xách gói bánh xuất phát. Tôi định âm thầm nhét vào tủ lạnh nhà anh ta, sau đó rút lui không tung tích.

Song, khi dùng chìa khóa dự phòng mở cửa nhà Cung Minh, qua tấm gương cực lớn treo trên tường, tôi bỗng thấy một thân hình nam giới gần như khỏa thân, chỉ mặc độc một cái quần lót, đang thay quần áo trong phòng ngủ. Bờ vai rộng, bên dưới là phần bụng săn chắc, phía dưới nữa chắc chắn là cái vật tôi từ chối không miêu tả.

Hơn nữa, người đó lại là Sùng Quang.

Tôi giật mình sợ hãi.

Tôi yếu ớt lết tới nhà bếp, mở tủ lạnh, bỏ những cái bánh nhỏ đáng thương vào. Lúc quay đầu lại, hai chân tôi mềm nhũn ra, tôi nhìn thấy Sùng Quang vừa lấy từ trong tủ áo một chiếc sơ mi trắng của Cung Minh mặc vào, vội đưa tay ôm ngực, “Cung Minh mắc bệnh sạch sẽ, anh ta sẽ giết anh mất.”

Sùng Quang nhếch môi khinh miệt, cười nhạt một tiếng: “Anh ta dám.”

Nói dứt lời anh ta lại nhòm thẳng vào mặt tôi, giả bộ hung dữ nói: “Vừa nãy cô nhìn trộm tôi thay quần áo đấy nhé.”

“Tôi đâu có!” Tôi tức tốc gơ hai tay lên xin thề, song lập tức phát hiện ra tư thế của mình thực giống như một con vẹt.

Tôi nhanh chóng ra khỏi nhà của Cung Minh, trốn chạy cho xa. Vả lại, cũng giống như lần trước, sau khi đào tẩu, tôi mới kịp có phản ứng, vì sao trong tết Đoan Ngọ Sùng Quang lại một mình ở nhà Cung Minh?

Song, ở dưới sảnh lớn, tôi lại trông thấy Cung Minh, kẻ mà tôi không bao giờ mong muốn gặp phải.

Anh ta mặc quần cộc thể thao của D&G, áo cotton màu xám có mũ và tay lỡ, trên đầu còn đeo một cái băng đô màu trắng. Trông hệt như một cậu sinh viên.

Quan trọng hơn, trên tay anh ta đang xách các thứ rau thịt vừa mua ở siêu thị về. Anh ta nhìn thấy tôi, nét mặt vô cảm gờ cái túi lên, “Tôi nấu cơm ở nhà, muốn ăn cùng không?”

Cung Minh mặc đồ thể thao? Cung Minh đi siêu thị? Cung Minh nấu ăn? Chị Phù Dung[12] đã lấy Jude Law? Người ngoài hành tinh tấn công trái đất rồi?

“Không ạ!” Tôi vừa lao như bay ra khỏi sảnh lớn, trong lòng vừa kêu than bằng ngôn ngữ của cá heo. Lúc đó, đầu óc tôi chỉ toàn là những dấu chấm than màu hồng to tướng, thế giới này thật điên cuồng quá sức tưởng tượng rồi.

Đi được vài phút, tim tôi đã bình tĩnh trở lại. Song tôi vô cùng mong muốn được chia sẻ sự kích động này với người khác. Nam Tương là sự lựa chọn tuyệt vời nhất, nhưng nó đang ở trường, quá xa.

Tôi ngoảnh quanh, vừa khéo đang trên đường Hoài Hải, rất gần cơ ngơi lộng lẫy của gia đình Neil. Vậy là tôi bèn gọi điện hẹn hán đến Tân Thiên Địa uống cà phê. Neil sáng khoái nhận lời, rồi chui ra khỏi cái chỗ được gọi là Rich-Gate ấy đi gặp tôi - tòa nhà đẳng cấp có khác, ngay cả cái tên tiếng Anh cũng được đặt đến là trắng trợn. Chỉ có điều những người có thể sống trong Rich-Gate quả không nhiều, cái giá hai trăm nghìn tệ trên một mét vuông và diện tích trung bình bốn trăm mét vuông của mỗi căn hộ dường như loại bỏ 99,9% dân số Thượng Hải ra rồi. Tôi từng đi với Cố Ly đến nhà Neil một lần, và đã bị một phen sưng sốt khi cửa thang máy vừa mở ra thì đã là phòng khách nhà hán.

Song sự việc khiến tôi kinh ngạc hơn nữa là, mười phút sau, ngồi đối diện với lý cà phê của tôi lại là hai người Neil và Cố Nguyên.

“Sao hai người lại cũng ở với nhau?” Tôi lại bị kích động một lần nữa.

“Tôi không ở với anh ấy.” Tiếng Trung của Neil thật tẻ, hẳn hiểu quá xa xôi cái chữ “ở với” kia rồi.

Tôi thấy hơi nghệt thở.

“Anh tới nhà cậu ấy chơi PS3.” Cố Nguyên trợn mắt, “Mà này, cái chữ ‘cũng’ của em có ý gì vậy? Hay là oán trách khi trước anh và Giản Khê nhà em cứ luôn ‘ở với’ nhau hả?”

“Bọn đàn ông các người! Toàn đồ bỏ đi!” Tôi hằn học lừ mắt nhìn họ.

“Ha ha, em và Nam Tương, Cố Ly, Đường Uyển Như, mấy cô nàng dắt tay nhau đi vệ sinh, buổi tối mặc đồ lót rúc vào một cái giường, chui trong chăn tán chuyện, rồi chải đầu cho nhau... Các cô còn ghê gớm hơn bọn anh nhiều. Anh và Giản Khê ít ra còn chưa rúc chung một chăn...” Lúc nói đến câu cuối cùng, Cố Nguyên hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi, dường như nghĩ đến yếu đi, có vẻ không được chắc chắn lắm.

“A! Hai người có mà! Em biết mà!” Tôi chợt như con mèo bị người ta giẫm phải đuôi, lông tóc toàn thân dựng ngược lên.

“So what?” Cố Nguyên nhìn tôi thách thức.

Tôi cứng họng, tiếc rằng không có Cố Ly ở đây, nếu không, với trình độ của nó, Cố Nguyên chỉ có nước ngoan ngoãn chờ chết.

Tôi ngồi xuống, không thềm để ý đến anh, im lặng uống cà phê.

Một lát sau, Cố Nguyên làm ra vẻ như không có chuyện gì, hỏi tôi: “Dạo này em không gặp Giản Khê mấy nhỉ, có thời gian thì ghé chỗ cậu ấy đi.”

Tôi “ừ” một tiếng, cảm thấy không khí có chút gượng gạo, mơ hồ có cảm giác trên khuôn mặt điềm tĩnh thư thái của Cố Nguyên dường như đang ẩn giấu một bí mật không muốn nói cho tôi. Tôi thậm chí còn thấy anh và Neil lén lút trao đổi ánh mắt với nhau, tựa như Neil cũng biết gì đó vậy.

Ngay lập tức tôi quyết định: “Lát nữa em sẽ ghé qua trường Giản Khê.”

“Ừ, bọn anh cũng về trường đây.” Cố Nguyên vừa uống cà phê vừa gật đầu.

Tôi đến trường Giản Khê, đi vòng vèo một hồi mới đến phòng ký túc xá của anh, thì anh lại không có đó. Bạn cùng phòng bảo tôi anh đang ở phòng vẽ. Tôi cảm ơn rồi quay người bắt đầu công cuộc hỏi đường tới phòng vẽ.

Sau rốt, khi tới ngoài cửa sổ phòng vẽ, tôi cũng nhìn thấy Giản Khê đang ngồi trơ trọi một mình bên trong.

Anh ngồi trên sàn, trước mặt để một tấm panô quảng cáo cuộc thi bóng chuyền to tướng, anh đang dùng bút vẽ tô màu. Một lát sau, lại ngồi ra một bên nghỉ ngơi.

Ánh sáng trong phòng vàng vàng, khiến người ta chợt có cảm giác ấm áp. Tấm lưng Giản Khê thật rộng và chắc chắn, dưới làn áo sơ mi trắng toát ra sức mạnh và sự hấp dẫn đặc biệt của riêng các chàng trai đương tuổi thanh xuân phơi phới. Tôi tì tay lên bậc cửa sổ, tưởng tượng mình đang cúi tì người lên tấm lưng anh. Nhớ lại hôm trước anh đợi tôi ngoài cửa sổ phòng học cả một buổi chiều, thế là tôi cũng quyết định trên anh một tí.

Tôi đứng ngoài cửa sổ nhắn tin hỏi: “Anh đang làm gì đấy,” vừa gửi đi xong, điện thoại để bên cạnh anh kêu lên. Anh cúi nhìn, khuôn mặt hiện ra một nụ cười thật đẹp, rồi bắt đầu gửi tin trả lời.

Tôi đứng ngoài cửa sổ chờ đợi trong tâm trạng ngọt ngào. Nhưng, trước khi Giản Khê gửi tin nhắn đi, cửa phòng đột nhiên bật mở. Tôi dụi mắt, vẫn nhìn thấy rất rõ ràng một cô gái giống hệt Lâm Thinh (tôi biết đó chính là Lâm Tuyên), đang cầm hai ly cà phê, nhẹ nhàng bước vào. Cô ta ngồi xuống bên cạnh Giản Khê, đưa cà phê cho anh, khẽ giọng nói: “Cẩn thận, vẫn còn hơi nóng.” Giản Khê cười đón lấy, giơ tay vuốt tóc Lâm Tuyên.

Cũng giống như vô số lần anh vuốt tóc tôi, đôi bàn tay ấm áp với những ngón tay dài dài xương xương, đôi bàn tay tỏa ra cái mùi thơm tho như mùi nắng.

Tim tôi bỗng chốc như rơi thụt từ trên cao xuống.

Tin nhắn Giản Khê vừa gửi làm máy điện thoại trong tay tôi bất chợt kêu lên.

Tiếng chuông tí tí khiến Giản Khê và Lâm Tuyền ở trong phòng cùng lúc quay đầu nhìn về phía tôi.

Trong khoảnh khắc ánh mắt chạm vào tôi, Giản Khê vội vàng đứng bật dậy.

Tôi hấp tấp chạy trốn khỏi cục diện quá mức bối rối này, thậm chí không còn biết đầu óc mình đang nghĩ gì. Phía sau là tiếng gọi đuổi theo của Giản Khê. Anh bước tới giữ tôi lại, đầu cúi xuống, không nhìn tôi. Tay anh nắm chặt cánh tay tôi. Tôi chỉ có thể thấy làn tóc mai rũ xuống trước trán anh, không sao nhìn được vào đôi mắt xưa nay vẫn luôn dịu dàng nheo lại mỉm cười với mình.

Tôi đưa tay vuốt tóc Giản Khê, trong lòng tưởng chừng muốn gào thét lên với anh rằng, con bé kia chính là em gái của Lâm Thinh, con bé đã bị tôi và Cố Ly hại chết năm xưa, đừng để nó đến gần. Nhưng tôi không thể thốt ra một lời nào.

Giản Khê đứng trước mặt tôi, không nói gì. Anh cứ cúi đầu, chiếc sơ mi trắng trên người thoảng ra mùi hương bột giặt vẫn vương trong không khí ban chiều. Trước khi anh kịp mở miệng, tôi đã ôm choàng lấy anh. Tôi nói: “Không sao, không cần giải thích.”

Sau đó tôi xoay người chạy đi, để lại Giản Khê phía sau mắt đỏ hoe.

Nhưng khi ra khỏi cổng trường, cầm điện thoại lên đọc tin nhắn Giản Khê gửi cho, tôi mới hiểu vì sao anh lại trầm lặng như thế. Tin nhắn hiện ra trên màn hình điện thoại của tôi là: “Anh ngồi một mình trong phòng ký túc đọc sách. Nhớ em.”

Buổi tối mùa hè sắp buông xuống.

Bốn phía nhanh chóng tối sầm. Tôi ngồi ở hàng ghế sau cùng trên xe buýt về trường, nước mắt lặng lẽ rơi. Tôi thậm chí khóc không ra tiếng, bờ vai cũng không rung lên, giống như một cái vôi nước không vụn vỡ, cứ chảy tí tách. Người xung quanh đều không dám đến gần, cảm thấy tôi như một kẻ điên.

Lúc về phòng ký túc, tôi tiện đường ghé qua khu ký túc xá nam. Tôi muốn tìm Cố Nguyên. Tôi có cảm giác Cố Nguyên chắc chắn biết điều gì đó.

Giản Khê nói với anh, nhưng lại không cho tôi biết.

Khi thần thờ như kẻ mất hồn bước đến phòng của Cố Nguyên trong ký túc, tôi chợt dừng chân sững lại giây lát, trong khoảnh khắc ấy, tôi rơi nốt mẫu linh hồn cuối cùng còn sót lại.

Tôi thấy Neil vươn tay đặt sau gáy Cố Nguyên, kéo anh lại gần, môi họ giao nhau.

Nhưng bộ óc của tôi lại từ chối tiếp nhận những thông tin này, khó lòng phản ứng ra rằng, bọn họ đang hôn nhau.

Khi hai người họ tách ra, Cố Nguyên có vẻ như không đứng vững, lùi lại một chút, anh cúi đầu, lát sau ngẩng lên nhìn Neil, chau mày, vẻ mặt bi thương hỏi khẽ: “Cố Ly thì làm thế nào?”

Tôi đứng cách xa bọn họ hơn mười mét, sau khi nghe hết câu này, tôi xoay người lảng lạng bỏ đi.

Tôi bỏ bọn họ lại phía sau, cũng giống như vừa bỏ lại Giản Khê.

Tôi hoàn toàn không biết phải đối diện với họ như thế nào nữa.

Thượng Hải như đột nhiên biến thành một huyết động khổng lồ tôi chưa từng thấy, vô số những dòng khí đen tối thổi ù ù cuộn hút xuống đáy sâu, tôi đứng bên bờ vực ngã nghiêng muốn ngã.

Trong phút chốc nền xi măng nứt ra, từ dưới nhô lên những cái cây gai góc đen sì, điên cuồng lắc lư kèn kẹt nương theo gió chĩa thẳng lên trời.

Đám cây đen ngòm mọc đầy gai nhọn trong chớp mắt tỏa ra quán chặt lấy cả Thượng Hải.

Sau đó, trắng trợn nuốt sống mọi thứ.

Tôi mở cửa, vừa hay gặp Cố Ly đang bước ra khỏi phòng nó.

Tôi nhìn nó chăm chăm, không biết làm sao để có thể mở miệng kể cho nó nghe chuyện vừa xảy ra trong vòng một tiếng đồng hồ qua.

Tôi như người vừa bị rút hết sạch não, thậm chí trong tiềm thức còn dấy lên ý nghĩ muốn đi ngủ luôn, sau khi tỉnh lại, mọi thứ sẽ chỉ là một giấc mơ.

Cố Ly nhìn khuôn mặt xanh xao của tôi, tóm lấy cánh tay tôi, hỏi: “Cậu làm sao thế?”

Tôi không nói gì cả, chỉ bình tĩnh nhìn nó, nước mắt trào ra. Cố Ly cũng bị tôi làm cho sợ cứng người.

Tôi nhẹ nhàng gỡ cánh tay nó ra, lắc đầu, về phòng mình, khóa trái cửa lại.

Nam Tương không có trong phòng, cả gian phòng là một khoảng yên lặng chết chóc, tối om.

Tôi vùi mình vào chăn, nước mắt không ngừng tuôn.

Cố Ly đứng ngoài phòng khách, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Nó đứng trước cửa phòng mình, phòng khách không bật đèn, phòng Lâm Tiêu cũng không bật đèn, không có một tiếng động nào.

Nó im lìm đứng trong bóng tối. Một lát sau, nó đẩy cửa phòng nó, hạ giọng nói nhỏ: “Anh mau đi đi.”

Tịch Thành đi ra, nhìn nó, sau đó im lặng đóng cửa lại, rời khỏi ký túc xá.

Ba ngày sau, Thượng Hải bắt đầu một đợt mưa lớn. Dự báo thời tiết nói, đây là đợt mưa lớn nhất trong mùa hè mấy năm gần đây. Mưa lớn lan tràn tấp mạnh vào tường kính của những tòa nhà chọc trời, cả thành phố giống như một di tích bị nước lớn bao vây, mờ mịt cả một vùng.

Mọi nhịp tim đều trở nên chậm rãi, yếu ớt.

Sau đợt mưa lớn, một trận mưa đá hiếm thấy ập xuống Phố Đông vào tháng Sáu. Những hạt mưa đá to cỡ quả bóng bàn, từ trên trời lao vù vù xuống.

23. Chương 10a

CHƯƠNG 10

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Thượng Hải tháng Tám bước vào thời kỳ nóng dữ dội nhất trong năm.

Ánh sáng trắng tràn lan khắp chốn cơ hồ hun cho những bề mặt bê tông bóng giầy đến bốc khói, bước chân trên đường, trong tai ong ong tiếng nứt rạn của mặt đất, tựa như một nồi dầu đang sôi sùng sục.

Dưới ánh nắng chói chang, những dải cây xanh héo rũ co quắt lại. “Hòn ngọc lục bảo khảm giữa trung tâm thành phố” mà các quan chức chính quyền Thượng Hải rất đỗi tự hào, giờ đây đã hoàn toàn biến thành mớ tảo biển khô quắt. Dù cho hằng ngày sáng trưa chiều tối được công nhân vệ sinh không quản nắng gắt tưới nước cho, chúng vẫn giữ nguyên cái bộ dạng tiều tụy sống không bằng chết ấy.

Những công nhân vệ sinh phơi mình dưới nắng, nhìn lũ thực vật còn sung sướng hơn mình ở trước mặt, trong ánh mắt họ là sự oán giận hằn học mong sao lũ kia không chết héo cho rồi, thực ra có thể cho rằng, những cây cối kia mà chết héo, có lẽ cũng chính vì phải chịu đựng bao nhiêu nỗi oán hận đó.

Mọi tòa nhà chọc trời trên Phố Đông như thể cùng hẹn mà nhất tề hắt ra ánh sáng trắng lòe mắt, tựa hồ vô số máy phản xạ ánh sáng, biến cả khu tài chính Lục Gia Chủy thành một cái lò luyện.

Những người sống không mấy dư dả đi lại như con thoi bên dưới lòng đất điều hòa mát rượi, mạng lưới tàu điện ngầm đưa họ đến mọi ngõ ngách của Thượng Hải, sau đó từ những cửa ga tàu điện ngầm ở các trung tâm thương mại, họ chui vào các tòa nhà, đi dọc theo hành lang liên thông hoặc đường ngầm dưới đất, đến các văn phòng công sở.

Bọn họ đi xuyên qua những đường hầm chật hẹp được dựng lên bằng không khí lạnh, ngoan cường chống lại môi trường sinh tồn khắc nghiệt, chinh phục cái thành phố tham lam này. Hoặc cũng có thể nói, kỳ thực bọn họ đang bị cái thành phố tham lam này hút kiệt đến giọt sinh mệnh cuối cùng. Chúng ta vẫn gọi đó là “thu hút lực lượng lao động”.

Những nhân viên văn phòng hơi cao cấp hơn một chút toàn thân bôi dày kem chống nắng, đeo kính râm to đại, tư thế như sắp nhảy bổ vào để giành giật taxi. Có thể bọn họ trong lòng cũng từng tưởng tượng rằng, sau khi đeo đôi kính đen siêu to như bị mù ấy, có khi người khác sẽ nghĩ mình là Victoria Beckham.

Nhưng họ đã quên rằng, Victoria không bao giờ điên cuồng tranh taxi với một người đàn bà đi giày gót cao 12 phân khác trên đường, ngoài các cô ra cũng chỉ còn mấy người mù khua gậy dò dẫm đeo những đôi kính đen to che đến nửa khuôn mặt, đi lại dật dờ trên đường nữa thôi.

Còn những vị quý tộc trên đỉnh kim tự tháp giàu sang, thì ngồi Mercedes S600L hoặc Cadillac SLS đi tới mọi nơi họ muốn tới. Bọn họ bật điều hòa lạnh hết mức có thể, cho dù hôm nay giá dầu toàn cầu đã tăng tới tốc độ điên cuồng, họ cũng hận nỗi không thể bao trùm toàn bộ xe mình trong một tầng sương lạnh, như vậy họ có thể khinh miệt nhìn qua cửa kính xe, liếc mắt đánh giá đám người đông khùng khiếp sống dưới gót chân họ trong cái thành phố này.

Còn những người sống dưới đáy những kim tự tháp đó, hằng ngày đều tự an ủi mình, hy vọng giá dầu leo thang hoặc giá nhà tụt dốc, để cho tài sản của đám người giàu sụ tụt đi, hòng mong người nghèo vùng lên làm chủ thế giới này. Tuy rằng trong lòng họ cũng hiểu rất rõ, bất luận giá dầu có tăng cao đến mức độ nào, những kẻ không dùng nổi xăng dầu cũng vẫn chỉ là đám nhân viên nhỏ đang ngồi mở QQ, chứ đám tài xế lái Rolls-Royce thì vẫn chẳng hề ngần ngại đạp hết chân ga, ngang nhiên mở máy lạnh ở mức cao nhất.

Những giấc mơ giữa ban ngày như bong bóng xà phòng lung linh sắc cầu vồng hằng ngày vẫn lơ lửng bao trùm trên bầu trời thành phố, trở thành ảo ảnh đẹp đẽ nhất và cũng ngắn ngủi nhất.

Trên bức tường bên ngoài tòa nhà khách sạn cao cấp mới mở phía sau Plaza 66, phấp phới tấm băng rôn cực lớn ghi dòng chữ “Thế giới ở đây, còn bạn ở đâu”, như khiêu khích đám quý tộc trẻ tuổi.

Vào thời buổi giá cả nhà đất cả nước ùn ùn lao dốc, khu vực trung tâm Thượng Hải vẫn ngang nhiên tăng cao, chẳng những vậy, lại còn ngày càng ngạo ngược hơn. Căn hộ Penthouse ở Tinh An Tử Uyển hơn sáu mươi nghìn tệ một mét vuông và những ngôi biệt thự hàng trăm triệu nhân dân tệ nhìn ra hồ biếc ở Tân Thiên Địa, tựa như những quả bom, liên tục giội vào khả năng chịu đựng cuối cùng của tâm lý con người.

Trên tầng không lơ lửng, ảo ảnh quá lớn.

Đại lục ngủ say trong màn đêm, vô số những bí mật bắn tửu và những dục vọng biến dạng chui ra từ mặt đất ẩm ướt, chúng vươn những cánh tay đen sì ướt đầm địa lên phía bầu trời, sau khi tóm chặt, chúng kéo mạnh màn trời tụt xuống.

Tôi nhắm mắt lại, nước mắt chảy trên gò má, bị hơi lạnh điều hòa thổi cho tưởng như sắp cứng lại thành băng.

Nam Tương phía đối diện kéo rèm chắn lên đầu, nhưng tôi có thể thấy nó qua lớp chắn, cứ cách một quãng là điện thoại lại sáng lên. Tôi biết nó vẫn đang nhắn tin, chỉ là bản thân không còn đủ sức để đi hỏi thăm chuyện người khác.

Tôi cảm thấy mình như một đồng lòng lợn nát bươm, bốc mùi hôi thối.

Tôi nằm trên giường, nghĩ như vậy thì chẳng cần phải lo lắng gì hết, sau đó rửa ra thành một bãi nước, kể cũng không tồi.

Trong mùa hè nhiệt độ ngày càng khó lòng chịu nổi này, quán cà phê dưới thư viện trường phải đối diện nguy cơ đông nghẹt chưa từng có. Máy lạnh trong nhà ăn lớn hiển nhiên không đủ để ứng phó với nhiệt lượng tỏa ra từ biển người khổng lồ và ánh sáng trắng chiếu thẳng ngoài cửa sổ, vì thế, cơ man sinh viên đua nhau tỏa sang các địa điểm có máy lạnh khác trong trường. Quán cà phê dưới thư viện, địa điểm ưa thích của chúng tôi, cũng không ngoại lệ. Hằng ngày người đông thành hàng, xếp dài từ ngoài cửa, bên trong cũng chen chúc đầy những người, hoàn toàn đã mất đi phong cách cao quý và nhân văn vốn có. Hơn

nữa, còn có rất nhiều người chỉ gọi đúng một cốc trà sữa năm tệ loại rẻ nhất, sau đó ngồi ngả trên sofa cho hết cả một buổi chiều.

Vì vậy, từ sáng ngày thứ Hai tuần này, quán cà phê đã đồng loạt tăng giá mọi loại đồ uống, đồng thời ngừng cung cấp các món giá rẻ, bây giờ rẻ nhất là cà phê Latte đá ba mươi hai tệ - cái giá cao hơn cả Starbucks này đã sàng lọc đám người đông đúc đến đây với ý đồ tránh nóng. Cũng vì vậy, bà chủ quán đã thân thiết nắm chặt tay Cố Ly, đồng thời hứa với nó và ba đứa chúng tôi: bất kể chúng tôi tới lúc nào đều cũng sẽ có chỗ ngồi, không cần chờ đợi.

Đương nhiên, đó cũng là vì tuần trước, Cố Ly không sao chịu đựng nổi cảnh cái tổ ấm tụ tập hàn huyên của chúng tôi bấy lâu nay bỗng chốc biến thành một siêu thị ồn ã, đã cười ngọt ngào đưa cho bà chủ hàng quán cà phê một tập giấy tiêu đề “Vài điều kiến nghị tới Quý Quán CAFÉ trong thời vụ đặc thù của mùa hè”. Nội dung bên trong bao gồm “nhóm tiêu dùng giá rẻ số lượng lớn chiếm hữu mất khoảng thời gian vốn dĩ có thể dành cho nhóm có năng lực tiêu dùng cao cấp, đồng thời gây giảm uy tín chất lượng của thương hiệu CAFÉ, những nhu cầu tinh tế bị phá vỡ bởi đám đông phát triển với tốc độ quá nhanh”, rồi thì “tăng giá với biên độ lớn, không hề làm giảm số lượng nhóm tiêu dùng cao cấp, ngược lại khiến họ càng trung thành với môi trường tiêu dùng này, nhằm làm thỏa mãn tâm lý hư vinh mong muốn tách xa khỏi nhóm tiêu dùng cấp thấp của họ, đồng thời lợi nhuận khổng lồ do giá ang lại sẽ bù lại tổn thất của vấn đề số lượng tiêu thụ giảm, hơn nữa có thể giảm thấp cường độ làm việc của nhân công trong khi lợi ích không hề giảm, đây là một chút kiến nghị có ý nghĩa tham khảo về hiệu quả kinh doanh trong giai đoạn đặc thù của mùa hè”.

Khi nhìn Cố Ly lướt những ngón tay đánh móng thủy tinh lung linh như múa trên chiếc notebook để viết bản kiến nghị gửi bà chủ quán theo kiểu viết luận văn ấy, tôi và Nam Tương nhất chí cho rằng, con bé này chính là kẻ siêu cấp nhất trong một quần thể người của thành phố Thượng Hải. Cái quần thể ấy tên là “lũ thần kinh”.

Vì thế, một tuần sau, Cố Ly thư thái ngồi trong không gian nhàn tản và thanh khiết của quán cà phê, ngả người trên sofa. Nó dùng ánh mắt kiểu Hoa Mộc Lan vừa chém chết năm tên mãnh tướng của quân địch thắng lợi khải hoàn, nhìn tôi và Nam Tương đầy khinh miệt. Còn bà chủ quán đứng bên thì cười tươi như hoa nở.

Duy chỉ có Đường Uyển Như là nhấp nhồm lo lắng, một lát sau nó len lén đi ra phía sau quầy bar, nắm tay bà chủ quán, nói bằng giọng vô cùng cảm khái: “Ôi, bác đạo này chắc hẳn cũng khó khăn lắm, khách khứa ít thế này, cháu nhìn mặt bác già hẳn đi như ruột quả mướp ấy...”

Còn bây giờ, người ngồi giữa quán cà phê tĩnh lặng nhưng lợi nhuận thu được cực cao đó là Giản Khê. Anh mặc áo T-shirt bó màu trắng, hai nếp trang trí màu xanh đỏ trên cổ áo trông rất đơn giản. Thẻ tập thể hình hồi trước đi làm cùng Cố Nguyên khiến bờ ngực anh vạm vỡ hẳn ra, đôi vai rộng dưới khuôn mặt vốn dĩ đã quá thanh tú, làm anh trông hơi hoang dã. Đám nữ sinh năm nhất đi bên ngoài cửa sổ kính, từng người từng người, từng nhóm từng nhóm, đều bất giác ngoảnh vào nhìn trộm anh. Giản Khê mặc quần cộc màu be, mấy cô bạo dạn thậm chí còn đứng bên ngoài bàn tán. “Không biết cúi xuống có thể nhìn thấy gì không nhỉ, tớ thấy ống quần anh ấy khá rộng, lại ngắn”, “chân anh ý siêu chắc này, lại dài nữa”, “tớ vứt cái chìa khóa cậu giả vờ cúi nhặt nhé, xem quần lót anh ý...”

Giản Khê ngẩng đầu khỏi tờ Họa báo phổ Bund, mỉm cười lịch sự với mấy cô sinh viên năm nhất còn chưa hết hẳn dáng vẻ học sinh cấp Ba, hàm răng trắng chẳng khác gì những người mẫu trên tivi.

Quả nhiên, đám nữ sinh hét lên rồi chạy thẳng. Có thể khẳng định rằng, tối nay bọn họ chắc chắn sẽ mơ mình lên giường với Giản Khê.

Giản Khê mới lật qua hai trang báo thì Cố Nguyên đã ngồi xuống bên cạnh. Anh nhìn Cố Nguyên khắp người nhễ nhại mồ hôi, bốc ra hơi nóng bừng bừng, nhú hai hàng lông mày lại, “Cậu ngồi xê ra một tí đi, hơi hôi đấy.” Cố Nguyên cầm cốc nước chanh trước mặt Giản Khê, uống ừng ực, bực bội nói: “Cậu thôi đi, ai chẳng biết mồ hôi của bản thiếu gia đây rất thơm, bao nhiêu đàn bà mê mết.” Giản Khê trợn mắt sau tờ báo, không buồn để ý nữa. Cố Nguyên vừa cắt kiểu tóc mới, vuốt ve sữa sang một chút thì thành kiểu young boy đang thịnh hành nhất trên tạp chí thời trang, kết quả là, bây giờ, sau khi bị anh dùng khăn bông lau khô, mái tóc đã biến thành một mớ cỏ lung tung trên đầu, nếu không phải vẫn còn một khuôn mặt quyền rũ, chắc anh chẳng có gì khác biệt so với đám nông dân thợ xây cả.

“Đến tìm Lâm Tiêu hả?” Cố Nguyên vừa quay đầu chào bà chủ quán vừa hỏi Giản Khê.

“Ừm,” Giản Khê gật đầu, thở dài một tiếng, “trong điện thoại tớ đã kể hết chuyện tớ qua cho cậu rồi mà.”

Cố Nguyên không đáp, nhún vai theo kiểu thế nào cũng được, “Dù gì cậu nên suy nghĩ rõ ràng, tớ là người ngoài, tớ cũng không biết chuyện giữa hai người rốt cuộc thế nào.”

“Ừm.” Cặp mắt hẹp dài của Giản Khê bị bóng râm của hàng mi bao phủ.

Cố Nguyên đón lấy hai ly cà phê đã được bà chủ quán chuẩn bị để mang đi, đứng dậy nói: “Thôi không tiếp cậu nữa, đằng nào Lâm Tiêu cũng sắp tới rồi. Tớ phải đi đón Neil đây, cậu ta đến cổng trường rồi, bọn tớ có hẹn đánh tennis.”

Giản Khê ngoảnh đầu nhìn chiếc Mercedes thể thao đỗ trước cửa quán, khẽ chớp mắt, hỏi: “Xe của hân hả?”

Cố Nguyên gật gật đầu.

Giản Khê nhếch môi cười đều: “Ồ, thảo nào không ngồi với tớ nữa, thì ra có tình mới rồi mà. Gã Neil này là ai mà Cố Nguyên thiếu gia phải đích thân đi đón thế?”

Cố Nguyên giơ chân đá một phát vào cái ghế sofa Giản Khê đang ngồi, nói: “Tình cái con khỉ. Là em của Cố Ly đấy, vừa ở Mỹ về.”

Giản Khê nghiêng đầu nghĩ giây lát, “Ồ, cái thằng con lai tóc vàng đó hả? Tớ nhớ hồi xưa nó nghịch tung trời, làm Cố Ly muốn phát điên.”

Cố Nguyên gật đầu, nét mặt cam chịu, nở nụ cười yếu ớt: “Bây giờ vẫn không đỡ hơn chút nào.”

“Liên lạc sau nhé,” anh mở cửa bước ra ngoài, ngồi lên xe rồi lại ngoắc tay với Giản Khê làm dấu “chúc may mắn”, nét mặt đầy vẻ sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác.

Tôi đứng bên ngoài quán cà phê, hít thở sâu khoảng ba phút, mới đẩy cửa bước vào.

Giản Khê đang ngồi trên sofa. nhìn thấy tôi liền đứng dậy. Nom anh cao cao gầy gầy, dù đã mặc áo T-shirt ôm sát để cơ bắp trông có vẻ vạm vỡ hơn. Hàng mi hơi sụp xuống, anh vẫy tay với tôi. Ánh đèn vàng ấm áp bao trùm anh trong một không khí tựa như của buổi hoàng hôn.

Tôi bước về phía anh, ngồi xuống bên cạnh.

Anh nhìn tôi, cũng không cất tiếng, trong mắt tưởng chừng vừa dấy lên một lớp sương mù, không nhìn rõ phía sau là gì. Sau đó tôi thấy, đó là một lớp nước mắt mỏng. Dưới ánh sáng, mắt anh như vừa được mưa lớn gột sạch, phát sáng long lanh.

Lúc anh đang định mở lời, tôi đã nhẹ nhàng gục lên vai anh, ôm chặt lấy lưng anh. Tôi hít ngửi mùi hương sạch sẽ trong tóc anh, thì thảo nói: “Không cần giải thích. Em biết, hai người chỉ đang vẽ chung một tấm quảng cáo, chỉ thế thôi, hai người chưa có chuyện gì cả. Hơn nữa, anh gửi tin nhắn đó cho em, cũng là vì không muốn em lo lắng không cần thiết, anh hiểu em là người ích kỷ mà. Vì vậy, không cần giải thích.”

Giản Khê gỡ tôi khỏi vai, nhìn tôi chăm chú, giây lát sau, mắt anh đỏ lên, anh vùi đầu vào tóc tôi, lồng ngực phát ra những tiếng nghẹn ngào rất khẽ đến độ gần như không nghe thấy. Anh nói: “Lâm Tiêu, anh là một thằng tồi. Xin lỗi em, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ làm em giận nữa, vả lại, anh và cô ấy thực sự không có quan hệ gì.” Nước mắt anh chảy theo tai tôi xuống cổ, nóng bỏng, như ngọn lửa. Giọng anh thì thảo bên tai tôi: “Anh yêu em.”

Trong mắt mọi người, chúng tôi tựa như cặp nam nữ diễn viên chính hoàn mỹ nhất trong phim thần tượng, cãi cọ, hiểu lầm, sau đó lại yêu thương ôm chặt lấy nhau, tất cả những kẻ khác đều là những khúc đệm nhỏ không đáng kể trong bản giao hưởng tình yêu của chúng tôi.

Dưới ánh sáng lãng mạn, được một người đẹp trai lại dịu dàng ôm ấp, nghe tiếng anh ta khe khẽ nói với mình “anh yêu em”, dùng nước mắt nóng bỏng của anh ta biến thành những viên kim cương trang điểm ỉnh.

Chỉ có điều, nếu khoảnh khắc đó Giản Khê ngẩng đầu lên, nhất định anh sẽ chỉ thấy thù hận ngập tràn trên mặt tôi, tường chừng sắp trào cả ra ngoài, cái cây gai góc đen tối và biến dạng trong nội tâm, ngang nhiên lớn lên trong cơ thể, quấn chặt bao phủ dày đặc lên Giản Khê như mái tóc đen của tôi, vô số xúc tu, răng nhọn rỏ máu, dịch độc cuộn cuộn không ngừng chảy ra.

Hủy diệt anh ta. Hủy diệt hoàn toàn anh ta. Cho anh ta chết. Để anh ta sống không bằng chết. Biến anh ta thành đám dốt dãi bốc mùi dưới nắng gắt.

Những ý nghĩ này, những ý nghĩ đen tối và độc ác này, lộ ra trong mắt tôi, như một mũi kim chọc từ đất lên, lộ ra trong không khí.

Tôi ôm cơ thể trẻ trung mà tràn trề nam tính của Giản Khê, trong lòng vừa bình tĩnh, lạnh lùng vừa điên cuồng suy nghĩ.

Anh cầm chiếc ba lô trắng bên cạnh lên, kéo khóa, lấy ra ba cuốn sách bìa cứng dày bịch. “Đây, bộ Lý luận văn học nghệ thuật tiên phong Paris thế kỷ 20 em vẫn tìm đây, anh mua được rồi. Anh tìm trên mạng không thấy, về sau hôm ở hiệu Tam Liên trên đường Phúc Châu, nhìn thấy trên giá bọn họ còn bộ cuối cùng, liền mua luôn.”

Nụ cười khiến anh trông giống như một con chó săn lông vàng trung thành thật thà, đầy vẻ biếng nhác. Có một thời gian tôi còn gọi anh là “chó bự”, tuy Cố Ly đã đọc địa cổ tình nói: “Nếu cậu gọi Giản Khê như thế trước mặt tớ, tớ sẽ nhét tóc cậu vào trong quạt gió đấy,” nhưng lần nào Giản Khê cũng cười tít mắt đáp lời tôi. Có lúc tâm trạng đang vui, anh còn học kiểu chó vàng chun mũi thè lưỡi ra liếm mặt tôi.

Tôi nhìn Giản Khê đang mỉm cười dịu dàng trước mặt, và chồng sách nặng trĩu để trên đùi anh, trong lòng tràn ngập suy nghĩ không sao xua đi được rằng “Sao anh không đi chết đi, anh nên đi chết đi”.

Ra khỏi quán cà phê, chúng tôi ra bể bơi trường bơi chung.

Không ngoài dự tính, tất cả bọn con gái đều nhìn anh, chiếc quần bơi anh mới mua hơi nhỏ, nên càng làm tăng hiệu quả thị giác. Đột nhiên anh nhô đầu khỏi mặt nước, ló tuốt tôi đang ngồi bên thành bể xuống, ôm tôi từ phía sau, khẽ cắn nhẹ vào vành tai tôi như ngày xưa. Trong mắt của vô số nữ sinh xung quanh đều bốc lên ngọn lửa tức tối, nhưng bao nhiêu năm nay tôi đã quen rồi.

Từ hồi học cấp Ba, mỗi lần chúng tôi đi bơi, đám đàn ông trong bể đều nhìn Nam Tương, còn đám đàn bà thì nhìn Cố Nguyên và Giản Khê. Giản Khê khá hiền lành, thường chỉ mặc quần đùi bơi khá rộng. Chứ Cố Nguyên là loại đàn ông nhấn tâm, luôn mặc quần bó sát, mỗi lần như vậy, Đường Uyển Như đều vừa hét lên: “Cố Nguyên! Thà anh cởi tuốt quần luôn cho xong, mặc như thế chẳng bằng không mặc,” vừa nhìn chăm chăm quét một lượt từ cơ bụng xuống khu vực dưới bụng Cố Nguyên.

Tôi ngồi thẩn người bên thành bể bơi.

Ở phía xa, Giản Khê đang mua Coca chỗ căng tin. Lúc đợi, anh quay đầu lại, nhìn tôi đang ngáy ra bên bể, hình như anh mỉm cười.

Tôi nhìn khuôn mặt anh, lòng nghĩ, một khuôn mặt như vậy không nên tồn tại ở thế giới này, nên chôn xuống đất, để cho bốc mùi, thối rữa ra, cho vô số dòi bọ gặm nhấm.

Sau khi ăn tối, Giản Khê đưa tôi về.

Trên đường anh cứ nắm tay tôi.

Dù thời tiết vẫn nóng bức kinh khủng, nhưng tay anh rất khô và ấm áp, tỏa ra một thứ cảm giác thanh tân của tuổi trẻ. Tôi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, Giản Khê gần như có thể coi là chàng trai sạch sẽ nhất, đẹp đẽ nhất mà tôi từng gặp trong cuộc đời này. Ngay cả Cung Minh tinh tế như người giả, cũng không thể bằng anh trong tim tôi. Cái ôm của anh, bờ ngực rộng, và vị nóng ấm thơm mát trong miệng anh lúc hôn.

Anh nhìn tôi bước lên khu ký túc xá, mới khoác ba lô quay người một mình bước đi.

Ánh đèn đường kéo bóng anh trải dài trên mặt đất, trông rất cô đơn và lạnh lẽ.

Tôi nhìn bóng anh càng lúc càng nhỏ đi, trong lòng nghĩ, khi vừa ra khỏi cổng trường, anh nên bị ô tô đâm chết. Người tuyệt mỹ đến mức không thực như bong bóng xà phòng như vậy, tốt nhất không nên tồn tại trên thế giới này.

Tôi cúi đầu lấy điện thoại, mở tin nhắn từ một số lạ nhận được hồi chiều trước khi đến gặp Giản Khê ra, xem lại một lần nữa.

Trong ảnh, Giản Khê nhắm mắt, vẻ mặt say đắm dịu dàng.

Đối diện với anh, Lâm Tuyên với khuôn mặt đỏ bừng, khiến người ta nhìn mà thấy yêu.

Bọn họ đang lặng lẽ hôn nhau, cũng giống như chúng tôi ban nãy.

Vàng trắng khổng lồ soi tỏ mọi dự vọng bốc hơi lên buổi ban ngày, ánh trắng bằng bạc thoa phấn lên mọi thứ xấu xa, khiến chúng trắng như răng trắng.

Dưới cánh hoa thơm là vết thương mừng mủ.

Vào lúc ấy, Đường Uyển Như lại đang nhìn mặt trăng mà phát hoảng.

Cánh cửa phòng thay quần áo trong nhà thể chất không biết bị ai khóa mất, gọi váng cả phòng tập mà không có người thừa.

Điện thoại của nó lại để trong ba lô, ba lô lại để trong tủ gửi đồ ở cửa nhà thể chất. Đường Uyển Như bị nhốt trong phòng thay quần áo tối om, trong đầu hiện ra bao nhiêu cảnh tượng như phim kinh dị, bị người chết bám đuổi, bị hồn ma nhập xác, bị lời nguyên giam cầm vào tấm gương, và cả bị cưỡng hiếp.

... Đương nhiên, suy nghĩ này thường xuyên xuất hiện trong óc Đường Uyển Như, nhưng mỗi lần nó nói “Anh ta sẽ không cưỡng đoạt tớ đâu nhỉ,” hoặc “Cái ngõ này tối mù thế, một mình tớ đi nhờ bị cưỡng hiếp,” Cố Ly đều thần nhiên đáp lại rằng: “Cậu mơ mộng nhỉ.”

Đường Uyển Như ôm ngực, khi nó thận trọng quay đầu lại, bất chợt nhìn thấy sau lưng lơ lửng trong không trung một người đàn bà xoa tóc cúi đầu, toàn bộ cơ thể của ả chỉ có một gương mặt màu xanh lục.

Sau một phút không thở được, cuối cùng, Đường Uyển Như vận dụng hết sức lực bình sinh, hét lên một tiếng xé tai.

Lúc tiếng kêu của nó vẫn còn tiếp tục vang vang trong không trung, cửa phòng đột nhiên mở toang, một giọng nói quen thuộc cất lên trong bóng tối: “Xảy ra chuyện gì đấy, Đường Uyển Như, bạn không sao chứ?”

24. Chương 10b

Khi Đường Uyển Như nhìn rõ được bóng người cao to trong bóng tối đó là Vệ Hải, trong nháy mắt tiếng kêu điên cuồng như lợn bị chọc tiết chợt biến thành tiếng rên điệu đà như chuông bạc leng keng, đồng thời nó ôm lấy ngực, hai chân chụm lại thành tư thế “kawaii”[13] của các thiếu nữ Nhật Bản, cất giọng yếu ớt tựa Lâm Đại Ngọc: “Đằng kia có con ma nữ, thật đáng sợ, làm người ta chết khiếp lên được!”

Trước sự biến hóa đột ngột của Đường Uyển Như, Vệ Hải có vẻ không kịp phản ứng ngay, như kiểu đột ngột bị người khác giáng vào mặt một cú thôi sơn vậy. Anh còn đang nghĩ xem nên trả lời ra sao, thì “ma nữ” trong góc phòng đột nhiên cất tiếng: “Nói vớ vẩn cái gì! Cả nhà cô là ma nữ thì có! Đồng hồ của tôi có dạ quang, tôi chỉ muốn xem giờ một chút thôi!”

Vệ Hải quay đầu nhìn, thì ra là một thành viên trong đội dự bị của trường.

“Bạn cũng bị nhốt trong này à?” Anh hỏi.

Cô gái kia gật đầu, đồng thời lườm Đường Uyển Như đầy ác ý.

Vệ Hải quay đầu lại nhìn, Đường Uyển Như vẫn giữ một tư thế quái dị mà người bình thường trong bất kỳ tình huống nào cũng không thể tạo ra được, cảm giác giống như bà cô thứ hai của Marilyn Monroe sau khi uống say, làm động tác chống ngược trồng cây chuối kiểu Hip-Hop.

“Tớ sợ quá.” Đường Uyển Như nói yếu ớt.

Cả một buổi tối, trong đầu Đường Uyển Như lặp đi lặp lại chỉ mỗi một câu: “Trong tivi chẳng phải thường xuyên diễn cảnh nam nữ cô đơn bị nhốt trong phòng kín, lửa gần rơm sẽ bén còn gì? Cái con ma nữ chết tiệt kia thì có đáng gì? Đáng gì chứ?!” Song nó hoàn toàn quên mất rằng dù cho không có con ma nữ kia, muốn làm Vệ Hải bén lửa, cũng phải cần đôi chút công phu. Thứ nhất, đối với Vệ Hải thân làm rơm củi, cái gã có người yêu này đã được quét một lớp sơn phòng cháy rồi, hơn nữa bên trong lớp sơn không khéo còn là một thanh sắt cũng nên; thứ hai, ngọn lửa Đường Uyển Như này có vẻ quá khao khát, gọi nó là liệt hỏa e rằng còn nhẹ, đốt cả một dàn hỏa táng có khi cũng đủ, thanh củi nào nhìn thấy cũng liền lập tức vắt chân chạy chí chết ngay.

Vì thế, cả một buổi tối, ba người cứ im lặng ngồi trong khu nghỉ ngơi của phòng thay quần áo.

Mặc dù, giữa chừng Đường Uyển Như vẫn rất thận trọng nhích từng chút một về phía Vệ Hải đang ngồi trên sofa trong bóng tối, nhưng mỗi lần nhích lại, Vệ Hải đều lịch sự dịch sang bên cạnh một chút, “Ồ, xin lỗi, để tớ dịch sang bên này. Bạn nằm xuống ngủ đi.” Hơi thở nóng hổi của Vệ Hải trong bóng tối như bám chặt vào da thịt Đường Uyển Như.

Nó cảm thấy tim mình sắp nhảy khỏi lồng ngực. Làn hơi hùng hực tỏa ra từ làn da đàn ông sau khi tắm đã khiến nó hoàn toàn biến thái.

Sáng ngày hôm sau, lúc Đường Uyển Như tỉnh giấc, nó mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt là cảnh “ma nữ” nằm trên ghế sofa đối diện, ngủ há cả mồm, nước dãi rớt ra ngoài, sau đó, nó mới mơ hồ phát hiện đầu mình đang gối lên đùi Vệ Hải, còn Vệ Hải thì ngồi, lưng dựa vào ghế. Đường Uyển Như ngửa mặt nhìn, dưới ánh sáng của buổi sớm mai, khuôn mặt say giấc của Vệ Hải tựa như một cậu bé lớn ngọt ngào.

Thế nhưng, khi Đường Uyển Như khẽ xoay đầu một chút, giấc mơ thiếu nữ về “cậu bé lớn” lập tức vỡ tan tành. “Cái gì thế này!!!”

Tiếng hét lần thứ hai làm rung động không gian.

Sau tiếng hét ấy, sự việc biến chuyển theo hướng khó lòng không chế nổi.

Vệ Hải và cô ma nữ kia tỉnh giấc, đều rất kinh hãi. Tiếp sau đó, Vệ Hải bỗng chốc đỏ bừng mặt. Đường Uyển Như nhảy chơi chơi như một con hải ly, chỉ đung quần thể thao của Vệ Hải, kêu lên: “Kia là cái gì! Kia là cái gì!”

Vệ Hải cúi xuống, lắp bắp, không biết giải thích thế nào, nói ngắt quãng từng chữ: “... Cái này, là hiện tượng sinh lý... con trai... buổi sáng đều có... tớ đâu có.. tớ không phải... ý đó...”

Trong nháy mắt Đường Uyển Như im bật như vừa bị bấm nút điều khiển, nó sững lại ở một tư thế rất nhạy cảm, nghiêng đầu nghĩ ngợi, sau đó giận dữ bật ra: “Ý cậu là tôi không quyền rũ? Cậu đang sỉ nhục tôi hả!”

Vệ Hải hít mạnh một hơi, cơ hồ sắp bật khóc.

Buổi sáng tỉnh dậy, đã hơn 9 giờ.

Tôi bước ra phòng khách, thấy chỉ có Cố Ly ngồi một mình uống cà phê trên sofa. Ánh nắng sớm chiếu lên mái tóc vừa nhuộm màu đỏ sẫm của nó, ánh lên màu của rượu nho, làm nó trông rất giống những quý phụ trong tranh sơn dầu - nếu như thứ trên tay nó không phải là cà phê mà là một ly rượu vang đỏ, vậy sẽ càng giống hơn.

“Nam Tương cả đêm không về.” Tôi ngồi xuống ghế sofa, sắp lại gần Cố Ly, co người lại.

“Đường Uyển Như đêm qua cũng không về.” Cố Ly không ngẩng đầu, tiếp tục đọc tờ báo tài chính, “Chắc hai đứa đấy không đi thuê nhà nghỉ đấy chứ?”

“Trí tưởng tượng của cậu đủ khiến cho tất cả tác giả Trung Quốc tìm đến cái chết. Cậu nên viết tiểu thuyết đi.” Tôi yếu ớt đáp lại.

“Tớ chỉ có thể viết ra một cuốn sổ ghi nợ.”

Tôi co chân lên, rúc đầu vào vai Cố Ly, tóc tôi phủ lên xương quai xanh của nó. Tôi động đậy cánh tay, lấy cùi tay huých nhẹ vào nó, “Cố Ly.”

“Sao thế?” Nó bỏ tờ báo xuống, cúi đầu nhìn tôi.

Tôi thò vào túi móc điện thoại ra, mở bức ảnh đó, rồi đưa cho Cố Ly.

Sau một đêm ngừng khóc, nước mắt tôi lại lăn xuống. Cố Ly nhìn điện thoại không nói gì, một hồi lâu sau, nó dang tay ôm chặt lấy tôi.

“Mùa hè sắp qua rồi nhỉ?” Trong gian phòng im ắng, đột nhiên nó cất tiếng hỏi khẽ một câu. Nói xong, nó đưa ngón tay gạt nhẹ nước mắt trên má tôi.

Vì bất điều hòa, ô cửa sổ kính đọng một lớp hơi sương màu trắng.

Nhìn ra, cảm giác bên ngoài cửa sổ giống như tuyết mùa đông, một màu trắng hư vô.

Tôi và Cố Ly nằm bất động, cho đến khi tiếng chuông cửa reo đến lần thứ ba. Cố Ly chán nản hỏi một câu: “Ai đấy?”, bên ngoài không có tiếng trả lời, nó nhẹ nhàng đỡ tôi dậy, rồi nhòe người đi ra.

Mãi mà không thấy Cố Ly quay lại, tôi nghi hoặc bước về phía cửa ra vào, kết quả nhìn thấy Tịch Thành đứng ngoài cửa, trên đầu gĩa toàn máu. Trước ngực áo sơ mi trắng cũng là máu.

Gĩa ngừng đầu, nhìn Cố Ly với ánh mắt lạnh lẽo đến mức khiến người ta cảm thấy hãi hùng, hỏi nó: “Nam Tương đâu, bảo nó ra đây.”

Trên đường về ký túc xá, Vệ Hải cứ buồn bã cúi đầu. Trong lòng anh hết sức chán chường, bởi vì, để con gái nhìn thấy mình như vậy quả thực là một chuyện rất đáng xấu hổ. Thậm chí bạn gái anh cũng chưa bao giờ gần gũi đến mức như vậy.

Trong giây đầu tiên sau khi nhân viên quản lý mở cửa anh đã nhanh chóng chạy trốn. Anh thực sự không thể ở trong hoàn cảnh đó thêm một phút nào nữa.

Về đến cổng ký túc xá, anh gặp Cố Nguyên mặc bộ đồ thể thao quần soóc, lưng đeo túi vợt tennis đi xuống cầu thang. Cố Nguyên vứt cái túi vào ghế sau chiếc Mercedes đỗ ở cổng, trên xe đã có một người nước ngoài tóc vàng đeo kính đen, xem ra rất giống Beckham năm 18 tuổi.

Cố Nguyên vẫy chào Vệ Hải, Vệ Hải đáp lại bằng một nụ cười khổ sở, sau đó vẫy tay lại, “Đi đánh bóng đi, lúc về tôi sẽ kể cho cậu nghe chuyện tôi xúi quẩy thế nào.”

Neil ngồi trên xe cũng nói “Bye bye” với Vệ Hải, rồi đạp chân ga phóng đi.

Vệ Hải quay đầu nhìn theo, phát hiện ra hai chiếc túi để sau xe giống hệt nhau. Tuy không thể đọc chính xác tên nhãn hiệu, nhưng đó chắc chắn là loại túi phiên bản hạn chế chỉ mua được ở Hồng Kông mà anh từng thấy trên tạp chí thời trang của Cố Nguyên.

“Lũ phá gia chi tử.” Vệ Hải cười khổ sở, quay người đi lên cầu thang.

Vừa đến trước cửa phòng, đã nhìn thấy bạn gái mình đang ngồi trên nền nhà. “Diêu Diêu, em làm sao ngồi dưới đất, mau đứng lên.” Vệ Hải xót ruột kéo cô gái dậy.

Đồng Diêu đứng dậy, mắt đỏ mọng, hỏi anh: “Em nghe người ta bảo anh và một đứa tên là Đường Uyển Như, làm loạn với nhau cả đêm trong phòng thay đồ, có đúng không?”

Tịch Thành đứng ở cửa, Cố Ly cũng đứng ở cửa, nhìn nhau chằm chằm. Cái vẻ thâm trầm đáng sợ tỏa ra từ cơ thể Tịch Thành khiến tôi đứng không vững. Gĩa tiến lên một bước, dòm sát vào mặt Cố Ly, đưa tay chỉ vào mũi Cố Ly, nghiêng răng nói: “Họ Cố kia, nói cho cô biết, đừng có chọc vào chuyện của tôi và Nam Tương nữa, tôi chịu đựng cô đủ rồi. Biết điều thì gọi Nam Tương ra đây.”

Cố Ly hoàn toàn không biểu hiện gì, nó lạnh lùng nhìn Tịch Thành, gạt bàn tay gã ra: “Tôi nói cho anh biết, Tịch Thành, anh mau biến thật xa cho tôi, anh hại Nam Tương còn chưa đủ sao? Hãy xem lại liên sĩ của mình đi!”

Tôi đứng sau lưng bọn họ, bất giác run rẩy. Tôi thậm chí còn nghĩ nhờ may Tịch Thành ra tay, hai đứa tôi đánh một không biết có thắng nổi không? Giá mà Đường Uyển Như ở đây thì tốt, có khi tôi còn dám xông lên tát Tịch Thành một cái, chỉ cần Đường Uyển Như tay chống hông, có thêm ba gã đàn ông nữa cũng không phải là đối thủ.

Đang lúc tôi suy nghĩ xem làm cách nào tách bọn họ ra, không để nổ ra trận chiến, thì Tịch Thành đã khinh miệt vung tay tóm cầm Cố Ly, quăng mạnh sang một bên, đầu Cố Ly đập bộp một tiếng vào cửa.

Gã nói: “Mẹ kiếp, mày còn vờ vĩnh gì ở đây, giả bộ làm thánh nữ hả? Cái bộ dạng hư hỏng nằm dưới người thẳng này rên rĩ la hét hồi trước, mẹ kiếp, tao nên cầm máy quay ghi lại, rồi mở ra ày coi mới đúng!”

Đầu óc tôi như bị quá tải dòng điện, trong nháy mắt thành một khoảng trống rỗng.

Thậm chí tôi còn không có khả năng hiểu câu nói ấy nghĩa là gì ngay lập tức, mặc dù trong đầu đã bùng nổ một loạt hình ảnh bắn thủ. Tôi chỉ hoang mang nhìn Cố Ly đang ôm mặt ngồi trên sàn, không nhúc nhích, tóc rũ xuống, tôi hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt lúc này của nó.

Dưới ánh nắng gay gắt, một cơn đau nhói đột ngột làm Cố Nguyên vút vọt ngồi vào bóng râm bên cạnh sân tennis.

Neil bước tới, ngồi xuống cạnh anh, “Sao thế?”

Cố Nguyên bóp bóp trán, “Không biết, có thể là cảm nắng.” Anh cười nhẹ, khuôn mặt trắng bợt như hình một người mẫu in trên giấy.

Cố Nguyên nhắm mắt, anh cũng không hiểu vì sao bỗng nhiên lại có một cơn đau nhói ở ngực. Tựa như ở đường chân trời xa lắc, có một quả bom vừa nổ, mà giữa quả bom ấy và trái tim anh lại được nối bằng một sợi dây dẫn dài tít tắp. Mấy giây sau khi quả bom nổ, sức hủy diệt khiến mọi thứ vỡ vụn ấy đã truyền tới nơi sâu thẳm nhất trong tim anh.

Xa xôi, mơ hồ, một tiếng nổ cực lớn.

Mũi người thấy một mùi hương thoang thoảng, Cố Nguyên mở mắt, trước mặt anh là chiếc khăn bông Hermès màu trắng của Neil đưa cho. Anh cầm lấy lau mồ hôi trên vai, vừa lau được mấy cái liền bật cười ném trả Neil, “Đồ dùng rồi còn đưa anh dùng, dính mồ hôi của em, ghê quá đi mất!”

Neil bắt lấy chiếc khăn, bĩu môi, “Không dùng thì thôi.”

Cố Nguyên nhìn bóng dáng cao lớn của Neil dưới ánh mặt trời, ánh nắng chiếu trên cái sống mũi cao cao, trông rất giống những tay quý tộc trẻ trong phim Hollywood. Yết hầu của anh lên xuống một lúc, nói: “Em chuẩn bị... lúc nào nói với Cố Ly?”

Neil lắc lắc đầu, “Em cũng chưa nghĩ ra... anh nói xem?”

Cố Nguyên quay mặt đi, mắt anh lọt vào một vùng bóng tối u ám, “Đừng hỏi anh.”

Phòng ký túc lặng im như chết.

Tịch Thành xông vào, sau khi không tìm thấy Nam Tương, gã liền bỏ đi chẳng nói chẳng rằng.

Chỉ còn lại mình tôi và Cố Ly.

Tôi ngồi xuống ghế sofa, nhìn Cố Ly đang ngồi dưới đất, tựa người vào cửa, không động đậy, không biết nó đang nghĩ gì. Nhìn dáng nó trông có vẻ rất bình tĩnh, như thể đang ngủ vậy. Nhưng tôi không dám bước lại gần nó.

Dường như tôi đang nhìn thấy một Cố Ly mà xưa nay mình chưa từng quen biết, dưới lớp vỏ bề ngoài mạnh mẽ lạnh lùng như người máy kia, có ẩn chứa những dục vọng và thói xấu cơ bản nhất của loài người.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi tôi dần dần khôi phục lại sức lực, bước đến gần nó quỳ xuống, tôi nhìn thấy khuôn mặt của nó. Bình thản, không nhăn nhó, không có nước mắt. Chỉ có đôi môi bị răng cắn chặt thành một vệt bầm màu mờ mờ, máu vẫn còn dính bên khóe miệng.

Nó chậm rãi đưa mắt nhìn tôi, nói: “Lâm Tiêu, đừng hỏi tớ gì cả, có được không?”

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Cố Ly suy sụp như thế, trông nó tựa một chiếc lá rụng bị quăng quật trong gió bão. Tôi ôm lấy vai nó, nước mắt lăn xuống, “Ừ, tớ không hỏi đâu.”

Hai đứa tôi ôm nhau khóc lóc như chị em gái trong các bộ phim truyền hình lúc 8 giờ tối, sau đó phờ phạc đỡ nhau dậy. Tôi lau sạch nước mắt cho nó, nó thì giúp tôi kẹp gọn lại mái tóc. Nó lại dần khôi phục lại hình ảnh một cô công chúa nhỏ ngang ngược. Tôi nhìn Cố Ly lại tỏa sáng rực rỡ trước mặt mình, cảm thấy năng lượng trong cơ thể cũng dần dần trở lại. Chúng tôi hứa với nhau, coi chuyện này bí mật như Lâm Thịnh nhảy lầu ngày xưa, vĩnh viễn chôn giấu kín trong lòng. Ngày xưa chúng tôi đã từng cùng đứng trên một trận tuyến tay nắm chặt tay xung phong, thì bây giờ tôi cũng có thể vì Cố Ly mà tử thủ ôm giữ bí mật kia.

Lúc ấy, tôi mới phát hiện ra, từ trước đến nay mình luôn sống dựa vào Cố Ly, như loài cây leo bò bám trên thân cây lớn, dùng xúc tu và giác hút bám chặt lấy nó.

Nếu có một ngày Cố Ly sụp đổ, chắc tôi cũng không tồn tại nữa.

Tôi nhìn Cố Ly lại rực rỡ xuất hiện, trang điểm kỹ càng, chiếc váy trắng của Comme des Garçons khiến nó tựa như một đóa sơn trà mới nở, còn chiếc váy thân liền đang mặc khiến tôi trở thành loại hoa nhựa cắm trong thùng nhựa rao bán trên hè phố... hơn nữa đã hơi bị phai màu...

Chúng tôi dắt nhau chuẩn bị đi ăn cơm, lúc ra khỏi cửa, Cố Ly đã khôi phục cái đức tính tiết kiệm của nó, nó lôi kéo tôi đòi chia sẻ về một bài viết lý luận vấn đề sợ bành trướng của nhãn hiệu xa xỉ mà hôm qua nó vừa đọc được trên tạp chí. Tôi vừa nghe đoạn mào đầu liền dụi dằm ngắt lời ngay lập tức: “Cậu ngậm miệng lại cho tớ.”

Sau khi chúng tôi đã ra ngoài, trong căn phòng rộng mênh mông, cánh cửa nhà vệ sinh khe khẽ mở ra.

Đường Uyển Như thẫn thờ bước ra.

Nó hoàn toàn không thể tin những gì vừa nghe thấy, chỉ cảm giác mình như bị rơi vào giữa một đàn quái thú đang xé xác lẫn nhau.

Nó ngồi bất động trên sofa. Một lát sau, nó run rẩy cầm điện thoại lên.

Vài ngày sau, tôi cũng đưa ra được một quyết định quan trọng - tôi quyết định tha thứ cho Giản Khê.

Dù giữa anh và Lâm Tuyền là quan hệ gì đi nữa, cũng mặc kệ anh đã hôn Lâm Tuyền hay chưa, tôi đều thấy chẳng có vấn đề gì. Bởi vì trong đầu tôi luôn hồi tưởng lại dáng vẻ Cố Ly hai mắt sưng đỏ nói: “Mỗi người đều có quyền được tha thứ một lần”. Vả lại, hàng đêm tôi đều mơ thấy những ngày tháng tôi và Giản Khê bên nhau, mơ thấy tình yêu dịu dàng, vĩnh hằng, hầu như bao trùm tôi của anh. Trong máy di động, những tấm ảnh chụp anh vẫn luôn dừng lại ở dáng vẻ tươi trẻ hồi cấp Ba, như một người mẫu nhí vừa bước lên sân khấu, tuy non nớt nhưng cũng tràn đầy sinh khí.

Một buổi chiều, tôi và anh đi trên khán đài sân vận động trường. Tôi ôm lấy anh, kể anh nghe những oán hận chất chứa trong lòng tôi đối với anh, cả những ý nghĩ đen tối xấu xa nữa.

Anh đã khóc.

Anh ôm lấy tôi, nói rằng anh biết tất cả, biết từ lâu rồi. Trong ánh mắt tôi nhìn anh, anh có thể cảm nhận được nỗi oán hận, cảm nhận được sự tuyệt vọng, cảm nhận được trái tim đang oằn lên đau đớn của tôi. Nhưng anh đã không nói ra. Anh nghĩ, anh có thể dùng cả cuộc đời dài dặc này để làm lành vết thương của tôi.

Mi mắt anh đỏ mọng một viền xung quanh, trông như con mèo trong phim hoạt hình. Sau đó, anh cúi xuống hôn tôi.

Vẫn là mùi hương miên man nín thở ấy. Đến từ thể xác của anh.

Mấy ngày sau đó, chúng tôi bị khốn đốn trong đợt cảnh báo phòng không cấp độ 1 trọng đại nhất trong năm - sinh nhật của Cố Ly đã tới. Hằng năm, cứ đến dịp này, tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng lo âu và hoảng hốt, ngoại trừ Đường Uyển Như. Bởi vì sau nhiều lần bị Cố Ly tấn công và chế giễu, nó đã quyết định không phải tốn công suy nghĩ về quà sinh nhật cho con bé ấy làm gì nữa, cách ứng phó của nó chính là để cho chúng tôi phải nhức óc, nó đưa cho chúng tôi một con số dự tính, rồi bảo chúng tôi giúp nó chọn quà. Nói thực, chiêu này của nó thực quá thâm hiểm, tôi thà sang Việt Nam dò bom mìn còn hơn phải làm cái việc ấy.

Còn công việc bắt di bắt dịch của Cố Ly trong dịp này là ngày ngày cầm điện thoại, vừa soi những dòng nó đã ghi lại trong cuốn sổ Moleskin, vừa hạch sách lại từng câu từng chữ một.

“Suất gan ngỗng của mỗi khách là ba mươi gram! Tôi muốn hỏi anh chuẩn bị một trăm gram để nuôi con gì hả?”

“Tôi cảm thấy trên bàn ăn vẫn không nên bày giá nến trắng và khung gương, dù sao cũng không phải tang lễ, cô thấy thế nào?”

“Nếu các vị nhất quyết dùng khăn trải bàn màu đỏ và dao đĩa màu vàng, vậy thì sau khi dùng bữa phiên các vị chuẩn bị thêm một cái phòng cưới nữa đi.”

“Vì sao ngay cả một việc đơn giản như vậy mà các anh cũng không chắc chắn được hả? Cái gì? Tôi là khách hàng đáng sợ nhất trong lịch sử của nhà hàng các anh? Không thể thế được, nói như vậy thực sự chẳng có căn cứ nào cả, mọi người đều biết, tôi rất bình dị dễ gần, và lại còn rất hiểu lý lẽ. Tôi nói cho các anh biết, xinh đẹp được như tôi cũng không dễ có nổi mấy người đâu.”

“Mẹ, mẹ có thể không mặc bộ trang phục gần như phơi cả bộ ngực ra ngoài đó đến buổi lễ sinh nhật của con được không? Con ngờ rằng, lúc ăn cơm, chắc mẹ phải gác cả bộ ngực lên trên bàn ăn mất, mẹ không cảm thấy như vậy trông rất giống một món chính à? Nằm heo rấn hay là đu đủ tươi chẳng hạn.”

“Bố này, nếu hôm đó bố không về kịp sinh nhật con, con sẽ đem tất cả chỗ xì gà trong phòng làm việc của bố, cắt vụn hết ra. Đùa ạ? Không đâu, con nói nghiêm túc đấy. Bố đã bao giờ thấy con đùa nhỉ?”

“Lucy, chuyện trên lễ phục đính lông chó tôi có thể hiểu, nhưng vấn đề là nhà tôi hoàn toàn không nuôi chó, vậy thì có lông chó trên lễ phục của tôi là sao? Cái gì... Hả, đừng có làm trò hề, cô đi làm biên kịch phim Hồ sơ X đi cho xong, toàn chuyện không thể tưởng tượng được đấy, người ngoài hành tinh ăn cắp cái váy quây của nhà hàng xóm, sau đó để lại một dúm lông chó. Thật đấy.”

“Neil, nếu em dám tặng chị hoa thược dược lần nữa... tất nhiên em đã từng tặng chị hoa thược dược! Hơn thế, em còn ghi trong bưu thiếp là ‘chị giống như một bông thược dược’, em biết là vì chuyện đó mà Đường Uyển Như đã vùng lên được bao nhiêu lần không?”

25. Chương 10c

Tình trạng đó cứ tiếp diễn, tôi cảm thấy nếu cứ thế này, rồi sẽ đến ngay toàn bộ các nhà hàng cao cấp ở Thượng Hải đều lũ lượt đóng cửa ngừng kinh doanh đúng ngày 18 tháng Tám hằng năm, hơn nữa, trong danh sách khách khứa của mọi nhà hàng, cái tên Cố Ly sẽ bị đánh dấu gạch chéo hoặc gạch bỏ, nếu ác độc hơn một chút thì đóng một cái khung chữ nhật màu đen...

Khi mấy người chúng tôi đang ngồi ăn chè trong căng tin, cuối cùng Cố Ly cũng trở lại vẻ tỉnh lặng sau bao nhiêu ngày nay. Hiếm có hơn là Cố Nguyên cũng ở đó, cũng rất tỉnh lặng. Chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ kỳ quái rồi, bầu không khí khiến người ta cảm thấy một cảm giác thần bí siêu tự nhiên

Càng hiếm có hơn nữa là Nam Tương rất lâu rồi không lộ diện, đã xuất quỷ nhập thần ngồi ngay cạnh tôi, làm bộ mờ ám hỏi: “Cậu có cảm thấy xung quanh bỗng nhiên yên tĩnh lắm không? Ngày mai tớ chuẩn bị đi khám bác sĩ, thính giác của tớ chắc kém đi rồi...”

Đương nhiên, đáp trả lại là cái trợn mắt và một câu châm biếm của Cố Ly: “Không kém đi đâu, tại cậu gây đến nỗi sắp mỏng như thân con cá rồi, hai cái quả đồ chơi trước ngực cậu sớm muộn gì rồi cũng rơi tòm xuống thôi.”

Nam Tương cúi đầu, lặng im ăn chè, rồi lại hỏi nhỏ tôi: “Đường Uyển Như đâu? Đường Uyển Như đâu? Tớ cần nó.”

Đang nói thì thấy Đường Uyển Như lướt từ xa tới, lúc trước thì như một đám mây nặng trĩu cực lớn, giờ đây nó bỗng biến thành một cây kẹo bông màu hồng, nhún nha nhún nhẩy... ào một cái tới bàn chúng tôi.

Chúng tôi xôn xao đặt bát chè xuống, đột nhiên no kênh cả bụng ra.

Đúng lúc cả bọn chuẩn bị đứng dậy tìm cơ giải tán thì thấy phía sau Đường Uyển Như có một cô gái vẻ mặt đầy thù hận đứng đó, sắc mặt tối sầm, tựa như một vong hồn. Tôi, Nam Tương, Cố Ly, cùng lúc giơ tay, chỉ chỉ phía sau lưng Đường Uyển Như.

Bấy nhiêu năm “tâm đầu ý hợp”, Đường Uyển Như lập tức hiểu ý kêu lên: “Ai da, các cậu cũng nhìn thấy tớ đẹp hẳn ra à, đừng có nói thế, chẳng qua là nữ tính hơn một chút thôi.”

Cố Ly không nói năng gì, kéo ghế đứng dậy bước đi luôn.

Mới đi được hai bước, đã nghe thấy tiếng hét như lợn bị chọc tiết của Đường Uyển Như, điều này quả thực khác biệt đến ba múi giờ so với cái gọi là “nữ tính” mà nó vừa nói.

Cô gái đứng sau lưng đã túm tóc của Đường Uyển Như, hai mắt vằn đỏ quát lớn: “Đường Uyển Như, có phải mày dạn dít với bạn trai của tao không?”

Tôi và Nam Tương ngồi phịch xuống ghế, Nam Tương ôm trán (chủ yếu là để che mặt), hỏn hển nói với tôi: “Tìm cho chúng nó cái loa đi, cả cái căng tin này đang dựng tai lên nghe đấy, trông cổ mọi người ngổng cao lên đến khổ kia.”

Tôi không thèm để ý đến Nam Tương, chăm chú lục tìm cái kính râm trong túi xách chuẩn bị đeo lên.

Sau khi làm rõ ra bạn trai của cô ta là Vệ Hải, cuộc cãi vã lập tức nâng cấp thêm một bậc, còn nhanh hơn tốc độ nâng cấp của hệ điều hành Windows.

Chỉ nghe thấy những từ ngữ thốt ra khỏi miệng cô gái kia, đã từ “đồ không biết xấu hổ” nâng lên thành “loại mặt hạng, đồ rác rưởi, con đĩ”, chúng tôi không thể chịu đựng thêm nữa. Cố Ly bước lại gỡ cô gái đó ra, liếc mắt hỏi: “Cô tự giới thiệu về mình đủ chưa?” rồi đẩy cô ta ra, tiến lại kéo Đường Uyển Như đang run rẩy sợ hãi như một con nai nhỏ bỏ đi.

Mới đi được hai bước, Cố Ly như có mắt ở sau lưng, lập tức né sang bên, một bát chè phóng vèo qua tai nó.

Cố Ly quay đầu lại, cười nhạt một tiếng, sau đó xoay người nhẹ nhàng nhắc một bát canh cà to đại trên bàn của đám sinh viên nam đang nghệt mặt bên cạnh, giơ tay hất roạt một tiếng lên người cô gái kia. “Cô phải ngấm kỹ một tí,” Cố Ly cười cười, “như thế này này.”

Sau khi ra khỏi căng tin, Cố Ly bỗng quay đầu lại nói với Cố Nguyên: “Đúng rồi, party sinh nhật tôi, nhớ rủ cả người bạn tốt Vệ Hải của anh cùng đi nhé, tôi mời.”

Tôi và Nam Tương lặng lẽ bám theo sau, như hai đứa sinh viên lớp bé. Chúng tôi trao đổi ánh mắt, cùng đồng tình với một ý kiến rằng: “Dù đắc tội với ai, cũng đừng nên đắc tội với Cố Ly, bằng không thì dầu chết cũng không biết mình chết ra sao nữa.”

Sau đó, tôi và Nam Tương đến thư viện, Đường Uyển Như biết tin Vệ Hải cũng tới bữa tiệc sinh nhật thì lập tức khôi phục lại dáng vẻ kẹo bông màu hồng, nhún nha nhún nhẩy (...) chạy tới nhà thể chất, ráng chiều phản chiếu thân hình và tâm tình thiếu nữ màu hồng của nó in lên đường, trông rất giống người khổng lồ xanh Hulk đang hạnh phúc chạy dưới ánh hoàng hôn.

Cố Nguyên vẫy tay, “Tôi hẹn Neil đi bơi, có đi cùng không?”

Cố Ly vội lắc đầu: “Xin làm ơn dắt ông giời con ấy cách tôi càng xa càng tốt.” Cố Nguyên do dự một lát, song vẫn không nói gì, quay người bỏ đi.

Cố Ly một mình về ký túc xá. Giữa đường điện thoại kêu lên.

Nó dừng lại nhìn điện thoại, một lúc lâu sau mới đưa lên nghe. Nó điều chỉnh hơi thở cho vô cùng bình tĩnh, nói rành rọt: “Tịch Thành, tôi nói cho anh biết, dù tôi đã lên giường với anh, nhưng anh cũng đừng hy vọng dùng chiêu này ra uy hiếp tôi. Anh có thể kể với các bạn tôi, không sao cả. Nhưng nếu anh làm hại đến tôi và cuộc sống của tôi, nhất định anh sẽ phải trả giá gấp mười lần đấy.”

Cố Ly khẽ ngắt máy, sau đó dậm bước trên giày cao gót đi tiếp.

Nó không hề biết, ở đằng sau cách nó ba bước chân, Cố Nguyên đang đuổi theo định hỏi nó việc gì đó.

Bóng của Cố Nguyên dưới ánh chiều in trên con đường rộng rãi trong trường. Hàng ngô đồng hai bên đường rung xào xạc trong cơn gió mạnh buổi chiều tối.

Trong một nhà hàng Pháp ở Tân Thiên Địa, nổi danh nhất vẫn là giá cả đắt đỏ và thái độ phục vụ hống hách. Bọn họ luôn kiên trì lý luận rằng “Khách hàng luôn luôn sai”.

Nhưng đứng trước mặt Cố Ly, lý luận này hiển nhiên bị vấp phải thử thách lớn. Nói trắng ra thì là “mềm nắn rắn buông”, trước mặt đám người ưu việt này, bọn họ đến mắt cũng không dám ngược lên nhìn.

Tôi và Đường Uyển Như đương nhiên cũng thành ra được tiếp đãi. Vốn dĩ khó lòng thoát khỏi kiếp nạn này còn có cả Nam Tương, chỉ là không biết con bé trời đầy này bỗng nhiên mất tăm đi đâu mất. Mười lăm phút trước, nó còn gào thảm thiết trong điện thoại rằng “giao thông Thượng Hải không chết đi cho xong,” vậy mà bây giờ tín hiệu cũng mất luôn. Theo những hiểu biết của tôi về nó, lúc đang oán trách tắc đường, có lẽ nó vẫn còn ngồi trên sofa ở nhà chưa buồn động dậy.

Lễ sinh nhật của Cố Ly cực kỳ long trọng, xét trên phương diện nào đó, thì như một buổi dạ tiệc của giới doanh nhân. Những bạn bè riêng tư như chúng tôi bị xếp ngồi trong phòng VIP riêng. Suốt cả buổi tối, Cố Ly tựa như một con thiên nga màu lam sẫm, đi lại như con thoi trên tấm thảm lông cừu dày dặn. Đôi giày cao gót của nó nhọn hoắt như mũi dùi, đi đến đâu giẫm thủng đến đó, tôi nhìn thấy nhân viên phục vụ đứng cạnh méu máo như sắp khóc đến nơi.

Đương nhiên, khi thấy Đường Uyển Như mặc váy cổ trễ đến dự tiệc, tôi cũng sắp phát khóc. Nó thần nhiên kéo đi kéo lại phần ngực, nói: “Tớ luôn cảm thấy vú mình đặt chưa đúng chỗ.” Mắt tôi sắp phải kéo rèm lại, nó lại nói thêm một câu vô cùng nghiêm trang: “Không mặc áo ngực có sao không nhỉ? Cậu nói xem đầu ti có thể nào không cẩn thận lộ ra ngoài không?” Tôi nhìn nó, trong lòng dâng lên một cảm giác mơ ước trời cao chim mặc sức bay...

Mãi đến khi bữa tối bắt đầu, Nam Tương vẫn chưa đến kịp. Cố Ly bảo mọi người ăn trước, không cần đợi nữa.

Trong bữa tiệc, tôi cố gắng ăn ít, bởi vì tôi thực sự choáng với mấy trăm bộ dao đĩa trên bàn, bàn tiệc trông tựa như một bàn phẫu thuật chạng vạng tối tăm. Tôi cảm thấy mình không phải đang ăn cơm, mà là đang sửa chữa một cái máy phát điện cỡ lớn của đập thủy điện Tam Hiệp vậy.

Trong một thoáng, tôi chợt có cảm giác lát nữa nhân viên phục vụ sẽ mang tới một cái khoan điện và nói “Xin mời dùng bữa”.

Ngược lại, Đường Uyển Như vô cùng tự nhiên và thân thiết gọi người phục vụ tới, kéo vạt váy quây của người ta nói: “Mang ình một đôi đũa nhé.”

Tôi đảm bảo nghe thấy rất rõ ràng tiếng nghiêng răng kèn kẹt của Cố Ly.

Lúc đưa lên món chính thứ hai, Nam Tương lén lút mở hé cửa, ngó nghiêng vào trong.

Đầu tiên nó đưa một chân vào, sau đó thò đầu, nhìn Cố Ly đang cắt sườn bò, nói một cách thận trọng: “Trước khi tở vào, Cố Ly, có gì từ từ nói, cậu cứ bỏ con dao xuống đã.” Nam Tương ngồi xuống chỗ trống bên cạnh tôi, tôi ngẩng đầu định hỏi nó sao đến muộn thế, lẽ nào nó tưởng Cố Ly là mấy cô nàng nhân vật chính yếu đuối trong phim thần tượng Đài Loan?

Tôi chưa kịp cất lời thì Nam Tương đã rút cổ che mặt nói một câu với tôi: “Cậu mà không ngậm miệng lại thì bà đây sẽ cho ngay một nhát cắt lìa cổ họng đấy.”

“Được rồi, được rồi! Ăn đi, ăn đi!” Tôi căng thẳng nói. “Đừng kích động mà, cứ bỏ dao xuống đi.”

Đường Uyển Như vừa gặm sườn bò vừa thân mật hỏi thăm Nam Tương: “Ôi Nam Tương, sao đến muộn thế, mọi người đều đợi cậu mãi.”

Tôi thấy động tác cầm dao của Cố Ly chợt dừng lại. Nam Tương bóp trán, yếu ớt nói: “Mọi người hãy cứ bỏ dao xuống đi...”

Tôi, Nam Tương, Cố Ly trao đổi ánh mắt qua lại nhiều lần, trong cả bữa ăn ấy, có vô số lần chúng tôi bỗng dưng muốn đâm chết Đường Uyển Như ngay tại chỗ, tuy rằng dao ăn chưa chắc có thể làm tổn thương nổi cơ thịt săn chắc của nó, nhưng ba bọn tôi vẫn mong muốn tội đồ được thử một lần. Bao gồm lúc nó đột nhiên nói “Ai da, Cố Ly cậu còn nhớ sinh nhật năm xưa Neil tặng cậu hoa thực được không,” lúc ngẩng đầu lên, từ trong ánh mắt của Neil chúng tôi đọc được tín hiệu hân hoan cũng đã gia nhập vào trận tuyến phe mình. Còn sau khi Uyển Như đau đớn nói dứt câu: “Chào ôi, hồi năm ngoái, Cố Ly và Cố Nguyên vẫn còn ở bên nhau mà, thật đáng tiếc,” thì Cố Nguyên đang uống dở canh bỗng chợt dừng lại, bỏ thìa xuống, cầm dao lên.

Tuy nhiên, chúng tôi không hề đoán được rằng, cao trào tối hôm đó không phải nảy sinh ra từ Đường Uyển Như - nếu mà như vậy thì đã tốt. Khi chúng tôi đang tính xem làm thế nào để đuổi Đường Uyển Như khỏi căn phòng này thì cửa phòng bỗng bật mở. Một người phụ nữ khí chất cao quý, mặc lễ phục đen, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, duyên dáng bước vào.

Cố Ly trưng ra bộ mặt máy vi tính, nở nụ cười rất tiêu chuẩn kêu lên: “Hi, Mia!”

Còn Neil ngồi đối diện thì lạnh lùng quát: “Get out!”

Mia chẳng hề giận dữ, mỉm cười nói: “I just wanna say happy birthday to Lily. Sure I’ll get out after that.”

Neil bỏ dao đĩa xuống, lấy khăn lau miệng: “I don’t wanna be rude, but will you! Please! F**k off! Right now!”

Cố Ly ném khăn ăn về phía Neil, mặt nó đỏ lên: “Don’t be such an asshole!”

Neil không đáp lời, cố nén cơn giận trong lòng. Nhưng Mia lập tức giải vây ọi người: “He is not an asshole. He just likes it.”

Trong khoảnh khắc đó, cả gian phòng bỗng chốc lặng như tờ.

Ngoài Đường Uyển Như, hầu hết chúng tôi đều hiểu câu đó ám chỉ điều gì. Động tác của tất cả đều dừng lại ở tư thế đang thái thức ăn. Không ai nói gì, thậm chí cả Đường Uyển Như, nó không hiểu, nhưng nó bị bầu không khí khủng bố ấy làm cho chấn động đến mức không dám cất tiếng.

Hiển nhiên Mia đã dự liệu trước tình huống như vậy. Thế nên, cô ta làm bộ “kinh ngạc” hết sức hợp lẽ, thốt lên: “Oh my god, Neil, you haven’t tell Lily that you are gay, do you?”

Sau khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Neil và Cố Ly, Mia thỏa mãn nói: “I’d better go now.” Nói dứt lời cô ta xoay người mở cửa đi ra, bỏ lại gian phòng với đám người mặt mũi sa sầm.

“Why you let me know this from Mia but not you? Why you didn’t tell me!” Cố Ly hiển nhiên rất kích động, ngực nó phập phồng dồn dập. Neil ngẩng người ra sau ghế, cười nhạt nói: “When? Where? At your party, in front of all the people? Yes, that is really not weird at all!”

Tôi và Nam Tương không dám nói gì, chúng tôi không ngờ sự việc lại biến đổi theo chiều hướng khó xử như vậy. Giản Khê ngồi bên cạnh tôi, khẽ đưa tay phía dưới bàn nắm lấy tay tôi.

Tôi định nói gì đó để khóa lấp bầu không khí gượng gạo này thì Neil đã lên tiếng: “You wanna know more? OK, I really want to share my life with you that I am...”

“Shut up!” Tôi hét lên, “cậu hãy tha cho chị cậu đi!” Tôi hầu như có thể khẳng định rằng câu tiếp theo của Neil sẽ là “I am seeing your ex-boyfriend now”.

Tất cả sợ ngây người vì tiếng hét của tôi. Nói thực lòng, chính tôi cũng không ngờ được mình sẽ tạo ra cục diện này. Chỉ là, khi tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía Cố Ly, nó lạnh lẽo nhìn tôi, nói như chất vấn kẻ phạm nhân: “Lâm Tiêu, cậu đã biết trước điều gì hả?”

Tôi không dám nói, trong tình thế này, tôi không có cách nào kể cho nó rằng tôi đã nhìn thấy Cố Nguyên và Neil hôn nhau. Tôi giơ tay nắm lấy tay nó, “Cố Ly, tớ chỉ không muốn cậu đau lòng, tớ vẫn nghĩ...”

“Cậu thôi đi, có sức thì hãy giữ chặt Giản Khê của cậu đừng để lãng nhăng với người đàn bà khác đi.” Cố Ly gạt tay tôi ra.

Dưới mặt bàn, bàn tay của Giản Khê đang nắm cánh tay kia của tôi đột nhiên lỏng ra. Anh bình tĩnh nhìn những món ăn sang trọng trên bàn, ánh sáng lấp lánh của đèn thủy tinh in trong mắt.

Những bộ vest đặt may cao cấp, những đôi giày da cá sấu bóng loáng của đám đàn ông, những bóng váy lấp lánh ánh rượu vang đỏ đầy màu sắc cao quý lướt qua lướt lại như con thoi. Tiếng Anh và tiếng Trung xen lẫn vang lên. Đôi bên cùng nhau chúc tụng, dè bủ, châm biếm, móc mỉa, tất cả diễn ra trong sảnh lớn bên ngoài gian phòng.

Không ai biết rằng, trong gian phòng này ngập tràn sự tuyệt vọng như đến ngày tận thế.

Tôi ngồi ở chỗ mình, lặng lẽ rơi nước mắt. Cố Ly tiếp tục ăn như không có chuyện gì xảy ra. Ai nấy đều trầm mặc, không biết phải đối diện làm sao với cục diện đã sụp đổ vụn vỡ này.

Vào lúc đó, cửa phòng chợt bật mở, “Ồ, mọi người đều ở đây à!” Tịch Thành mặc quần jean, cười hi hi bước vào, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Nam Tương.

Trong mắt Cố Ly ánh lên sự thù hận như một lưỡi dao lóe lên.

Khi chúng tôi đều nghĩ rằng cuộc đời đã xảy ra tình huống tồi tệ đến hết mức, không thể tệ thêm được nữa, thì Thượng đế luôn có cách thức vượt qua sự tưởng tượng của chúng tôi, làm mọi thứ trở nên nát bét. Đám người chúng tôi từ nhỏ đã cùng nhau chia sẻ mọi bí mật, niềm vui, nỗi buồn và cả sự đau khổ.

Giống như hôm nay, chúng tôi vui vầy cùng nhau, quây quần bên Cố Ly, vào thời khắc rộn ràng trong lễ sinh nhật của nó, cùng chứng kiến sự bần thủ tâm tối nhất trong đời nó - từ đó, nó đi tới vực sâu âm lạnh, bị bóng tối nuốt gọn, không còn tồn tại.

Nam Tương hắng giọng hai cái, cầm ly rượu vang lên, phá vỡ bầu không khí gượng gạo, khó xử!

“Chúng ta tụ họp ở đây, vì Cố Ly, người bạn thân thiết từ nhỏ tới lớn của chúng ta, chúc mừng sinh nhật cô ấy. Từ nhỏ dường như tôi đã bị các linh hồn độc ác và đen tối chăm sóc, trải qua rất nhiều, rất nhiều thời khắc tuyệt vọng. Và kẻ mang lại cho tôi nhiều bóng tối và tổn thương nhất chính là Tịch Thành ngồi cạnh tôi đây.”

Nói xong, Nam Tương đứng dậy bước về phía Cố Ly, đứng bên cạnh nó: “Bất kể người khác cho rằng Cố Ly lạnh lùng bao nhiêu, không có tình cảm bao nhiêu. Nhưng tôi biết rằng, nội tâm cô ấy rất nóng bỏng, vì thế, cô ấy mới quên mình mong muốn cứu tôi - hoặc giả nói rằng, muốn chia sẻ nỗi đau khổ của tôi, thậm chí thay tôi gánh lấy nỗi khổ đó, cho nên, cô ấy cũng giống tôi, cũng lên giường với Tịch Thành.”

Nam Tương cúi đầu, nhìn Cố Ly mặt xám như tro, cười cười: “Hơn nữa, điều đáng châm biếm nhất là, mọi người có mặt hôm nay đều biết chuyện này, đều cảm thấy tôi không hề biết. Nhưng các người sai rồi, chúng ta thân thiết như chị em ruột thịt, sao lại không biết chứ? Vì thế, ngày hôm nay, tôi phải kính người chị em tốt của tôi, chúc mừng cô ấy, cùng chia sẻ cuộc sống bi thảm của tôi, từ đáy lòng tôi cũng nguyện cầu cho cô ấy, từ nay về sau, sẽ giống như cuộc đời tôi, biến thành một đám bùn nát báy trong đầm lầy.”

Nói dứt lời, Nam Tương đổ ly rượu vang đỏ lên mái tóc cầu kỳ của Cố Ly. Rượu vang chảy tong tong xuống dọc theo bộ váy đắt tiền của nó.

Đổ rượu xong, Nam Tương đập mạnh cái ly vào đầu Tịch Thành, sau đó nhẹ nhàng mở cửa, bỏ đi.

Tịch Thành xoa xoa trán đã rớm máu, cười nhạt, rồi cũng bỏ đi.

Trong cả quá trình đó, tôi nhắm mắt, toàn thân run rẩy, co rút trong một cơn khiếp hãi ghê rợn chưa từng có.

Không ai biết cả đám đã tản đi từ lúc nào.

Cố Ly nhìn gian phòng trống rỗng, và Cố Nguyên đang đứng trước mặt mình. Nó muốn nói, nhưng chợt nhận ra ngay cả sức lực để mở miệng cũng không còn, toàn thân như bị âm hồn quấn chặt, không thể động đậy.

Cố Nguyên dịu dàng cầm khăn giấy, động tác chậm rãi, nhẹ nhàng, lau rượu vang trên mặt nó. Nước mắt ứa ra từ hốc mắt sâu hút của anh, lăn xuống, chảy trên khuôn mặt điềm tĩnh gương mím cười. “Anh thực sự muốn lau sạch hết nỗi đau của em biết bao.” Giọng anh khản đặc trong cổ họng, như nước sông trầm đục.

Neil tìm thấy Cố Nguyên đang ngồi bên bờ sông phố Bund. Cố Nguyên ngẩng nhìn nhà mình bên bờ đối diện, dáng anh mờ nhạt trong màn đêm khuya khoắt của Thượng Hải, như một cái bóng màu tro, sắp bị gió thổi tan ra.

Neil bước lại, đứng bên cạnh, nói: “Sorry! I didn’t mean to get you into this.”

Cố Nguyên mỉm cười, “Không liên quan đến em đâu.” Anh nhắc cái túi giấy màu trắng to tướng đặt ngay bên cạnh chân lên, nói với Neil: “Em biết không, trước đây anh đã ném tất cả mọi thứ mình tặng Cố Ly xuống sông này, về sau, anh đã mua lại đủ những thứ ấy, chuẩn bị hôm nay tặng lại cô ấy. Anh muốn bắt đầu lại.”

Nói xong, anh vung tay, lần thứ hai ném tất cả mọi thứ xuống sông.

“Đây chắc hẳn là lần cuối cùng rồi.”

Cố Ly đứng bên hồ Thái Bình, sau khi ra khỏi Tân Thiên Địa, nó tựa như một cái xác sống tự bước đi, không hiểu vì sao đi tới chỗ này. Nó nghiêng đầu, dựa vào gốc cây ven hồ, ngồi bệt xuống đất. Bộ váy dạ hội kéo lê trên đất, bẩn thỉu, mái tóc ướt sũng toàn rượu vang.

Điện thoại trong tay nó rung lên. Cố Ly ngó xem, là bố.

Nó nghe máy, “A lô, bố ạ.” Bên kia không có tiếng gì. Nó đợi một lát vẫn không có ai nói, liền ngắt máy. Chắc là máy bay đang hạ cánh, tín hiệu không tốt, lát nữa chắc bố sẽ gọi lại.

Nhưng Cố Ly không hề ngờ được rằng, khi những tín hiệu điện thoại này chuyển hóa giọng nói của nó thành sóng từ, truyền đến đầu kia của thành phố, điện thoại của bố nó đã rơi ở ghế sau ô tô, không có người trả lời.

Một phút trước, bố nó gọi điện vào máy nó, muốn bảo nó ông vừa xuống máy bay, đang trên đường. Điện thoại vừa thông, chưa kịp nói gì, thì những bó thép to buộc trên chiếc xe chở hàng cỡ lớn đi phía trước đột ngột tuột ra. Vô số những ống thép to bằng cánh tay lăn xuống, nẩy rầm rầm trên mặt đường phía trên cao.

Ông chưa kịp nhìn rõ, một ống thép đã đập vỡ cửa kính xe, chọc vào mắt ông, xuyên qua gáy, óc trắng chảy trên mặt da thật cao cấp trong xe.

Một lát sau, xe cứu hộ lao vút tới, cả một khoảng đường trên cao sáng lóa nhấp nháy ánh đèn xe cứu hộ và xe cảnh sát.

Tiếng còi hú của xe cứu thương bệnh viện vang lên trên đường cái, chiếc đèn sáng như mắt xoay tròn không ngừng trên nóc xe và tiếng loa nhức tai như lưỡi dao sắc rạch nát sự yên tĩnh của đêm Thượng Hải.

Cô y tá trẻ trên xe cứu thương nhìn người đàn ông trên cáng, hàng lông mày anh tuấn, đường nét khuôn mặt sắc sảo.

Mắt cô đỏ lên như mắt thỏ, không kìm được khóc òa lên. “Em đã đọc rất nhiều sách của anh ấy, còn trẻ thế này, sao lại bắt anh ấy phải chết chứ!”

Cửa lớn hành lang bệnh viện mở toang. Các y tá đẩy cáng bước vào

Cung Minh chạy lại, ôm lấy Sùng Quang đang nằm trên cáng, cứ ghì chặt vào lồng ngực như muốn anh ta tan vào cơ thể mình.

“Đừng chết. Đừng chết.”

Các y tá trầm lặng đứng xung quanh, nhìn hai khuôn mặt tuyệt đẹp lúc bình thường đã xuất hiện vô số lần trên tạp chí và tivi.

Một khuôn mặt trầm tĩnh, thậm chí hơi phảng phất nụ cười.

Khuôn mặt kia, vẫn là vẻ lạnh lẽo, không một chút biểu cảm. Chỉ có điều, nước mắt đã từng giọt từng giọt rơi xuống, rơi trên khuôn mặt đẹp đến mức như không có thật.

Tôi và Giản Khê chậm rãi bước trên đường về nhà.

Tôi kéo tay Giản Khê, dừng lại, lấy hết sức lực toàn thân ôm chặt lấy anh. Tôi không còn sức lực nữa rồi. Thậm chí tôi không dám nghĩ lại mọi việc vừa xảy ra trước đó.

Tôi thật sự không dám tưởng tượng quang cảnh ngày sau này của Cố Ly sẽ ra sao. Tôi không thể làm gì cả, ngoại trừ ở đây, tham lam và ích kỷ hưởng thụ ngày tháng yêu đương Giản Khê dành cho tôi mà không cần hỏi đáp.

Thời khắc ấy, tôi như một kẻ may mắn sống sót trong ngọn lửa chiến tranh, cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất.

Nhưng, nếu tôi có thể xuyên qua thời gian, đi xem tương lai phía trước, chắc chắn tôi sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Tôi không hề biết rằng, người đàn ông kề bên đang nắm tay tôi, đang dẫn dắt tôi, gắn bó cùng tôi, lại từng bước vĩnh viễn lìa xa tôi, không bao giờ quay lại.

Trong sắc đêm ở Nam phố Bund, một tấm biển quảng cáo cực lớn sừng sững bên bờ sông Hoàng Phố. Ánh trăng lạnh băng bao trùm dòng chữ quảng cáo in bên trên:

Giấc mộng cuối cùng của bến Thượng Hải.

26. Chương 11a

CHƯƠNG 11

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Nơi cách mặt đất một mét vẫn vút làn sương trắng dày đặc, như có linh hồn đang chuyển động. Cỏ dưới đất thẫm một sắc xanh thẫm ướt đầm khiến người ta cảm thấy thật âm u. Trong sự tĩnh mịch bao trùm ấy, chỉ có một âm thanh nghe như tiếng nước nhỏ giọt, khiến cho bầu không khí càng thêm rờn rợn.

Khi Sùng Quang mở mắt ra một lần nữa, cảnh vật xuất hiện trong tầm mắt cũng chỉ có vậy.

Rèm cửa sổ được kéo sang hai bên, phía ngoài ô cửa kính rộng là một mặt hồ mênh mông, không gợn sóng, như tấm gương màu lam tối. Cây cao in bóng dưới mặt nước, tựa như mọc ngược.

Có một tích tắc anh ta đã cảm thấy mình chết rồi, cho đến khi quay đầu lại, nhìn thấy chiếc bình nhỏ giọt treo ngược trên đỉnh đầu.

Chắc hẳn anh ta đang ở trong một bệnh viện hàng đầu của Thượng Hải, bệnh viện này nổi tiếng khắp Thượng Hải vì phí dịch vụ chữa trị cao ngất và môi trường xa hoa, đặc biệt là những phòng bệnh nằm xung quanh bờ hồ. Nói trắng ra, đó là mười mấy tòa biệt thự ven hồ, những người giàu có tiền để được trị liệu ở đây, thậm chí không chỉ có trị liệu, những bà già đeo đầy vàng bạc vào đây chỉ để đốt mụn thịt hoặc kéo căng da mặt cũng không phải là hiếm.

Sùng Quang quay đầu lại, thấy Cung Minh đang ngồi bên cạnh, ánh mắt lạnh lẽo, sắc mặt trắng xanh, sa sầm, đang nhìn mình trừng trừng, môi mông như một đường chỉ, bất động.

Sùng Quang hơi nhích người lên, tựa vào thành giường, khẽ hắng cổ họng đặc quánh, hơi khàn giọng nói: “Nếu người khác đi qua cửa sổ, trông thấy gương mặt thê thảm của anh, chắc sẽ tưởng người bị bệnh là anh đấy.” Thấy Cung Minh không phản ứng gì, anh ta lại tự mình cười khan hai tiếng “hì hì”.

Cung Minh vẫy vẫy sổ chẩn đoán của bác sĩ với nét mặt vô cảm, hỏi Sùng Quang: “Từ bao giờ?”

Sùng Quang bĩu môi bất cần, “Khá lâu rồi, dù sao thì cũng sắp chết. Tôi nghĩ thế.”

Cung Minh đứng dậy, bước ra khỏi phòng bệnh, không thèm nhìn lại. “Vậy thì sao cậu không chết quách luôn đi.” Cung Minh đóng cửa lại, bỏ lại phía sau một câu nói lạnh lùng.

Sùng Quang quay đầu nhìn mấy quả quýt đã bóc sẵn vỏ Cung Minh để trên bàn trà, khẽ mím môi, đưa tay lau giọt nước mắt vừa chảy ra, mỉm cười nói nhỏ: “Mẹ nó!” Anh cầm quả quýt ăn được hai múi, lại vung tay dấm mạnh lên tường. Trên bức tường trắng xuất hiện một mảng nước quýt vàng vàng.

Ra khỏi phòng bệnh, Cung Minh rút điện thoại gọi cho Kitty, vừa đổ chuông một tiếng đã lập tức được nghe ngay - lần nào cũng vậy, khiến tất cả mọi người trong M.E phải nghi ngờ, bất kể là lúc ngủ, hay tắm, thậm chí đang yêu đương với đàn ông, liệu có phải Kitty đều cầm điện thoại trong tay, để bất cứ lúc nào cũng có thể bắt máy ngay khi điện thoại vừa đổ chuông một tiếng, và nói như đã được ghi âm sẵn! “Xin chào, tôi là trợ lý của ngài Cung Minh”. Mà sự thực là, câu trả lời cứng nhắc bất di bất dịch ấy quả thực thường bị người ta hiểu nhầm là câu ghi âm sẵn.

Cung Minh đi ngang qua mấy cô y tá ôm những chồng bệnh án len lén nhìn trộm mình, bước ra khỏi cổng bệnh viện, trước mặt là hồ nước lạnh lẽo mênh mông. Anh ta đứng bên bờ hồ trong bóng đêm trống rỗng, nói vào điện thoại: “Mở cuộc họp báo, công bố tin Sùng Quang đã bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Đồng thời báo cho phòng lựa chọn đề tài ngày mai họp, tôi cần khởi động mục tin bài liên quan đến việc anh ta bị ung thư dạ dày.”

Đầu kia điện thoại im lặng, chỉ có tiếng thở chậm rãi.

Trước khi ngắt máy, Cung Minh nói thêm một câu: “Trước khi chết, anh ta nên tạo ra giá trị lớn hơn nữa.”

Anh ta xoay người bước về phía cánh cổng bên kia hồ.

Người lái xe đeo găng tay trắng luôn đợi bên chiếc xe con màu đen, Cung Minh đi ngang qua chiếc xe, không dừng lại, chỉ vẫy tay, “Cứ về trước đi, tôi đi bộ được rồi.”

Khi chiếc xe con mất hút trên đường, Cung Minh mới dừng lại.

Anh ta từ từ khom người, một lát sau, bắt đầu thở hổn hển từng hơi dài.

Vàng trắng vàng ruộm lớn trên đầu, ánh trăng tuôn chảy, quét đều lên rừng cây rậm rạp trong bóng tối.

Con bão cấp bờ chưa lâu đang vùn vụt trên bầu không, như làm dậy lên một con sóng biển, ào ào chạy đến đường chân trời xa lắc. Con sóng âm thanh dữ dội đem đi tiếng tim đập dồn dập, bỏ lại một khoảng tĩnh mịch loang loáng cho thế giới dưới màn đêm.

Tôi, Giản Khê và Đường Uyển Như hoảng loạn chạy tới bệnh viện, nói thực lòng, sau khi nghe điện thoại của Cố Ly, tôi không dám tin vào tai mình nữa. Đối diện với tai họa cha nó đột ngột qua đời, đây một bụng những lời an ủi đều trở nên thật nực cười

Lúc sắp đến bệnh viện, qua màn đêm dày đặc, tôi hình như nhìn thấy Cung Minh. Tuy không thể khẳng định bóng người ngồi giữa đường cái trống trải trước mặt kia chắc chắn là anh ta, nhưng chiếc áo sơ mi phía sau lưng có in hình cổ xe ngựa hơi ánh lên trong bóng đêm, đó là chiếc áo may bằng tay được gửi từ Pháp về, tôi đã phải đặt may ở Hermès cho anh ta trước ba tháng mới có hàng.

Tôi ngẩn ra một lúc, cảm thấy mình sắp phát điên: nếu bây giờ Cung Minh chẳng hiểu sao đột nhiên chạy cả quãng đường xa tới trước cửa cái bệnh viện đẳng cấp trong núi sâu này, rồi ngồi ở giữa đường lớn một cách trầm lặng, vậy thì Đường Uyển Như chắc sẽ có thể nước mắt rưng rưng đứng trên bục nhận giải thưởng Nobel Văn học, xúc động cảm ơn CCTV và MTV.

Giản Khê kéo tay tôi, dắt tôi đi vào. Đường Uyển Như yếu ớt bám theo phía sau, như một linh hồn to lớn thấp thoáng bay theo.

Đá granite trên hành lang cực kỳ xa hoa.

Chúng tôi bước im lặng dưới từng ngọn đèn nối tiếp nhau. Ánh mắt Giản Khê bị che khuất bởi bóng hàng mi dài hẹp, không nhìn ra được anh đang nghĩ gì. Tôi nắm tay anh, thầm bóp mạnh, vậy mà anh không quay đầu lại, chỉ nắm tay tôi chặt hơn như một phản ứng. Hai đứa tôi như thể người sắp chết đuối, nắm chặt lấy tia hy vọng sống cuối cùng. Nói thực, tôi và anh đều bị cơn bão vừa chồm tới đập vùi cả đám đánh cho tan tác. Nếu nói hai chúng tôi là những kẻ may mắn sống sót, vậy thì, cũng đã chịu thương tích khắp người.

Từ lúc Nam Tương duyên dáng rót rượu vang lên đầu Cổ Ly tới bây giờ mới chỉ có mấy tiếng đồng hồ trôi qua, nhưng tôi lại có cảm giác như đã trôi qua những mười mấy năm trời. Thậm chí tôi còn thấy nhịp tim mình đã đập chậm lại rất nhiều, già cỗi đến mức không còn sức lực nâng đỡ sinh mệnh tàn tạ này nữa.

Đầu hành lang, Cổ Ly trông không khác gì lúc bình thường. Ánh mắt thờ ơ lãnh đạm của nó cũng không có gì khác những khi nó chế giễu Đường Uyển Như.

Nó đưa tay ký tên xoèn xoẹt, như ký một tờ văn bản thông thường. Khi tôi bước lại gần, nhìn rõ ra nó vừa ký xong vào giấy chứng tử thân nhân. Trên tờ giấy in màu xanh, ảnh chụp bố nó nhìn vẫn rất quắc thước, còn nhớ tháng trước, tôi mới gặp ông ở nhà Cổ Ly, thậm chí ông còn hòa nhã bàn luận cùng tôi về văn phong Doris Lessing, bà nhà văn người Anh người vừa đoạt giải Nobel văn chương, ông nói thích nhất cuốn Những đứa trẻ bạo lực của bà. Ông vừa uống cà phê, vừa trò chuyện một cách rất bình dị về loại văn học nghiêm túc không đáng một xu trong xã hội thương mại, trông không hề giống một nhân vật lớn thường xuất hiện trên tạp chí kinh tế Thượng Hải. Vậy mà giờ đây, ông đã nằm trong tủ đá chứa thi thể lạnh ngắt đặt cách tôi mười mấy mét.

Tôi bước tới, dang hai tay, Cổ Ly cũng nhẹ nhàng ôm lại tôi, thậm chí đưa tay lên vỗ vỗ vào lưng tôi, như đang an ủi. Nó rời tôi ra, sau đó gật đầu với Giản Khê và Đường Uyển Như phía sau, thậm chí còn hơi mỉm cười đáp lễ.

Lúc chúng tôi ngồi ở hành lang, nó cầm điện thoại gọi điện, bàn với luật sư hỏi xem cha nó có di chúc không, cùng việc thực hiện di chúc và các tài sản có liên quan của cha nó. Không nghe ra được tâm trạng gì trong giọng nói ấy, đúng vậy, nó luôn luôn giữ dáng vẻ ấy. Bất kể chuyện gì xảy ra, dường như luôn có một vành đai chân không dày mười centimet vây tròn xung quanh nó, ngăn cách với đám người luôn bị hoạn ly hợp là chúng tôi, thật hoàn mỹ không tì vết.

Ba đứa tôi ngồi tùm lại, dỗi mắt nhìn nó.

Khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy nó cách chúng tôi rất xa, như thể những kẻ bị nhốt trong hai gian buồng thí nghiệm bằng kính, không nghe được tiếng nói của nhau, cũng không biết được suy nghĩ của nhau.

Tôi chợt nhận ra, bao nhiêu năm, tôi dường như chưa bao giờ hiểu Cổ Ly. Bốn tiếng đồng hồ trước, khi rượu vang chảy trên khuôn mặt thanh tú của nó, tôi thậm chí còn có cảm giác đó là một chiếc mặt nạ được chạm khắc rất tinh vi, không có cảm xúc, không có tâm trạng, bất động nở một nụ cười cứng đờ, điều đó cũng khiến tôi khi chảy nước mắt, không biết mình đang đồng tình với Nam Tương, hay đang thông cảm cùng Cổ Ly - hoặc giả, chỉ là nhờ lệ cho đám tang tình bạn của chúng tôi.

Một lát sau, mẹ Cổ Ly từ một căn phòng khác bước ra, bà vẫn mặc bộ lễ phục ở party vừa nãy, chuỗi ngọc lớn nặng trĩu, trông như muốn vót cổ bà xuống sát mặt đất. Bà chậm chậm đi tới trước mặt Cổ Ly, Cổ Ly cũng ngẩng đầu nhìn mẹ, mắt hai người lập tức đổ lệ. Tôi bị cảnh tượng trầm mặc này đánh động vào cảm quan, dưới ánh đèn lạnh lẽo của bệnh viện, tất cả trông như một cảnh phim bi thương. Vào lúc nước mắt tôi vừa trào ra, mẹ Cổ Ly vung tay, cánh tay tròn lẳn giáng mạnh một cái tát vào mặt nó.

Trước khi tôi kịp có phản ứng. Đường Uyển Như ngồi bên cạnh đã hét lên, còn Giản Khê thì sải bước lại, đứng chắn trước mặt Cổ Ly đã ngã lún ra đất, anh giữ chặt mẹ Cổ Ly đang chồm tới như bị phát cuồng.

“Mày ép cha mày phải chết để về dự sinh nhật mà! Là mày ép! Mày ép chết ông ấy! Nếu ông ấy không vội về, thì đã không nóng ruột lái xe lên làn đường cao! Bây giờ ông ấy nằm đấy, mày đã vui chưa? Mày đã vừa lòng chưa?”

Cố Ly đứng dậy, sửa lại mái tóc vừa xổ ra, nói: “Mẹ lấy sức tát thêm con hai cái nữa xem nào, như thế thì bố có thể sống lại, thế thì tốt quá! Nào, đánh mạnh vào!”

Mẹ Cố Ly bị Giản Khê giữ chặt không động đậy được, trông như một bà già tiều tụy, hình ảnh dung mạo cao quý ngày trước bị lớp phấn xung quanh mắt bột ra và lớp mascara trên lông mi loang lổ hủy hoại hoàn toàn. Toàn bộ các nếp nhăn của bà bỗng hiện rõ trên khuôn mặt.

Cố Ly cười nhạt một tiếng: “Ngoại trừ khóc, ngoại trừ gây chuyện, ngoại trừ đánh tôi, ngoại trừ việc chùi nước mắt và nước mũi lên thi thể trắng bệch cứng đờ của bố tôi ra, bà còn làm được cái gì nữa? Bà đã năm mươi tuổi rồi, không phải mười lăm tuổi đâu, cả đời bà đều sống trong công viên Disneyland chắc?” Nói dứt lời nó xoay người bỏ đi, không thèm nhìn lại mẹ nó một lần.

Tôi và Giản Khê, Đường Uyển Như lú lú rú rú đi phía sau Cố Ly, một mình nó lạnh lùng và im lặng bước nhanh phía trước, nó vẫn mặc chiếc váy dài dạ hội màu lam sẫm chưa kịp thay ra, tay xách một vật vấy, giống như một nữ nghị viên đang vội đi diễn thuyết. Chúng tôi không biết nên an ủi nó thế nào - trông nó hoàn toàn không cần an ủi. Tôi nhìn bóng nó đi trong bóng tối, như đang ngắm nhìn một mặt hồ nhỏ nhỏ bị gió thổi gợn lăn tăn nơi đường chân trời xa xôi.

Tôi biết, những cảm xúc này là do nỗi bi thương kiểu cải lương trong lòng mình gây ra, tôi thường thích đem những việc không được vừa ý trong cuộc sống tô vẽ, phóng đại lên như Paris tắm trong mưa bụi xám xịt dưới ngòi bút của Victor Hugo. Trên thực tế, bóng nó trông vô cùng hoàn mỹ, giày cao gót nện trên mặt đá màu vàng viền quanh hồ, vang lên những tiếng lách cách như đánh máy điện báo.

Lúc sắp ra tới cổng, Cố Ly hơi nghiêng mình, bỗng nhiên rơi ùm một tiếng xuống hồ. Nó im lìm chìm xuống, như một pho tượng người. Vào lúc tôi và Đường Uyển Như cổ họng không phát ra được bất cứ âm thanh nào, Giản Khê lao vụt đến...

Lúc Giản Khê kéo Cố Ly vào bờ, tôi khóc như một con diên chạy lại đá nó, “Đồ diên, làm tớ sợ chết được!” Chửi xong tôi quỳ xuống ôm lấy nó, khóc toáng lên.

Đường Uyển Như bước lại gần, ngồi xuống cạnh chúng tôi, cất tiếng khóc rất vang vọng hòa theo.

Cố Ly dựa vào vai tôi, bất động nhìn trời, hai mắt như hai cái lỗ sâu khoét trên quả cầu nước, nước cứ thế ăng ặc chảy ra ngoài, nước mắt lăn trên má hòa lẫn cùng nước hồ lạnh buốt.

Vào lúc tôi hoàn toàn đắm chìm trong cuộc phân ly đau đớn ấy, thì phía bên kia hồ, trong dãy phòng bệnh cao cấp, Sùng Quang đứng trước khung cửa kính lớn, nhìn bọn tôi đang khóc đến chết đi sống lại. Hai mắt anh ta như mặt hồ đen thẫm đầy nước mùa đông. Bên hồ viền một dải rừng phong đỏ rực như đang cháy hừng hực. Anh giơ tay, vẫy vẫy với đám người bên hồ, nhưng chúng tôi không nhìn thấy.

Về sau, Sùng Quang kể với tôi, lúc ấy anh ta cảm thấy mình như thể bị cách ly trong một thế giới cô độc nào đó, tĩnh mịch mênh mông, âm thanh của chính mình bị tan biến trong một huyết động của vũ trụ. Mọi người đều không nhìn thấy anh. Có lẽ ngày mai tỉnh giấc, anh đã tan biến rồi, những người từng yêu anh sẽ không bao giờ tìm thấy anh nữa.

Lúc tôi dìu Cố Ly đứng dậy, chuẩn bị đưa nó về nhà, tôi nghe thấy phía dãy phòng bệnh VIP bên bờ hồ đối diện, có người gọi tên tôi. Mới đầu tôi nghĩ chắc là ảo giác, bởi vì tôi không thể quen biết ai cao quý đến mức có thể ở trong dãy phòng chữa trị cao cấp giá trung bình bảy trăm tệ một ngày ấy cả.

Giản Khê vỗ vỗ vai tôi, tôi ngoảnh lại, khuôn mặt anh vẫn ướt đầm đìa, nước trên tóc chảy dọc theo gò má nhỏ xuống, anh vừa lau nước trên mặt, vừa chỉ sang phía bên kia hồ: “Có người gọi em.” Tôi ngẩng đầu, bóng người trong khung cửa phía đối diện hơi quen quen, cho đến lúc người ấy gào to: “Tôi là Sùng Quang.”

Thế giới như thể vừa bị bàn tay to tướng của ai đó vặn vẹo biến dạng, hồ rộng biển lớn, núi non rừng thẳm, trong nháy mắt đều bị ép lại với nhau. Vừa nghe thấy tiếng sóng nước mênh mông bốn bề, lại vừa nghe được tiếng răng rắc của cây rừng bị bẻ gãy.

Lúc tôi bước vào phòng bệnh của Sùng Quang, anh ta đang đứng trước cửa sổ nghe điện thoại. Anh ta ngẩng đầu nhìn tôi vừa đẩy cửa, nét mặt cười mỉm, nồng nhiệt gọi tôi vào.

Sùng Quang tắt máy, xoay người nhảy lên giường, ôm một cái gối vào lòng, sung sướng nói: “Ban nãy Kitty vừa gọi. Không ngờ gặp được cô nhĩ, sao cô lại ở đây? Bạn bị bệnh hả?”

Tôi vốn đang trầm uất, nghe anh ta hỏi như thế, liền càng u ám hơn.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, nước mắt rơi lã chã, bắt đầu kể chuyện của Cố Ly. Kỳ thực, tôi cũng không biết nên kể từ đâu, tôi kể lung tung chuyện sinh nhật của Cố Ly, cha Cố Ly bị tai nạn giao thông, bạn trai của tôi có người con gái khác, Nam Tương bạn thân của tôi đổ rượu vang lên người bạn thân khác của tôi là Cố Ly, bởi vì Cố Ly đã lên giường với bạn trai của nó. Tôi như người say rượu nói huyền thuyên, giữa chừng còn ngừng lại khóc lóc. Trong cả quá trình, Sùng Quang rất nhẫn nại, mở to cặp mắt đẹp mê hồn của anh ta nhìn tôi, tựa như một cha xứ trẻ tuổi đang lắng nghe người trước mặt xưng tội một cách yên lặng và dịu dàng. Thực ra tôi cũng không biết vì sao lại kể những chuyện này cho anh ta nghe nữa. Nhưng con người anh ta có một đặc điểm khiến kẻ khác bất giác rất muốn thân thiết, hoặc một sự thu hút khiến người ta tin cậy - mặc dù rất nhiều lần tôi đã khoác cho anh ta ba chữ “không đáng tin” lên người, đặc biệt là những lúc giục anh ta trả bản thảo.

Tôi tấm tức kể lể tất cả những chuyện này xong, thì mới sực nhớ ra hỏi anh ta vì sao cũng ở đây.

Sùng Quang đưa chiếc gối đang ôm trong lòng ra kê sau gáy, cười nhẹ, nheo mắt nói: “Ung thư dạ dày mà, tôi nhớ là đã nói với cô rồi nhĩ?”

Tôi đang khóc lóc bỗng ngẩng phắt đầu lên, nhìn anh ta ngỡ ngác.

Như thể đang đi trên đường bị một người không hề quen biết tát ột cái.

Tôi nhìn Sùng Quang trước mắt, khuôn mặt anh tuấn, thân thể trẻ trung, hàng lông mày đen đậm, giống như một chàng thư sinh phong lưu cao nhã thời xưa. Cho dù có lấy hồ sơ bệnh án treo ở đầu giường của anh ta ra xem, tôi cũng khó lòng tin nổi chuyện này lại xảy ra với Sùng Quang.

Anh ta cười khỏ, không nói gì, rút một cái iPod màu trắng từ chiếc túi bên cạnh ra, vẫy tôi, nói: “Lại đây, cho cô nghe bài hát này.”

Tôi bò lên giường Sùng Quang, đeo tai nghe vào, anh ta liền ngồi dịch ra, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh, bảo: “Nằm đây đi.”

Tôi đang định mắng: “Không biết xấu hổ, cô nam quả nữ sao có thể cùng nằm một giường,” nhưng nhìn nét mặt chân thành của anh ta không hề có vẻ gì trêu chọc cả, như một đám mây trắng tinh khiết. Bỗng nhiên tôi tự thấy hổ thẹn với suy nghĩ của chính mình.

Tôi nằm trên giường bệnh trắng tinh của Sùng Quang, bên tai vang lên bài hát trong iPod. Giai điệu đơn giản chậm rãi, chỉ có tiếng đệm đàn ghita và một giọng nữ ấm áp hơi khàn, một bài hát tiếng Anh cổ. Bên cạnh là mùi thơm nam tính thanh tân tỏa ra từ cơ thể Sùng Quang, một thứ mùi không giống mùi nước hoa được các chuyên gia hương thơm nước Pháp dày công pha chế tỏa ra trên người Cung Minh, khiến mỗi lần đi qua Cung Minh, trong giây lát tôi đều ngỡ quên mất mình định nói gì. Mùi thơm của Sùng Quang giống mùi của những anh chàng đứng gần bên sân bóng thời trung học phổ thông.

Khi nghĩ đến sinh mạng trẻ trung bên cạnh sắp phải tan biến, nước mắt tôi bỗng không cầm được chảy tuôn ra. Ga trải giường và chăn trong phòng bệnh này thậm chí còn cao cấp hơn cả nhà tôi. Tôi chìm trong màu trắng mềm như bông, tai nghe tiếng nhạc sâu thẳm, hít thở bầu không khí tàn khốc thấm đẫm mùi nước tẩy trùng, tựa vào một chàng trai không quen thân cho lắm nhưng cảm giác lại vô cùng thân thiết ấy, tôi khóc mãi không thôi. Tay Sùng Quang khe khẽ gõ nhịp theo điệu nhạc trên tấm chăn chúng tôi cùng đắp, ngón tay thon dài và sạch sẽ, tựa hồ đang gõ nhẹ vào trái tim tôi.

Trong lúc hoàn toàn chìm đắm trong nỗi buồn thương ấy, tôi không hề biết rằng, ngoài cửa sổ, Giản Khê đang đứng trong bóng tối, trầm mặc nhìn tôi và Sùng Quang. Hai tay anh đút trong túi quần, từ bờ hồ đối diện trầm mặc dõi theo.

Sùng Quang nằm bên cạnh tôi, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào bức tường trắng trước mặt. Anh nói bằng giọng trầm trầm: “Lâm Tiêu, cô phải nói với Cung Minh, trong tang lễ của tôi nhất định phải dùng bài hát này làm nhạc nền đấy nhé.”

“Cung Minh?” Tôi quay đầu lại nhìn Sùng Quang.

“Ừm.” Sùng Quang gật đầu, ngoảnh mặt lại, đôi mắt đỏ mọng nhìn tôi nói: “Anh ấy là anh trai tôi.”

Tôi không biết mình làm thế nào ra khỏi phòng bệnh của Sùng Quang.

Trước khi tôi vào thăm Sùng Quang, Cố Ly và Đường Uyển Như đã về trước, Giản Khê nói anh sẽ đợi tôi ở bên ngoài. Nhưng bây giờ, tôi không tìm thấy anh.

Tôi rút điện thoại gọi, chỉ nghe thấy “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời đang tắt máy.”

Một mình tôi bước trên đường cái lúc rạng sáng, xung quanh là những tờ báo bị gió thổi cuộn tròn. Chúng là những tờ báo buổi chiều vừa được in ra vào khoảng chạng vạng tối, đám dân văn phòng mặt mũi mệt mỏi đọc hết một lượt trong vòng ba phút, liền vứt chúng ra đường.

Giờ đây, tôi cảm thấy mình cũng là một tờ báo bị vứt đi.

Trước buổi tối hôm nay, dù đã xảy ra bao nhiêu chuyện thương đau hay khổ sở, ví như bà nội tôi bị vỡ mạch máu não không thể cứu chữa chết trên đường tới bệnh viện, hay máy tính bị nhiễm virus đáng ghét, tôi đều không ngại ngần gì mà không tìm người nhờ cậy, trút giận hoặc chia sẻ nỗi buồn. Như là Giản Khê, Cố Ly, Nam Tương, ngay cả Đường Uyển Như cũng có thể dùng bộ dạng vai u thịt bắp của nó làm tôi cảm thấy “thực ra tôi đâu có thể thâm lắm, hãy nhìn nó xem...” Vậy mà bây giờ, tôi không dám tìm ai trong số họ.

Hoặc cũng có thể nói rằng, tôi cảm thấy mình đã mất họ.

Như thể có một con quái thú khủng khiếp bất ngờ tấn công Thượng Hải, nó há to mồm, nuốt cả Giản Khê, Cố Ly, Nam Tương, từng người một vào cái bụng tối om của nó, để lại tôi bơ vơ trên đường. Tôi thậm chí muốn gào lên với nó rằng: “Vì sao mày không ăn luôn tao đi!”

Lúc tôi đang định đến nhà Cố Ly để cùng nó vượt qua nốt cái đêm khó khăn này thì điện thoại kêu lên, tôi tưởng là Giản Khê, mở máy ra lại nhìn thấy tên Cố Nguyên đang nhấp nháy trên màn hình.

Sau khi gác máy, tôi vung tay, vận hết sức lực vừa hét to vừa lao thẳng ra chiếc taxi đang có ý đồ đi lướt qua tôi.

Sau khi tôi ngồi vào trong xe, bảo với tài xế muốn đến Phố Đông, cái khu vực không cần nói địa chỉ, chỉ cần đưa ra cái tên là mọi tài xế ở Thượng Hải này đều biết ấy, người lái xe quay đầu lại bảo: “Tiểu thư ơi, cô vừa dọa tôi sợ chết khiếp, tôi tưởng là cô định lao đầu vào xe tôi chết đấy, ôi dà, cẩn thận chút nhé!”

Tôi nhìn vào bộ mặt nghiêm trọng của người lái xe, câu nói “Ban này tôi thực sự cũng hơi muốn vậy” bị nén lại, không thốt ra nữa.

Trong điện thoại Cố Nguyên nói bố mẹ anh không có nhà, hỏi tôi có thể đến gặp không, anh có một số chuyện muốn nói với tôi.

Sau mười phút đồng hồ bị người bảo vệ khu nhà tra hỏi cặn kẽ, cuối cùng tôi bước vào cánh cổng đó.

Tôi đứng trước cửa nhà Cố Nguyên bấm chuông, một lát sau, cửa mở, tôi ngẩng đầu nhìn, chân không nhúc nhích, một phút sau, tôi vẫn không sao kiềm chế được cảm giác kích động, chỉ muốn lao đầu vào cánh cửa lớn.

Phía sau cửa là Neil cởi trần, mặc quần soóc, mắt nheo nheo chào hỏi tôi, “Lâm Tiêu, Cố Nguyên đang tắm, mau vào đi.”

Mặc dù hai tháng trước tôi đã gặp phải tình huống y hệt như vậy tại nhà Sùng Quang, nhưng hồi đó, tôi gặp phải Cung Minh quần áo chần chu như núi tuyết và Sùng Quang (gần như) khóa thân, đầu óc lập tức trào dâng một niềm vui sướng và kích thích bất tận (... thôi được rồi, đây không phải là trọng tâm vấn đề...), nhưng bây giờ, trong đầu tôi lại ngập tràn sự phẫn nộ, ngoài phẫn nộ ra vẫn chỉ còn phẫn nộ thôi.

27. Chương 11b

Tôi thở phì phì lao vào nhà Cổ Nguyên, hét lên với Neil: “Nhà bếp ở đâu? Tôi muốn đi mở nắp bình gas cho hai thằng tôi các cậu cùng chết cho rồi!”

Neil giơ tay chỉ về phía sau, “Đi đến hết đường rồi rẽ trái.”

Bị thái độ hờ hững của Neil làm cho tức mình, tôi lao về hướng bếp, nhưng không phải đi mở nắp bình gas cũng không phải muốn tìm con dao chém chết hai kẻ họ, dù gì, tôi cũng không muốn cái mạng mình dính vào đó. Tôi đã từng nghĩ ra bao nhiêu cách chết ỉn, cho dù không được chết trong cảnh ra đi êm ái dưới cái nhìn lưu luyến tiễn đưa của Giản Khê mái đầu bạc trắng và lũ con cháu đầy đàn, thì ít ra cũng không thể chết chung với hai thằng gay trong một khu căn hộ cao cấp tập trung toàn bọn quái thai của Phố Đông này được.

Cái chuyện chém người, có một mình Đường Uyển Như là đủ lắm rồi.

Tôi chỉ muốn uống một ngụm nước, trải qua một ngày giày vò đầy biến cố, tôi đã quá choáng váng rồi.

Nhưng khi tôi đi đến cửa bếp, kẻ choáng váng hóa ra lại không phải là tôi.

Lúc Cổ Nguyên mình trần như nhộng nhìn thấy tôi, anh hét lên một tiếng “Jesus Christ!” rồi chui tọt vào nhà tắm.

Tôi cầm ly nước, mãi nửa phút sau vẫn chưa hoàn hồn, thật khó tưởng tượng nổi. Trong tích tắc đó, tôi đã vứt cơn phẫn nộ của mình ra khỏi trí óc, đương nhiên là quên luôn cả mục đích đi vào bếp để làm gì. Cuối cùng, tôi hiểu ra vì sao trước đây tôi kể với Giản Khê rằng Đường Uyển Như khen anh: “Rất căng”, Giản Khê lại dừng dừng nói: “Vậy thì nó nên đi xem của Cổ Nguyên”.

Sau ba ly cà phê, một cốc rượu vang, fai ly sâm banh (...), mọi nỗi nghi hoặc và phẫn nộ của tôi đều được ném xuống sông Hoàng Phố. Tôi bá vai Neil, thậm chí sau khi say rồi tôi còn thuận đà gục luôn lên cặp đùi dài và săn chắc của hắn, bất chấp hắn chỉ mặc mỗi cái quần cộc bó sát. Quá trình từ “tối như hũ nút” đến lúc “vén mây thấy mặt trời” này đối với tôi như một sự giải thoát triệt để, cảm giác như lưỡi dao đang chen ngang cổ tôi lúc trước, giờ đã rơi đánh keng xuống đất.

Mọi chuyện được coi là ám muội giữa Neil và Cổ Nguyên đã được chứng minh, tất cả đều chỉ do sự hiểu kỳ tai ác của tôi tác quái. Sự thực là sau khi Neil thổ lộ với Cổ Nguyên hắn là gay, Cổ Nguyên chỉ cho rằng hắn đang đùa, bởi Neil từ nhỏ đã nổi tiếng vì những trò ma mãnh. Cho nên, đến lần thứ ba Neil hỏi Cổ Nguyên: “Anh thực sự không tin,” hắn đã tóm Cổ Nguyên lại, đưa lưỡi vào mồm anh ta.

Còn cái câu “Cổ Ly thì làm thế nào” bị tôi nghe thấy, hoàn toàn chỉ là tình yêu nồng thắm Cổ Nguyên dành cho Cổ Ly thôi, anh sợ Cổ Ly biết được tin này thì sẽ phát điên mất, nên điều lo lắng đầu tiên chính là Cổ Ly. Anh thực sự không dám chắc con bé ấy sẽ phản ứng như thế nào.

Trong lúc giải thích cho tôi, cứ cách ba phút Cổ Nguyên lại oán hận trừng mắt nhìn tôi một cái, nếu như ánh mắt có thể bắn ra gai độc thì có lẽ hơn nửa giờ đồng hồ trước tôi đã biến thành một cây xương rồng rồi.

Sau khi nghe hết câu chuyện, tôi thở phào một hơi thật sâu, đồng thời cũng thất vọng sâu sắc. Kỳ thực, trong đáy sâu nội tâm đã chịu đủ chấn động của tôi, sớm đã nhen nhóm lên một chút mong ngóng điên rồ. Thôi rồi, bây giờ đã hết, một giấc mộng ban ngày. Tôi có thể nghe thấy một tiếng nổ “bụp” của quả bong bóng màu hồng trong lòng mình.

Neil vỗ vỗ vai tôi, an ủi: “Được rồi, đừng thất vọng nữa. Có khi tôi lại cặp với Giản Khê cũng không biết chừng, đến lúc ấy chị có thể được chiêm ngưỡng hàng ngày.” Lòng tôi lập tức bùng lên cơn giận dữ, nhưng sau khi thấy khuôn mặt điển trai đầy tà ý của hắn, cơn giận đành bất lực tiêu tan.

Tôi phải thừa nhận rằng linh hồn của mình đã bị lòi đi mất, riêng diện mạo của hắn thôi vốn đã thừa đủ mê hoặc hấp dẫn mọi loài động vật giống cái, huống hồ lại còn thêm dòng máu lai tóc vàng đáng chết nữa.

Thế nên, tôi bất chấp sự phản đối quyết liệt của Neil, ngay lập tức coi hắn là chị em tốt của mình. Tuy hắn có ngoại hình và cử chỉ cực kỳ nam tính, nhưng điều này không hề ảnh hưởng tới việc tôi an tâm can đảm nằm gối lên cái đùi đầy lông lá của hắn. Thậm chí sau khi uống cạn cả một chai sâm banh, tôi càng

được nước lẩn lướt nằm gối lên đùi Cố Nguyên, nửa tỉnh nửa say khóc lóc, kể lể với hai người bạn họ chuyện ân oán tình thù giữa những cô gái. Cố Nguyên vỗ vỗ trán tôi, nghiêng người cúi xuống nói: “I am not gay.” Trong chớp mắt tôi co người như cá chép bật ngồi thẳng dậy, hoàn toàn tỉnh rượu.

Còn chuyện của Neil, hiển nhiên không thể giải quyết trong một sớm một chiều. Đối với một kẻ con một như hắn, điều này tựa như một quả bom hẹn giờ đặt trong két an toàn, giờ đây Mía thân yêu, bà mẹ kế trẻ tuổi của hắn đã chôn ngòi nổ, James, bố của Neil như thể một con sư tử bị người ta bẻ gãy răng (hoặc nói bị người ta hại mất đứa con yêu quý có lẽ chuẩn hơn), nổi cơn giận dữ lôi đình.

“Chị không nhìn thấy khuôn mặt ông ấy lúc tôi vừa ra khỏi nhà hàng đâu, cứ như là muốn lao ra ngoài, lái chiếc Rolls-Royce đâm chết tôi vậy.”

“Thế thì làm thế nào?” Tôi ôm cái mặt đỏ bừng, giả vờ đã uống say, thuận đà nằm lại lên đôi chân chắc nịch của Neil. Tôi đã biết hắn là gay, thì cái phúc lợi này tất nhiên hưởng được thì cứ hưởng, tôi tin Giản Khê chắc chắn sẽ không trách cứ gì...

“Tôi chỉ mong ngày mai lúc về nhà, ông ấy đã đi ra ngoài. Nói thật đấy, tôi hoàn toàn không nghi ngờ gì việc trong phòng đọc sách của ông ấy để sẵn một khẩu súng, ngoài ra chắc chắn rằng, ông ấy còn có cả một băng đạn, đủ để bắn tôi lỗ chỗ gió lửa.” Tôi lo lắng nhìn gương mặt cũng đang lo lắng của Neil, bỗng nhiên cảm thấy hắn và Đường Uyển Như có gì đó giống nhau. Bị ý nghĩ đó làm cho sợ hãi, tôi vội vàng ngồi dậy uống thêm một cốc.

Neil nhìn tôi và Cố Nguyên đều im lặng, liền hỏi:

“Lỗ chỗ gió lửa, câu ấy dùng thế đúng không?” Tôi và Cố Nguyên đều gật gật đầu, “Đúng.”

Sau đó, Cố Nguyên hỏi chuyện giữa Cố Ly và Tịch Thành. Tôi lắc đầu, nói mình cũng không rõ. Trên thực tế, đúng là tôi không rõ thật. Tuy tôi biết chuyện đó đã xảy ra, nhưng xảy ra như thế nào, xảy ra bao giờ, thì lại chẳng biết tí gì. Thậm chí trong lòng tôi vẫn luôn không muốn thừa nhận rằng chuyện đó đã từng xảy ra.

Nếu không phải vừa trải qua mấy tiếng đồng hồ trước đó, chúng tôi cơ hồ đã tan đàn xẻ nghé, chắc chắn tôi sẽ tự thôi miên chính mình để tức tốc quên đi cái chuyện này, không bao giờ muốn nhớ lại nữa - giống như cách làm của tôi và Cố Ly sau khi Lâm Thịnh nhảy lầu vào cái năm xa xưa đó.

Sau đấy, Cố Nguyên không hỏi thêm nữa, anh ngồi dậy bật một bản nhạc trong phòng khách, là tiếng đàn violon mà anh thích.

Ba đứa tôi nằm ngổn ngang trên chiếc sofa Pháp kê cạnh ô tường kính cực lớn trong nhà Cố Nguyên, ngắm nhìn Thượng Hải phồn hoa bên bờ sông đối diện, ánh đèn nhấp nháy như sao sa, như những đốm đỏ bắn ra của một đồng lửa sắp tàn.

Có một khoảnh khắc, tôi cảm thấy cuộc sống của chúng tôi cũng giống như thế, chỉ sót lại một đám tro tàn và vài đốm lửa nhỏ vùng vẫy.

Tôi ngẩng đầu, lưu vài giọt nước mắt vừa chảy ra. Chúng để lại vệt ướt trên má, rồi nhanh chóng bị thân nhiệt nóng hầm hập làm bốc hơi.

Chúng tôi cứ trò chuyện mãi tới khi trời sắp sáng. Tôi ngó đồng chai lọ rỗng bên cạnh, cảm thấy rất lo lắng. Không biết ngộ nhỡ trong rượu có độc, sau khi được đưa tới bệnh viện, bác sĩ có thể tìm thấy chút máu nào trong cái huyết quản đang chảy toàn rượu của tôi, để còn xác định nhóm máu không?

Cố Nguyên đã thay quần áo ngủ, đứng dậy đi vào phòng ngủ của anh rồi. Vừa đi anh vừa nói: “Lâm Tiêu, sang ngủ ở phòng bố mẹ anh ấy. Neil và anh ngủ chung.” Tôi bật dậy khỏi sofa trong nháy mắt, phản đối quyết liệt: “Tại sao em phải sang ngủ ở phòng bố mẹ anh, mà lại cho Neil ngủ với anh?”

Cố Nguyên quay đầu lại, nhìn tôi không nhúc nhích, như thể đang nhìn một người bị thần kinh, còn tôi thì nhìn lại anh ta như một lẽ đương nhiên.

Anh trừng mắt, nghiêng răng nói từng tiếng: “Neil, và tôi, ngủ chung!” sau đó mặc kệ tôi, quay người đi vào phòng.

Tôi gào ầm lên phía sau: “Thế rốt cuộc anh có gay không vậy?”

Neil đứng song song với tôi, lắc đầu nói: “I am not sure.” Nói xong, hắn cởi áo mặt tươi hơn hẳn bước về phía phòng Cổ Nguyên, để lại tôi đứng há hốc mồm tại chỗ.

Năm phút sau, tôi ngồi bật dậy trên giường bố mẹ Cổ Nguyên, học theo tư thế của Đường Uyển Như, mở toang cửa phòng anh ta, cảnh tượng trước mặt làm tôi sững sờ (nhưng đồng thời cũng nằm trong dự đoán của tôi!):

Hai người họ nằm chung một cái gối, đang nhỏ to tâm sự, tay của Neil gác sau gáy, chẳng khác gì cảnh hai gã đàn ông biếng nhác sau khi “xong việc” đang nằm trên giường trong một bộ phim nào đó, còn Cổ Nguyên, anh kê sát tai Neil thì thầm gì đó, quả thật quá ư gợi cảm!

Tôi trở thẳng tay vào bọn họ, sau một hồi lấp bắp, tôi tức tối nói: “Cổ Nguyên, anh đúng là chim nhỏ, à không, chim lớn ý thế người!”

Cổ Nguyên cau mày, sau một hồi trấn trở những lời nói của tôi, anh ta khinh miệt bảo: “Lâm Tiêu, em hám sắc giống Đường Uyển Như từ bao giờ thế?”

Neil đan hai tay sau gáy, nói: “Lâm Tiêu, bớt xem mấy loại manga vớ vẩn có được không?”

Tôi ôm lấy ngực, sau khi hít một hơi thở sâu, mới nói: “Tôi không thể cho phép bị kịch xảy ra thêm một lần nữa, cho nên, tôi phải ngủ giữa hai người!”

Cổ Nguyên và Neil cùng lúc xoay người sang hai bên, thế là giữa giường rộng ra một khoảng trống lớn. Tôi không nén nổi cảm thán, giường của Cổ Nguyên to thật, có thể chứa được cả tôi và hai gã trai chân tay lộc lộc.

Tôi kìm nổi hưng phấn xuống - nói thực lòng, tôi khó lòng tin nổi trong vòng có mấy tiếng đồng hồ, đầu tiên tôi cùng nằm đắp chăn nghe nhạc với Sùng Quang, một nhà văn thần tượng được vô số các cô gái trẻ toàn quốc mê say đắm đuối; giờ đây lại nằm chung gối với cùng lúc hai anh chàng đẹp trai, lòng tôi hơi sợ hãi liệu mình đã dùng hết toàn bộ sự may mắn của tương lai chưa, cái này khác cùng một nguyên lý với thẻ tín dụng thấu chi. Tôi thực sự lo lắng nửa đời còn lại của mình sẽ chỉ có thể vĩnh viễn ngủ cùng giường với Đường Uyển Như...

Tôi vẫn xả thân vì nghĩa nhảy lên giường rồi nằm xuống, trong lúc nằm xuống, tôi nghe tiếng Cổ Nguyên đang nằm xây lưng lại với tôi nói: “Come on, you just wanna sleep with Neil, say it!”

Tất nhiên tôi không để anh ta làm nhụt chí, tôi đã trưởng thành trong những lời châm biếm cay độc của Cổ Ly, cho dù có bị Cổ Nguyên ngay lập tức lột trần nội tâm tà ác thì tôi cũng không nao núng đáp trả ngay: “No. I just wanna sleep with you.”

Cổ Nguyên quay người lại đưa một cánh tay gác qua, chèn đúng lên mặt tôi, anh còn chưa nói gì tôi đã hét lên, Neil ở bên cạnh thò một tay ra bịt lấy miệng tôi, cười đầy tà ý với Cổ Nguyên, nói: “Go ahead!”

Tôi lôi tuột cái gối trắng tinh bên cạnh, cố hết sức khua khoắng đầu hàng. “Tôi sai rồi!!!!” Giọng tôi ú ớ trong lòng bàn tay của Neil.

Sau khi nằm xuống, tôi bắt đầu hỏi về thiên tình sử của Neil, đương nhiên, điều này xuất phát từ nội tâm muốn tìm hiểu. Khi tôi chất vấn vì sao trước đây, hồi học cấp Ba, hắn lại làm ột cô gái có bầu, khiến tôi và Cổ Ly phải đưa con bé đó đi phá thai, Neil quay người lại, chống tay nồm dậy nói: “Con bé đó quá tàn nhẫn. Thực ra cô ta dính bầu với một gã khác, gã kia mặc kệ, nên mới chạy tới nói đứa con là của tôi. Cô ta thấy tôi có vẻ ngây thơ, tưởng rằng tôi không biết gì, sự thực là, she just sucked my d**k...”

“No No No No No No No No No! No details please!!” Tôi bịt chặt tai kêu lên, cái từ “d**k” vẫn vang vọng trong màng nhĩ của tôi, làm mắt tôi sắp rỏ máu đến nơi. Vô số cảnh tượng bùng nổ trong óc, còn tên con trai cởi trần kia vẫn nằm bên cạnh.

“Good night!” Tôi kéo chăn trùm kín đầu, kết thúc cuộc đối thoại.

“OK. Sweet dream!” Neil nhún vai, nằm xuống là ngủ luôn.

“Wet dream.” Cổ Nguyên nằm đằng sau vẫn không quên châm chọc tôi.

Sau mười phút nằm im, tôi lại quay người, hiển nhiên, tôi đã làm Cố Nguyên bực mình.

Anh ngồi dậy tóm lấy tay tôi, gần giọng nói: “Em có tin là anh sẽ ném em xuống sông Hoàng Phố không? Nhà anh cách bờ sông không xa đâu!”

Tôi khảng khái nói với Cố Nguyên: “Em quên mất mình đã chạy thẳng từ party sinh nhật Cố Ly tới đây, mặt vẫn chưa tẩy trang! Không tẩy trang mà đi ngủ luôn sẽ bị già đi năm tuổi! Cố Nguyên, anh có đồ tẩy trang không?”

Tôi thành thật hỏi. Cố Nguyên trợn mắt đáp lại: “I am not gay.”

Tôi cúi đầu ngẫm nghĩ, cảm thấy anh nói có lý, vậy là quay sang hỏi Neil: “Neil có không?”

Vậy là sau khi chọc tức thành công Cố Nguyên, tôi lại quấy nhiễu được Neil. “I am not that gay!” Neil cầm gối đập vào đầu tôi.

Một giấc mơ hỗn loạn.

Như thể lại trở về cái thời bốn đứa con gái chúng tôi hét hò đánh đấm, rồi cùng rúc vào ngủ chung trên một chiếc giường. Dù cho nửa đêm bị tỉnh giấc nhiều lần vì các tư thế nằm ngủ bất quy tắc và không lấy gì làm nhã nhặn của Cố Nguyên và Neil... Nhưng tôi hiểu rõ chân lý “muốn hưởng thụ khoái lạc, thì trước hết phải chịu đựng khổ đau” (...), vì vậy tôi không hề oán hận.

Cho đến khi tôi mở to mắt, xung quanh đã chẳng còn ai nữa.

Tôi trở mình bò dậy, lúc đi qua tấm gương treo trên tường, đánh mắt liếc nhìn một cái, suýt nữa thì tôi đã hét lên, trông chẳng khác nào một con ma. Tôi lấy lọ sữa rửa mặt Lancôme dành cho nam của Cố Nguyên để trong phòng tắm rửa mặt quảng quảng, sau đó ra bên ngoài.

Cố Nguyên và Neil đang ngồi ăn sáng. Một người đọc báo tài chính, một người lật xem tạp chí thời trang. Một cặp đôi hạnh phúc biết bao. Tôi trợn mắt bước tới, ngồi phịch xuống để thể hiện cơn phẫn nộ của mình.

Cố Nguyên bưng ra một suất bữa sáng, chỉ có điều tôi không có cảm giác muốn ăn cái quả trứng ốp la vẫn còn nguyên lòng đỏ sền sệt tí nào, mặc dù viên lòng trắng xung quanh của nó đã được rán rất đúng độ. Lại còn thêm mấy lát bánh mì đen kia nữa chứ, tôi cũng cảm thấy đó không phải thức ăn bình thường. Đối với tôi, bữa sáng luôn là món bánh bao hấp nhà bà Lưu đầu ngõ, chính là thứ bị Cố Ly gọi là “đồ ăn rác rưởi” hoặc “tôi thà chết chứ không ăn KFC đâu”.

Cố Nguyên vừa uống cà phê, vừa nói với tôi: “Lát nữa anh đi gặp Cố Ly.”

“Anh không giận Cố Ly à? Ý em là, anh đã biết chuyện Tịch Thành...” Tôi không biết phải nói sao nữa.

Cố Nguyên lắc đầu, anh nói: “Sau ngày hôm qua, anh nhận ra rằng trong tim mình, Cố Ly đã giống như người thân. Anh yêu cô ấy. Dù cô ấy có làm chuyện gì, anh vẫn muốn ở bên cô ấy. Cho dù cô ấy có phải ngồi tù, anh cũng sẽ đi tiếp đám Đường Uyển Như, để vào tù ở bên Cố Ly.”

Tôi vô cùng xúc động. Tôi chưa từng được nghe một người đàn ông, đặc biệt là một người vô cùng lý trí như cái “máy vi tính”, nói ra những lời rung động lòng người đến vậy. Thế là tôi nắm lấy tay Cố Nguyên, rung rung nghẹn ngào nói: “Em nghĩ nếu Cố Ly nghe được nhất định sẽ rất vui! Tất nhiên, Đường Uyển Như cũng sẽ cực kỳ vui sướng!”

Cố Nguyên cuộn tờ báo trong tay vụt mạnh về phía tôi, chẳng có chút khách khí nào. Nếu như tờ báo này mà biến thành thứ khác, chẳng cần đến dao hay côn gỗ, dù chỉ là một cuốn tạp chí thôi, sợ rằng tôi cũng sẽ mất mạng ngay tại hiện trường mất.

Tôi ôm cái đầu vừa bị đập choáng váng, uống cà phê bên bàn ăn, chờ cho tỉnh táo lại. Đúng lúc tôi đang nhìn mông lung ra khung cảnh dòng sông mệnh mang bên ngoài cửa sổ nhà Cố Nguyên thì cửa bỗng mở toang, một chuỗi âm thanh của tiếng giày cao gót dội vào phòng ăn.

Tôi giật nảy mình, suýt nữa làm đổ cà phê. Tôi từng nghe Cố Ly kể về bà Diệp Truyền Bình, mẹ của Cố Nguyên, là người cực kỳ ghê gớm và nhiều thủ đoạn cao siêu.

Tuy nhiên, người vừa bước vào lại có vẻ quá trẻ. Mặc dù tôi có thể lý giải rằng bà Diệp Truyền Bình có phương cách bảo dưỡng nhan sắc, nhưng cũng không thể trẻ tới mức mặc áo hai dây kèm theo fai bím tóc loăn xoăn, hơn nữa còn đi một đôi giày màu hồng phấn...

Đang lúc tôi do dự, Neil ngồi bên cũng ngẩng đầu khỏi cuốn tạp chí thời trang, nhìn ngó người vừa vào, sau đó hỏi Cố Nguyên: “What’s that?”

Cô ta giơ cái túi xách trong tay, nói: “It’s breakfast.”

“No no. I know it’s breakfast,” Neil nheo mắt lại, hất hất cằm, “I mean, you.”

Cố Nguyên ngẩng đầu, nhìn sang Neil, nói: “Cậu với chị của cậu, đúng là đúc từ một khuôn ra.”

Tôi không kìm nổi, len lén vỗ tay dưới mặt bàn, quả không hổ với trí tuệ và sự ngoa ngoắt trời sinh của gay.

Cố Nguyên lại tiếp tục đọc báo, không ngẩng đầu lên, chỉ hờ hững nói: “Đây là Viên Nghệ.”

“Your new nanny?” Neil nhún vai, không để ý nữa, tiếp tục xem tạp chí.

Tôi nhìn Viên Nghệ đứng bên cửa đang như sắp khóc.

Khi Giản Khê mở choàng mắt, mắt anh bị ánh sáng trong phòng lớn ập tới đau nhức nhối.

Anh ngồi dậy trên chiếc ghế sofa bọc vải nhỏ bé, duỗi tay chân đã cứng đờ, mỗi nhử, đứng dậy, rút di động ra xem, đã hết sạch pin. Anh dợm bước, chuẩn bị đi.

Vừa tới cổng, đã gặp ngay bác bảo vệ già tay cầm bình nước.

“Ồ, chào chàng trai, đợi cả đêm cơ à? Lâm Tiêu chưa về sao?”

“Vâng, đêm qua lúc đợi cháu ngủ luôn trên sofa, hì hì ngại quá ạ. Cháu đi đây, phải về nhà tắm.”

Anh nhét vật áo sơ mi vào cặp quần, sau đó cào cào mái tóc rối bù, đi ra ngoài. Anh rẽ qua một khu phố, bước vào quán KFC.

Sáng sớm vừa mở cửa, khách không đông, Giản Khê mua vài món, gói lại cẩn thận, đang định đẩy cửa bước ra. Chính là trong tình huống đó, anh bắt gặp tôi đang trên đường về nhà ngang qua quán KFC, không nhận được muốn vào ăn sáng.

Tôi bê cái khay bước đến bàn, ngồi xuống, tôi đã mua hai bát cháo trứng gà thịt băm mà chúng tôi đều thích ăn, lại mua thêm hai cốc cà phê giá rẻ...

Tuy một tẹo cà phê vừa uống ở nhà Cố Nguyên đủ để mua mười cốc cà phê loại này, song tôi và Giản Khê đều không cảm thấy vấn đề gì. Chúng tôi biết sống vừa đủ và hạnh phúc ở mức độ gia đình trung lưu của mình.

“Sao anh lại ở đây?” Tôi vừa ăn cháo vừa hỏi.

“Buổi sáng đến tìm em mà, định mua bữa sáng rồi lên nhà tìm em.” Giản Khê cười híp mắt, nhìn tôi rất dịu dàng. Anh nhẹ nhàng xé cái hộp nhỏ đựng sữa, đổ vào cốc cà phê của tôi, sau đó lại thêm đường. Tôi nhìn vẻ dịu dàng ấy, không kìm được muốn nhồm sang hôn anh một cái.

“Em này, tối qua mấy giờ mới về hả? Anh thấy em ở trong bệnh viện lâu quá, liền về trước vậy.”

“Em á,” tôi nghĩ ngợi giây lát, muốn giải thích ra thì quả thực rất phức tạp, liền dứt khoát nói, “Em ở bệnh viện một lúc rồi về nhà luôn. Lúc này chuẩn bị đi ăn sáng thì gặp anh.”

Giản Khê gật gật đầu, nụ cười đặc biệt ấm áp, tựa như một loại nhung lụa mềm mại, dễ chịu nhất.

Tôi cúi đầu, chợt bắt gặp đồ dự tiệc vẫn chưa thay trên người mình, trong tích tắc cảm giác hơi căng thẳng, nhưng khi liếc nhìn Giản Khê ngồi đối diện, anh không hề có vẻ nghi ngờ nào, vậy nên lại hoàn toàn yên tâm.

Vẫn luôn là như vậy, Giản Khê tin tưởng tôi, chưa bao giờ anh nghi ngờ bất kỳ lời tôi nói. Cho dù tôi có nói gì, phi logic bao nhiêu, anh đều cười hì hì gạt đầu. Bởi thế tôi hoàn toàn không lo lắng nữa.

Nhưng đồng thời, tôi cũng không hề nhận ra, bộ quần áo Giản Khê đang mặc trên người cũng vẫn là bộ anh mặc trong bữa tiệc tối qua.

Nếu cuộc đời là vô số những bộ phim truyền hình dài tập tẻ tẻ, vậy thì hiện giờ, khán giả nhất định sẽ đang xem chúng tôi mặc những bộ trang phục lịch sự ngồi trong quán KFC, trong lòng mỗi người đều đầy toan tính của riêng mình, song lại làm bộ làm tịch.

Ai nấy đều hiểu rõ ràng, tự cho rằng mình thông minh nhất.

Tôi ngây ngốc nhìn người yêu, hưởng thụ ánh sáng rực rỡ của buổi sáng, thưởng thức hương cà phê nồng nàn và món cháo trứng thịt nạc ưa thích; hưởng thụ sự chăm sóc anh dành cho tôi, thưởng thức dung mạo anh tuấn khiến đám con gái học sinh cấp Ba ngồi xung quanh phải ngó trộm thì thầm của anh, thưởng thức vị cà phê anh đã giúp tôi khuấy đều sữa và đường; hưởng thụ việc anh rút khăn giấy ra, cười âu yếm, giúp tôi lau vệt thức ăn dính bên miệng.

Tôi dương dương tự đắc sống cuộc sống mà mình nghĩ là hạnh phúc vô song, ngồi trên à thương hại đám bạn bè bất hạnh xung quanh, tôi thấy mình hạnh phúc quá, sung sướng quá đi thôi.

Ánh nắng lúc 9 giờ sáng rọi vào làn tóc mai mềm mại của Giản Khê, anh ngược đôi mắt trong veo lên, nói với tôi: “Lâm Tiêu, anh đến tìm em, là muốn nói với em...”

“Nói gì ạ?” tôi cười tí mắt nhìn anh, “nói rằng anh không gặp em một đêm đã cảm thấy như đã xa cách ba thu rồi?”

Giản Khê hơi sững lại, cuối cùng lại cười to thoải mái, nói: “Đúng đấy, cưng của anh ạ.”

Tôi gơ chân dưới gầm bàn lên, khẽ cọ vào chân anh, cũng cười to theo anh. Tôi cảm thấy mình quá đổi hạnh phúc.

28. Chương 12a

CHƯƠNG 12

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Thượng Hải năm 2008 có ba nơi ghê rợn nhất, âm hiểm nhất.

Chỗ đầu tiên là nhà hỏa táng Long Hoa. Hằng ngày có vô số xác chết được chuyển đến đây, trong đó, một vài xác chết có đội ngũ hộ tống hùng hậu khóc than, một số khác chỉ được dăm ba người thân mặt mũi chán chường đưa tiễn, hơn nữa còn có thể nghe được một câu cuối cùng làm quà như: “Lão già mãi chưa chết cuối cùng cũng chết rồi.”

Địa điểm thứ hai, nghĩa trang Hoa Hạ. Vô số tro cốt được bỏ vào trong những bình tro để giá khác nhau, sau đó lần lượt chôn ở những vị trí cũng có giá khác nhau. Có một số vị trí độc lập tách biệt, dựa núi kề sông, có thể nhìn khắp một dải phong cảnh Dư Sơn^[14] diễm kiều, được đối đãi chẳng khác gì so với những người bỏ ra mấy chục triệu mua biệt thự trên Dư Sơn cả. Những người được mai táng ở đây hẳn phải vui sướng nở hoa trong lòng: lúc sinh thời không mua nổi biệt thự trên Dư Sơn, thì chí ít chết rồi cũng có thể thưởng thức ít non non nước nước hoa hoa cỏ cỏ nơi ấy.

Còn một số khác lại không có được cái may mắn ấy, miễn cưỡng chen chúc trên một mặt tường, chiếm cứ một cái hốc nhỏ trong vô vàn những cái hốc dày đặc như tổ ong. Lúc đám con cháu hiếu thảo đến thắp nhang sẽ phải tìm kiếm một hồi, tìm đến phát cầu buột miệng chửi văng, chút lòng hiếu thảo còn lại bị cơn giận dữ làm tiêu hao hết sạch. “Mẹ nó, có một tí tro cốt mà cất giữ như của báu quốc gia ý!” Thế rồi quăng luôn bó hoa cúc vừa mang đến, nghiêng ngang ra về.

Còn chỗ thứ ba, chính là một khu căn hộ cao cấp ở quận Tĩnh An. Cái bóng âm u bao trùm nó ngày càng bành trướng tối tăm, cơ hồ sắp nuốt chửng hai khu nhà phía trước.

Mẹ Cố Ly mặt mũi sa sầm ngồi trong phòng khách, trên đầu lơ lửng một đám mây đen.

Tất cả các đèn trong phòng khách đều đang bật, nhìn sáng trưng tương bừng, giống như một... ngôi mộ xa hoa vô đối.

Mắt bà nhìn chăm chăm vào bức tranh sơn dầu thời Trung cổ của Pháp treo trên tường phòng khách, vẻ mặt như nhìn thấy một bóng ma trong bức vẽ, lại vừa giống như nhìn thấy một quý phu nhân khác mua tranh mất cái túi Hermès Birkin số lượng giới hạn.

Ba ngày trước, Cố Diên Thịnh mua nó về từ buổi đấu giá, lúc ấy, Cố Diên Thịnh vượng khí ngồi ngồi ngồi giữa các quý ông vận u phục cao cấp, và bên cạnh đeo đầy đồ trang sức long lanh, là Cố Ly, cô tiểu thư cao quý - mặc dù Cố Ly luôn cúi đầu dùng cái máy OQO để chat với Lâm Tiêu trên MSN: “Tôi nay cậu mà đến muộn thì tớ sẽ bẻ gãy từng đốt xương sống của cậu ra”, “sau đó nhét vào trong ba lô của Đường Uyển Như”, “ở chung chỗ với cái nịt ngực ướt sũng mồ hôi nó vừa thay ra.”

Vậy mà ba ngày sau, Cố Diên Thịnh bị một thanh sắt to bằng cổ tay đâm xuyên óc, bây giờ đang nằm thẳng đuột trong phòng bảo quản thi hài lạnh băng.

Cố Ly gỡ xoèn xoẹt tập tài liệu luật sư vừa đưa cho, thỉnh thoảng lại với tay nhấp một ngụm cà phê. Mặt nó không trang điểm, nhưng nhìn vẫn rất bình tĩnh, thậm chí còn hơi có sắc phớt hồng đặc trưng của thiếu nữ, như một đóa hoa hồng tươi tắn bừng nở trong đêm.

Từ năm mười chín tuổi nó đã bắt đầu sử dụng các thứ mỹ phẩm cao cấp nhất, đồng thời mỗi ngày đều uống một ống nhỏ Fancil Collagen - giá tiền tương đương hai bữa cơm của người khác. Cho nên khuôn mặt nó trông rất giống những người mẫu trang điểm long lanh trên các tạp chí. Khi chúng tôi chăm chọc rằng, nó bắt đầu dùng mỹ phẩm đẳng cấp nhất ngay từ sớm như thế, vậy sau này năm bốn mươi tuổi biết dùng loại nào, nó rất thần nhiên nói, nó rất tin tưởng vào khoa học kỹ thuật, nếu Michael Phelps đã có thể liên tục tám lần vô địch tại bể bơi làm tức chết các tuyển thủ của các quốc gia khác, Usain Bolt cũng có thể phá vỡ kỷ lục thế giới trên đường chạy một trăm mét ở sân vận động Tổ chim, vậy thì tới lúc bốn mươi tuổi, chắc chắn sẽ có những thứ tiến bộ vượt xa hiện tại để nó dùng. Lúc nó đưa khuôn mặt không có lấy một vết nhăn nhỏ nào nhìn chăm chăm vào tôi và Nam Tương, chúng tôi hoàn toàn bị chinh phục. Nó chính là một con chuột bạch có được những thành công mang tính đột phá trong phòng thí nghiệm.

Còn lúc này, vẻ mặt nó lạnh lùng bình tĩnh mà vẫn toát lên một vẻ hùng hực, như bất cứ buổi tối ngồi lật xem tạp chí tài chính nào khác.

Mẹ Cố Ly khoác áo choàng tắm, chậm rãi đứng lên khỏi sofa, lấy bẫy tiến lại gần, sau đó đưa tay túm tóc Cố Ly, giọng rít lên the thé như thể một con lợn bị dao đâm vào cuống họng: “Mày vẫn còn lòng dạ ngồi đây nghiên cứu di chúc hả! Mày hại chết bố mày, cái đồ con nhà đĩ này!”

Đầu Cố Ly bị giật ngửa lên, cặp mắt trợn ngược như người chết, mặt nó khi ấy xấu xí chưa từng thấy. Nó nhìn bà mẹ phát điên trước mặt, ánh mắt đầy sự thần nhiên và căm hận: “Vâng, con nhà đĩ, mẹ nuôi tôi lớn bằng từng này không dễ nhỉ.”

Mẹ Cố Ly sững sờ, sau đó cười to sung sướng: “Mày hãy đọc chúc thư bố mày ày đi đã! Nhưng mày nói đúng đấy, mẹ mày đúng là một con đĩ chính cống! Tao ước nó cũng bị một thanh thép đâm cho nát óc!”

Trận chiến giữa mẹ con Cố Ly cuối cùng đã nổ một tiếng súng đầu tiên.

Hoặc nói, quả bom Cố Diên Thịnh chôn xuống đất hai mươi năm về trước vẫn tích tắc chạy đồng hồ đếm ngược cuối cùng nổ âm một tiếng, phá tung vỏ bọc.

Máu thịt văng tứ tung chỉ mới là sự khởi đầu.

Hồn bay phách tán mới thực sự là màn hay nhất trong vở kịch.

Đương nhiên, chúng tôi đều biết, chúng tôi yêu cuồng nhiệt những vở drama kích thích, đầy tình tiết cao trào trong cuộc sống ấy.

Liên tục mười cơn mưa lớn trút xuống.

Buổi sáng mỗi ngày đều có chớp giạt sấm rền.

Những lần sét và tiếng sấm cực lớn, như những ngón tay mọc móng dài ngoằng nhọn hoắt chọc vào màng nhĩ từng người. Mỗi tiếng sấm nổ đều như một cái bạt tai nặng nề từ bóng tối đột ngột ập tới.

Ga tàu điện ngầm Đồ Gia Hội ngập đầy nước, các ban ngành chính quyền phái một lực lượng đông đảo tới làm công tác thoát nước. Tất cả những công trình ngầm của Thượng Hải đều bị mưa lớn hoành hành. Trên làn nước đục ngầu cuộn chảy khắp nơi bập bênh đủ loại tờ rơi quảng cáo, “Năm phút cho bạn trẻ ra mười tuổi, chỉ cần một trăm chín mươi chín tệ”, hoặc “Một trăm nghìn tệ để bạn chinh phục Thượng Hải, trở thành công dân Thượng Hải”, vân vân và vân vân. Bọn chúng dùng những lời lẽ giả dối ngọt ngào nâng đỡ hết đám người thất bại này đến đám người thất bại khác phiêu bạt ở Thượng Hải, cho họ thêm dũng khí tiếp tục sinh sống tại cái thành phố độc ác song lại xinh đẹp này.

Lúc không có mưa to, nhiệt độ cao tiếp tục bao phủ Thượng Hải. Những cái máy điều hòa chạy điên cuồng lấp đầy đặc cả thành phố, không khí lạnh, mạng Internet, nguồn vốn lớn, các khu đô thị nhấp nhô, một vòng xoay thôn tính mới giữa các nhà máy bùng nổ, diễn ra không ngừng nghỉ ở thành phố này.

Sau trận mưa lớn thứ mười ba, mùa hè cuối cùng cũng qua đi.

Khoảnh đất xanh xa xỉ cuối cùng ở trung tâm Lục Gia Chủ bị quây lại, trên mặt cỏ lập tức bị đào một cái hố lớn, xung quanh dựng rào vây công trường cao hai mét, trên đề bốn chữ to “Trung tâm Thượng Hải”. Nó tuyên cáo sự kết thúc của một thời đại, không phải là thời đại của Đông Phương Minh Châu xa xưa, càng không phải thời đại của Kim Mậu Plaza, nó khiến thời đại của Trung tâm Tài chính Hoàn Cầu vừa ra mắt tranh hùng ở Thượng Hải hoàn toàn biến thành lịch sử.

Shanghai Center sắp trở thành cao độ mới của châu Á trong tương lai. Những hướng dẫn viên du lịch tay vẫy lá cờ nhỏ, chỉ lên nền đất miêu tả sinh động về một “thành phố thẳng đứng” trong tương lai cho các du khách tham quan từ mọi miền. Các du khách nheo mắt, cổ tưởng tượng ra trên không trung một tòa nhà chọc trời tráng lệ mà kỳ dị, miệng không ngừng xuýt xoa.

Và khi tháng Chín đã qua đi, gác ngắm trời trên tầng cao nhất của Trung tâm Tài chính Hoàn Cầu với vũ khí tối thượng là super high view được ca ngợi “trên đầu dưới chân đều là trời xanh lơ lửng” đã chinh phục được hầu hết những người ở đỉnh kim tự tháp có ý thích biến thái về độ cao. Họ nhìn ngắm Đông Phương Minh Châu và Kim Mậu Plaza dưới chân, thỏa mãn uống ly cà phê giá một trăm bảy mươi hai tệ.

Giống như Cố Ly lúc này đây, nó ngồi ở vị trí gần cửa sổ, đơn độc, nhìn ra bên ngoài.

Một lát sau, hai người mặc đồ đen tiến lại gần, nó lịch sự đứng dậy, trên người là một bộ đầm màu đen của Giorgio Armani, mỉm cười đưa tay ra: “Xin chào, tôi là Cố Ly.”

Cô gái phía đối phương cũng mặc đầm liền thân đen giơ tay ra, bắt tay vô cùng duyên dáng: “Rất vui được gặp cô, tôi là Kitty. Đây là ông chủ của tôi, Cung Minh.”

Neil đứng trong thang máy ấn chặt nút đóng cửa liên hai phút, ải đến khi phát ra những tiếng tút tút cảnh cáo, hần mới buông tay. Vậy là cửa thang máy “kính coong” một tiếng mở ra. Gian phòng khách sang trọng nhà hần xuất hiện trước mắt.

Hần hít hai hơi thở sâu, nghiêng răng cú đầu bước khỏi thang máy, luồn thật nhanh qua phòng khách để đi về phòng mình. Thế nhưng, ngoài dự đoán của hần, trong nhà không có ai, vốn dĩ đã chuẩn bị tinh thần vừa bước vào nhà sẽ bị bố James ném thẳng vào mặt một cái bình hoa cổ, nhưng giờ đây, bốn bề yên ắng, thế là hần dừng bước. Lúc ngẩng đầu lên, mới phát hiện hóa ra không phải trong nhà không có ai.

Mia ngồi trên ghế sofa lớn trong phòng khách, tay cầm tách cà phê, vừa uống vừa tằm tằm cười nhìn hần.

Neil cau mày, không nói gì, lại tiếp tục đi về phía phòng mình.

Mới đi hai bước, Mia đã gọi giật lại: “Hành lý của cậu ở kia, đóng gói xong rồi. Trước đây chẳng phải cậu luôn nói muốn chuyển ra bên ngoài sao, James cảm thấy cậu cũng không nhỏ nữa, nói thực, trẻ con ở Mỹ nếu lớn bằng tuổi cậu mà vẫn còn ở chung với bố mẹ, thì sẽ là một chuyện hết sức đáng xấu hổ đấy. Huống hồ, chuyện xảy ra hôm qua... tôi nghĩ bây giờ chính là một thời điểm cực kỳ hợp lý và cần thiết.”

Neil quay đầu, đã thấy hai vali to đùng để trước cửa.

Hần sững người, sau đó mỉm cười, nói với Mia: “I think you have got everything that you want.”

Mia đáp lại bằng một nụ cười càng rạng rỡ hơn: “Not yet.”

Hai người họ mỉm cười ấm áp với nhau, tựa như một cặp mẹ con thân thiết.

“You want some coffee?” Mia cầm bình cà phê, rót cho Neil một cốc.

“Oh, please save the poison for yourself, pretty witch!” Neil xách vali đi ra ngoài, “Say hello to your mirror for me!”

“Sure, my Snow White!” Mia cười khanh khách, “You’re so queenly, aren’t you?”

Neil va mạnh vào cửa, hấn bước hai bước rồi xoay người lại, đạp chân đánh rầm vào cánh cửa gỗ chạm trổ kiểu cổ một trăm chín mươi nghìn tệ.

Cố Nguyên thấy Neil dừng dừng tức giận xách vali to tướng từ trong tòa nhà Rich-Gate đi ra, anh chậm rãi hạ cửa kính xe xuống, đang định mở miệng thì bị Neil nói một câu chặn họng luôn: “Oh, shut up.”

Neil ngồi vào trong xe, bẻ khớp ngón tay răng rắc.

“Bây giờ định đi đâu?” Cố Nguyên cười tít mắt nhìn thẳng con lai đang tức tối như sắp nổ tung.

“Chúa biết được, có thể tôi nên đi Campuchia hoặc Iraq, đi giết chết mìn cho nổ tung ra.” Neil liếc mắt nhìn Cố Nguyên đang tủm tỉm cười trước nỗi đau của người khác.

Sau khi ngồi xuống, Kitty mỉm cười tự nhiên, sau đó trở tay vào ba bộ trang phục thuần một màu đen của ba người, nói đùa: “Hy vọng cuộc gặp mặt của chúng ta không giống như một tang lễ.”

“Bố cô ấy mới qua đời, cô bớt nói những câu đùa vô vị đó đi.” Cung Minh lạnh lùng cất tiếng, sau đó ngồi xuống, tìm một tư thế thoải mái.

“Tôi xin lỗi.” Kitty lập tức cúi đầu nói nhỏ, song hiển nhiên không phải nói với Cố Ly, mà là với Cung Minh.

Cố Ly nhìn Cung Minh, cho đến khi đối phương ngược mắt nhìn lại, nó mới mỉm cười một chút, sau đó nói: “Tôi muốn nói một cách đơn giản, tất cả chỉ là: Tôi không đồng ý để công ty của bố tôi - bây giờ là của tôi - bị M.E mua lại với cách thức đó, và cái giá quá đáng như vậy.”

“Tôi rất hiểu tâm trạng của cô,” Cung Minh vừa chỉ vào loại cà phê mình muốn uống trong menu cho Kitty, vừa nói với Cố Ly, “tôi chỉ muốn sửa lại một điểm duy nhất là, tập đoàn mua lại công ty Thịnh Cổ, cũng chính là công ty của bố cô, và bây giờ là của cô, không phải là M.E, mà là tập đoàn Constanly. Hôm nay tôi không lấy tư cách tổng biên tập của M.E, mà chỉ là đại diện của Constanly thôi.”

Cung Minh chọn cà phê xong, bắt đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cố Ly một cách thích thú, dường như vô cùng hài lòng với kết quả hiện tại. Anh ta đứng đĩnh đưa cuốn menu trả cho nhân viên phục vụ, rồi thông thả cất giọng với tốc độ và âm lượng êm ái nhất: “Tôi nghĩ, một sinh viên tài chính xuất sắc nhất như cô Cố Ly hẳn phải biết rất rõ về Constanly, tập đoàn Mỹ bắt ngờ tiến vào Trung Quốc ba năm trước, tập đoàn này có một biệt danh, tôi tin là nó đã xuất hiện ở phần ví dụ phân tích trong giáo trình của các cô, gọi là ‘Cá sấu thôn tính’, chương 12 giáo trình Thị trường tư bản năm thứ ba.”

Anh ta uống một ngụm cà phê vừa được người phục vụ mang đến, sau đó lạnh lùng nói: “More sugar, please.”

Dứt lời, anh ta quay đầu lại, mặt hướng về Cố Ly: “Tôi nói tôi rất hiểu tâm trạng của cô, hẳn cô cũng biết rõ, là vì tập chí M.E mới thuộc về Constanly hai năm trước, trước đó cũng trải qua mười bốn tháng ròng kháng cự, cuối cùng vẫn không thể thay đổi được số phận bị thôn tính. Bất kỳ kháng cự nào cũng đều vô ích trước chính sách nguồn vốn và hệ thống áp đảo, không hề lay động; trừ phi trong tay cô nắm hơn 51% cổ phần của công ty Thịnh Cổ - đương nhiên, cô và tôi đều biết, cô không có ngân đó, đây cũng là nguyên nhân chúng ta ngồi đây ngày hôm nay.”

“Good luck, dear Lily.” Khuôn mặt như trang giấy của Cung Minh lần đầu tiên biểu lộ chút sắc thái, một nét cười tuyệt mỹ mà đầy tà khí. Chỉ có điều phía dưới khuôn mặt ấy có một dòng chú thích chữ nhỏ: tà ác và sung sướng trước nỗi họa của người khác, quyết chí đạt được và đã có tính toán đâu ra đấy.

Biểu hiện ấy giống hệt con mèo dùng móng vuốt tuyệt đẹp của nó không ngừng vờn giỡn con chuột đang giãy giụa, thái độ lạnh lùng và kẻ cả hết sức áp đảo.

Cố Ly nhìn Cung Minh, lần đầu tiên cảm thấy dù là chính bản thân nó, kẻ làm mưa làm gió ở trường, hay Kitty, nữ siêu nhân mà nó luôn nghe Lâm Tiêu kể chuyện, ở trước mặt Cung Minh đều giống như chú mèo con vừa mới ngủ dậy, xòe ra móng vuốt bé tẹo sắc nhọn của mình trước con sư tử đang lim dim mắt, nằm bất động. Bên ngoài cửa sổ tường kính cạnh nó là đường chân trời xa xôi và đám mây trắng bông xốp vừa lướt ngang qua đầu.

Sau khi kiên quyết trả tiền cà phê, Cố Ly bình tĩnh ra về - chí ít là vẻ bề ngoài rất bình tĩnh, mặt không biến sắc, thậm chí còn bày tỏ sự yêu thích đối với tạp chí M.E, mặc cho trước kia nó luôn giấu cọt chê bai tờ tạp chí văn nghệ quá đà này. Tốt xấu gì thì nó cũng được coi là Bạch xà tinh Bạch Tố Trinh chứ đâu phải đùa.

"I like your Prada." Trước khi đi, Cố Ly mỉm cười, biểu thị sự khen ngợi rất có mục đích đối với bộ u phục màu đen không hề nhìn ra logo trên người Cung Minh.

"I like your Armani, too." Cung Minh lịch sự đáp lễ.

Cung Minh ngồi trên ghế, tiếp tục nhàn nhã uống cà phê. Kitty rút cuốn sổ ghi chép trong túi ra, lật giở, check lại lịch trình công việc còn lại trong ngày.

Cung Minh dõi mắt nhìn sông Hoàng Phố như một dải dây bạc lấp lánh, cười khẽ - không rõ là đang cười hay đang giấu cọt - anh ta nói: "Không biết Cung Huân có biết không, trong cái tập đoàn ông ta thích này, thứ giá trị nhất không phải cánh rừng và dây chuyền sản xuất giấy in, mà thực ra chính là cô gái mặc đồ hiệu Armani vừa ngồi trước mặt tôi. Cô ta chính là một working machine hoàn hảo."

Khi mùa hạ qua đi, cuối cùng chúng tôi đã kết thúc được toàn bộ chương trình học ở trường, thời gian đột ngột trở nên dư dả.

Đối với Cố Ly, nó chỉ mất gần ba năm để hoàn thành hết các học phần của cả hai bằng, đương nhiên, cũng dành được vô số lời khen ngợi của hầu hết các giáo viên trong trường. Lúc nó quay về trường lần cuối cùng để giải quyết nốt việc thực tập và tốt nghiệp, thầy cô giáo đều vây quanh nó, ngợi ca hết lời, như thể đang bình phẩm một món đồ quý đặc ý nhất của mình trong phiên đấu giá. Còn Cố Ly đứng giữa đám tiến sĩ thạc sĩ kinh tế học, e thẹn mỉm cười hàm tiếu, tựa như một chú gà tây cổ dài vừa giành chiến thắng sau cuộc thi gà đẹp, khiến người ta chỉ muốn ném một chiếc giày vào mặt nó.

Còn tôi thì chỉ cần hoàn thành một học vị, nên cũng chỉ mất đúng ba năm là xong hết chương trình. Một năm còn lại là thời kỳ bận rộn vô cùng đối với tất cả sinh viên năm thứ tư. Song tôi thì đã không cần phải gồng gồng cá nhân với tốc độ một email một phút nữa - sau khi kỳ nghỉ hè kết thúc, tôi lại lập tức biến thành một nữ trợ lý vừa nghe thấy chuông điện thoại là nhảy dựng hết lên, nhảy mái vượt tường, vừa mặc bộ đồ dự tiệc công ty ướm để tham gia tiệc cocktail cảm ơn long trọng trong một tòa nhà cao cấp xong, lại lập tức đầu tóc xõa xượi xông vào một ngõ hẻm chả biết tên, quỳ gối bên bếp lò nghi ngút khói đợi mua một món ăn vặt đặc sản Thượng Hải mà Cung Minh đột nhiên đọc thấy trên tạp chí.

Tôi luôn nghĩ rằng, nếu Thái Y Lâm là đặc vụ G[15] thì tôi chính là đặc vụ L. Theo cách gọi trong game Online, cô ấy sẽ là đặc vụ Gà, còn tôi là đặc vụ Lươn (tôi đã kiểm chế không tự gọi mình là đặc vụ Long, mặc dù rất muốn, nhưng khi nhìn Kitty, tôi đành thôi vậy, cô ấy có thể coi là đặc vụ King rồi. Huống hồ, đặc vụ K và đặc vụ L nghe rất khiến người ta liên tưởng chúng tôi là một đội: đội đặc vụ Khủng Long).

Còn Cố Ly, nó hoàn toàn chẳng cần thực tập. Cha nó đột ngột để lại cả một tập đoàn Thịnh Cổ bao gồm bốn công ty con, cấp mất của một trăm bảy mươi hai nhân viên đều tập trung chăm chăm vào nó. "Mỗi lần tớ nghĩ đến một trăm bảy mươi hai đôi mắt kỳ quái ấy, nhịp tim liền bỗng tăng thẳng lên một trăm hai, đúng là phải cảm ơn cái gia đình lớn bọn họ." Cố Ly vừa bấm điện thoại tanh tách gửi tin nhắn, vừa nói với tôi.

Di chúc của cha Cố Ly khiến mẹ nó làm ầm ĩ ở văn phòng luật sư suốt hai tuần lễ. Nguyên nhân là bởi ông đã để lại hầu hết mọi tài sản cho Cố Ly, chỉ cho vợ căn hộ cao cấp của họ ở quận Tĩnh An. Trong 50% cổ phiếu mang tên Cố Diên Thịnh, có 25% trực tiếp chuyển cho Cố Ly, chỉ có 5% để lại cho vợ Lâm Y Lan - 20% còn lại không cánh mà bay.

Dù bà Lâm Y Lan có giậm chân nhảy dựng ở trong văn phòng luật sư hay ngồi bất động ngoài cổng, hoặc Cố Ly vận dụng mọi mối quen biết ngầm điều tra, cũng đều không có cách nào xác định ra người kế thừa 20% cổ phần còn lại là ai.

Nhưng đó không phải là bí mật lớn nhất và thú vị nhất trong di chúc.

Xưa có câu “Con nhà công không giống lông thì giống cánh”, cuộc đời của Cố Diên Thịnh hiển nhiên rực rỡ hơn Cố Ly nhiều, ở đoạn cuối di chúc, Cố Diên Thịnh nhẹ nhàng nói với Cố Ly, mẹ đẻ của nó không phải là bà Lâm Y Lan.

Lúc Cố Ly kể mọi chuyện cho tôi nghe, tôi và nó đang tìm nhà ở công ty môi giới nhà đất.

Nó đeo cặp kính hiệu Prada rất to, nhìn như một kẻ mù sành điệu.

“Tớ cảm thấy đời mình đã biến thành một bộ phim sến Hàn Quốc lâm ly nước mắt - cậu biết chứ, chính là cái bộ phim ngớ ngẩn đã từng trôi nổi chán trên mạng mấy năm trời trước khi kênh truyền hình Hồ Nam phát đi phát lại ấy. OK, đầu tiên là bạn trai tớ vì gia đình muốn có một cuộc hôn nhân mang lại lợi ích kinh tế nên đã chia tay với tớ, sau đó tớ lên giường với bạn trai người bạn thân nhất của tớ, tiếp đấy em tớ đột nhiên bảo rằng nó bị gay, thế rồi trong bữa tiệc sinh nhật của tớ, người bạn thân nhất ấy đổ rượu vang làm hỏng bộ váy dạ tiệc của tớ, chẳng những vậy, cảm ơn trời đất, ngày sinh nhật của tớ biến thành ngày giỗ của bố tớ, sau đó bố tớ để lại cho tớ một cái công ty đang sắp bị tập đoàn Constanly thôn tính, và ngoài ra, mẹ tớ còn không phải mẹ đẻ của tớ... nhà văn diễn tình nào có thể viết một cuốn tiểu thuyết như vậy đây?” Cố Ly quay đầu nhìn tôi, với khuôn mặt nhỏ đã bị cặp kính đen che mất hai phần ba.

“Quỳnh Dao.” Tôi uống cốc cà phê Latte đá, nghiêm túc trả lời nó.

“Cậu có thể tìm một nhà văn mới hơn mà, hai chữ ‘Quỳnh Dao’ nghe cứ như là tên một loài khủng long hóa thạch trong chương trình Discovery ấy. Mà cậu làm tớ thấy mình giống con Tiểu Nga Tử đội trên đầu cái mũ hoa mẫu đơn to tướng nhảy nhót lung tung rồi đấy.” Đứng sau cặp kính đen, mắt Cố Ly trợn lên, dù cách một lớp kính tôi vẫn nhìn rõ được.

“Thế thì chỉ còn lại Quách Kính Minh thôi,” mà Triệu Vy đóng Tiểu Yến Tử chứ không phải vịt con Tiểu Nga Tử đâu, cảm ơn nhé.”

Cố Ly ngẫm nghĩ, nói: “Vậy thì Quỳnh Dao đi. Nhân vật chính của Quách Kính Minh có người nào không chết đâu, tâm lý hẳn ta chắc chắn cực kỳ biến thái, u ám, tuổi thơ của hẳn ta nhất định đầy bóng tối và trắc trở.”

“Các nhà văn bị cậu chê bai đủ để xếp hàng từ Lục Gia Chủy kéo dài đến tận bãi biển Phụng Hiến[16] rồi đấy. Cho tớ xin đi, trong lòng cậu không có nổi một nhà văn chỉ hơi hơi ửng mắt thôi ư?” Là người học khoa Văn, tôi nghe mà phát cáu lên.

“Jude Law.” Nó ngẫm nghĩ một lát, rồi trả lời.

“He’s not a writer at all!” Tôi phần nộ muốn hất thẳng cốc Latte vào cái jupe Chanel hình hoa sơn trà của nó.

Tôi đã quyết tâm, lần sau, khi nó bàn về các nhà kinh tế học, tôi nhất định sẽ bảo nó nhà kinh tế học tôi sùng bái nhất là Dương Nhị Xa Na Mẫu[17]!

Chỉ có điều nó không để ý đến tôi nữa, quay người tập trung vào chiến dịch tìm nhà râm rộ. Tôi rất lấy làm tội nghiệp cho tay giám đốc công ty môi giới đón tiếp chúng tôi, bởi vì mỗi lần ông ta định nói cho Cố Ly biết về tình hình bất động sản của Thượng Hải thời gian gần đây thì nó đã như thể phát thanh viên trong mục “Đệ nhất bất động sản”, tin tức mới nào hay thông tin gì gì, nó cũng đều có thể thao thao bất tuyệt, về mặt của vị giám đốc công ty môi giới tựa như vừa nuốt phải một cái đồng hồ đeo tay, đang mắc nghẹn trong cổ họng.

Có Cố Ly rồi thì tôi chẳng còn việc gì nữa, vậy nên tôi vui sướng ngồi xuống ghế lật xem tạp chí - cái tờ Đường nguyệt thời kinh, nói thực lòng, đi đâu nó cũng mang theo cái thứ này. Có một lần chúng tôi đã ra khỏi cửa lên xe mười phút rồi, nó vẫn nghiêm túc bảo lái xe quay lại, chỉ để lấy tờ Đường nguyệt thời kinh

quên chưa cho vào túi xách. “Tớ thà không mặc quần lót ra khỏi nhà, còn hơn để quên nó.” Cổ Ly nói với chúng tôi vô cùng nghiêm túc.

Tôi đang đọc một dòng định nghĩa về “nghệ thuật tài chính”, ở đó nói, “tài chính” chính là một môn nghệ thuật, trong đó, một khoản tiền rất lớn, chuyển qua chuyển lại từ tay người này đến tay người khác, cuối cùng biến mất. Đang trầm ngâm nghĩ các nhà kinh tế học cũng khá có bút pháp đây, thì điện thoại reo, tôi nghe máy, giọng gã con lai Neil vang vang trong điện thoại.

Thú thực, từ sau khi biết được hần thích nam giới, sức cuốn hút của hần đối với tôi phút chốc tan biến - thế nhưng, những tưởng tượng về hần lại dâng lên đến mức độ có thể kiềm chế. Đến nỗi, mỗi lần nghe điện thoại của hần, tôi đều dùng một giọng nói như tiếng mèo hoang mùa xuân hỏi với vẻ mờ ám: “Cậu đang làm gì? Bên cạnh có chàng nào đẹp trai không?”

29. Chương 12b

Cái tính xấu tò mò đã mất đi sau khi tôi hẹn hò yêu đương với Giản Khê từ hồi cấp Ba giờ nhanh chóng trở lại và ngày càng phát triển, điều đáng tiếc nhất là, không thể chia sẻ cùng Cổ Ly nữa. Tôi khó lòng mặt mày rạng rỡ nói với nó rằng “Cậu thử đoán xem, em cậu bây giờ đang ở cùng với anh chàng nào,” - mặc dù trước đây hai đứa tôi thường tán dóc kiểu ấy, đối tượng từ Giản Khê tới Cổ Nguyên, kéo ra đến tận Vệ Hải ở đại học.

Trong điện thoại, giọng Neil vui sướng như thể ngày mai đã là Giáng sinh: “Oops, ông bỏ đuôi tớ ra khỏi nhà rồi! Nói chính xác là, mẹ kế của tớ, bây giờ tớ như Hoàng tử Bạch Tuyết bị mẹ hoàng hậu độc ác ăn hiếp trong chuyện cổ tích ấy!”

Tôi cầm điện thoại, miệng méo xệch như bị trúng gió, không thể chịu nổi kiểu nói tiếng Trung bập bẹ của Neil, “OK, OK! Snow White!” Tôi phát ngán ngắt máy.

Thế rồi, năm phút sau, Cổ Ly tay tì trán, mặt mũi nói với người của công ty môi giới nhà đất: “Tôi muốn đổi thuê một căn hộ lớn, hoặc là villa.”

Do bỗng có sự kiện mẹ đẻ mẹ nuôi kiểu phim truyền hình sến, mối quan hệ giữa Cổ Ly và mẹ trở nên hết sức nhạy cảm và căng thẳng. Trong một tháng trước, cả hai người đều đang chìm đắm với nỗi buồn đau do cái chết của Cổ Diên Thịnh gây ra. Vì thế, mỗi lần bà Lâm Y Lan điên lên khuấy động cuộc hỏa chiến thì Cổ Ly đều sẵn sàng ứng đấu, trận chiến bao giờ cũng đi đến một kết cục không đổi như sau:

“Mày cút đi! Cái nhà này là bố mày cho tao!” Bà Lâm Y Lan điên cuồng hét lên.

“Được thôi. Nhưng hy vọng sau này hết tiền rồi bà đừng đến xin tôi nuôi bà đấy nhé, 5% cổ phần ấy cũng không biết đủ cho bà mua được bao nhiêu cái túi Hermès đâu. Bà tiết kiệm chút đi.” Cổ Ly trả đũa.

Bà Lâm Y Lan trợn mắt há hốc miệng, hiển nhiên chưa nghĩ đến vấn đề túi Hermès. Điều này đã làm khó được bà. Cổ Ly đắc ý lườm một cái, sau đó nhắm mắt lấy tay day day vào các huyệt vị trên mặt. Cơn giận làm con người ta già đi, nó đương nhiên hiểu điều này. Hơn nữa, giữ gìn sức lực dồi dào, duy trì trạng thái tâm lý tốt nhất, mới có thể sẵn sàng nghiền chiến với quân địch.

Đây cũng là bài học mà bà Lâm Y Lan rao giảng bấy nhiêu năm nay. Mỗi lần bà muốn lao tới cửa hàng đồ hiệu giành mua những món số lượng giới hạn từ sáng sớm tinh mơ, bà nhất định sẽ dành ra cả một buổi tối hôm trước ở nhà mát xa toàn thân, mài giũa tinh thần. “Ta sẽ đẩy hết đám gái già khác ra ngoài ban công, dám tranh cướp với bà đấy à!”

Lucy vẫn ở một bên vừa ư ử hát vừa lau sàn nhà, bao nhiêu năm nay chị đã quen với những cuộc chiến kiểu ấy. Chị cảm thấy đó là một điệu nhạc.

Vì thế, sau bao trăn trở nghĩ suy, Cổ Ly quyết định chuyển ra ngoài. Tuy rằng việc bỏ lại chiếc tủ quần áo vĩ đại và sự phục vụ tận tâm của Lucy khiến nó đau đớn, nhưng nghĩ cho kỹ, dù bố nó không chết, thì sau

khi tốt nghiệp nó cũng sẽ chuyển ra, tất cả chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi.

Ngoài ra, Cổ Ly còn hết sức ân cần rủ tôi ở cùng. Bởi vì nó biết trong thời gian tôi thực tập cũng cần thuê phòng trọ, không thể cứ ở mãi trong ký túc xá được. Nó tha thiết mời tôi kéo dài quãng thời gian ở bên nhau như trước.

Tôi nhận sự sủng ái mà thâm kinh hãi, thân thiết nắm tay nó.

Cổ Ly cũng nắm tay tôi vô cùng xúc động, dịu dàng ôm ái bảo tôi: “That’s great! You’re my new Lucy!”

Tôi cố kìm không hắt cà phê vào mặt nó, bởi vì biết rằng nó nhất định sẽ hắt acid sunfuric đáp trả. Thôi, không nên chuyện bé xé ra to.

Tất nhiên, tôi còn có một bạn cùng phòng rất gần gũi, Neil.

Hiện giờ, tình cảm giữa tôi và hắn đột nhiên trở nên nồng thắm. Tôi cảm thấy nếu cứ thế này, chẳng bao lâu nữa, chúng tôi có thể nằm chung một bồn tắm, sáng khoái hưởng thụ những đám bọt xà bông màu hồng thơm phức, vừa chải tóc cho nhau, vừa tâm sự những chuyện riêng của con gái.

Đương nhiên, lúc tôi kể cho Neil chuyện ấy, hắn dùng một thứ tiếng Trung rất chuẩn xác phản kích lại ngay: “Câu đúng là kinh thật đấy.”

Cổ Ly không định thu tiền phòng của Neil và tôi, nhưng nó đưa ra một loạt quy định bắt buộc chúng tôi tuân thủ. Điều khoản tối quan trọng dành cho Neil là, cấm hắn mang đàn ông hoặc đàn bà và bất kỳ thứ gì có sự sống về nhà làm loạn. Còn đối với tôi, quy định khái quát chỉ đơn giản là: “You’re my new Lucy and I love you”.

Qua một đêm suy nghĩ kỹ càng, tuy tôi cũng hơi mong chờ cuộc sống đầy cảm tính với Neil (tôi đã lấy ảnh của Giản Khê ra để ngắm hời), nhưng cũng không muốn làm new Lucy. Vì thế ngày hôm sau, tôi mời Đường Uyển Như gia nhập hàng ngũ, sau khi tôi bày tỏ tình nghĩa trong những năm tháng ở chung một mái nhà thời đại học, và vẽ ra viễn cảnh kéo dài tình nghĩa ấy bằng cách tiếp tục ở chung, nó xúc động nắm lấy tay tôi.

Thế là tôi kéo nó đến trước mặt Cổ Ly, xúc động giới thiệu: “Lily, this is your new Lucy!”

Cổ Ly nhìn Uyển Như với ánh mắt chán ghét: “She is not Lucy.” Và sau khi trợn mắt nhìn khoảng mười giây, nó bổ sung thêm: “She is just an ox!”

Đường Uyển Như ngồi phịch xuống sofa như bị sét đánh giữa trời quang, nó đưa tay ôm ngực, hiển nhiên, đòn này vượt quá tầm tưởng tượng của nó. Nó úp mặt lên vai tôi, yếu đuối khóc lóc, nói rằng thà bị Cổ Ly gọi là cow, còn hơn bị gọi là ox.

Tôi nhìn Đường Uyển Như, lấy làm lo lắng. Xem ra nó không hề ý thức được, một cô gái bị hình dung giống con bò cái không hề đỡ hơn bị ví giống con bò đực bao nhiêu. Tôi băn khoăn không biết nên nói với nó điều này như thế nào cho thích hợp.

“Ít ra cow còn có bộ ngực đồ sộ!” Đường Uyển Như vẫn gục trên vai tôi âm ức.

Giây phút đó tôi như chợt tỉnh ngộ, bỗng chợt nhận ra bấy nhiêu năm nay tôi cứ hiểu lầm nó, hóa ra nó cũng có trí tuệ đấy chứ.

Sau khi Đường Uyển Như và Cổ Ly mỗi người một câu mĩa mai châm biếm lẫn nhau rồi bỏ đi, tôi còn lại một mình.

Tôi ngồi thẫn thờ trong căn phòng trống rỗng, nhìn về phía phòng ngủ, đồ đạc bên trong đã chuyển đi khá nhiều, chỉ còn lại đồ của Nam Tương. Từ sau bữa tiệc sinh nhật Cổ Ly, tôi không sao gặp lại nó, cũng không biết dạo này nó bận rộn việc gì. Ngoài việc quay về phòng để ngủ, hầu như nó không nói năng gì với tôi, có lúc còn không thèm về ngủ. Rất nhiều lần tôi muốn lại gần nó, tìm nó ngồi nói chuyện, nhưng nó không nghe điện thoại, hoặc cách mấy tiếng sau mới nhả lại một dòng ngắn ngủi, “tớ đang vẽ tranh” hoặc “hôm nay bận quá”.

Tôi biết nó đang trốn tôi, quan trọng hơn là trốn Cổ Ly.

Kỳ thực tôi rất hiểu tâm trạng của Nam Tương. Bởi vì dù là kẻ ngoài cuộc như tôi, cũng không muốn nhắc đến chuyện xấu xa liên quan tới Tịch Thành với Cố Ly. Lần duy nhất nhắc đến chuyện ấy là ở trong lễ tang của bố Cố Ly, chúng tôi thì thầm nói tới Nam Tương, thế là mắt Cố Ly vốn đã khóc đến đỏ lựng lại càng đỏ thêm.

Nó và tôi ngồi trên thảm cỏ bên nấm mộ, nó dựa vai tôi, không nói gì, chỉ bình lặng dõi nhìn ra xa. Đường Uyển Như gục khóc rũ rượi trước bia mộ, như thể người chôn dưới mồ là chính bố nó. Dáng vẻ ôm ngực của nó làm nhật đi rất nhiều sự đau đớn của Cố Ly, thậm chí còn khiến Cố Ly bật cười khi nghe mục sư đọc điều văn - vì thế, mẹ Cố Ly hẳn học tròng mắt nhìn Cố Ly một cái, nét mặt như thể có người hất cà phê lên cái túi LV của bà.

Cố Ly nói với tôi, người nó có lỗi nhất là Nam Tương. Nó hoàn toàn thông cảm được sự tức giận của Nam Tương hôm đó, dù cho Nam Tương có làm chuyện gì chẳng nữa thì cũng là báo ứng nó đáng phải nhận. Nó chỉ hy vọng Nam Tương có thể tha thứ, cho nó cơ hội được bù đắp và chuộc lỗi. Tôi chỉ lặng lẽ nghe nó nói, không hỏi nó vì sao có thể xảy ra những chuyện “không thể tưởng tượng” nổi ấy. Tôi không dám - hoặc hoàn toàn không muốn.

Tôi sợ một lần nữa cảm nhận được mùi vị luồng khí đen tối từ dưới lòng đất cuộn lên, đó là thứ cảm giác tuyệt vọng như có thể nuốt chửng con người ta. Nó khiến người ta hoài nghi tất cả, nghi ngờ từng người trong cuộc sống, như thể đổ một lũ chấy nhưng nhúc nhúc mang theo vô số bí mật bẩn thỉu chui vào đầu tóc chúng ta - nói thật lòng, tôi không bao giờ muốn trải nghiệm lại cảm giác đó.

Tôi bước vào phòng, nằm lên gối của Nam Tương. Bên trên vẫn còn vương lại vài sợi tóc của nó và mùi dầu gội đầu. Bao nhiêu năm nay nó và tôi luôn gội một loại dầu gội giống nhau, nhưng tóc tôi khô ráp xù xì, còn tóc nó lại thẳng mượt óng ả. Nó là đứa trời sinh đã đẹp sẵn rồi mà.

Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nước mắt rơi thấm vào gối nó.

Trong cơn mơ màng, tôi lại một lần nữa cảm thấy mình trở về cái mùa đông lúc mới vừa vào năm thứ ba đại học ấy. Tôi, Nam Tương, Cố Ly, Đường Uyển Như nằm rúc trên giường Nam Tương, Cố Ly lúi cái chăn nhưng ruột lông thiên nga cao cấp của nó từ phòng kế bên sang, bốn đứa chui vào đắp chung. Trên bàn đối diện với giường, hương cà phê lan tỏa từ phin cà phê đang tí tách, Cố Ly đã mang cà phê của nhà đến pha. Chiếc loa nhỏ nối với máy tính xách tay bên cạnh, đang phát bản nhạc của nhóm Coldplay mà chúng tôi đều yêu thích. Tôi và Nam Tương nằm trong chăn dùng ngón chân quắp Đường Uyển Như, nghe nó nũng nịu kêu “Làm người ta sợ chết được,” sau đó nhìn Cố Ly trợn tròng mắt và tiếp theo tuôn ra một bài châm biếm xỉ vả chua cay.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi nhẹ. Chúng tôi bật máy điều hòa nhiệt độ cao, Cố Ly vừa phàn nàn rằng ở trong hoàn cảnh không bảo vệ môi trường lại còn phải trông chờ vào điều hòa này thì sẽ sinh ra nhiều nếp nhăn, vừa cầm cái điều khiển điều hòa cố sức tăng nhiệt độ lên, “Mẹ nó, định làm mình chết rét hả?”

Trên kính cửa sổ đóng đầy băng, trong phòng vang lên đủ loại âm thanh. Tiếng Nam Tương lật sách, tiếng Đường Uyển Như nói mơ, tiếng thì thầm trò chuyện của tôi và Cố Ly, giai điệu của nhóm Coldplay, tiếng cà phê tí tách.

Cả đất trời chìm trong một thứ ánh sáng màu trắng dịu dàng. Năm tháng nhẹ nhàng phát ra một vài điểm sáng.

Trong phút cuối cùng của hồi ức, rốt cuộc tôi không nén nổi khóc òa lên. Tôi túm chặt vào gối, lồng ngực nén đầy một nỗi đau cực lớn của cảm giác “vật còn, người mất”.

Tôi nằm trên giường, như bị người ta dùng một cái búa to tướng đập bẹp.

Sinh mệnh của chúng tôi tồn tại trong cái thời đại nhỏ bé, chật chội mà ấm áp này.

Tiếng nhạc nền dịu dặt bao trùm cả Thượng Hải, điểm xuyết đường viền vàng cho thời đại phồn hoa này. Còn có rất nhiều khoảng thời gian mà chúng tôi không biết đến, nhiều nơi chúng tôi chưa từng thấy, thời đại không ngừng chuyển động. Nó dùng một cách thức lạnh lùng và lý trí nhất, bắt sinh mệnh của từng con người song song tiến về phía trước.

Dưới bầu trời xanh lam bao la, Nam Tương ngồi trên sân vận động rộng lớn.

Sinh viên năm thứ tư hầu như đã rời khỏi trường hết cả. Năm học mới, rất nhiều khuôn mặt mới bước vào sân trường đại học phồn hoa này, họ bận rộn như học sinh phổ thông, đọc sách, làm đề thi, vào thư viện chiếm chỗ trạng thái ấy sẽ tiếp diễn cho tới khi họ bắt đầu mối tình đầu tiên, hoặc lần đầu tiên have sex. Nam Tương cầm điện thoại, mở những tấm ảnh trong đó ra, rất nhiều cảnh bốn cô gái kể vai chụp hình. Đường Uyển Như luôn phô ra điệu cười đáng yêu của thiếu nữ, nó và Lâm Tiêu thì luôn làm mặt quỷ, mặt Cổ Ly lúc nào cũng như bị người khác nợ tiền. Nó vừa xem, vừa khóc. Tia nắng chiều biến mất rất nhanh như bị gió thổi tan, thật giống như những năm tháng tuổi xuân đẹp để vĩnh viễn không thể quay lại. Cảm giác ấy tựa như hồi cuối của một thời đại.

Còn trên đường Hoài Hải phồn hoa, trên tòa cao ốc văn phòng, Cung Minh và Kitty đang ngồi trước bàn họp trực tuyến, trên màn hình, một người đàn ông trung niên nét mặt sắc sảo lạnh lùng nói hết câu: “Tóm lại, anh nghĩ cách đi, tôi muốn có tập đoàn Thịnh Cổ,” liền ngắt đường truyền.

Cung Minh thăm nuốt lại câu: “Con biết rồi, thưa bố,” còn chưa kịp thốt ra miệng.

Trong cả quá trình đó, Kitty ngồi im bất động, trên màn hình là Cung Huân, người cô đã nhìn thấy vô số lần qua ảnh.

Sự tích về người đàn ông này được lưu truyền như truyền thuyết trong trường đại học của cô. Cô ngấm nhìn người cấp trên thường ngày luôn sắc sảo như một lưỡi dao, lần đầu tiên trong mắt anh ta lộ ra một sự mong chờ và mềm yếu, tựa như thằng cháu nhỏ của cô đang cầm bức tranh màu sáp nó vừa vẽ xong, chạy lại kéo vạt áo cô, vẽ mặt mong nhận được lời khen ngợi.

Còn ở một nơi khác, Tịch Thành ngồi ven con đường phồn hoa. Đôi chân dài thượt của gã duỗi thẳng ra trước, trên khuôn mặt anh tuần lăm tám râu nhiều ngày chưa cạo. Khi những phụ nữ già người nước ngoài đi ngang qua bị khí chất như một tay ca sĩ nhạc Rock phóng khoáng của gã thu hút, bước đến làm quen, gã nở ra một nụ cười ư nhìn: “I can f**k you but it’s not free.” Khi những phụ nữ đó tức tối bỏ đi, gã dụi dụi cặp mắt đỏ quạch, cúi đầu lộ ra giọt nước mắt đầu tiên. Gã như thể là một cây đinh thừa xấu xí, gắn ở con đường đẹp để đẩy vạt chất của Thượng Hải.

Trong sân trường trồng đầy ngô đồng Pháp, Giản Khê cúi đầu, không dám nhìn Lâm Tuyền đang đứng nước nỏ trước mặt mình.

“Thêm một tháng nữa được không? Xin anh đấy, chỉ một tháng thôi.” Lâm Tuyền nắm lấy vạt áo sơ mi của Giản Khê, nói khê. Giản Khê không trả lời, anh ngẩng đầu lên, khuôn mặt đau khổ của Lâm Tuyền như một ly nước giải khát nóng rực và đắng chát, chảy thẳng vào tim. Anh nắm lấy bàn tay đang cầm vạt áo mình của Lâm Tuyền, khê đẩy ra. Lâm Tuyền ngồi sụp xuống, nước mắt lăn chã rơi xuống đất bùn. Giản Khê ngồi xuống, đôi chân dài của anh bao quanh thân hình bé nhỏ của Lâm Tuyền. Anh ngồi đó không nói gì. Rất lâu sau, anh nghiêng về phía cô, sau đó giơ tay ôm lấy, “Được rồi. Em đừng khóc nữa.”

Màn đêm sắp buông xuống, Sùng Quang nằm trên giường bệnh của bệnh viện. Anh ngẩng đầu, nhìn qua lớp kính trong suốt sáng rực, ánh trắng vàng mênh mang trải trên mặt hồ bên ngoài. Dưới ánh trăng, khuôn mặt anh càng trở nên gầy guộc, trên gối vương vài sợi tóc vừa rụng. Anh mở điện thoại, gõ một dòng tin nhắn: “Ê, trợ lý nhỏ, gần đây cũng không thêm liên hệ với tôi, không giục tôi bản thảo chuyên mục à?” Một lát sau, anh lại xóa những chữ này đi, gấp máy lại. Anh xoa người, nhìn Kitty, nói: “Cô có thể mang cái máy chơi game của tôi vào viện không?” Kitty kìm nén cảm xúc, viên mắt đỏ lên nhìn anh ta, bình tĩnh mỉm cười nói: “OK.” Sau đó quay người ra khỏi cửa gọi điện thoại. Cô ngửa mặt lau đi những giọt nước mắt vừa dâng lên, không biết nên nói với Sùng Quang thế nào việc Cung Minh hy vọng anh có thể dùng sinh mệnh sắp tàn lụi của mình để hoàn thành một màn diễn trên M.E, để mang lại giá trị thương mại to lớn. Lần đầu tiên trong đời, cô cảm thấy hoài nghi giá trị quan bấy lâu mình kiên trì theo đuổi, và Cung Minh mà cô vốn luôn tôn sùng. Cô dựa vào bức tường ở hành lang bệnh viện, bản thân nhìn ánh đèn màu trắng ảm đạm. Chúng ta được cái gì, chúng ta mất thứ gì. Những thứ chúng ta mất đi, cuối cùng đổi lại được cái gì.

Còn ở trung tâm phồn hoa nhất của thành phố Thượng Hải, dưới cửa sổ kính của căn phòng khách sạn đẳng cấp, màn hình máy tính của Cung Minh vẫn luôn sáng. Trên trang Google, Cung Minh đang bận bịu tìm mọi thông tin liên quan tới từ khóa “ung thư dạ dày”. Khỏi cà phê bốc lên làm mất anh ta ước ướ. Cuối cùng anh ta ngủ gục trên bàn phím. Trong mơ, Sùng Quang như một cậu bé, nhảy lên giường Cung Minh,

tóm lấy cánh tay của anh ta mà lay lắc anh ta tỉnh dậy. Khuôn mặt Sùng Quang dưới ánh trăng mang vẻ oan ức và sợ hãi, cố tóm lấy cánh tay của anh ta, nói: “Anh trai, mẹ đánh em, mẹ ném ô tô đồ chơi của em xuống hồ nước rồi.” Tối hôm đó, Cung Minh lẳng lặng ra vườn, bò sấp người bên bờ hồ nước, cố gắng thò tay ra, vớt chiếc xe hơi đồ chơi lên, anh gơ chiếc xe ướt ròng ròng, sung sướng quay người vẫy vẫy về phía Sùng Quang đang từ người bên cửa sổ, dưới ánh trăng, hai người bịt miệng cười lặng lẽ.

Dòng chảy của thời đại gấp sinh mệnh mỗi con người thành một tấm phim mỏng dính.

Lấy nước mắt để hiện hình, lấy đau khổ làm khuôn. Cơn bão năm tháng thổi cuộn lớp cát vàng, chôn sâu ký ức không thể nào tìm lại.

Năm tháng mệnh mỏng dài đặc biến thành một tổ khúc đẹp tuyệt vời, khuếch đại nỗi đau bi tráng và niềm vui cay đắng.

Trước khi chuyển đến nhà mới, Cố Ly còn phải đối mặt với một việc quan trọng nhất, đó là đến công ty nhậm chức. Kế thừa chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị và tổng giám đốc của bố, nó phải tổ chức đại hội cổ đông toàn công ty lần đầu tiên.

Trước đây, rất ít khi Cố Ly đến công ty của bố. Nói thực, đừng nói là đến công ty, thời gian Cố Ly ở nhà gặp bố cũng không nhiều. Vì vậy, lúc bước vào phòng làm việc của ông, nó không hề có cảm giác “tức cảnh sinh tình, đau thương rơi lệ” như trong phim truyền hình, chỉ nhanh chóng dọn đồ trợ lý những đồ đặc muốn đổi và đồ đặc muốn thêm vào. Nó nhanh chóng đưa ra một loạt tên các nhãn hiệu và địa chỉ, sau đó quay người bước vào phòng họp, bỏ lại người trợ lý lần đầu tiên gặp mặt đứng ngây người tại chỗ như bị sét đánh, cuốn sổ ghi chép trong tay chỉ kịp ghi lại hai món đồ Cố Ly vừa nhắc đến.

Trước khi người trợ lý ra khỏi cửa, Cố Ly gọi cô lại, nói thêm: “Phải rồi, ngoài những thứ này ra, tôi còn muốn một trợ lý mới.”

Cố Ly nhìn người trợ lý đang ngạc nhiên há miệng, phẩy phẩy tay, “Cô có thể đi ra rồi. Phải, đi ra.”

Trong phòng họp rất đông người, Cố Ly không quen một ai, người duy nhất nó biết, là mẹ nó. Là cổ đông nắm giữ 5% cổ phần của tập đoàn Thịnh Cổ, bà ngồi ở trước bàn họp như một quý phu nhân, ăn mặc như một bình hoa thời châu u Trung cổ. Còn những người khác đều mặc u phục màu đen và thắt cà vạt, Cố Ly cảm thấy cách ăn mặc của họ không hề khác so với hôm dự tang lễ bố nó, như thể một sự châm biếm hết sức cao cấp.

Cố Ly không chào hỏi mẹ nó, chỉ im lìm ngồi xuống bên cạnh, chứ không chọn ngồi vào vị trí chủ tịch - nó không muốn thể hiện quá mức. Nó khẽ quay mặt, nói với mẹ: “Lát nữa, con không hy vọng được mẹ giúp đỡ, nhưng, hãy nghĩ đến bố con vừa bị đốt thành tro đã về với Thượng đế, dù sao ông ấy cũng là chồng của mẹ, cái gì mẹ có thể không nói thì tốt nhất đừng nói, nếu không, rất có thể quãng ngày sau này của mẹ đừng nói đến túi Hermès, ngay cả một cái túi LV cũng không mua nổi đâu.” Nói dứt câu ấy, Cố Ly liền ngồi thẳng người, không để ý đến bà Lâm Y Lan nữa. Câu nói ấy hiển nhiên rất có tác dụng, nét mặt bà Lâm Y Lan lộ ra vẻ lo lắng. Bà thậm chí còn đưa tay nắm lấy tay Cố Ly dưới mặt bàn, nói thì thầm nhưng rất nghiêm túc: “Mẹ ủng hộ con!” Cố Ly định xem một lượt tập tài liệu cơ bản về công ty đặt trước mặt, một người đàn ông ngồi bên cạnh sau khi nhìn một vòng khắp phòng họp liền khẽ vỗ nhẹ vai nó, nói: “Xuống dưới mua một ly cà phê lên cho tôi, Latte ấy nhé.” Nó chưa kịp trả lời thì một người đàn ông ngồi đối diện cũng mở miệng, ông ta còn không buồn ngẩng đầu khỏi tập tài liệu trước mặt, cất tiếng với thái độ rất thần nhiên: “Tôi cũng muốn một ly, không cần cho đường.” Cảm giác như thể ông ta đang bảo tập văn bản trong tay đi xuống mua cà phê vậy.

Sau ba giây trợn mắt há hốc miệng, Cố Ly cảm thấy rất thú vị, thế rồi nó đứng dậy, khẽ hắng giọng một tiếng, nói: “Được, để tôi đi, nhưng tôi muốn nói rằng, trước khi tôi chưa quay lại, xin cáo lỗi để các vị phải chờ đợi, bởi vì tôi không muốn bỏ qua bất kỳ quyết định nào của công ty trong cuộc họp này. Trên thực tế, không có tôi ở đây, cũng không thể ra đời quyết định nào có hiệu lực đâu. Tôi quên chưa giới thiệu, tôi là Cố Ly, con gái ông Cố Diên Thịnh, cũng chính là tân quyền chủ tịch hội đồng quản trị và tổng giám đốc của các vị. Sau khi tôi quay lại, cũng xin mời hai vị tự giới thiệu chức vụ và bộ phận của các vị, tôi muốn tìm hiểu gấp về công ty này.”

Nói xong, Cố Ly mở cánh cửa lớn của phòng họp, đi ra ngoài.

Bỏ lại một phòng họp toàn các vị đàn ông vãi mồ hôi trán và hai kẻ thích uống cà phê mặt mũi trắng bệch. Một người trong số đó nói: “I lose my job, right?”

Cố Ly ngồi mười phút trong phòng làm việc của bố, sau khi điều chỉnh lại tâm lý, nó bưng cà phê đã được người trợ lý mang dưới lầu lên, bước vào phòng họp. Nó mỉm cười một cách thích hợp rồi lần lượt đặt hai ly cà phê xuống trước mặt hai người đàn ông. Đang định cất tiếng thì nó chợt nhìn thấy hai khuôn mặt mới vừa ngồi ở vị trí chủ tịch bên bàn họp.

“Xin chào, Lily, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Khuôn mặt Kitty được trang điểm cầu kỳ, tựa như một con búp bê sứ tuyệt đẹp.

Cố Ly cứng đờ người, quay đầu nhìn, thấy khuôn mặt ngạo mạn mà anh Tuấn của Cung Minh, anh ta mặc một bộ vest bản hẹp màu xám của Gucci, cổ áo gài một chiếc ghim lông vũ quý tộc nổi bật của mùa fashion show mới nhất.

Cung Minh khẽ mở văn bản cầm trên tay, không ngẩng đầu, bắt đầu nói bằng một âm điệu rất thấp, tiếng anh ta không to, nhưng tất cả mọi người đều bị một cảm giác khiếp sợ tóm chặt lấy cổ họng, lắng nghe từng chữ như bị thôi miên. Không thể phủ nhận, giọng nói anh ta rất hay và du dương, như thể một vị cha xứ trẻ đang đọc những vần thơ ca ngợi tuyệt đẹp - đương nhiên, nội dung anh ta đọc chẳng có điểm nào chung với thơ ca hết, nếu như nhất định muốn đưa ra một định nghĩa, thì có thể hình dung bằng cụm từ “Giấy mời của địa ngục” cũng chẳng sai.

“Hiện tại, tập đoàn Constanly đã mua được 33% cổ phần của Thịnh Cổ, một bộ phận có nguồn gốc từ tích trữ ở bên ngoài, một bộ phận lấy từ chính một số nhân viên quản lý cấp cao tham dự đại hội hôm nay, tôi là đại biểu của tập đoàn Constanly, đồng thời ở đây hy vọng hoàn thành nốt việc mua lại 9% cổ phần trong tay các vị quản lý cấp cao còn lại. Lúc ấy, tập đoàn Constanly sẽ khống chế 42% cổ phần của Thịnh Cổ. Theo như tôi tìm hiểu, chủ tịch tiền nhiệm Cố Diên Thịnh đã để lại cho con gái và vợ số cổ phần lần lượt là 25% và 5%, tức là tổng cộng chỉ có 30%, trong tình hình quyền thừa kế 20% cổ phần khác đến nay vẫn chưa làm rõ được, tôi hy vọng rằng, đại diện tập đoàn Constanly, nơi nắm giữ tuyệt đại đa số cổ phần của tập đoàn Thịnh Cổ, cũng chính là tôi, sẽ chủ trì cuộc họp hôm nay. Nếu như không có vấn đề gì khác, chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

Sau khi từ tốn phát biểu, Cung Minh khẽ đưa mắt rời khỏi tập văn bản, chậm rãi nhìn khắp lượt gương mặt từng người một, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt Cố Ly đang nỗ lực che giấu sự hoảng loạn.

Khẽ nheo mắt lại, anh ta uể oải ngáp một cái.

30. Chương 13a

CHƯƠNG 13

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Ở trung tâm Thượng Hải, tìm được một căn hộ khiến mình hài lòng là một việc vô vàn khó khăn, không thua gì việc tìm được một người đàn ông tốt để lấy làm chồng.

Còn muốn tìm được một căn hộ khiến mình hài lòng ở quận Tĩnh An, trung tâm của trung tâm thành phố Thượng Hải, thì càng khó khăn gấp bội, cũng khó tương tự như tìm được một người đàn ông tốt để lấy làm chồng, hơn nữa sau khi kết hôn anh ta sẽ không trở chứng hoặc lén phét bên ngoài.

Đó là định luật mà mọi người Thượng Hải đều công nhận.

Mà tiểu thư Cố Ly của chúng ta, một trong những điều có ý nghĩa của đời nó chính là giẫm đạp lên những định luật được công nhận đó - tất nhiên, dẫu rằng có khi cũng không được hoàn mỹ cho lắm...

Thí dụ như, lúc Cố Ly theo tôi lên lớp vào giờ học tự chọn môn văn học cổ đại Trung Quốc, nó cứ khăng khăng tranh cãi với thầy giáo xem Nạp Lan Tính Đức[18] rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà, lý do của nó là

“Thầy nhìn cái tên này xem, đã Nạp lại còn Lan, sao có thể là đàn ông được.” Tranh luận đến phút cuối, trước sự thực chắc chắn bại trận, nó vẫn trợn mắt giữ thể diện: “Vậy thì ông ta nhất định bị gay!” Lúc thầy giáo tức giận phùng mang trợn trừng mắt suýt nữa thì ngắt đi, Cổ Ly thêm một phát súng chí mạng vào ngực thầy: nó đọc tên của Nạp Lan Tính Đức thành Nạp Lan Đức Hành. Tôi vừa day hai huyệt thái dương, vừa tự thôi miên: đó chỉ là một phút lỡ miệng thôi, nó đâu phải là Đường Uyển Như, nó không phải Đường Uyển Như...

Tất nhiên, đây là chuyện ngoài lề rồi.

Cổ Ly đã rất nhẹ nhàng tìm được ngay một biệt thự kiểu châu u hai tầng trên dưới tổng cộng sáu phòng ngủ ở khu biệt thự Nam Tĩnh An, ngoài ra có thêm hai phòng vệ sinh, một phòng khách, một phòng ăn, một nhà kho. Sau khi Cổ Ly dắt tôi đi xem trên dưới một vòng, tôi cứ tự vỗ đầu mình mấy lượt, khó lòng tưởng tượng mình sắp sống ở một nơi như thế này.

Ban công nhỏ sạch sẽ, gian áp mái nhọn hoắt ở tầng trên, sàn bằng gỗ sạch tinh, các khung cửa và rường cột kiểu u cổ điển thuần một màu trắng. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, chúng tôi sẽ ở đối diện với mặt trước của Plaza 66, chỉ cách có con đường Tây Nam Kinh mà thôi, mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy mẫu túi mới nhất bày trong tủ kính bên ngoài cửa hàng LV - tất nhiên, chỉ cần bước vào phòng Cổ Ly thì cũng có thể nhìn thấy, anyway, điều này quả thật khiến người ta hưng phấn quá!

“Bạt tai tớ một cái đi, tớ cảm thấy mình đang mơ.” Tôi ôm lấy ngực.

Cổ Ly nghe xong không nói năng gì, lập tức vừa xắn tay áo vừa bước lại.

“Xin đừng làm thế!” bàn tay đang ôm ngực của tôi lập tức đưa lên ôm má.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi và Giản Khê mệt rã rời kéo lê bốn chiếc vali to sụ của tôi đến cửa ngôi nhà mới, thì gặp ngay Đường Uyển Như đang ôm ngực xúc động đến mức không nói thành lời. Lúc lại gần nó, tôi nghe thấy nó đang lầm nhảm một mình: “Ồi trời ơi, tôi cảm giác mình là công chúa ấy.” Thế là tôi vỗ nhẹ lên vai nó, cắt đứt tâm trạng mộng mơ ấy một cách dịu dàng: “Hey, wake up!”

Nó xúc động ngoảnh lại, nhìn thấy tôi liền lập tức nổi cáu: “Sao đồ của cậu có những bốn cái vali mà tớ chỉ có mỗi cái này!” Nó chỉ vào cái ba lô đang khoác trên vai, sau đó lại chỉ bốn cái vali to tướng dưới chân tôi và Giản Khê.

Tôi bước lại nắm tay nó, an ủi: “Cưng à, cậu phải biết rằng, nếu tớ mà cũng cường tráng vạm vỡ như cậu, chắc chắn tớ cũng sẽ chỉ cần một cái ba lô khoác lên vai là xong, vấn đề là, một cái ba lô quá nặng, tớ không vác nổi. Nói đi thì phải nói lại, cái thứ cậu khoác trên lưng này là cái gì? Nếu không bảo nó là cái ba lô, thì nhìn đằng xa tớ còn tưởng cậu đang công một cái bếp lò ấy chứ...”

Đang nói thì một chiếc xe tải đồ sộ phanh kít trước cửa nhà, tiếng giày cao gót của Cổ Ly vang lên lách cách, nó mặc váy liền bằng len màu ghi xám và đi đôi bốt da hươu cao gót cổ thấp cũng màu xám, trên tay đeo cái túi Prada nhỏ nhắn. Cửa sau chiếc xe tải sau lưng nó mở đánh rầm, bên trong là cả một thùng xe chất đầy vali, một tốp công nhân khuôn vác mặc đồng phục màu trắng xuống xe, đi theo sau nó... Đường Uyển Như đứng sau lưng tôi phát ra một tiếng kêu thảm thiết rất khó hình dung...

Cổ Ly đi ngang qua tôi, ánh mắt liếc qua bốn cái vali, nó cất giọng nói pha lẫn giữa sự thương hại và khinh thường, còn có thêm một chút gì đó xót xa, chân thành bảo tôi: “Lâm Tiêu, nói thật nhé, nếu có một ngày tớ đuổi Lucy ra khỏi nhà, đồ đạc chị ta mang theo sẽ còn nhiều hơn của cậu đấy...” Sau đó nó chẹp chẹp miệng, hoàn toàn không thêm để ý đến ánh mắt muốn tiêu diệt nó của tôi và Giản Khê, đi thẳng đến cửa.

Lúc đi ngang qua Đường Uyển Như, nó liếc cái ba lô đáng thương duy nhất trên lưng Đường Uyển Như, sau khi đắn đo một hồi, mất mười giây, nó điềm đạm và bình tĩnh nói một câu “Xin chào” (...), rồi bước tới mở cửa. Đường Uyển Như há hốc miệng, lúc nó quay đầu nhìn tôi và Giản Khê, chúng tôi đều nhìn nó với ánh mắt thông cảm, nói thực là nó có nghị lực tiếp tục sống đến bây giờ, quả là không dễ.

Cổ Ly vừa dẫn dò những người cùng nhân khuôn vác “thùng màu trắng cho vào nhà kho, tạm thời không cần mở ra; thùng cáctông màu vàng đặt ở phòng khách, lấy hết đồ bên trong ra; thùng màu xanh để quần áo, mang vào phòng ngủ của tôi là được,” vừa không ngừng châm chọc tôi và Đường Uyển Như cả về thể xác lẫn tinh thần:

“Ồ, Lâm Tiêu, dừng, thật đấy, tớ cảm thấy món đồ này không cát tường lắm, nhìn cứ ghê ghê ấy, tin tớ đi, đừng để ở đó.” (Trên thực tế, lúc ấy tôi đang chuẩn bị đặt chú cá bông Nemo Giản Khê tặng tôi lên trên ghế sofa trong phòng khách...) Hoặc: “Uyển Như, cái bát của cậu to quá! Cậu định dùng để ăn gì thế?” (Sự thực là, Đường Uyển Như vừa lôi cái chậu ngâm chân của nó ra, chuẩn bị mang vào nhà vệ sinh... Đường nhiên tôi có thể tha thứ cho Cổ Ly, bởi vì trong đời nó chưa từng nhìn thấy cái chậu rửa chân nào như vậy.) Và “Lâm Tiêu, cái quần lót này là của Giản Khê hả, sao lại ở trong vali của cậu? Cái gì? Mông cậu to bằng này kia à? Mà bọn trời đánh nào lại may quần lót nữ kiểu boxer thế? Thật là thất đức!” (Tôi tức tối đến mức không còn kiên nhẫn gì nữa, hét lên rõ to trong gian phòng đang đầy những người công nhân khuôn vác thằm lặng: “Đấy rõ ràng là quần chíp hình tam giác còn gì nữa!”) Tất nhiên, cao trào cuối cùng vẫn xảy đến với Đường Uyển Như, tôi cảm thấy mình thực quá đổi may mắn, “Uyển Như à, đây rốt cuộc là áo ngực của cậu hay là cái gì? Nhìn sao giống T-shirt vậy nhỉ?” Tôi nghe tiếng một tràng cười rộ lên trong nhà bếp.

Trong suốt quá trình dọn nhà đó, tôi, Giản Khê và Đường Uyển Như đều đầu óc quay cuồng, bên tai ong ong tiếng nói lãnh lớt sắc nhọn như lưỡi dao của Cổ Ly. Có đến vài khoảnh khắc, tôi thực sự muốn lao vào nó, cả hai cùng xuống hoàng tuyền, hẹn kiếp sau gặp lại.

Lúc tôi và Giản Khê cùng đỡ người lên sofa, Đường Uyển Như thần thờ ngồi phịch xuống sàn không biết làm gì. thì Cổ Ly lướt nhẹ nhàng ra giữa phòng khách, trông bộ dạng thật sung sướng. Sau khi chỉ huy đám người khuôn vác toàn bộ mười một cái vali thùng giấy lớn bé đủ cả vào nhà, đồng thời lấy đồ đạc ra sắp xếp vào chỗ thích hợp xong, đầu tóc nó vẫn mượt mà gọn ghẽ, quần áo vẫn thẳng thớm phẳng phiu ôm lấy thân hình người mẫu ốm nhách thậm chí trên đôi bốt da hươu còn không có lấy một hạt bụi; so với nó, ba chúng tôi thật chả khác nào ba người thợ mỏ vừa vào núi đào than trở về. Tôi ngả người trên sofa ôm lấy đầu Giản Khê, rõ thương, trông anh như sắp khóc đến nơi.

Nó nhìn ba đứa tôi, xót ruột lắc đầu, sau đó nhắc điện thoại: “Lucy, bao giờ lái xe thứ hai sắp đến nơi thì gọi điện thoại cho tôi. Sau đó, chị cho lái xe thứ ba xuất phát nhé.” Giản Khê gật trên vai tôi.

Còn Đường Uyển Như xoa xụi ngồi dậy, hai mắt hoang mang trống rỗng, ngó khắp nơi: “Có rượu không?” Cổ Ly nghiêm trang nói: “Cũng à, còn có được không? Cậu bị thương à? Thật hiếm có, tớ còn nhớ lần trước Lâm Tiêu làm rơi một con dao vào lưng cậu mà chẳng làm sao. Đừng có dọa tớ, thật đấy.”

Đường Uyển Như quay đầu lại, mặt xám như tro hỏi tôi: “Có thạch tín không?”

Cả quá trình vận chuyển sắp xếp kéo dài từ sáng cho đến mãi chiều tối. Lúc quá trưa, tôi và Giản Khê không chịu đựng nổi nữa. Chúng tôi trốn trong phòng, nằm trên giường, tưởng tượng mình đã qua đời.

Song những tiếng động Cổ Ly gây ra thực quá âm ỉ, tôi cảm giác mình như thể đang nằm ngủ cạnh đường tàu, rầm rầm rầm rầm. Tôi không thể nào chịu nổi nữa, nhắm mắt hét: “Cổ Ly, nếu cậu muốn dỡ tường thì báo trước cho tớ!”

Ngoài cửa vọng lại tiếng cười như chuông ngân của Cổ Ly: “Cưng ơi, cậu lại thích nói đùa rồi, lúc này là tiếng Uyển Như lên lầu mà. Ha ha ha...”

Tôi vùi đầu xuống dưới gối, hai chân nhảy giậm lên. Lúc ấy tôi có liếc mắt sang Giản Khê, anh đã ngon lành đi vào giấc mộng từ lâu, khóe môi vẫn có một nụ cười ngọt ngào, tất nhiên, trong hai lỗ tai đã nhét hai cục bông to tướng.

Lúc tôi tỉnh giấc trong lòng Giản Khê, anh cũng đã tỉnh trước tôi, anh đang chống một tay lên, xoay nghiêng người nhìn tôi. Tôi nhắc đầu hướng đến đôi môi ngọt ngào của anh hôn một cái kéo dài mười giây, sau đó đỏ mặt vươn người ngồi dậy.

Ngồi dậy rồi tôi mới nhận ra không gian xung quanh có gì đó kỳ quái, cả căn nhà dường như yên tĩnh quá mức, tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ánh nắng chiều tà. Tôi hỏi Giản Khê bọn họ đã làm xong chưa, Giản Khê lắc lắc đầu, chỉ vào lỗ tai mình, thì ra anh vẫn chưa bỏ nút bông ra.

Tôi kéo anh ra khỏi phòng, lúc bước vào phòng khách, tôi dụi mắt mình, cảm thấy vẫn còn như trong mơ, chưa thoát khỏi ảo giác.

Chỉ mới cách lúc tôi đổ vật xuống giường có mấy tiếng đồng hồ, vậy mà cảnh tượng xuất hiện trước mắt tôi đã là một gian phòng khách tráng lệ mới tinh.

Và ngồi trong gian phòng khách sang trọng đó lúc này là ba nam thanh nữ tú mỹ miều, và một thứ không rõ là đồ gì nữa, tôi nheo mắt nhìn một lúc lâu, cuối cùng nhận ra, đó là Đường Uyển Như trên đầu đang quấn khăn bông còn trên mặt đang đắp mặt nạ.

Chỉ là tôi không thể hiểu nổi tâm lý của nó, phải biết rằng, ngồi giữa ba người như vậy, quấn khăn bông đắp mặt nạ, phải cần bao nhiêu can đảm và bao nhiêu sĩ diện.

Tất nhiên, ba người bọn họ là những đỉnh cao trong đám chúng tôi:

Ngồi ở sofa gần cửa sổ là Cố Ly, lúc này đang cầm tách trà Hermès, uống hồng trà Thụy Điển, tay lật tạp chí VOGUE số mới nhất. Làn khói tỏa lên từ tách trà mơn man làm khuôn mặt nó trông vừa dịu dàng lại vừa quyến rũ. Tôi chú ý đến chiếc kẹp tóc nhỏ gắn một viên kim cương gài trên tóc nó, đó là món đồ vào dịp sinh nhật lần trước, nó lôi tôi lên gian hàng Cartier trên Plaza 66 mua được.

Ngồi bên cạnh nó là Cố Nguyên, anh mặc sơ mi của Gucci, ngồi tựa vào Cố Ly, tay vòng qua vai nó, thỉnh thoảng lại xoa nhẹ, đầu tóc hai người cực kỳ gọn gàng, quần áo rực rỡ, chiếc cà vạt Dior của Cố Nguyên, và phần ren bèo trên ngực cái áo Chanel của Cố Ly nhìn phối hợp rất ăn ý, như một bộ quần áo đôi vậy. Hừ, cặp đôi trời đánh này lẽ ra phải bị lôi đi mà đào than ấy.

Còn ngồi phía sofa gần cửa ra vào là tên con lai Neil, hắn đang xé một cái túi giấy to tướng màu cam in logo Hermès, lôi từ bên trong ra nào khăn bông, cốc, dép lê, áo ngủ, đĩa... vừa mua được. Hắn ngoái cổ lại nói với tôi và Giản Khê: “Lúc biết nhà mới nằm đối diện với Plaza 66, tôi bỗng thấy ngại chuyển đồ lắm.” Tôi nghe tiếng Giản Khê hừ một tiếng lạnh lùng.

Còn ngồi đối diện với ba bọn họ là Đường Uyển Như mặc chiếc áo ngủ màu hồng nhàu nhĩ, đầu quấn một cái khăn bông màu xanh lục to đùng, chân mang một đôi dép bông màu lông gà con, cái quần ngủ màu xanh đen lộ ra phía dưới áo ngủ. Nó đang đắp cái mặt nạ ướt rượt, môi cứng đờ mấp máy chào tôi: “Lâm Tiêu, dậy rồi hả?” Tôi cứng nhắc gật đầu, cố kiềm chế để không nói với nó, bây giờ nó đang trông cực kỳ giống một món gốm sứ thời cổ đại vừa đội đất chui lên.

Tôi nhìn gian phòng bày biện sắp xếp không một chút khác biệt với gian phòng khách sang trọng ở nhà Cố Ly, yếu ớt hỏi: “Tớ đi ngủ từ lúc nào vậy?”

Cố Ly uống hồng trà, không buồn ngắt đầu bảo tôi: “Năm 1997.”

“Nếu em ngủ đến tận triển lãm EXPO 2010 mà vẫn chưa dậy, thì bọn anh phải chuẩn bị đưa em vào viện bảo tàng, cho vào trong tủ kính trưng bày cho bạn bè quốc tế xem đấy.” Cố Nguyên ồ nhẹ mái tóc Cố Ly, ôn hòa bổ sung.

Giản Khê bước lại ôm tôi, xoa xoa đầu tôi, thương xót nói: “Thôi thôi, hai chúng mình không phải đối thủ...”

Tôi buồn bã ngồi xuống sofa, mới phát hiện họ không chỉ đơn giản là uống trà, trên mặt bàn trà thủy tinh trước mặt họ bày đầy các loại báo tài chính, kế hoạch dự án, biểu đồ đầu tư, hồ sơ nhân sự công ty... Nếu như không phải mấy người bọn họ đều đang trầm tư như thể đang ở Paris dùng bữa trà chiều lúc ba giờ, chắc tôi đã nghĩ họ đang mở cuộc họp hội đồng ở đây rồi.

“Các cậu vút một đồng ở đây, làm tớ cứ tưởng các cậu đang bàn công việc cơ đấy.” Tôi day day vào huyệt thái dương, đưa ánh mắt khỏi đồng tài liệu mà tôi không có hứng thú nhìn.

“Bọn tớ đang họp thật đấy.” Cố Ly ngắt đầu, trả lời tôi bằng giọng rất nghiêm túc.

“... Thế các cậu đang bàn vấn đề gì? Thành lập công ty ‘Chúng tôi ghê gớm nhất’ chẳng?” Tôi cầm lấy một chiếc cốc Hermès trên bàn trà, tự mình rót lấy hồng trà của Cố Ly. Tuy thực hiện thì rất thoải mái tự nhiên, nhưng trong lòng tôi lúc ấy vẫn đang đề phòng Cố Ly lao vào cấu xé mình.

“Bọn anh đang thảo luận, làm thế nào mới giữ được công ty của gia đình Cố Ly không bị người khác dùng thủ đoạn bất chính thôn tính.” Cố Nguyên tựa nghiêng người trên sofa nhìn tôi.

“Hơn nữa còn bị cấp trên của cậu, Cung Minh, cái gã nhìn mặt như phải cho vào lò vi sóng hâm lên ấy thôn tính, điều đó cũng đồng nghĩa với việc tập đoàn Thịnh Cổ sắp trở thành bộ đội hậu cần của M.E đến nơi

rồi.” Neil vừa ngắm nghía một món đồ màu trắng nhìn có vẻ là một cái khay của khăn bông, vừa giải thích thêm.

“Nhưng chúng tớ thảo luận tới bây giờ mà vẫn chưa có bất kỳ tiến triển nào thực tế cả, bởi vì, ông bố vĩ đại của tớ đã đem 20% cổ phần công ty ột kẻ tằm tích mù mịt, một kẻ tên là ngài ‘dầu chết cũng không tìm ra’, hoặc là tiểu thư ‘có quý mới biết là ai’.” Cố Ly trợn mắt uống hồng trà.

“Tớ thấy hơi chóng mặt.” Tội ngả gục người trên sofa, đầu óc quay cuồng bởi đoạn đối thoại trôi chảy bắn ra như súng liên thanh của ba bọn họ.

“Tớ thì chóng mặt từ lâu rồi. Tớ ngồi đây cả một tiếng đồng hồ, về cơ bản chẳng hiểu họ đang nói gì. Tớ cảm thấy có lẽ mình là người nước ngoài.” Đường Uyển Như đứng lên, tay day huyệt thái dương, mệt mỏi rời khỏi phòng khách, đi vào phòng tắm rửa mặt nạ.

Sự thực là, trong khoảng thời gian tội ngủ mê mịch, Cố Ly, Cố Nguyên và Neil hoàn toàn không ngơi nghỉ.

Cố Ly tóm lấy Neil, nói: “Em ơi, chị biết em học luật ở Mỹ, trong trận chiến này, em phải làm luật sư cho chị.”

“Cảm ơn chị, em có thể giới thiệu cho chị một người học ngành luật sư thương mại, chị tha cho em đi. Nếu chị và Cố Nguyên muốn tiến hành chứng thực tài sản trước hôn nhân, thì em còn có thể cung cấp dịch vụ luật sư miễn phí.”

“Đúng nhỉ, tình nghĩa chị em bấy nhiêu năm nay của chúng ta chỉ thế thôi sao, có thể tư vấn pháp luật miễn phí cho việc chứng thực tài sản trước hôn nhân của chị, nhưng lại làm sau khi công ty của chị bị người ta cướp mất, rồi thì chìa ra một tên luật sư lạ hoắc chả biết từ đâu đến. Sao em không thể hồi đáp lại một chút tình cảm yêu thương bao nhiêu năm nay chị dành cho em nhỉ?”

“Lily! Sự khác biệt giữa em và luật sư chuyên nghiệp chính là ở chỗ em hiểu biết rất nông cạn đối với lĩnh vực này, những kiến thức pháp luật về vấn đề mua lại sáp nhập doanh nghiệp mà em có chỉ nằm trong giáo trình và cũng chỉ phù hợp với môi trường kinh doanh nước Mỹ. Còn luật sư chuyên nghiệp, họ dựa vào nó là có thể mua nhà, mua xe, cho con cái đi học ở Thượng Hải, đồng thời tiếp tục để con họ trở thành một thể hệ luật sư răng thưa miệng nhọn sắc sảo mới, OK? Đối thủ xử lý em sẽ chẳng khác nào Người Nhện xử lý một em bé mới biết bò.”

Neil xòe tay, nói: “I still love you, Lily.”

Cố Ly nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, nói: “Được rồi. Nhưng ít ra em có thể xử lý vấn đề liên quan đến di sản của bố chị chứ? Em đã thi được bằng luật sư rồi chứ... À, tốt quá, em có thể làm rõ những thứ rối rắm phức tạp trong tài sản để lại của bố chị không?”

Neil gõ gõ lên đầu, rồi gật đầu một cách đau khổ.

Cố Ly hiển nhiên rất hài lòng, nhưng nó lập tức bổ sung thêm: “Ban nãy em vừa bảo miễn phí offer chứng thực tài khoản trước hôn nhân cho chị, vẫn có hiệu lực đấy chứ?”

Neil nhìn khuôn mặt sa sầm của Cố Nguyên, rồi gật đầu một cách đau khổ hơn nữa: “Vẫn có hiệu lực...”

Sau khi giao việc cho Neil xong, Cố Ly quay đầu lại, đối diện với Cố Nguyên...

“OK.” Cố Nguyên không đợi Cố Ly mở miệng đã giơ tay đầu hàng.

Đối với một sinh viên giỏi khoa Tài chính tiền tệ quốc tế như Cố Nguyên, đó là một bài toán thôn tính quá mức đơn giản: “Tập đoàn Constanly cảm thấy tập đoàn Thịnh Cổ có tiềm năng phát triển, đồng thời xét trên phương diện nào đó, nguồn tài nguyên rừng, nguồn giấy và vật liệu in ấn mà Thịnh Cổ nắm giữ có thể cung cấp và trở thành hậu thuẫn vững chắc cho Constanly mở rộng, tiến quân vào thị trường xuất bản và truyền thông, ví dụ như tạp chí M.E từ trước tới nay vẫn phải đối mặt với chi phí giấy và in rất cao. Hơn nữa, trong lúc Cố Diên Thịnh đột ngột qua đời, nhân viên trong Thịnh Cổ đều hoang mang lo lắng, nhân thời cơ này tiến hành mua lại, những người không có họ hàng gì với nhà họ Cố đương nhiên đồng ý bán đi số cổ phần mình nắm giữ, ôm bọc tiền to sung sướng tháo chạy. Huống hồ ai cũng cho rằng, cái con bé tóc vàng hoe Cố Ly có thể khiến Thịnh Cổ bị nợ nần hơn cả trước kia. Chẳng thà lập tức rút lui, còn hơn nhìn tiền bạc của mình ngày một co hẹp.”

Nhưng những điều đó Cố Ly cũng đều hiểu, “Học bổng em giành được không kém gì anh.”

Có điều, đối với sự việc này, Cố Ly không thể hoàn toàn đứng trên góc độ khách quan để nhìn nhận vấn đề.

Xét trên một ý nghĩa nào đó, sự khởi đầu phát triển của tập đoàn Thịnh Cổ hoàn toàn là một công ty của gia đình. Chỉ là đến thời kỳ sau, mới có ngày càng nhiều người hợp tác, không ngừng mở rộng, phát triển hùng mạnh. Nhưng về bản chất, Cố Ly hoàn toàn coi công ty này là một bộ phận của nhà họ Cố. Vì vậy, trong đầu nó, cục diện ngày hôm nay không thể đơn giản là chuyện “một công ty này mua lại một công ty khác”, mà là “một công ty đã thôn tính nhà tôi”.

Bởi thế, Cố Ly bị Cố Nguyên chọc phát tức, nó đứng dậy khỏi sofa, hít một hơi dài, cố gắng điều chỉnh giọng nói mình có vẻ trấn tĩnh và bình thản: “Hãy nghe đây, Cố Nguyên, em mời anh đến, rồi nghiêm túc ngồi đây cùng anh và Neil thảo luận sự việc này, là để bàn ‘làm thế nào mới có thể tránh khỏi bị Constanly mua lại’, chứ không phải mời anh đến thảo luận ‘vì sao chúng ta không để cho Constanly mua lại’, em nói đã rõ chưa?”

“Rõ rồi.” Cố Nguyên nhún vai với Neil. Hiển nhiên, anh vừa mới làm lạnh lại với Cố Ly, nên không hề muốn lại nổ ra một trận đại chiến thế giới nữa.

“OK.” Cố Ly ngồi xuống, khôi phục vẻ mặt như màn hình máy tính của nó, “Vậy chúng ta nên làm thế nào?”

Cố Nguyên hít một hơi, hiển nhiên, anh cũng rất đau đầu với vấn đề này. Neil gật gật đầu với anh, vẻ mặt như muốn nói “giờ thì anh biết thế nào là đau khổ rồi chứ”, nói: “Hey man, join the club.”

“Hay là, em có thể đưa ra một cái giá cao hơn, ra tay trước Cung Minh đi thu mua lại số cổ phần của những thành viên cấp cao trong công ty, nếu như thị giá tốt hơn, thậm chí là giá ngang bằng, anh tin rằng mọi người trong công ty đều sẽ sẵn lòng ưu ái em hơn.” Cố Nguyên vừa lật tài liệu đặt trên bàn trà, vừa nói.

“Một ý kiến tuyệt vời làm sao, sao em lại không nghĩ ra nhỉ. Chỉ có điều cứng à, trước khi tiến hành kế hoạch trí tuệ ‘người ta mua tôi cũng mua’, em chỉ đưa ra một vấn đề nho nhỏ, hết sức nho nhỏ rằng, chúng ta đào đâu ra ngần ấy tiền để thi thố cùng Constanly xem kẻ nào giàu có hơn? À phải rồi, xin lỗi, em còn một nghi vấn cũng hết sức nhỏ nhoi nữa là, chúng ta làm cách nào biết được Cung Minh chuẩn bị đưa ra cái giá nào để mua lại? Đưa ra cái giá trên trời sao? Chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ!” Cố Ly vừa cất lời đã bắt đầu trợn mắt lên, cho đến khi nói hết từ cuối cùng, hai con ngươi của nó mới từ từ hạ xuống.

Cố Nguyên căng hết cơ mặt, lồng ngực phập phồng thở mạnh, quay đầu nói với Neil: “Nếu có một ngày cậu định ra tay đánh chị cậu, thì I am on your side.”

“Hai người đừng có ngông cuồng, cũng không nhìn xem ngồi đối diện với hai người là ai đi, nói đến đánh nhau, hừ, nếu chỉ có hai người thì...” Cố Ly liếc nhìn về phía Đường Uyển Như, ung dung chế giễu bọn họ.

“Hoặc là! Hoặc là!” Nụ cười giễu cợt trên môi Cố Ly chợt biến mất, nét mặt bỗng xúc động như thể nhìn thấy Warren Buffett người thật đứng đó, nó phấn khích vẽ lên không trung, “tôi có thể đánh bóng lại báo cáo tài chính của tập đoàn Thịnh Cổ, nâng không giá trị thị trường của Thịnh Cổ lên cao gấp mười lần, như vậy lúc Constanly mua vào, sẽ phát hiện ra một vấn đề rất lớn so với dự tính của họ. Hãy tin tôi, tôi tuyệt đối có thể biến cái báo cáo tài chính này thành một tác phẩm nghệ thuật!” Sau khi dứt lời, Cố Ly ngồi ngả về phía sau, dựa vào sofa, chờ đợi sự tán thưởng của Cố Nguyên và Neil.

“Oh!!

Oh!!” Neil bắt chước luôn động tác và ngữ điệu của Cố Ly, như thể vừa được nhìn Beckham khỏa thân, thánh thót trả lời Cố Ly: “Hoặc là em có thể trực tiếp dẫn chị vào nhà tù nữ giới Tùng Giang dạo chơi, tham quan một tí phong cảnh mỹ lệ ở đó, nhân tiện sống luôn ở đó mười tám năm nhé, have a good holiday!”

Về kích động trên mặt Cố Ly phút chốc vụt tắt. “I hate you, Neil.” Nó nheo mắt nhìn oán hận.

“Me too.” Neil cúi đầu nghiền ngẫm cái cốc Hermès của mình.

“Cho dù là em sắp chết khát đến nơi, anh cũng sẽ không đề nghị em uống một chai giấm. Em báo không giá trị thị trường lên gấp mười lần, đâu có chặn đứng được tập đoàn Constanly, vậy em kiếm đâu ra tiền để ăn nói với các cổ đông hiện hữu khác?” Cố Nguyên bắt giắc ngồi nhích sang phía Neil.

Trên ghế sofa hiển nhiên lộ ra một cuộc chiến gồm hai phái.

31. Chương 13b

Cố Ly một bên, hai chàng đẹp trai một bên.

Sau mười phút trầm mặc, Cố Ly lại tươi tỉnh long lanh lên lần nữa. Lần này, nó không kích động, mà đổi sang dáng vẻ vừa bản tiện vừa tao nhã vốn rất quen thuộc với chúng tôi, nói chậm rãi: “Hoặc là, hoặc là, chúng ta có thể đi đêm tìm một người trong nội bộ của Cung Minh, hỏi rõ xem offer gã ta định trả cho ban lãnh đạo Thịnh Cổ là bao nhiêu, sau đó, chúng ta sẽ dùng giá đó lập tức ra tay mua lại hết cổ phần phân tán bên ngoài. Bởi vì, dù sao bây giờ ngoại trừ số cổ phần trong tay Cung Minh và số cổ phần nhà chúng ta nắm giữ ra, cổ phần phân tán riêng lẻ không nhiều, do đó, số tiền đó cũng sẽ không quá lớn, chúng ta có thể dùng số cổ phần của tôi và mẹ tôi làm thế chấp, đi vay tiền ngân hàng, sau đó hoàn trả hết một lần.” Cố Ly nói đến đây, ngừng lại nhấp một ngụm trà, đưa ánh mắt toan tính về phía hai chàng đẹp trai: “How about that?”

Cố Nguyên lập tức tập trung tinh thần, tươi tỉnh gia nhập trận tuyến của Cố Ly, lại còn giả vờ ra vẻ nghi hoặc: “Ồi chào, chúng ta tìm đâu ra một người hiểu về Cung Minh giống như Kitty, hằng ngày hằng giờ tiếp xúc với Cung Minh đây?”

Cố Ly liền nhập vai tấu hài cùng anh, đắc ý nói: “Ồi chào, tôi cảm thấy người đó đang ở trong nhà chúng ta.” Lời nó vừa dứt, Đường Uyển Như từ nãy vẫn ở trong trạng thái giả chết đột ngột tỉnh lại: “Cố Ly, cậu không nhầm chứ? Người cậu nói chắc không phải tớ chứ? Cậu muốn tớ đi đối phó với Cung Minh à?” Lúc nó đưa tay ôm ngực, nét mặt pha trộn giữa nụ cười dâm dăng và vẻ mếu máo đau khổ, không biết nó đang sợ hãi hay hào hứng - nhưng ít ra nhìn có vẻ giống về sau hơn.

Cố Ly duyên dáng xua tay: “Honey, hẳn nhiên không phải nói cậu, đợi ngày nào tớ muốn giết hấn ta, lúc đó sẽ tìm cậu.”

Đường Uyển Như sững người, hiển nhiên là chưa hiểu ra.

Cố Nguyên và Neil đều ôm mặt cố nhịn cười.

Đúng lúc Cố Ly đang đắc ý, Neil đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ngẩng đầu hỏi: “À đúng rồi, lỡ may số 20% cổ phần mất tâm tích kia lại rơi vào tay Cung Minh thì sao? Vậy thì phải làm thế nào?”

Cố Ly trừng mắt nói: “Đúng thế, nếu vậy thì quá đen đủi rồi, người tình của cha tôi, mẹ đẻ của tôi, lại chính là Cung Minh, thế này thì biết làm thế nào!”

Neil rõ ràng đã bị chẹn họng, một lát sau, hấn nói: “I hate you.”

“Me too.” Cố Ly duỗi thẳng lưng dựa vào sofa.

Cuối cùng, sau khi chỉ còn mình tôi ngồi lại, tôi lập tức đối mặt với một tình cảnh tồi tệ khiến đầu óc quay cuồng.

Trước tiên, Cố Ly nhẹ nhàng sắp đến ngồi xuống cạnh tôi, cầm bình trà rót cho tôi một tách hồng trà đầy ắp, sau đó nó thì thầm: “Lâm Tiêu, tớ cảm thấy da cậu ngày càng đẹp hơn đấy, rất đàn hồi. Mà này, trên người cậu có một hương thơm...” Tôi ngẩng đầu cắt đứt đoạn văn trữ tình mê li của nó: “Cố Tiểu Ly, bạn trai tôi đang ở đây, làm ơn đeo kính vào rồi hãy lần mò có được không hả.” Nói xong, tôi giật lấy tách hồng trà trên tay nó.

Cố Ly trợn mắt, thua cuộc rút lui, ngay sau đó đổi cho Neil bước lại gần tôi, ngồi xuống, đưa tay quàng vai tôi: “Tối nay bọn mình cùng ngủ đi, có bao nhiêu tâm sự muốn nói cùng chị, chị yêu ơi.” Nói xong hấn ta đưa cặp mắt sâu thẳm của dòng máu lai nhìn hút vào tôi (tôi có thể nghe thấy rõ ràng tiếng “ôi trời” phát ra từ miệng ả Khê ngồi đằng sau). Tôi cũng trả lời Neil một cách thân tình: “Nếu tối nay ả Khê không ở lại đây, thì mình sẽ chuyện trò đêm, chia nhau ánh nến.”

Neil quay đầu nhìn về phía Cố Ly hỏi: “Ý câu ấy là gì? Chia nhau ánh nến là cái gì? Tiếng lóng của các chị à? Như thế là từ chối hay là đồng ý?”

Cố Nguyên chán nản lời tuột Neil trở lại, rồi anh bước đến ngồi xuống cạnh tôi, còn chưa đợi anh mở miệng gọi lại ân tình cũ, tôi đã cắt ngang luôn, Cố Ly và Neil ngồi phía sau cùng lúc cắt tiếng cười chế giễu. Trên mặt Cố Nguyên viết rõ ràng hai chữ “thất bại”.

Tôi đứng dậy, tay chống nạnh (về sau tôi mới ý thức được động tác này trông chẳng mấy quan trọng, nhưng khi ăn Khê buột ra tiếng thở dài sau lưng, tôi không hề chú ý đến điểm đó), liếc mắt nhìn ba người bọn họ: “Nói đi, các cậu cần gì? Ngoại trừ thân thể của tôi ra, tôi có thể cho các cậu hết.”

Cố Ly khe khẽ bước tới, nắm lấy tay tôi, nói: “Lâm Tiêu, việc này, thực ra cũng rất đơn giản...”

Ba phút sau, tôi giương khuôn mặt khổ sở, nhìn ba con sói đuôi dài ăn mặc chỉnh tề trước mặt mình, nói với chúng: “Tôi giao nộp thân thể có được không?”

“Nếu cậu không đồng ý,” Cố Ly cười tủm tỉm nói, “tớ sẽ kể với thầy giáo bài luận văn phân tích văn học cổ điển châu u đó là do tớ giúp cậu mua của một sinh viên khóa trước, ngoài ra, tớ sẽ giết Đường Uyển Như nữa.”

Cả một đêm ác mộng.

Trong giấc mơ, tôi bị ba con chồn hôi lôi vào một cái hang ở phía sau một quả đồi nhỏ, đầu tiên, chúng lần lượt khen ngợi thân hình tôi, khuôn mặt tôi, mái tóc tôi, đúng vào lúc tôi đang dương dương đắc ý thì chúng lần lượt thay nhau cưỡng hiếp tôi.

Ba đứa bọn chúng còn chụp ảnh tôi lỏa thể, đe dọa tôi, bắt tôi đi ăn trộm củ nhà hàng xóm, đồng thời dọa nếu tôi không đi chúng sẽ cắn chết con vật cưng của tôi, con chim cút tên là “Như Như”. Nhưng, có cắn chết Như Như tôi cũng không đau lòng lắm, điều tôi lo sợ là nếu những bức ảnh khỏa thân bị lan truyền ra ngoài, tôi sẽ không biết giấu mặt vào đâu được.

Thế là, cả một đêm tôi vô cùng buồn bã.

Sáng hôm sau, tôi vác đôi mắt thâm quầng vì ác mộng đến trước bàn ăn, cùng ăn sáng với bọn họ.

Tôi nhìn Cố Ly, Cố Nguyên âu yếm nhau trước bàn ăn, chàng bón cho nàng một miếng bánh mì yến mạch, nàng đưa cốc cho chàng uống ngụm sữa, vậy là chỗ cơm tối hôm qua chỉ chực ọe ra khỏi họng. Tôi đá chân Cố Ly dưới gầm bàn, hỏi nó: “Hai bạn cậu sao lại dần hòa rồi? Trước đây thì làm âm ỉ long trời lở đất, hận nhau chỉ muốn nhét đứa kia xuống máy nghiền nền đường hoặc đẩy ngã từ trên nóc Kim Mậu xuống, bây giờ sao bỗng nhiên lại tốt đẹp như trong truyện cổ Andersen vậy?”

Cố Ly cười bí hiểm với tôi: “Lâm Tiêu, cậu muốn biết vì sao không? Bởi vì Cố Nguyên đồng ý...”

Cố Ly chưa kịp nói hết, Cố Nguyên đã lập tức bịt mồm nó lại: “Oh, shut up!” Nhưng dù có đang bị bịt mồm, Cố Ly vẫn sung sướng đánh mắt ra hiệu cho tôi.

“Ôi chào!! Cố Nguyên, không phải anh đã đồng ý...” Tôi đưa hai tay ôm lấy mắt thốt lên.

“Oh, shut up bitches!” Cố Nguyên sa sầm mặt mũi.

Nhưng sự sung sướng của tôi chỉ duy trì được một hai phút, sau đó đã bị nỗi lo lắng kéo đến thay thế.

Tôi đang nghĩ sau vài tiếng đồng hồ nữa, mình liệu có bị bảo vệ của tạp chí M.E bắn chết tại chỗ không?

“Nếu sau giờ làm việc tớ không quay về, cũng không gọi điện thoại, thì hãy nhớ xem ngăn kéo của tớ, trong đó có bản di chúc, trên đó ghi rất rõ ràng: Nếu tôi chết, hung thủ là Cố Ly. PS. Tôi yêu ăn Khê.” Trước khi ra khỏi cửa, tôi nghiêng răng nói lại với bọn họ.

Lúc vừa cắn bánh mì vừa đẩy cửa mở ra, tôi còn hần học nói với mấy đứa đang ngồi quanh bàn ăn: “Tạm biệt! Lũ chồn hôi!”

Cố Ly, Cố Nguyên và Neil đều không ngẩng đầu lên, cũng không ai đáp lại, lát sau, Cố Ly vẫn cúi đầu, nói với Đường Uyển Như: “Lâm Tiêu bảo cậu đấy.”

Đường Uyển Như vụt ngẩng đầu, khuôn mặt lộ vẻ kinh hãi.

Tôi thất bại hoàn toàn, đóng cửa bỏ đi.

Tâm trạng đó đeo đẳng tới tận lúc tôi lên taxi, người tài xế hỏi tôi: “Cô không định cướp taxi đấy chứ?”

Tâm trạng lo lắng bồn chồn đó vẫn đeo đẳng tới tận khi tôi giúp Cung Minh khuấy ly cà phê có sắc xanh lục kỳ dị mà anh ta vừa mang về từ Nhật Bản. Tôi cảm thấy trong lồng ngực mình có một con chuột bạch đang chạy đi chạy lại, tất nhiên, con chuột bạch này họ Cố, lại còn có cái đuôi gắn mác Gucci, hàm răng nhọn và móng vuốt của nó khiến tôi vô cùng mệt mỏi.

Tôi run rẩy bưng tách cà phê, thần sắc hoảng hốt và căng thẳng mở cánh cửa lớn phòng làm việc của Cung Minh, kết quả là bên trong có một khuôn mặt tươi cười rất đẹp trai và xa lạ tôi chưa từng gặp bao giờ, quay lại nhìn tôi nói: “Xin chào.”

Tôi vội vã liên tục nói xin lỗi mình nhầm phòng rồi đóng cửa đi ra. Thần kinh đã loạn cả lên đến mức khiến tôi vào nhầm phòng, cứ để thế này thì không được, sau khi dần vật một hồi, tôi định sẽ đi thẳng tới trước mặt Cung Minh, bảo anh ta để tôi lau dọn bàn làm việc một lúc.

Lúc tôi đóng cửa định đi ra chỗ khác, chợt nhìn lên thấy Kitty đứng đối diện đang nhìn tôi đầy vẻ nghi ngại, tôi quay đầu lại ngược nhìn thấy rõ ràng hai chữ “Cung Minh” trên cửa.

Tôi giật thót mình.

Khi tôi run rẩy mở cửa ra một lần nữa, ngồi sau bàn làm việc vẫn là khuôn mặt tươi tắn đẹp đến mức tựa như ảo giác, Cung Minh hơi nhếch khóe môi, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp như trong quảng cáo, tươi cười với tôi, bên khóe miệng còn có một lúm đồng tiền xinh xinh. Cặp mắt dài của anh ta hơi nheo lại, hàng lông mi dài lấp lánh ánh nắng vàng rọi từ ngoài cửa sổ vào, anh ta cất giọng nói ấm áp như ánh dương buổi chiều mùa thu: “Hôm nay trông khí sắc cô có vẻ rất tốt nhỉ?”

Tôi đặt cà phê xuống, không nói năng gì quay người đi ra.

Tôi vừa day huỵt thái dương, vừa hỏi Kitty: “Chị có thuốc không? Em thấy ốm quá.”

Kitty đứng dậy, cầm một tập hồ sơ đi vào phòng Cung Minh, lúc ngang qua bàn làm việc của tôi, liền vứt ột lọ thuốc, tôi cầm lên xem, vitamin C. Tôi cảm ơn chị ta. Cung Minh vừa thấy Kitty bước vào, sắc mặt đầy vẻ bức bối trách móc.

“Tôi thực sự phải làm thế này sao? Nặng bở trợ lý của mình? ‘Hôm nay trông khí sắc cô có vẻ rất tốt nhỉ’, Thank God! Nhìn tôi còn hiền hòa thân thiện hơn cả nhân viên cửa hàng gà nướng KFC.” Lúc Cung Minh bắt chước giọng điệu ngọt ngào dịu dàng như ánh tịch dương ban nãy, anh ta không nhận nổi cảm giác buồn nôn, “Acid dạ dày tôi sắp dâng đầy lên đây này.”

“Anh vất vả quá!” Kitty lộ vẻ mặt khổ sở đồng cảm, cúi người hai tay đưa đến một cốc nước màu đen, “Đây là thuốc dạ dày anh bảo em chuẩn bị ạ.”

Cung Minh không buồn liếc mắt, đón lấy, chau mày uống liền một hơi.

“Mong anh tiếp tục cố gắng ạ.” Kitty vẫn khom lưng cúi đầu.

Cung Minh tiện tay đặt cái cốc rỗng lên mặt bàn, hít một hơi sâu, trợn mắt, đi ra phía cửa, trước khi đẩy cửa, anh đưa tay lên ngực làm dấu thánh giá.

Vậy là, trong cả ngày đó, thế giới này đã thực sự điên đảo lộn tùng phèo.

Lần thứ nhất, Cung Minh ra khỏi phòng làm việc, tôi cười ngọt ngào, một tay anh ta đút trong túi quần, một tay cầm tách cà phê, vừa dịu dàng vừa anh tuấn, anh nói với tôi: “Mệt rồi thì nghỉ một chút đi. Sofa trong phòng tôi có thể dùng đấy.” Hàng lông mày đen rậm của anh ta như hai lưỡi dao nhỏ, trông thật điển trai.

Lần thứ hai, Cung Minh đi ra, xem xong bản sắp xếp công việc cho tháng sau của anh ta mà Kitty vừa nộp, liền vỗ nhẹ lên vai tôi, sau đó đặt một tách cà phê xuống trước mặt tôi, “Đây là loại tôi mang từ Nhật về

đấy, nghe nói mùi vị rất đặc biệt. Thử dùng xem.” Tôi ngẩng đầu nhìn lúm đồng tiền của anh ta khảm trên khuôn mặt thanh tú không tì vết.

...

Đến lúc anh ta bước ra lần thứ bảy, hỏi tôi có muốn cùng đi ăn tối không, tôi thực không thể nhẫn nhịn thêm nữa. Tôi ôm trán, nói với Cung Minh: “Ngài Cung Minh, ngài muốn tôi làm gì, thì cứ nói, tôi nhất định sẽ làm được.”

Khi tôi nói dứt câu đó, cả thế giới liền khôi phục lại vẻ bình thường trong chớp mắt.

Khuôn mặt của Cung Minh lập tức được phủ lên một lớp băng của Bắc Cực, anh ta lạnh lùng xoay người nói với Kitty: “Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tiếp sau phải làm gì thì cô bảo cô ta đi.” Sau đó anh ta đi thẳng vào phòng riêng không một lần ngoái đầu lại. Ba giây sau, anh đẩy cửa, chau mày nói với Kitty một cách khổ sở: “Pha cho tôi một cốc thuốc dạ dày nữa.”

Và mười phút sau, tôi ngồi trên ghế của mình, dờ dẩn nhìn chăm chăm vào chiếc kéo trước mặt. Ở đây, tôi phải đứng trước hai sự lựa chọn: một là giúp Cung Minh đánh vào nội bộ đội ngũ của Cố Ly, làm một tên phản gián; còn lựa chọn kia là, nắm lấy mũi kéo này mà đâm vào họng cho xong.

Sau khi hết giờ làm, nhân viên M.E lục tục ra về, tôi ngồi trước bàn, vừa thu dọn đồ đạc, vừa cố nghĩ một cách tuyệt vọng xem mình nên dứt khoát thế nào. Uống thuốc ngủ thì thường quá, nhờ đâu bị cứu sống lại, thì sẽ phải chịu giày vò lần thứ hai. Nhảy lầu chết thì không được đẹp cho lắm, tay chân bị gãy lìa, mình đã sống cuộc đời thất bại thế này, chí ít chết phải được toàn thây chứ! Cắt cổ tay cũng không được, cứ nhìn thấy máu là lại buồn nôn, chết giữa một đồng nôn ọe trông càng xấu xí, lại còn bốc mùi nữa chứ. Mỡ khí ga rất dễ khiến cả Cố Ly, Đường Uyển Như và Neil cùng chết chung, tôi không muốn xuống dưới đó rồi vẫn bị mấy con chồn hôi đó ăn hiếp.

Nghĩ ngợi mãi, cuối cùng tôi vẫn tuyệt vọng, thấy chỉ còn cách quay về cầu cứu Đường Uyển Như, xem nó có thể ra tay ột nhát dao, hạ xuống đúng chỗ động mạch cảnh ở cổ, để tôi lập tức đi đời.

Lúc tôi nhét di động vào túi xách, đẩy ghế chuẩn bị đứng lên, liền nhìn thấy Sùng Quang mặc một bộ quần áo gió mỏng màu xám bước vào phòng làm việc, gương mặt tiêu tụy dường như bao phủ một lớp mây đen nặng trĩu.

Tôi rất kinh ngạc, sao lại gặp anh ta ở đây nhỉ, nói thực là trước đây tháng nào chúng tôi cũng chỉ muốn lôi cổ bằng được anh ta ra đây, hôm nay đúng là ôm cây mà đợi được thỏ thật, thực khó mà chấp nhận nổi. Mặc dù vậy, do đã trải qua một ngày cả thế giới điên đảo, tôi như thể đã nhìn thấu cõi hồng trần, cảm ngộ được rằng dù bất kỳ sự việc nào có xảy đến cũng đều không có gì kỳ lạ cả. Dầu Sùng Quang có bước đến trao cho tôi một tờ thiệp cưới, nói rằng anh ta sắp cưới Đường Uyển Như, tôi cũng sẽ không lấy gì làm ngạc nhiên.

Nhưng, hiển nhiên tôi đánh giá quá cao khả năng chịu đựng của mình.

Sùng Quang sa sầm mặt, bước đến phía trước tôi hỏi: “Cung Minh đâu?”

Tôi gơ tay chỉ chỉ về phía phòng làm việc của Cung Minh.

Sùng Quang ôm lấy chồng sách cùng đồng giấy photo chất cao ngất trên bàn của tôi, sau đó bước về phía cửa phòng Cung Minh, anh càng bước càng nhanh, lúc đến trước cửa thì gơ chân đạp mạnh làm cửa mở toang, cùng lúc tôi hoảng hồn hét lên, anh vung tay quăng mạnh chồng sách và đám giấy photo đập thẳng vào người Cung Minh. “Mày không phải là người! Đ. mẹ mày!”

Ấy tờ bay loẹt xoẹt rơi lả tả khắp nơi.

Dưới ống kính máy quay, căn phòng làm việc bỗng như cảnh một đám tang màu trắng với tiền giấy bay ngập lối.

Kitty đứng một bên, không biết nên nói gì, cô thận trọng bước lên hai bước, định giữ Sùng Quang lại, kết quả bị Sùng Quang quay lại tóm lấy cổ áo ném thẳng ra cửa, “Cút!”

Tôi nhìn Kitty sợ hãi đến mức sắp bất tỉnh đến nơi, đầu óc trong thoáng chốc cũng như bị ngừng lại.

Trong phòng làm việc, Sùng Quang quay người, lại giơ chân lên đập mạnh đóng sập cửa.

Tôi và Kitty bị cách ly bên ngoài, bối rối không biết làm gì, bên kia bức tường im lặng như một ngôi mộ, nhưng chúng tôi đều biết, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra một tiếng bom rung trời, khiến tất cả tan xương nát thịt.

Tôi tóm chặt tay Kitty, toàn thân không chịu nổi khẽ run lên.

Cố Ly đỗ xe trước cửa ngõ, đi vào bên trong tìm hồi lâu mới thấy nhà Nam Tương.

Nói thực, từ sau khi nhà Nam Tương chuyển về chỗ này cách đây chừng một năm rưỡi, nó chưa từng ghé thăm. Bởi vì hầu như ngày nào cũng gặp nhau ở trường, nên không có cơ hội đến tận nhà Nam Tương.

Nhưng nói vậy thì cũng không chính xác lắm. Kỳ thực, xét về mặt tâm lý, Cố Ly và Nam Tương khá gần bó. Đối với Nam Tương, Cố Ly luôn có một cảm giác ngưỡng mộ và thương xót, nó khâm phục tài năng xuất sắc của Nam Tương, nhưng đồng thời cũng thở than cho cuộc sống đầy vết thương của bạn.

Sau buổi lễ sinh nhật hỗn loạn kinh khủng ấy, Nam Tương mất tăm mất dạng. Cố Ly chờ khá lâu, rốt cuộc quyết định hôm nay sẽ đến nhà tìm nó.

Cố Ly đẩy cửa nhà, thấy đang bỏ ngõ. Nó do dự một lát, sau rốt cũng bước vào.

Trong nhà tối tăm, tay nó lần mò trên tường khá lâu, cuối cùng sờ thấy một sợi dây điện, nó kéo giật xuống bật đèn.

Ánh đèn soi sáng quá nửa căn nhà. Chiếc giường nơi góc nhà vẫn chìm một nửa trong bóng tối.

Cố Ly đợi ắt mình quen với ánh sáng, mới phát hiện ra trên giường có một người đang nằm, không nhúc nhích.

Nó định gọi người đó dậy, “Nam Tương? Nam Tương?”

Gọi hai, ba lượt, người đó vẫn không động dậy. Lòng Cố Ly trỗi lên một cảm giác lạnh lẽo, tê dại, nó muốn bước đến nhưng đôi chân không sao nhấc lên được.

Khi Cố Ly run rẩy đến gần bên giường, nó đột nhiên hét lên, thân hình lùi lại phía sau làm đổ cả chiếc bàn, bát trà trên mặt bàn lật úp. Cố Ly ngồi trên nền đất, sau đó gặp người bắt đầu nôn ọe.

Trong bóng tối trên giường, người đó vẫn mở mắt không nhúc nhích, nhìn đăm đăm.

Tôi run rẩy bưng cốc nước nóng, mặt trắng bệch, không cần soi gương cũng biết hiện giờ trông mình giống một con ma, bởi vì, rất đơn giản, Kitty trước mặt tôi chính là một chiếc gương sống, chỉ cần nhìn cô thăm hại thế nào, là sẽ biết mình thăm hại thế đó, à không, trông còn tệ hại hơn nhiều.

Tôi và Kitty chờ trong phòng uống trà của công ty, co ro trên chiếc sofa nhỏ, cứ nhìn nhau, không dám bỏ đi. Không ai biết hiện giờ sẽ ra sao, rất có thể khi chúng tôi bước ra cửa, bên ngoài không biết chừng đã la liệt đầy hố thiên thạch.

Sau khi nghe Kitty kể về kế hoạch của Cung Minh, một hồi lâu tôi vẫn không nói được lời nào.

Trong kế hoạch của Cung Minh, bệnh ung thư của Sùng Quang đã trở thành một kho báu, và đối với kho báu này. Cung Minh sẽ tiến hành một loạt các hành động khai quật. Mở đầu bằng tổ chức họp báo, tiếp đó sẽ liên tục đăng tải trên tạp chí M.E “Nhật ký đồng hồ đếm ngược”, và liên kết với quỹ từ thiện bệnh ung thư cùng tổ chức bán đấu giá từ thiện, cuối cùng sẽ xuất bản thành sách “Nhật ký cái chết”, coi đó như là tác phẩm cuối cùng của Sùng Quang.

Tôi vừa nghe kế hoạch đó từ miệng Kitty, vừa cảm thấy lòng mình hụt hẫng, trôi tuột xuống dốc, như thể trên bề mặt Bắc Cực đột nhiên nứt ra một khe sâu hút nhìn không thấy đáy, và tôi cứ thế rơi thẳng vào bóng tối lạnh lẽo nơi sâu nhất. Mặc dù tôi biết rằng, đối với một người kinh doanh, kế hoạch của Cung Minh cực kỳ có giá trị và có ý nghĩa đối với thương hiệu, nhưng bên trong thâm tâm tôi vẫn bị nỗi thất vọng và đau buồn vây hãm, tâm trạng ấy cuối cùng biến thành nỗi sợ hãi lạnh buốt như mặt băng nén chặt

vào tim. Tôi như bị mất đi tri giác, còn không biết hai giọt nước mắt của mình đã lăn xuống, cho đến khi Kitty đưa tay giúp tôi lau khô.

Tôi nhắm mắt lại, hoàn toàn không cảm nhận thấy Cung Minh, bấy giờ chỉ cách tôi chưa đầy mười chín mét. Thực ra có rất nhiều lúc tôi đã nghĩ, có lẽ anh ta chưa bao giờ tồn tại trên thế giới này. Anh ta không có tình cảm, không có nhược điểm, không có bạn bè, và Sùng Quang là người thân duy nhất của anh ta mà tôi biết. Tôi không cảm nhận được anh ta. Anh ta giống như cái hang tối đen, rộng lớn mà lạnh lẽo.

Nhưng tôi lại có thể cảm nhận thấy Sùng Quang cách tôi mười mấy mét, anh tựa hồ một đốm lửa yếu ớt xa xôi trong màn tối đen kịt, vẫn cháy lên một cách đáng thương, và sắp tắt. Ngọn lửa lúc cao lúc thấp, trông như hơi thở đau đớn của anh.

Trong vũ trụ đen tối khổng lồ mà dàn trải, tiếng gió vi vút khóc cho nỗi đau của anh.

Mãi tới khi Cố Ly ngừng nôn ọe, móc điện thoại ra định gọi cho cảnh sát, người trên giường bỗng cất tiếng.

Trái tim co thắt bởi nỗi khiếp hãi của Cố Ly bỗng được thả lỏng, nó không tìm được ý muốn lên tiếng chửi mắng. Nó bước lại gần, nhìn rõ, người nằm trên giường chính là mẹ của Nam Tương.

“Cô tìm Nam Tương à,” giọng mẹ Nam Tương trầm đục nặng nề, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc, lạnh lùng nói với Cố Ly, “nó không có nhà.”

Cố Ly quay người bỏ đi.

Lúc ra đến cửa, nó bị gọi giật lại. Mẹ Nam Tương chậm chạp khó nhọc ngồi dậy, khuôn mặt bà gầy teo tóp đến nỗi trông như phim âm bản, không một chút sắc máu. Bà hỏi Cố Ly: “Cô có tiền không? Hai ngày nay tôi chưa ăn cơm...” Cố Ly mở ví tiền, rút ra một xấp một trăm nhân dân tệ đặt lên mặt bàn, rồi quay người đi ra. Nó bước rất nhanh trên đôi giày cao gót trong con ngõ âm u. Lúc ra tới chỗ đậu xe, nó lấy trong xe ra một chai nước khoáng, hộp một ngum lớn, súc miệng rất lâu mới nhổ ra vệ đường. Cố Ly cũng không rõ, vị tanh tởm lợm dội lên từ lồng ngực và cổ họng là từ đâu tới. Nó bóp trán, mở cửa xe ngồi vào. Xe lăn bánh.

Lúc tôi khoác túi bước khỏi tòa nhà văn phòng, thì bắt gặp Sùng Quang đang ngồi trên chiếc ghế sắt màu đen uốn hình hoa bên lề đường. Anh đã kéo mũ của chiếc áo khoác gió lên trùm kín đầu, để những người đi ngang qua khỏi nhận ra đòi xin chữ ký, cả góc đường này sẽ ngay lập tức biến thành một buổi gặp mặt người hâm mộ sách cỡ nhỏ.

Tôi bước tới đứng trước mặt anh. Mặt trời không biết đã hoàn toàn biến mất từ khi nào, chỉ để lại một vệt đỏ thê lương nơi chân trời. Tôi dang tay ôm lấy đầu anh, ôm chặt anh vào lòng. Khi áp người vào gần Sùng Quang, tôi mới nghe thấy những tiếng khóc nấc chậm rãi nhưng liên tục, khẽ phát ra trong cổ họng anh. Mái tóc đen óng của anh che phủ khuôn mặt trẻ trung đẹp như tượng thần, cũng che giấu luôn cả nỗi thất vọng to lớn của anh với thế giới này.

Tại một góc khuất cách chỗ chúng tôi ba ngọn đèn đường, ẩn Khê xách chiếc túi đựng loại táo tôi thích ăn vừa mua. Anh đứng dưới ngọn đèn, nhìn tôi và Sùng Quang. Một lát sau, anh ném túi táo vào thùng rác bên cạnh, chậm chậm quay người bước đi. Ánh đèn nhấp nháy vài cái, như thể sắp tắt, nhưng mấy giây sau, nó lại sáng bình thường. Cả con phố lớn sáng rực ánh đèn, sự phồn hoa làm con người ta cảm thấy hạnh phúc.

Bạn biết không, cuộc sống của chúng tôi là vậy đấy, cứ từng hồi từng hồi, một vở kịch vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Cho đến một ngày, chúng tôi sẽ biến thành tro bụi, sau tiếng nổ cuối cùng.

32. Chương 14a

CHƯƠNG 14

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Lúc Cố Ly trợn mắt nói vọng ra ngoài cửa “next” một lần nữa, nó đã ý thức được, trong cả buổi sáng hôm nay, những lời lẽ chua cay khắt nghiệt nó nói ra còn nhiều hơn cả những lời xỉa xối dành cho Đường Uyên Như suốt thời đại học cộng lại, nhân đôi rồi bình phương lên.

Nó thực sự không hiểu nổi, vì sao trong cái thành phố đông dân thứ mười thế giới này, vẫn không thể tìm được một người có vẻ bình thường một chút làm trợ lý?

Trong cả một buổi sáng phỏng vấn tuyển dụng, có kẻ quái thai dẫu môi trả lời luôn “ôi trời, mẹ tôi nói cái thứ đó gây ung thư đấy” khi Cố Ly hỏi cô ả hiểu biết thế nào đối với việc pha cà phê; một gã đàn ông râu quai nón, vừa ngồi xuống câu đầu tiên phát ra là “Chắc cô nên thay cái ghế khác nhĩ? Cái này còn cứng hơn cái thùng rác để ở lối vào thang máy đằng kia”; cũng có tay nghiên cứu sinh chỉ cái máy in bảo Cố Ly “Tôi không hiểu biết lắm về điều hòa”; cũng có cô dắt theo một con chó cảnh đến phỏng vấn, ăn mặc lập dị kiểu hậu 9X te tua như vừa chui ra khỏi máy hủy giấy, viền kẻ mắt to đậm như sắp rơi ra khỏi mí mắt, khắp người lờ lờ những dải bèo và ren dài ngắn dày mỏng khác nhau, chân còn đi một đôi tất dài bần thủ kiểu Nhật Bản mười năm về trước, cô ta nhai kẹo cao su, chỉ con chó cảnh dưới chân hỏi Cố Ly: “Tôi có thể mang theo Yêu Nhiều đi làm chứ? Chị biết không, nó giống như chính sinh mạng của tôi...” Cố Ly nhìn miệng cô ả, không thể tưởng tượng được một người đi phỏng vấn có thể nói ra những lời đó, “Tôi thật sự không thể tin nổi! Cô có thể đặt tên ột con chó là ‘Yêu Nhiều!’” Tất nhiên, dưới ánh mắt muốn giết người trầm lặng của Cố Ly và trong phòng làm việc tĩnh lặng có thể nghe rõ tiếng một cái kim rơi, còn có cả một anh chàng đẹp trai ở học viện vũ đạo đã tự biểu diễn bài nhảy trong vòng bảy phút, tên anh ta là Karen (...).

Còn có một vài người hơi hơi bình thường khác, vừa ngồi xuống, câu hỏi đầu tiên là: “Lương tháng có thể trên hai mươi nghìn chứ? Chị biết không, tôi vừa nhảy việc từ ngân hàng Hoa Kỳ ra.” Hoặc là “Chân của tôi không khỏe lắm, công ty có thể cung cấp xe đưa đón không?” Cố Ly mỉm cười trả lời bọn họ: “Ồ, không đâu, tôi nghĩ cô hiểu lắm rồi, chúng tôi không tuyển dụng giám đốc điều hành.” Lúc nghỉ giải lao, nó gọi điện thoại cho tôi, miêu tả tỉ mỉ và bắt chước y hệt mọi cử chỉ hành vi quái đản của đám quái thai ban sáng, tôi vừa nghe vừa bảo nó: “Cưng à, hay cậu ngay lập tức chạy đi đăng ký thi vào lớp diễn viên chuyên nghiệp ở trường điện ảnh đi, tớ thấy cậu cực kỳ thích hợp đấy, thậm chí có thể cùng một lúc đóng cả hai vai của Lương Triều Vỹ và Thang Duy trong phim Sắc giới của Lý An ấy chứ, thật đấy.”

“Tở cảnh cáo cậu bớt nói linh tinh một chút đi, dựa vào cái gì mà Cung Minh chỉ cần tùy tiện phẩy tay đã dễ dàng tìm được một trợ lý như cậu, thôi thì cậu đã đành, anh ta lại còn có cả Kitty nữa!”

“Cố Ly! Cậu nói ‘cậu đã đành’ là có ý gì!” Tôi tức tối ngắt điện thoại.

Vào lúc Cố Ly ngán ngẩm nhất, nó chợt nhìn thấy hồ sơ của một ứng viên, sau khi xem đi xem lại nhiều lần, nó nhấn phím điện thoại một cách hơi nghi ngờ, mời người bên ngoài vào phòng.

Cửa khê mở ra, người vào cúi đầu rất lễ phép và có phần hơi khúm núm, khê mỉm cười rồi đóng cửa lại, bình tĩnh đi tới trước bàn và ngồi xuống, nói với Cố Ly: “Xin chào, tôi tên là Lam Quyết, ứng viên vào vị trí trợ lý.” Trong cả quá trình phỏng vấn ấy, thiện cảm của Cố Ly đối với anh ta tăng nhanh vòn vọt. Đường nhiên, điều này có một phần vì khuôn mặt điển trai rất giống Vương Lực Hoàn, cộng với hàng lông mày thẳng tắp như của mấy chàng người mẫu trẻ trung trên quảng cáo quần jean hãng CK. Song tất nhiên Cố Ly không phải hạng đàn bà hời hợt, nó biết việc phỏng vấn cực kỳ quan trọng, không thể trông mặt mà bắt hình dong, nó ngắm nghía kỹ càng bộ vest được cắt may rất tinh tế trên người anh ta, rồi mới đưa ra quyết định. (...)

“OK, cho tới lúc này, tôi rất hài lòng.” Cố Ly đứng dậy, mỉm cười lịch sự, “Tôi muốn hỏi một câu cuối cùng, vì sao anh không ở lại trong tập đoàn của cha anh làm thiếu gia, mà lại tới đây làm trợ lý?”

“Cấp trên không thể quá quan tâm đến đời sống riêng của cấp dưới.” Lam Quyết nháy mắt đầy ẩn ý.

“You are great.” Sau một thoáng kinh ngạc, Cố Ly lại lộ rõ sự vui mừng.

Hoàn toàn khác với sự vui mừng của Cố Ly, tôi đã trải qua một ngày vô cùng mệt mỏi, lê tấm thân nặng nề trở về nhà.

Trong cả ngày hôm ấy, tôi nghe Cung Minh và Kitty lên kế hoạch tiến hành buổi họp báo về Sùng Quang như thế nào, thúc đẩy tiến độ từng hạng mục ra sao, mời khách thế nào, rồi cách điều tiết các khoản dự chi

và lợi nhuận.

Tôi đứng bên cạnh nhìn, không cảm nhận được một chút tình người nào từ bọn họ.

Chỉ có điều, vào lúc tôi lơ đãng giữa chừng, hai người bọn họ khẽ ngẩng đầu khỏi đồng tài liệu để nhìn tôi. Ánh mắt của Kitty rất phức tạp, ánh mắt Cung Minh thì trống rỗng. Tôi cố gắng ngăn mắt mình đỏ lên, cố gắng thở đều đặn. Tôi ghi hết từng điều họ nói vào giấy, sau đó đánh lại vào máy tính.

Lúc làm những việc đó, tôi vừa hoảng hốt vừa đau lòng nghĩ chắc Sùng Quang đang ngủ vùi trong tấm chăn trắng toát của bệnh viện, đầu trùm kín, ngủ say mà không đau khổ hay vui mừng gì cả.

Mở cửa nhà ra, tôi nhìn thấy Cố Ly, Neil, Đường Uyển Như, và cả Cố Nguyên ngồi bên bàn ăn. Bọn họ nhiệt tình chào hỏi, gọi tôi tới ăn cơm.

Tôi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói thực, trông còn khó coi hơn là khóc.

Tôi ngồi cạnh bàn ăn, cầm đũa lên, đảo qua đảo lại bát nhưng không ăn lấy một miếng.

“Cậu không sao chứ?” Đường Uyển Như nhìn tôi, gấp từng miếng thức ăn to tướng liên tục đưa vào mồm.

“Không sao.” Tôi yếu ớt nói.

“Trông mặt em mà bảo không sao thì trông anh và Cố Ly chắc giống như vừa nghe tin Bill Gates sẽ trao tặng toàn bộ tài sản cho bọn anh.” Cố Nguyên nhìn tôi khẽ nhún vai.

“OK. Là tớ sai.” Cố Ly đặt đũa xuống. “Tớ không nên vứt con cá bòng Nemo Giản Khê tặng cậu vào nhà kho, nhưng mà cứng ạ, món đồ đó không lành đâu, thật đấy.”

“Tất nhiên không phải chuyện đó.” Tôi ôm trán, cảm thấy hơi nóng nóng, “Tớ... chỉ là... Cái gì? Cậu dám ném nó vào nhà kho? Tớ cảm ơn đấy Cố Ly!” Giọng tôi đột nhiên cao vút.

“OK. Anh xác nhận Lâm Tiêu không làm sao.” Cố Nguyên quay người đi xới cơm.

Một lát sau, một bát cơm nóng hổi đã được đặt trước mặt tôi, nhưng người mang đến cho tôi là Giản Khê, không phải Cố Nguyên.

Tôi rất ngạc nhiên: “Anh cũng ở đây à?”

Giản Khê cười ngọt ngào gật đầu, sau đó ngồi xuống ăn cơm cùng chúng tôi.

Tôi cố gắng che giấu nỗi thất vọng và bi thương trong lòng mình, cười hi hi ha ha ăn hết bữa cơm cùng cả đám, giữa chừng còn cầu kết với Cố Ly làm cho Đường Uyển Như phải hét lên, sau đó lại hợp tác với Neil chọc cho Cố Ly tức trắng bệch cả mặt.

Tôi không sao.

Chỉ có điều, giữa lúc ăn cơm, trong đầu tôi không ngừng hiện lên khuôn mặt tiêu tụy của Sùng Quang, và cả cái mũ anh đội sụp trên đầu, đáng vẻ ngồi bên đường của anh.

Sau bữa tối, tôi và Giản Khê cuộn mình trên sofa xem tivi.

Cố Ly đứng dậy, nói nó phải ra ngoài một lúc. Tôi hỏi nó đi đâu, nó nói muốn về nhà tìm mấy thứ đồ của bố nó. Neil bảo nó tìm lại xem có thể kiếm được bất kỳ cái gì liên quan đến di chúc hoặc 20% cổ phần mất tích kia không.

Sau khi choàng lên người chiếc áo khoác màu đen, nó xách cái túi mới mua rồi cùng Cố Nguyên ra khỏi nhà. Cố Nguyên lái ô tô đưa Cố Ly về nhà cũ.

Neil thì cứ ở trong phòng sách lục lọi đồ đạc, hình như đang tìm một đĩa hát. Tôi không hỏi hần, nhưng nhìn dáng vẻ hần dường như cũng không vui lắm. Tôi cũng định hỏi thăm, nhưng lại nghĩ chính mình còn đang rối như bòng bong, chẳng có sức đâu lo việc người khác, đành để mặc sự việc muốn ra sao thì ra.

Cố Ly ra ngoài rất lâu, bên ngoài đã đổ mưa. Tiếng sấm đình tai như một trái lựu đạn phát nổ trong khoảng cách cách đỉnh đầu ba mét, khiến người ta choáng váng.

Tôi tựa mình trên vai Giản Khê, hỏi hôm nay anh có phải về không, không về thì có thể ở lại đây.

Giản Khê đưa tay ra, ôm chặt lấy tôi, nói: “Không về. Anh ở với em.”

Tivi đang phát một chương trình tạp kỹ vô vị, một người đàn ông bị trói hai tay, dùng miệng ăn mì Ý trên đĩa, tôi nhìn mà chỉ muốn nghẹt thở bèn cầm điều khiển đổi sang kênh khác, đột nhiên đổi sang kênh khoa giáo đang giới thiệu về bệnh ung thư, tay tôi khẽ run lên.

Giản Khê đứng dậy, nói: “Anh đi tắm trước đây.”

Tôi gạt đầu, sau đó lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Cố Ly, hỏi nó có đem theo ô không. Nó trả lời lại rất nhanh, bảo Cố Nguyên sẽ đưa nó về, không sao cả.

Tôi nhắm mắt nằm trên sofa, một lát sau nghe thấy tiếng nhạc vọng ra từ phòng Neil, là một bài dân ca Nga giọng đàn ông. Giọng hát hơi khàn cùng với tiếng đệm đàn ghita lan tỏa khắp gian phòng. Tôi như nhìn thấy rất nhiều rất nhiều những người Nga khoác áo lông dày bạch, đi trên con đường đầy tuyết trắng trong ánh hoàng hôn buông xuống. Họ cúi đầu, không ai quen biết ai, vội vã bước trên đường.

Xung quanh còn có cả xe ngựa, có cả rừng bạch dương cao vút rộng lớn. Tuyết trắng phủ lấp cả thành phố, màu trắng mênh mang khiến người ta đau lòng.

Sau tháng Mười, thời tiết đột ngột giảm nhanh nhiệt độ.

Thượng Hải không có mùa thu. Mùa hè vừa qua, mưa to vài trận, vậy là cả thành phố sẽ bắt đầu hứng lấy hơi lạnh se se. Mùa đông tức tốc chạy tới, thế rồi tất cả đều khoác lên dáng vẻ buốt giá.

Lúc nhìn qua lớp kính ra bên ngoài, tôi còn ngỡ vực không hiểu mặt đất buổi sớm liệu có đóng băng không?

Mưa mang theo hơi lạnh ào vào qua ô cửa sổ đang mở. Tôi bước tới đóng cửa sổ lại, sau đó áp mặt lên cửa kính ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài. Qua lớp kính đầm đìa nước mưa, ánh đèn đường màu vàng tựa như tranh sơn dầu loang lổ.

Tôi nhớ Nam Tương.

Cả hai tháng liền nó không liên lạc với tôi. Như thể nó đột ngột rời bỏ khỏi cuộc đời tôi, hai mươi mấy năm nay, đây là lần đầu tiên nó biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời tôi như thế.

Rất nhiều khi, cuộc đời chúng ta giống như những đoạn phim tự thuật có kèm nhạc nền. Ống kính quét qua từng người từng người đi một vòng rồi lại quay lại. Không có đối thoại, không có lời dẫn, chúng ta xuất hiện lặng lẽ trong ống kính và được một chút âm nhạc phủ lên.

Trong cùng một thời điểm, trong cùng một đoạn nhạc nền bi thương, mỗi chúng ta sống trên một tình cầu nhỏ bé.

Chúng ta mới buồn bã làm sao.

Dòng nhạc chảy qua mỗi người, như nước mưa phủ lên những tháng ngày.

Trong tiếng nhạc trào dâng như con sóng, Giản Khê đứng trong phòng tắm, tựa người vào tường không nhúc nhích, trên tay cầm chiếc vòi hoa sen phun nước rào rào hướng ra ngoài, nước men theo nền gạch nhanh chóng chảy vào đường thoát. Trong hơi nước nóng mịt mù, mắt anh đỏ mọng, anh đưa tay gạt nước trên mặt.

Neil ngồi trong phòng, lục trong tủ lòi ra một chiếc áo băng lông màu trắng cổ lông rất dày.

Hắn khoác nó lên người, rồi đứng trước gương.

Từ dàn nhạc phía sau, giọng người nam ca sĩ lại cất lên một bài hát buồn bã.

Hắn đứng bất động trước gương, như một con gấu to tướng ngờ nghệch lông bờm xồm.

Hai giọt lệ nóng hổi lăn khỏi khóe mắt.

“I miss you.” Neil ngắm bóng mình trong lớp áo lông hiện trên gương, mắt hắn đầy tia đỏ, “I miss you.”

Mưa lớn trải đều trên khắp Thượng Hải đang dần lạnh buốt.

Trên đường khuya, rất nhiều người đã mặc áo khoác dài. Những người cầm ô hồ hững bước đi dưới ánh đèn đường, sau đó dần dần mất hút vào bóng tối.

Cố Nguyên dừng xe dưới nhà Cố Ly. Trong xe bật bản nhạc trong phim “Những ngày của chúng tôi”, có một đoạn độc tấu piano mà anh đặc biệt thích.

Màn mưa dày đặc rơi trên kính chắn gió, cái gạt nước gạt đi gạt lại một cách cô độc, phát ra âm thanh đơn điệu trong đêm yên tĩnh.

Anh ngẩng đầu nhìn ánh đèn vàng sáng lên trong nhà, bỗng cảm thấy mình thật cô độc. Anh muốn chạy lên ôm lấy Cố Ly, ôm lấy cô gái quyết liệt, lạnh lùng ấy vào vòng tay ấm áp của mình.

Những giọt mưa rơi trên mặt hồ tạo thành những gợn sóng lăn tăn.

Trên mặt hồ tối đen mênh mông, có ánh sáng của một vài cụm đèn in bóng lên mặt nước, tựa như những viên trân châu lấp lánh dưới đáy hồ trong các bộ phim cổ tích.

Sùng Quang ngồi trên sàn nhà, trên người khoác tấm chăn màu trắng của bệnh viện. Anh dựa vào bức tường kính nhìn màn mưa liên miên không dứt bên ngoài bị gió thổi thành những vệt nước dài rơi xiên chéo nhau trong trời đất tịch mịch.

Màn hình tivi đằng sau vẫn sáng, dừng ở đoạn kết thúc trò chơi, dòng chữ “GAME OVER” màu đỏ to tướng nhấp nháy. Anh úp mặt vào chăn.

Cố Ly vẩy sạch nước bám trên giày rồi mới mở cửa nhà.

Trong phòng khách không bật đèn, chỉ có đèn ở phòng ăn.

Cố Ly để túi và chìa khóa lên ghế, bước vào, sau đó nhìn thấy bên chiếc bàn ăn dài, mẹ nó ngồi một mình ở một đầu. Trên bàn có rất nhiều món, bày suốt từ đầu này sang đầu kia. Bà mặc một chiếc áo ngủ cũ, tóc vẫn gọn, mặt không trang điểm, ngồi ở một đầu bàn ăn, lúc nhìn thấy Cố Ly, bà ngẩng mặt lên.

Cách cả một cái bàn rất dài và vô số đĩa thức ăn, họ im lặng nhìn nhau.

Ánh đèn yếu ớt chiếu trên ô cửa sổ, soi tỏ những giọt nước mưa bám chỉ chút rồi chảy xuống.

Cố Ly bước lại, kéo chiếc ghế cạnh nó ra, ngồi xuống.

Mắt bà Lâm Y Lan đỏ lên. Bà đặt dao đĩa xuống, đưa tay ôm mặt, cuối cùng không kìm được ghen ngào khóc.

Cố Ly bưng thức ăn đã lạnh ngắt từ lâu quay người đi vào bếp, sau khi đã hâm nóng từng đĩa một mới lại bưng ra.

Nó cầm dao đĩa lên, bắt đầu ăn tối với bà Lâm Y Lan

Cung Minh ở nhà nhét quần áo, tạp chí, sách, đĩa CD vào trong chiếc túi du lịch LV màu đen của mình.

Anh ta xuống tầng dưới, ngồi vào chiếc Mercedes.

Xuyên qua màn đêm Thượng Hải yên tĩnh và mưa lạnh, anh ta đến trước cổng bệnh viện.

Ra khỏi xe, anh ta không cầm ô, lặng lẽ bước trong làn mưa nhỏ không dứt, đi dọc theo hành lang bệnh viện đến phòng của Sùng Quang trong tiếng thì thầm lén lút của đám y tá.

Lúc anh mở cửa ra, Sùng Quang ngẩng đầu khỏi lớp chăn.

Anh đặt túi xuống, lấy quần áo đem cho Sùng Quang ra, từng chiếc một, treo vào trong tủ. Để tạp chí và sách ở trên tủ đầu giường. Sau đó, bỏ mấy đĩa game mới tinh xuống cạnh ti vi.

Mắt Sùng Quang đỏ lên, anh ta nhìn Cung Minh trầm lặng không nói.

“Anh.” Sùng Quang ngồi trên sàn nhà, cất giọng nói khàn khàn gọi.

Cung Minh xoay người lại, mí mắt mọng đỏ, lấp lánh nước mắt, như ánh sáng nhập nhòa màu vàng trên mặt hồ ngoài cửa sổ.

Anh ta bỏ tạp chí trên tay xuống, bước đến cạnh Sùng Quang, ngồi xuống sàn.

Sùng Quang chia một ít chăn cho Cung Minh, anh ta chui vào, đưa tay ôm lấy em trai mình. Bộ vest màu đen ướt đầm, là nước mưa lạnh lẽo ở bên ngoài.

Một tay Nam Tương chống lên bồn rửa tay trong toilet, một tay vịn vò nước, xối hết đồng nồn ọc của chính mình chảy xuống cống.

Nó ngẩng đầu lên, nhìn bóng mình đầu tóc rũ rượi, say bê bết trong gương.

Trong toilet có một ô cửa sổ nhỏ, có thể nhìn thấy mưa bên ngoài.

Nhưng tiếng nhạc điện tử lộng óc âm âm bên ngoài đã át hết cả tiếng mưa.

Nó mở màn hình di động, hình nền là khuôn mặt bốn nữ sinh, sao mà trẻ trung, xinh đẹp vậy.

Nó lấy nước rửa mặt, nhìn khuôn mặt ướt rùng rùng trong gương, nó nấc lên.

Cố Nguyên đứng ở bên xe, tay cầm ô, đợi Cố Ly đi xuống.

Cố Ly hơi chạy, từ mái hiên nhà bước thẳng vào dưới mái ô của Cố Nguyên. Nó ngẩng đầu, nâng khuôn mặt Cố Nguyên, áp đôi mắt đầm ướt hôn anh. Cố Nguyên dùng cánh tay không cầm ô ôm chặt nó vào ngực mình.

Bên ngoài tán ô là cả một màn mưa dày đặc mà yên tĩnh.

Cả một vũ trụ nhỏ nhoi.

Có một thời đại nhỏ nhoi.

Khi tôi tắm xong, bước ra ngoài phòng khách ngồi lau tóc, Neil đã ra khỏi phòng riêng của hắn. Tất nhiên là tôi không hề hay biết trước đó hắn vừa khóc lóc một trận trong phòng.

Tôi chỉ nhìn thấy hắn và Giản Khê đang đánh cờ tướng. Còn Đường Uyển Như thì ngồi khoanh chân trên sofa, chắc là tập Yoga, và cũng có khả năng là đang ngủ gật, vì hồi còn đang đi học, rất nhiều lần tôi xông vào phòng của Cố Ly, đều thấy Đường Uyển Như ngủ say như một con sữa khổng lồ trong tư thế xoắn vít trên giường.

Tôi ngồi xuống cạnh Neil, Neil nhân lúc Giản Khê đang suy nghĩ liền ghé vào tai tôi nói: “Your boyfriend is so cute.”

“Stay away from him!” Tôi quật khăn bông vào đầu hắn. “You should tell him that.” Neil cười nhăn nhó. Đúng tôi định gọi Đường Uyển Như tỉnh dậy giúp sức thì Cố Nguyên và Cố Ly về, bọn họ thu lại chiếc ô ướt rùng rùng, tôi nhìn thấy bà Lâm Y Lan đứng sau lưng họ. Neil buông một tiếng “ô hô...” chào đón, lao về phía mẹ Cố Ly, sau đó nhào thẳng vào lòng bà. Từ nhỏ hắn đã rất gần gũi với bà, dường như hắn đã coi bà như mẹ ruột. Chỉ có điều, giờ đây hắn không còn là cậu bé thiên sứ tóc vàng đáng yêu năm tuổi nữa, mà đã là gã thanh niên cao hơn một mét tám, hắn cứ thế lao đến như vậy khiến bà Lâm Y Lan phải hét lên.

Nói thực là, lần đầu tiên tôi phát hiện ra mẹ Cố Ly giống Đường Uyển Như một cách lạ lùng.

Cố Ly trợn mắt, bước tới ngồi xuống cạnh tôi. Nó giằng lấy cái khăn trên tay tôi đưa lên lau đầu, vừa lau vừa nói: “Mẹ tớ cũng chuyển đến đây ở. Bà sẽ ở cái phòng trống kia.”

Tôi đang định nói, nó lập tức chặn lại, “Im miệng.”

“Sao cậu biết tớ muốn nói gì?” Tôi phát cáu.

Cố Ly khinh miệt nhìn tôi, sau đó, quay mặt đi, không thèm để ý đến tôi nữa. Thái độ của nó, một cách kiêu ngạo, đã chuyển tới tôi một thông điệp rằng, tôi vĩnh viễn không bao giờ thoát khỏi lòng bàn tay nó.

Vì sự tham gia của mẹ Cố Ly, bầu không khí ở chung của chúng tôi hơi biến đổi thành một buổi họp mặt đoàn viên rất lớn của gia tộc.

Cố Nguyên vào bếp pha một bình trà sữa Earl Grey mang ra, chúng tôi ngồi quây quần, thưởng thức tách trà sữa bốc hơi nghi ngút - đương nhiên, trà sữa đựng trong những chiếc tách Hermès.

Tôi và Giản Khê âu yếm ngồi trong lòng nhau, Cố Nguyên và Cố Ly tựa vào nhau rất thân mật, mẹ Cố Ly nựng nịu Neil nằm gối đầu trên đùi bà. Còn Đường Uyển Như đổ rạp người trên sofa như một con rết, chúng tôi đều biết, nó là mẫu phụ nữ độc lập trong thế kỷ mới này.

Mẹ Cố Ly nhìn Cố Ly và Cố Nguyên gần gũi như vậy tỏ ra vô cùng cảm động, vừa uống trà sữa, vừa nói: “Cố Ly, nhớ hồi con còn nhỏ không, con cầm chiếc khăn choàng màu trắng của mẹ, giả vờ đội lên đầu làm cô dâu, sau đó nài nỉ bố, nói con muốn được làm đám cưới, lúc ấy con...” Nhưng chưa đợi mẹ nói xong, Cố Ly đã ngắt lời bà: “Ồi không, không, không, mẹ, không, mẹ nhớ nhầm rồi,” Cố Ly nằm trong lòng Cố Nguyên, hơi nheo mắt lại, nói bằng giọng rất dễ chịu, “Người đội khăn giả vờ làm cô dâu, là Neil.”

Mắt bà Lâm Y Lan chớp chớp: “... Hình như đúng là Neil.”

Tôi và Giản Khê chậm rãi gạt đầu, im lặng suy nghĩ.

“Finally we get the answer after so many years!” Cố Ly đưa hai tay ra, làm bộ vỗ tay bằng các đầu ngón tay.

“Finally you make me hate you.” Neil tóm lấy cái gối đệm bên cạnh, ném vào Cố Ly, Cố Ly không buồn tránh, khi chiếc gối sắp đập vào mặt nó, Cố Nguyên giơ tay ra, tóm lấy một cách chính xác.

Dường như những buồn đau trước đây đã dần được khóa lấp bằng sự ấm áp, mưa ngoài cửa sổ ngớt dần. Những giọt nước còn sót lại, đọng trên mặt kính.

Mẹ Cố Ly thu dọn tách trà, sau đó chúng tôi về phòng của mình đi ngủ.

Vấn đề cuối cùng chúng tôi phải đối mặt là: theo quy định cũ, Cố Ly ngủ cùng tôi, Giản Khê ngủ cùng Cố Nguyên; hay là Cố Nguyên ngủ cùng Cố Ly, Giản Khê ngủ cùng tôi.

Cố Ly cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, sau đó khẳng khái nói với cả đám: “Chẳng lẽ chúng ta chỉ có hai sự lựa chọn?”

Tôi, Cố Nguyên, Giản Khê đồng thanh: “Nếu không thì sao?!”

Quyết định cuối cùng là, tôi và Giản Khê ngủ với nhau, Cố Ly ngủ với Cố Nguyên.

Sau khi xảy ra chuyện hiểu lầm giữa Cố Nguyên và Neil, tôi và Cố Ly đều tỏ ra vô cùng thận trọng.

Bất luận đêm nay có xảy ra chuyện gì, cũng đều chỉ là để ột số việc nhất định sẽ xảy ra sớm hơn mà thôi. Còn nếu như để Giản Khê và Cố Nguyên ngủ cùng nhau thì không khéo sẽ trở thành để một số việc không chắc đã xảy ra có cơ hội xảy ra thật.

Tôi và Cố Ly diễn giải hết quan điểm xong, bị Cố Nguyên và Giản Khê mặt mũi sa sầm lòi về mỗi phòng.

33. Chương 14b

Tôi và Giản Khê ôm nhau nằm trên giường.

Mùi cơ thể anh cách tôi thật gần. Có lẽ chưa bao giờ gần đến thế. Nằm trong mùi hương thơm thanh sạch của cơ thể anh, mặt tôi dần dần nóng bừng lên, sau nụ hôn kéo dài gần một phút, mặt tôi như sắp bốc cháy. Nếu lúc này đập một quả trứng gà lên trên đó, chắc hẳn sau hai phút sẽ có một quả trứng ốp la vàng ươm, thơm phức.

Mùi miệng Giản Khê vô cùng thơm tho sạch sẽ, trước đó anh đã đánh răng, nhưng lại không phải vừa đánh, cho nên nụ hôn đó không toàn mùi bạc hà. Mà đó là mùi của hoóc môn nam quyền rũ.

Và đòn chí mạng nhất là, tuy tôi mặc áo ngủ, nhưng Giản Khê thì chẳng mặc gì trừ cái quần đùi. Bởi vì anh và Cố Nguyên, đều không để đồ ngủ ở chỗ chúng tôi. Má tôi áp vào bờ ngực rộng của anh, nhịp tim đều đặn chắc chắn của anh đập bên tai tôi nghe rõ mồn một, như tiếng trống trận trong phim của Trương Nghệ Mưu.

Vào lúc đầu óc tôi bắt đầu nghĩ đến những cảnh tượng hỗn loạn, hơi thở nóng bỏng của Giản Khê áp đến tai tôi, “Lâm Tiêu, có muốn chúng mình...”

OK. Tôi đã hoàn toàn ngây ngất.

Tôi biết thế nào cũng có một ngày như vậy.

Nếu dùng cách nói nghệ thuật một chút thì, đó là chúng tôi đã biến từ sâu thành bướm (thôi đi, nghe phát kinh...), hoặc giả, nói trực tiếp một chút thì là, chúng tôi biến từ thiếu nữ thành đàn bà.

Ngay từ ngày đầu tiên quen biết với Giản Khê, tôi đã xác định, người sẽ đồng hành cùng tôi trong suốt cuộc đời này nhất định sẽ là anh.

Tôi nằm ngửa, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Giản Khê, từ từ nhắm mắt lại.

“He he,” trong bóng tối, Giản Khê cất tiếng cười, hơi thở nóng hổi tỏa trên mặt tôi. “Đừng căng thẳng nhé, cô nàng lính mới.”

“Anh chẳng phải cũng là lính mới à, còn nói em.” Tôi giả vờ điệu bộ từng trải lắm.

“Ha ha, tất nhiên là anh không phải.” Giản Khê đánh trả, tôi muốn giơ tay véo anh, nhưng tay đang đưa lên bỗng ngừng lại. Trong bóng tối, tuy tôi không nhìn rõ nét mặt, nhưng có thể cảm giác rõ ràng rằng, cơ thể anh dần dần cứng lại.

Hai đứa tôi im lặng.

Những mầm mống gai nhọn của sự thù hận điên cuồng kia lại một lần nữa đội đất nhô lên.

“Anh vừa nói câu đó, là có ý gì?” Tôi nằm dưới anh, khẽ hỏi.

Anh không trả lời tôi.

Trong bóng tối, anh im lặng, không trả lời tôi.

Dưới ánh sáng vàng vọt của chiếc đèn ngủ, Giản Khê để mình trần, ngồi dựa vào đầu giường. Cơ thể anh nổi rõ một màu đồng cổ khêu gợi, bóng của những đường nét bắp thịt lộ ra dục vọng nguyên thủy.

Tôi ngồi co người trong chiếc ghế tựa đặt gần cửa phòng, lạnh lùng nhìn anh.

Anh cúi đầu, không nhìn tôi.

Khi bắt đầu quen nhau hồi cấp Ba, chúng tôi mới là những học sinh hoàn toàn chưa có trải nghiệm gì về giới tính. Vậy mà bây giờ, anh nói với tôi anh không phải là đồng nam. Cũng tức là nói, trong những ngày tháng yêu nhau, ít nhất có một lần, anh đã đi lạc đường.

Có lẽ là lúc tôi bị công ty quất mắng, có thể là lúc tôi ốm, có thể là khi tôi ngồi trước cửa sổ viết nhật ký ghi lại tình yêu của tôi với anh, cũng có thể là lúc tôi ôm Cố Ly an ủ rũ... Những lúc ấy, Giản Khê của tôi có thể đang ở trên giường người khác, lỏa lồ quấn lấy người đàn bà khác, lấy tấm thân trẻ trung, sạch sẽ mà khêu gợi của anh áp chặt riết róng, hòa trộn với cô ta để cùng nhau nổ tung.

Tôi nhìn Giản Khê hấp dẫn trên giường, hoàn toàn không có một chút ham muốn nào. Những ý nghĩ đen tối và độc ác trong lòng tôi trước đó lại từ từ thức dậy.

Giản Khê xuống giường, bước lại gần tôi, anh vẫn chưa tới gần, tôi đã giơ tay chỉ thẳng vào mặt: “Anh đừng có lại đây. Tôi ngửi thấy mùi trên người anh đã phát buồn nôn rồi.”

Giản Khê dừng lại, không nhúc nhích.

Trong tim, dường như có chỗ nào đó vừa vỡ ra thành một cái hố nhỏ, vậy là, một thứ chất dịch dính nhớp màu đen sền sệt chảy ra, bao phủ cả trái tim tôi. Tuy trên mặt vẫn còn hai hàng lệ chảy, nhưng tôi biết, trái tim tôi đang cứng đờ lại, không gì xâm nhập được nữa.

Giản Khê mở miệng như muốn nói gì đó, cuối cùng lại nuốt vào trong.

Tôi cười gằn nhìn anh: “Anh định nói gì, anh nói đi, anh nói ra đi!”

Giản Khê nhìn dáng vẻ tôi, hơi cúi, anh trầm giọng nói: “Em sạch sẽ lắm hả? Tối hôm đó em ở cùng cái thằng nhà văn Sùng Quang cả một đêm không về nhà, sáng hôm sau thì lừa anh, như vậy giải thích thế nào đây? Em biết không, Lâm Tiêu, anh đã đợi em ở tầng dưới suốt một đêm liền đấy.”

Tôi nghe xong câu nói của Giản Khê, không thốt ra được lời nào. Có một điều chính xác là, tôi chẳng muốn giải thích gì cả. Tôi đứng dậy, từ từ tiến lại trước mặt anh, bình tĩnh giơ tay lên, chỉ về phía cửa phòng nói: “Anh rút đi cho tôi.”

Giản Khê quay người mặc lại quần áo, mở cửa đi ra không ngoái đầu lại.

Tôi đứng trong phòng, không biết đã đứng bao lâu, cho đến khi hai chân tê dại, mới ngồi xuống mép giường.

Tôi không biết mình nên khóc to một trận, hay lên cơn gào rú một trận, trong khoảnh khắc ấy, tôi thấy mình hơi giống một mục điên, không biết mình nên làm gì.

Tôi như thể một người bị thôi miên, bị ma quỷ sai phải tới trước phòng Neil, gõ cửa.

Lát sau, Neil tóc tai bù rù mở cửa, hẩn nhìn tôi một lúc rồi ngó đầu sang nhìn căn phòng trống không của tôi, sau đó nói: “Vào đi, tớ tâm sự cùng cậu.”

Tôi và Neil cùng rúc vào một cái chăn.

Tôi tì lên vai hẩn. Cơ bắp của Neil rắn chắc hơn Giản Khê, hẩn còn đẹp trai hơn Giản Khê, có sức hấp dẫn nam tính hơn Giản Khê. Nhưng tựa vào hẩn, tôi lại có cảm giác tĩnh lặng trước nay chưa từng có.

Neil vừa vỗ lên đầu tôi, vừa kể với tôi, hôm nay là ngày giỗ đầu của bạn trai hẩn. Hẩn tưởng rằng anh ấy chết rồi thì quên được, nhưng đó là điều không thể, vì vậy hẩn chạy từ Mỹ về đây.

“Cậu biết không, trong quãng thời gian sau khi anh ấy chết, tớ ở Mỹ, chỉ muốn đi lại tất cả những nơi tớ và anh ấy đã từng đi qua, tớ khóc lóc thảm thương như một người đàn bà lụy tình. Rất nhiều lần tớ uống say rồi khóc to trên đường cái, cuối cùng tỉnh lại thấy mình ở trong đồn cảnh sát. So dramatic, right?”

“Yes, you’re the queen of America.” Tôi vừa khóc vừa trêu Neil.

Hẩn nghiêng đầu khê đụng vào đầu tôi, trong bóng tối, hai đứa tôi lúc thì cười ha ha, lúc thì lại khóc tu tu.

Cái ngày đầy tai nạn ấy, vì có Neil mà trở nên đỡ buồn bã. Hẩn lại bật lại bài hát đã bật lúc vừa ăn cơm xong, nói với tôi rằng, bạn trai hẩn thích nhạc Nga đến mê say. Năm thứ hai kể từ lúc yêu nhau, cả hai đã đi Nga. Neil lấy ra một bức ảnh đưa cho tôi xem, trong ảnh là hẩn và bạn trai, đứng trên Quảng trường Đỏ, xung quanh đều là tuyết. “Anh ấy có một đôi mắt rất hút hồn, như màu ngọc lam.” Tôi chỉ vào ảnh nói với Neil. Mắt Neil đỏ lên, hẩn xuống giường, khoác chiếc áo lông màu trắng lên, nói: “Cái áo này là của anh ấy. Lúc chết anh ấy để lại cho tớ.”

Tôi nằm trên giường, nhìn Neil trong chiếc áo lông dày ấm. Nhìn một lúc, tôi ngồi dậy, đi vào nhà kho, moi con cá bông Nemo bị Cố Ly vứt vào đó ra.

Tôi ôm con cá, và Neil trong chiếc áo lông dày, đôi bên nhìn nhau mãi.

Ngày hôm sau, lúc ăn sáng, tâm trạng tôi vô cùng vô cùng ủ dột.

Nhưng, tương phản với tôi là Cố Ly và Cố Nguyên ngồi đối diện, mắt mũi long lanh sung sướng, khuôn mặt ửng đỏ như một trái táo chín.

“You two had sex.” Neil uống cà phê, lật báo, và đưa ra kết luận.

Cố Ly không trả lời, nhưng cái khóe miệng hơi cong lên đắc ý của nó đã trực tiếp viết lên trước mặt chúng tôi một chữ “Yes” to đùng.

“Lâm Tiêu, cậu thế nào, chia sẻ một chút đi.” Cố Ly sấn tới ngồi cạnh tôi.

Tôi không nói gì, cúi đầu nhai bánh mì.

Neil hắng giọng mấy cái, muốn thay đổi bầu không khí ngại ngùng này.

Song thật là rõ ràng, trí thông minh của Cố Ly giờ đây chỉ còn thấp bằng Đường Uyển Như. Nó đập đập cánh tay vào tôi, trợn mắt uể oải nói: “Lâm Tiêu, bây giờ có phải cậu đang có một cảm giác rất tràn đầy? À không, phải nói rằng một cảm giác được tràn đầy?” Khuôn mặt vừa thông minh vừa xinh đẹp của Cố Ly giờ trông chẳng khác nào Đường Uyển Như mới tỉnh ngủ.

Tôi không đếm xỉa đến nó, tiếp tục ăn bánh mì. Dưới gầm bàn, Neil giơ chân định đạp Cố Ly, kết quả là đạp trúng vào tôi, tôi đưa ánh mắt căm thù lườm hắn.

“Cậu có biết rằng có những lúc cậu cực kỳ chán không hả? Chẳng bao giờ cậu chịu chia sẻ với chúng tớ cuộc sống riêng cả.” Cố Ly thấy tôi không thèm để ý nó, liền làm ra vẻ thông minh, đưa ra kết luận.

Tôi ném mạnh miếng bánh mì xuống mặt bàn, xô ghế đứng dậy, khoác áo khoác rồi đi ra ngoài, không thèm để mắt đến nó.

Kết quả là, Cố Ly phát bực vì tôi, nó khẳng định rằng, nó chưa bao giờ từng nghĩ sẽ có một ngày, kẻ luôn quanh quẩn bên cạnh nó như một con thú cưng là tôi đây sẽ có thể nhào tới cắn nó một miếng. Sau lưng tôi, nó cất giọng nói không cao không thấp, vừa đủ để tôi nghe tiếng: “Thần kinh.”

Tôi xoay người bước lại, quệt nước mắt trên mặt, nói với nó: “Đúng đấy, tớ thần kinh. Cậu có muốn chia sẻ cuộc sống thần kinh không? Tớ nói cho cậu biết, tối qua, lúc các người đang ngọt ngào với nhau, bạn trai tớ đã bỏ đi rồi, bởi vì tớ phát hiện ra trước khi cùng tớ, anh ta đã lên giường với người khác. À, còn nữa, thử đoán xem, anh ta còn nghi ngờ tớ cũng đã qua đêm với người khác nữa cơ đấy!”

Cố Ly ngồi ở bàn ăn, không nói gì. Trông nó hơi hoang mang, hiển nhiên là do nó không đoán trước được. Tôi nhìn dáng vẻ nó, trong lòng dấy lên một niềm sung sướng pha trộn giữa sự báo thù và phát tiết, như thể một cái đập nước vừa được mở cửa van xả, không thể nào ngăn cản nổi con nước lớn chảy cuộn cuộn ra ngoài.

Tôi đưa đôi mắt sưng đỏ nhìn chằm chằm vào Cố Ly đang há miệng ngạc nhiên, hét lên: “Thế nào? Hài lòng chưa? Vui chưa? Cố Ly, tôi không biết cậu có ý thức được rằng, cuộc đời cậu chẳng thiếu thứ gì, cậu cảm thấy đó là lẽ đương nhiên, đối với người khác, cuộc đời cậu như là một tiêu bản dùng để làm nổi bật những thất bại của chúng tôi! Lẽ nào, trong quả tim cứng rắn của cậu không nảy sinh một chút xiu nào cảm giác tội lỗi ư? Cậu có biết rằng, có nhiều khi nhìn vẻ dương dương đắc ý của cậu, tôi lại cảm thấy xấu hổ thay cho cậu không!”

Cố Ly đang cúi đầu im lặng, bất chợt nó đứng phắt dậy, ném mạnh tách cà phê lên mặt bàn, cà phê đổ lênh láng: “Có thật tôi không thiếu thứ gì? Đúng đấy, tôi có tất cả, bố tôi bây giờ nằm trong quan tài, ông ấy đã là một nhúm tro rồi! Còn mẹ tôi, tôi thật lòng không biết mẹ mình là ai cả, bà ấy đang làm gì, đang sống hay đã chết! Còn người từ nhỏ tới lớn tôi tưởng là mẹ, thì một tháng trước đã giật tóc tôi mà mắng tôi là con điếm nuôi. Rồi một trong những người bạn thân nhất của tôi sau khi đổ cả cốc rượu lên đầu tôi đã biến mất luôn. Và bây giờ, cậu, ba mươi giây trước tôi vẫn tưởng là bạn tốt nhất của tôi, đã đứng trước mặt tôi mà nói rằng cậu xấu hổ cho tôi! Nhìn xem, đó là cuộc đời của tôi! Perfect!”

Tôi cười nhạt, hét vào mặt nó: “You deserve this!”

Cố Ly dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi, nói: “Lâm Tiêu, cậu biết không, cậu và Giản Khê, hai người giày vò nhau mới là đáng đời!”

Cố Nguyên và Neil trầm ngâm ngồi bên bàn ăn, hiển nhiên, đây là một trận chiến mà họ không hề lường tới.

Sau khi mở toang cửa bỏ đi, tôi vừa bước qua cổng lớn ngôi biệt thự đã ngồi thụp xuống, òa khóc to.

Tôi xách túi, lê bước vô định trên đường phố Thượng Hải như người mất hồn.

Bây giờ mới hơn 7 giờ sáng, khắp phố là những người vội vã đi làm. Vô số người đi bộ gấp gáp xô đẩy tôi hết từ phải sang trái, nhưng tôi chẳng tức giận chút nào, chắc là do ban nãy đã phát tiết ra hết rồi.

Tôi cứ nghĩ rằng đêm qua đã là đáy sâu tăm tối lạnh lẽo nhất cuộc đời, nhưng tất nhiên, tôi đã quá lạc quan. Tôi không ngờ, trong tình trạng tồi tệ ấy, cuộc đời mình vẫn còn cách để tiếp tục trở nên tan nát hơn nữa.

Khi tôi bỗng nhận ra mình đã vô thức bước tới gần nhà Giản Khê từ lúc nào, cơ thể tôi đột nhiên sôi sục như một nồi hơi.

Tôi chạy bạt mạng về phía nhà Giản Khê. Tôi cũng không biết mình định làm gì, tôi không muốn níu kéo anh trở lại, cũng không muốn đánh mất anh; tôi không muốn tát anh, cũng không muốn ôm lấy anh.

Trong đầu tôi chỉ chất đầy một suy nghĩ, tôi muốn đứng trước mặt anh, tôi muốn nhìn thấy anh trong sạch, dịu dàng, muốn khóc một trận bất cần đời trước mặt anh, sau đó ra đi một cách thê thảm.

Tôi nhấn chuông cửa nhà Giản Khê, một lúc lâu sau, anh mới ra mở cửa.

Hai mắt anh vừa đỏ vừa sưng, nhìn tôi đứng trước cửa, không nói gì.

Anh chỉ cúi đầu, nhìn mặt đất.

Tôi đứng trước mặt anh, từng giây từng phút trôi qua.

Điều này khác hẳn với suy nghĩ của tôi.

Điều này hoàn toàn không giống với suy nghĩ của tôi.

Giản Khê trong tưởng tượng, hay Giản Khê mà tôi quen thuộc, bất kể xảy ra chuyện gì, bất kể tôi có vướng vào tai nạn tồi tệ ngớ ngẩn nào, bất kể tôi giận dữ tuôn ra bao nhiêu lời mắng nhiếc làm tổn thương anh, anh đều sẽ luôn luôn tươi cười, dịu dàng dang tay ôm lấy tôi. Anh luôn luôn là cái cây tỏa hương thơm ngát để tôi có thể dựa vào bất kỳ lúc nào. Anh mãi mãi mở rộng bờ ngực rộng lớn chờ đợi tôi.

Nhưng, Giản Khê trước mặt tôi đang cúi đầu, tay vịn cửa, không cho tôi bước vào, cũng không đóng cửa bảo tôi đi.

Nỗi hoang mang hẫng hụt một lần nữa dâng lên trong tim tôi.

Tôi đưa mắt nhìn về phía phòng anh, hiểu ra tất cả.

Trước cửa phòng anh có hai đôi dép lê.

Tôi vừa khóc, vừa đập cửa, đẩy anh ra, xông vào phòng anh, trong phòng anh không có ai, rồi tôi mở toang cửa tủ, mở cửa ban công như một kẻ điên, không có, không có gì cả.

Tôi thẫn thờ quay lại phòng khách, Giản Khê đứng lặng lẽ bên cửa ra vào, không nói gì.

Tôi cảm thấy xấu hổ với chính mình. Tôi nghĩ chắc chắn mình là một con điên. Tôi bước lại ôm lấy lưng anh, ôm rất chặt, như thể nếu không dùng hết sức lực mình, anh sẽ lập tức biến mất khỏi thế giới này, sau đó vĩnh viễn không thể tìm lại.

Anh từ từ đưa tay anh đặt lên tay tôi.

Tay anh rất ấm, hoàn toàn trùm kín tay tôi. Mấy giây sau, anh gỡ mạnh tay tôi khỏi eo lưng anh.

“Lâm Tiêu, anh muốn ở một mình. Em về đi. Chúng mình đều cần bình tĩnh lại đã.” Giọng anh khản đặc như thể trong cổ họng anh nghẹn cát.

Tôi hoang mang buông anh ra, gật gật đầu, sau đó quay người bước ra ngoài.

Anh đứng ở cửa, nhìn tôi đi tới cửa thang máy, thang máy đang lên, anh không nói gì, chỉ đứng lặng lẽ, như chờ tôi đi.

Giây phút ấy, tôi như bị vứt ra dưới cơn mưa acid đậm đặc, cơ thể lộ chỗ vết thương. Tôi muốn mở miệng nói em yêu anh, vừa mới định cất tiếng, cửa thang máy kêu “tinh” một tiếng rồi mở ra.

Người trong thang máy, tôi biết, tên cô ấy là Lâm Tuyền.

Trên người cô mặc chiếc áo sơ mi của Giản Khê, đi dép lê, tay xách một túi đồ ăn sáng nóng bốc khói vừa mua ở bên dưới.

Là món bánh bao nhỏ mà Giản Khê thích ăn.

Ba chúng tôi đứng ở hành lang, như ba con dao găm đã tuốt khỏi vỏ, cứ lặng lẽ nhìn nhau.

Có lẽ nên nói rằng, trên lưỡi dao của tôi đã ướm ròn ròn chất độc cực mạnh.

Tôi cười, quay đầu nhìn Lâm Tuyền cúi đầu bối rối, sau đó lại quay qua nhìn Giản Khê đang mặc áo ngủ, tôi nói: “Giản Khê, đợi đến lúc hai người kết hôn, cho dù có sau bao lâu chẳng nữa, cũng đừng có gửi thiệp mời cho tôi, bởi vì tôi sẽ mãi mãi không bao giờ tha thứ cho anh, tôi sẽ viết lên trên hai mặt tờ thiệp hồng những lời nguyên rủa các người!”

Tôi quay người bước vào thang máy, túm lấy vạt áo sơ mi Lâm Tuyền mặc đẩy tuột ra ngoài, “Cút ra với thang đàn ông của cô đi!”

Trong tích tắc cuối cùng trước khi cửa thang máy đóng lại, cảnh tượng trước mắt tôi là Lâm Tuyền yếu ớt gục đầu vào ngực Giản Khê. Còn Giản Khê mắt đỏ lên, xúc động nhìn tôi. Hình như anh ấp úng định nói gì đó, nhưng cửa thang máy đã đóng lại rồi. Tôi không nghe thấy gì cả. Thang máy mang tôi xuống dưới. Tôi cứ thế đi xuống không biết bao lâu, dường như đang rơi xuống một vực sâu vô tận, tôi ngồi bệt trên sàn thang máy, nước mắt rơi lã chã. Thang máy tới tầng dưới cùng thì mở ra, tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cố Ly đứng trước mặt. Mắt nó đỏ mọng, nó bước tới chìa tay cho tôi. Nó dắt tôi đi ra, chui vào trong xe nó. Dường như từ lúc đó, tôi đã hôn mê, sau đó xảy ra những gì, tôi không rõ lắm.

Cuối cùng từ đáy lòng mình tôi nhận ra, chỉ cần có Cố Ly ở bên cạnh, tôi liền có thể yên tâm mà ngủ, bất kể là đang ở đâu.

Tôi biết, nhất định nó sẽ bảo vệ tôi.

Trong quãng thời gian ngủ vùi, điện thoại di động của tôi cứ rung mãi, nhưng tôi không hề biết.

Tôi cũng không biết rằng, vào lúc tôi sắp suy sụp hoàn toàn, trên màn hình điện thoại hiện lên mười bảy cuộc gọi nhớ của Sùng Quang.

Tôi nghĩ không lâu nữa, Thượng Hải sẽ chậm chậm bước vào mùa đông.

Tôi thật lòng mong chờ một trận mưa tuyết lớn, một trận mưa tuyết liên miên không ngớt, làm cho cái thành phố này lại được trở nên thanh sạch, trong trắng một lần nữa, trở nên trống trải mênh mông, chẳng còn gì lưu dấu lại.

Tốt nhất là giống trong phim The Day After Tomorrow, cả thành phố sẽ biến thành một bình nguyên băng tuyết mênh mông.

Tất cả mọi người sẽ cùng chôn sống trong những tảng băng lấp lánh tựa thủy tinh, nghìn năm vạn năm sau, vẫn trẻ trung như vậy, mãi mãi không già.

34. Chương 15a

CHƯƠNG 15

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Khi tháng Mười một đang dần tiến tới, đám người chúng tôi tụ tập trong ngôi biệt thự chúng tôi thuê, chúc mừng sinh nhật của mẹ Cố Ly.

Lúc tất cả ngồi vây quanh bàn ăn vui vẻ chuẩn bị bắt đầu bữa tối, mẹ Cố Ly lén lút đi vào nhà bếp, nhìn năm mươi một cây nến cắm trên chiếc bánh gatô, nhanh nhẹn và dứt khoát nhổ luôn hai cây nến vứt vào thùng rác. Bà ngắm nghía bốn mươi chín cây nến còn lại, vô cùng hài lòng.

Cố Nguyên nấu đầy một bàn các món ăn, ngoài Cố Ly, mỗi chúng tôi đều tỏ ra kinh ngạc và hết lời ca ngợi. Còn Cố Ly, dù có nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt ti tiện của nó, cái đáng về không giấu nổi sự đắc ý song lại giả vờ không để ý. Neil chạy lại ngồi gần tôi, nhất quyết từ chối ngồi gần nó.

Đường Uyển Như tặng mẹ Cố Ly một chiếc áo khoác ngắn, bà Lâm Y Lan rất vui, bà xúc động nói bên bàn ăn: “Cháu biết đấy, cô lúc nào cũng mặc đồ tơ lụa và lông cừu, chưa bao giờ được cảm nhận chất liệu vải dệt nhân tạo, chắc chắn cô sẽ thử một lần!”

Chẳng biết từ lúc nào, chúng tôi đã ở được một quãng thời gian dài trong ngôi biệt thự vô cùng xinh đẹp sạch sẽ, trông rất giống một công trình kiến trúc được nhà nước bảo vệ.

Hằng ngày chúng tôi đều quây quần bên nhau, cũng chia sẻ niềm vui, đương nhiên theo chu kỳ cũng chia sẻ cả nỗi buồn (nói chính xác thì là đem nỗi buồn của mình trút sang người kia), hoặc là hắt cà phê lên người nhau, sau đó lại khóc tu tu ôm chầm lấy nói tới yêu cầu.

Tôi và Neil còn chia sẻ cả nụ hôn (...), tất nhiên đó là trò phạt sau khi đánh bài bị thua.

Lúc hai đứa nghiêng răng nghiêng lợi chia sẻ nước bọt với nhau, Đường Uyển Như ngồi bên cạnh làm bộ như một thiếu nữ mới lớn, đập chân nói với vẻ không vui: “Đây rõ ràng là phần thưởng mà!”

Lúc chúng tôi rời nhau ra, Neil lằng lằng nói với tôi một cách chân tình: “I love you, my sister.” Tôi cũng xúc động đáp lời: “I love you, too, my princess!” Neil đứng dậy đi thẳng về phòng. Tôi ngơ ngác quay đầu hỏi Cố Ly: “Tớ nói sai gì à?” Cố Ly xòe cả mười đầu ngón tay vừa quét lớp sơn móng tay mới mua, như một con cua giương hết chân càng, hai tay đung đưa như một vũ công nhảy nhạc Jazz kiểu Broadway, nói với tôi: “Cưng à, cậu nói không sai đâu, nói rất hay đấy, tớ thấy cậu nên viết một cuốn sách, nhan đề là ‘Những điều chua cay và khắc nghiệt nhất trong đời’ được rồi đấy.”

Tôi vỗ về Cố Ly đang nhe nanh giương vuốt, then thùng nói: “Cậu quá khen rồi. Cuốn sách cậu nói tớ đọc xong lâu rồi, tớ đặc biệt thích tác giả của nó, tên là Cố Ly, con mụ ấy chắc chắn là có rất nhiều rất nhiều kinh nghiệm cuộc sống, vừa đọc đã thấy đó là một mụ già từng trải rồi.” Đường Uyển Như vẫn ngồi cạnh chúng tôi day day lên thái dương, hiển nhiên, nó vẫn chưa hiểu chúng tôi đang nói gì.

Còn Cố Nguyên đang đọc báo, thì thông thả nói: “Anh muốn đi xem vở kịch ‘Women tấu hài’ của Lại Thanh Xuyên.”

Tôi và Cố Ly dừng lại, nghiêm túc nhìn anh. Cố Nguyên chậm rãi thò một bàn tay ra từ phía sau tờ báo, ngoan ngoãn ra hiệu “đầu hàng”.

Tất nhiên, Cố Ly và mẹ nó dùng chung một cái tủ. Điều này nghe có vẻ giống như một nghị định quan trọng vừa được ký kết: “Từ ngày mùng Một tháng Mười năm 2003, nước ta và Thái Lan đã thực hiện thuế bán lẻ với một trăm tám mươi tám loại rau quả”.

Mặc dù trước đó hai người bọn họ đã vận dụng tài hùng biện thuyết phục lẫn nhau cả một tuần lễ và vẫn không đạt được bất kỳ kết quả nào.

Cố Ly nước mắt lã chã cầm tay mẹ, nói: “Mẹ, bất cứ thứ gì trong cuộc đời con đều có thể chia sẻ cùng mẹ, ngoại trừ cái tủ của con.”

Nói dứt lời, nó liếc nhìn Cố Nguyên đang trợn mắt trừng trừng với nó như muốn nói “Hey. I am here,” nói: “Anh nhìn em làm gì!”

Cuối cùng, sau khi không thể chịu đựng việc bà Lâm Y Lan đem các loại đồ dạ hội treo trong phòng khách, nó đau đớn muốn chết mở cửa cái tủ của mình.

Tất nhiên, nó không quên chia sẻ với người khác sự đau khổ này, lúc mở cửa tủ ra, nó gào lớn vào bên trong tủ: “Come on Neil, it’s time to e out of the closet!” (ngầm ám chỉ Neil hãy công khai giới tính).

Những buổi chiều cuối tuần, tôi và Neil, Đường Uyển Như, Cố Ly cùng thư giãn bên nhau, ngồi quây quần lại như thời đại học, vừa nghe những câu chuyện xấu hổ của người bên cạnh, vừa trao nhau những lời chua ngoa hiểm hóc nhất mình mới phát minh ra, đồng thời thưởng thức cà phê cao cấp Cố Ly mang trong bếp ra. Chúng tôi trò chuyện mãi, rồi lần nào cũng nhớ tới Nam Tương, tuy nó không hề liên lạc gì với chúng tôi, song chúng tôi vẫn luôn nhớ nó.

Đường Uyển Như thường rơm rớm nước mắt nói: “Tớ thực sự nhớ cuộc sống thời bốn đứa con gái tụi mình còn ở đại học.”

Cố Ly thì luôn dịu dàng ôm vai Uyển Như, vừa đưa đuôi mắt lườm Neil, vừa an ủi nó: “Đừng buồn, chúng mình hiện thời cũng vẫn đang là cuộc sống bốn đứa ‘con gái’ mà.”

Đường Uyển Như nghe vẫn không hiểu, mặt mũi ngơ ngác. Khuôn mặt ngô nghê của nó trông đặc biệt ngây thơ đáng yêu, giống như con thú cưng tôi nuôi trong giấc mơ, Như Như, nếu mọi người vẫn còn nhớ - đúng vậy, đó là con chim cú, tên Như Như.

Đương nhiên, cứ dăm ba hôm là Cố Nguyên lại tới chỗ chúng tôi, về sau, anh còn để lại ở đây một bộ áo ngủ, vài cái quần sịp mới, bàn chải đánh răng điện, khăn bông LV, sữa tắm Dolce & Gabbana như một lễ đương nhiên.

Neil là khách thuê nam giới - chỉ ít thì trên hộ chiếu ghi như vậy - duy nhất ở đây, hẳn chung đụng với Cố Nguyên ngày càng nhiều hơn, nhiều đến mức khiến người ta dựng tóc.

Tôi và Đường Uyển Như thường xuyên nghe Cố Ly dùng giọng nói bắt nạt gào lên với hai người bọn họ (những lúc họ đang dùng chung một bộ tai nghe nhạc, hoặc những lúc Cố Nguyên hỏi Neil: “Lúc em giặt quần áo có thể giặt luôn hộ anh cái quần đùi này không,” hay là lúc bọn họ chụm lại cùng hét lên khi xem Madonna biểu diễn, và cả lúc bọn họ cởi trần cầu véo lẫn nhau): “You should give up! You two can’t get married in China!”

Còn có một số người lại vĩnh viễn rời bỏ cuộc sống của chúng tôi. Ví như Giản Khê, tôi không còn gặp lại anh. Không có tin nhắn của anh, không có điện thoại của anh. Anh biến mất trong Thượng Hải đang dần vào mùa đông. Cố Nguyên cũng không nhắc đến anh. Xung quanh tôi không có ai nhắc tới anh nữa. Đó là một cảm giác kỳ dị, một người đã ở bên chúng tôi bao nhiêu năm như vậy, đột nhiên có một ngày biến mất. Như thể chẳng ai có cảm giác gì hết, tiếp tục sống và tiến lên phía trước, buồn bã, đau đớn, vui mừng, xúc động... Cuộc sống của chúng tôi dường như không có gì khác cả. Nhưng tôi biết, trong cái cuộc sống trông có vẻ vẫn y hệt trước đây ấy, có những thứ đã mất đi không bao giờ tìm lại được. Thời gian anh vừa biến mất, tôi thường xuyên mơ thấy anh, trong mơ tôi thường khóc rất thương tâm. Trong mơ anh cũng khóc, hoặc là anh đang đi trên đường, tôi gọi nhưng anh mãi mãi không bao giờ nghe thấy. Khuôn mặt anh trong mơ không còn trẻ trung bừng sáng nữa, mà lộ rõ vẻ tiêu tụy mệt mỏi, rất giống dáng vẻ có một năm anh bị sốt cao, liên tục nhiều ngày không cạo râu. Nhưng sau đó, tôi dần dần ít mơ thấy anh hơn. Anh đã rời bỏ thế giới của tôi như vậy đấy. Và người từ bỏ cuộc sống của chúng tôi còn có Nam Tương nữa. Nó và Giản Khê đã hoàn toàn biến mất.

Trong mùa đông thời tiết càng ngày càng lạnh, tôi bắt đầu dành nhiều thời gian hơn cho Sùng Quang.

Tôi cũng không biết vì sao, lúc trả lời Cố Ly câu hỏi này, tôi nói: “Chắc là vì đột nhiên mình không có bạn trai nữa, mà trùng hợp là anh ấy cũng không.” Cố Ly cúi đầu ra vẻ suy nghĩ một cách nghiêm túc, vừa gật đầu vừa nói: “Có lý... Vậy anh ta có bạn gái không?” Lúc tôi định nhổ một bãi nước bọt vào mặt nó, nó đã kịp ấn chặt cằm tôi lại.

Sùng Quang xin phép bệnh viện được điều trị ngoại trú một thời gian. Nói là điều trị, thực ra chỉ là tôi giúp anh sống một cuộc đời trước đây anh rất ít khi trải nghiệm - một cuộc sống của người bình thường. Tôi và anh đội mũ đeo kính đen, khăn quàng quần ngang cầm đi đến mọi nơi, như đi xem phim, dạo phố, ăn đủ loại quà vặt trên đường. Nhưng vẫn khác với người bình thường ở chỗ, anh vẫn thích lên Plaza 66 mua túi xách (về điểm này, anh và gã anh trai chết tiệt của anh hoàn toàn giống nhau).

Lúc thời tiết lạnh hơn nữa, tôi và anh tới bãi trượt tuyết Thất Tinh trượt tuyết.

Đó là lần đầu tiên tôi trượt tuyết, tôi đi giày trượt, đứng giữa bãi xúc động gọi điện cho Cố Ly, bảo nó: “Cố Ly, đoán xem tớ đang ở đâu?!”

“Ở hội chợ mùa giảm giá của Giordano hả?” Giọng Cố Ly trong điện thoại mĩa mai.

“No! Tớ đang trượt tuyết ở sân trượt Thất Tinh! Trượt! Tuyết!” Tôi hoàn toàn không đếm xỉa đến nó.

“Đừng, đừng lại! Cậu định đánh vần chữ trượt tuyết cho tớ đấy à.” Cố Ly ngắt lời tôi, “À, mà sân trượt Thất Tinh ở đâu nhỉ? Ở quận Mãn Hàng nhỉ? Khiếp, kinh quá...”

“Không, ở ngoại vi Mãn Hàng cơ, Thất Bảo!” Tôi rất thông cảm cho Cố Ly, mỗi lần ngồi xe chỉ cần đi qua vành đai giữa thành phố là nó đã bị ới.

“Cảm ơn, cậu làm tớ muốn phát ới rồi. Thất Bảo? Cậu đi xa thế mà sao không báo tớ, tớ có thể bảo công ty đặt giúp vé máy bay giảm giá!” Nó phần nộ chấm dứt cuộc điện thoại gọi từ vùng ngoại thành Thượng Hải.

Sau khi ngắt máy điện thoại, Cố Ly tiếp tục xử lý danh sách nợ rồi tinh của công ty trên cái máy notebook.

Lam Quyết bưng một tách cà phê bước tới, đặt xuống rồi nhẹ nhàng mở cửa sổ phòng làm việc của Cố Ly hé ra một chút, để làn không khí tươi mới ủa vào.

Cố Ly uống một ngụm cà phê, một mùi vị nó chưa từng nếm qua, nó ngẩng đầu đưa ánh mắt thần bí nhìn Lam Quyết, tỏ vẻ dò hỏi.

Lam Quyết dùng nụ cười thần bí và ranh mãnh hơn đáp lại nó. Trước khi ra khỏi cửa, anh ta nói với Cố Ly: “3 giờ chiều chị cần uống một lọ collagen, 5 giờ chị có hẹn với Jacko, sau đó, 7 rưỡi tối chớ quên là phải đi đến rạp hát.”

Nói xong đóng cửa đi ra. Mấy giây sau lại mở cửa, cười hì hì bổ sung: “Không cần nhọc công ghi nhớ đâu, lúc đến giờ tôi sẽ nhắc chị lần nữa.”

Cố Ly cầm chiếc điện thoại đang rung lên, xem tin nhắn hình vừa nhận được, trong ảnh là tôi ăn mặc dày bịch và Sùng Quang cũng mặc áo to sù, hai người đứng trên tuyết trắng, cười vui vẻ rạng rỡ.

Cố Ly bắt giác mỉm cười.

Nó ngoái đầu nhìn về phía khung cửa sổ Lam Quyết vừa mở ra, một ngọn gió se lạnh luồn vào, vuốt ve trên má.

Tôi và Sùng Quang từng nói chuyện về Giản Khê, anh thường chăm chú nhìn khuôn mặt tôi, nghe tôi sụt sùi kể lể. Mỗi lần nhìn ánh mắt anh chăm chú qua làn nước mắt, tôi đều thấy đau lòng, vì sao chàng trai trẻ trung vừa dịu dàng vừa đẹp đẽ này, thần tượng được biết bao nam nữ trẻ tuổi cả nước sùng bái điên cuồng này, lại không sống được bao lâu nữa. Bởi vì tôi là một kẻ vô thần, nên tôi dám âm thầm hận thù cả Thượng đế.

Nhưng Sùng Quang xem ra lại rất phần chấn, không hề giống một người bệnh ung thư chút nào. Ngoại trừ vóc dáng hơi gầy gò một chút, khí sắc của anh rất tốt. Chỉ có điều anh hầu như không ăn cái gì, thỉnh thoảng dạo phố khát nước, chỉ uống một chút nước giải khát, rồi ngồi xuống ghế ven đường, cúi gập người nghỉ ngơi rất lâu.

Tôi nghe mọi người nói và đã từng hỏi bác sĩ, ở bệnh tình của anh đến giai đoạn này sẽ rất đau đớn, uống thuốc giảm đau cũng không có tác dụng nhiều. Nhưng trước mặt tôi, Sùng Quang vẫn làm như không có gì xảy ra. Anh không nói với tôi, cũng không biểu hiện ra bên ngoài, vì vậy tôi cũng không dám hỏi. Hơn nữa, trước mặt anh, tôi đều cố gắng không nhắc bất kỳ điều gì liên quan đến bệnh ung thư. Tôi biết mình đang chạy trốn điều gì.

Như thể một người đang bị trói với quả bom hẹn giờ, giả vờ không nghe thấy tiếng tích tắc tích tắc của đồng hồ đếm ngược.

Tất cả đều là sự chạy trốn.

Anh vẫn thường xuyên phải quay về bệnh viện.

Lúc anh cảm thấy cô đơn, tôi sẽ từ công ty đi thăm anh. Cung Minh không có ý kiến gì, anh ta cũng hy vọng có người bầu bạn với Sùng Quang - trong quãng đời ngắn ngủi chẳng đáng là bao của anh.

Kỳ thực trong lòng tôi hiểu rõ, không phải tôi đang bầu bạn cùng anh, mà là tôi đang cần một người bầu bạn cùng tôi.

Tôi muốn từ từ hồi phục lại sức lực, để bước ra khỏi quãng ngày tháng đen tối với Giản Khê.

Trong những ngày tháng nối tiếp nhau ấy, có lúc tôi mang quần áo thay ra của Sùng Quang tới tiệm giặt khô, sau đó lại mang quần áo mới giặt vào bệnh viện cho anh, anh không thích mặc đồng phục bệnh nhân, bảo rằng cảm thấy mặc mấy thứ đồ đó lên người thì như thể mình sắp chết vậy. Bởi thế, trong tủ quần áo phòng bệnh của anh treo rất nhiều đồ hiệu, tôi gọi tủ quần áo của anh là “tiểu Plaza 66”.

Có lúc anh kéo tôi ngồi xuống sàn nhà, chơi game với anh. Nhưng tôi không có năng khiếu ấy, chỉ đi được dăm vòng giữa các hàng bom đạn chồng chéo đến hoa mắt là đã ngã lăn tử trận. Sùng Quang thì lại như được gắn radar, tấn công đột kích giữa mưa bom bão đạn, không bao giờ chết được. Có một lần, tôi không phục âm ức nói: “Sao anh vẫn chưa chết thế!” Anh nghe xong thì dừng lại, im lặng hồi lâu mới nói nhỏ: “Chắc là sắp rồi.” Người chiến sĩ trên màn hình tivi cũng dừng lại theo tay game của anh, một lát sau thì trúng đạn ngã xuống. Sùng Quang trề môi, cười thoải mái nói: “Em nhìn xem, chết rồi này.” Nụ cười của anh trông sao bi thương trong bóng hoàng hôn. Ánh nắng nhuộm vệt râu lấm tấm sắc xanh quanh cằm anh thành một mảng vàng rực, trông như một thành viên cực kỳ anh tuấn của hoàng tộc nước Anh.

Có lúc tôi cùng anh đi tắm nắng bên hồ trong bệnh viện. Mặt trời ngày đông rất hiếm khi lộ dạng. Cây cỏ ven hồ đã đổi sang một sắc màu ảm yếu nằm giữa màu xanh và màu vàng, trông thật ủ rũ.

Có lúc Sùng Quang ngồi thẩn thờ trên thảm cỏ, tóc anh được mặt trời nhuộm vàng óng ánh, cả làn da, đôi đồng tử, những ngón tay dài của anh đều trở nên trong suốt lấp lánh dưới ánh mặt trời, như sắp tan biến trong không khí, không còn nhìn thấy được nữa. Có lúc tôi đứng từ xa, không làm phiền anh, lén lút móc điện thoại ra, chụp lại hình ảnh đẹp đẽ đến độ diệu kỳ của anh dưới ánh mặt trời, anh như một thiên sứ trẻ tuổi, trên mình mạ một lớp vàng rực rỡ chói mắt.

Thời gian tích tắc đi qua, trôi đi, cáo biệt.

Chúng tôi dần dần bước đến một địa điểm đã được Thượng đế đánh dấu trước.

Vào một buổi chiều mưa, tôi mang ít hoa quả đến cho Sùng Quang, sau đó về nhà.

Trong phòng khách, Cố Nguyên và Cố Ly ngồi tựa vào nhau, cả hai không nói gì. Gian phòng bao trùm sự im lặng, tôi nhìn sắc mặt Cố Nguyên, suýt nữa thì giật thót mình. Mấy tháng trước đây, trong buổi tiệc sinh nhật của Cố Ly, tôi đã nhìn thấy vẻ mặt tương tự như thế.

Tôi bối rối bước tới trước mặt bọn họ, ngồi xuống, lấy hết can đảm, làm bộ hài hước, hỏi đùa: “Ai sắp chết à?”

Cố Nguyên ngẩng mặt nhìn tôi, không nói. Một lát sau, lúc tim tôi như muốn ngừng đập, tôi có linh cảm mình đã đoán đúng.

Khi sắc mặt tôi đã trắng nhợt, Cố Nguyên mới nhẹ nhàng nói: “Giản Khê sắp đi rồi, rời khỏi Thượng Hải. Tối nay bay.”

Không biết vì sao, khi nghe được tin này, cả người tôi đột nhiên thả lỏng hẳn, thậm chí còn có cảm giác nhẹ nhõm muốn uống chút rượu.

Tôi nhún vai, mỉm cười, nói: “Anh xem, thì có khác gì mấy, dù là chết rồi hay là đi khỏi Thượng Hải, đều có thể hình dung thành ‘anh ấy sắp đi rồi’.”

Cố Ly, Cố Nguyên và tôi, ba người ngồi trong gian phòng càng lúc càng tối dần.

Cuối cùng, Cố Ly không chịu được nữa, đứng dậy bật đèn.

Cố Nguyên nói với tôi: “Lâm Tiêu, anh biết Giản Khê luôn yêu em. Anh không tin mấy chuyện mờ ám nhập nhằng kia. Anh chỉ biết rằng, chắc chắn Giản Khê yêu em. Bao nhiêu năm nay, anh và cậu ấy đã lớn lên bên nhau, anh hiểu cậu ấy không khác mấy em hiểu Cố Ly cả.” Khuôn mặt Cố Nguyên nhìn có vẻ hơi xúc động, tôi biết anh là một người hầu như không bao giờ xúc động. Tôi chỉ duy nhất biết có một lần Cố Nguyên khóc, đó là khi Cố Ly và anh chia tay lần đầu tiên.

“Anh cảm thấy cậu ta đúng là đồ chó chết, nhưng lên giường với ai, hôn ai, những điều đó hoàn toàn không quan trọng. Yêu một người, là muốn sống với người ấy cả đời, trong khoảng thời gian dài đặc ấy, làm bạn cùng người ấy, sưởi ấm cho người ấy, cùng người ấy trải nghiệm cuộc sống to lớn này. Giống như Cố Ly, bất kể cô ấy có làm chuyện gì, anh vẫn yêu cô ấy, dù cho cô ấy có quan hệ dâm dục với loại người dê tiện không bằng con chó cũng vậy.”

Tôi thấy Cố Ly hơi động đậy, muốn tranh luận với Cố Nguyên, nhưng nó nhìn khuôn mặt đau buồn của tôi rồi nhịn lại, không nói nữa. Nó đứng dậy, đánh mất ra hiệu với Cố Nguyên, sau đó hai bọn họ đi về phòng.

Một mình tôi ngồi trong phòng khách trống trải, chùm đèn thủy tinh màu vàng đung đưa trên đầu. Gió từ cửa sổ thổi vào, vô số hạt thủy tinh va vào nhau kêu leng keng, tỏa ra những tia sáng vỡ vụn trải khắp mặt sàn.

Ngồi trong phòng khách, tôi rơi lệ, tuy không phát ra tiếng khóc, nhưng giữa chừng cũng suýt nữa bị nước mắt nước mũi nghẹt bên trong làm cho ngạt thở.

Tôi nhận ra bao nhiêu ngày qua đi, tôi vẫn không thể lờ dối chính mình.

35. Chương 15b

Tôi cầm mẫu giấy ghi thời gian và số hiệu chuyến bay Cố Nguyên viết cho, bắt taxi tới sân bay Hồng Kiều.

Trong hoàng hôn, mưa bụi liên miên dày đặc kết thành một bức màn lạnh thấu xương. Nó trùm lên cả Thượng Hải, lôi Thượng Hải vào động tối lạnh giá.

Tôi biết, mùa đông của Thượng Hải luôn khiến mọi người ngán ngẩm. Lạnh buốt, ẩm ướt, mùa đông Thượng Hải.

Sân bay Hồng Kiều đông nghịt, người xúm xít chen chúc một chỗ. Giọng nữ lạnh lùng phát ra từ loa thông báo tin chuyến bay cất cánh hoặc bị đổi, vô số dòng người đứng xếp hàng trước cửa đổi thẻ lên máy bay.

Tôi lẫn trong đám người đó, khổ sở chen lên, ánh mắt tìm kiếm một Giản Khê trong trí nhớ của tôi, sạch sẽ, đáng người cao cao. Mái tóc anh có lẽ đã dài ra, hoặc vừa mới cắt ngắn đi. Có lẽ anh cũng sẽ kéo theo chiếc vali màu đen, bên trên có một sợi đai màu đỏ rất bắt mắt ấy.

Lúc tôi lách qua được khe hở giữa vô số vai và đầu người, nhìn thấy Giản Khê đang đứng lặng yên ngó bảng điện tử trước mặt, nước mắt tôi bất giác trào ra.

Dưới ánh đèn màu trắng trong sân bay, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh trông vừa gầy vừa mong manh, như thể chỉ khẽ động vào là sẽ vỡ vụn ngay ra.

Tôi vẫy tay, gọi to tên anh.

Giản Khê nghe thấy có người gọi tên mình, có vẻ không tin được, quay đầu lại, sau một hồi tìm kiếm, ánh mắt anh cuối cùng cũng dừng lại. Anh khẽ cười.

Giữa đám người đông nghịt, anh trông thật quá cô độc. Nụ cười của anh càng làm nổi bật sự cô độc ấy. Có lẽ bởi vì trong đôi mắt lấp lánh nét cười của anh đồng thời còn có cả nước mắt đang dâng đầy.

Anh nhìn Lâm Tuyền đang loạng choạng chạy đến bên mình, dang rộng hai tay.

Lâm Tuyền ôm chặt lấy Giản Khê, mặt vùi sâu vào bờ ngực anh, nước mắt nóng hổi thấm hết vào chiếc áo len màu lam sẫm. Cô vừa khóc vừa cúi đầu nói: “Em đi cùng anh.”

Là như vậy đó.

Kết cục cuối cùng của tình yêu dài dặc tháng năm của tôi.

Tôi đang đi đôi giày thể thao Giản Khê tặng, mặc chiếc áo khoác lông cừu anh thích, đứng ở cửa kiểm tra an ninh của sân bay, nhìn anh khoác vai Lâm Tuyền, từng bước từng bước rời xa thế giới của tôi.

Tôi thấy nhân viên an ninh kiểm tra một lượt hai người họ, rồi để họ đi qua.

Sau đó, bóng dáng họ biến mất khỏi dòng người qua lại đông đúc và những tấm bảng điện tử kỹ thuật số màu xanh màu đỏ.

Tôi vào toilet rửa mặt, rút trong túi ra chiếc khăn mùi soa của Giản Khê, lau khô nước mắt, sau đó vứt vào thùng rác trong toilet.

Lúc ra khỏi sân bay, tôi trông thấy Sùng Quang đang đứng chờ ở cổng.

Anh mặc chiếc áo gió dài rộng màu xám nhạt Neil Barrett ưa thích, chất liệu lông cừu và nhung mềm mại kết hợp với nhau luôn có thể mang lại cho làn da người mặc cảm giác tinh tế, dịu dàng. Anh đội chiếc mũ len bông xù, hơi che lấp một chút hình ảnh thần tượng của mình, nhưng không đeo kính đen, vì thế tôi có thể nhìn thấy mắt anh, hai hồ nước sâu thẳm, đầy ắp sự dịu dàng, và một chút đau buồn rất khó nhận ra. Gió thổi qua mắt anh, làm mí mắt đỏ mọng.

Anh chìa tay ra phía tôi, đứng im chờ đợi.

Tôi bước lại ôm anh, áp mặt vào ngực anh.

Mùi hương trên cơ thể anh ấm áp mà êm dịu, nhưng cũng phảng phất một chút mùi nước tiệt trùng của bệnh viện, tôi nghĩ đến đây thì lại thấy cay cay mắt. Tôi cứ tưởng sau một trận khóc lóc thảm thiết trong toilet làm suy tụt nửa lực lượng an ninh sân bay phải chạy tới, nước mắt của tôi đã cạn rồi, vậy mà giờ đây, trong lớp lông nhung ấm áp của chiếc áo choàng gió êm dịu ấm nóng như mặt trời của anh, tôi lại một lần nữa nức nở khóc to.

Anh khẽ đặt tay lên vai tôi, vỗ vỗ nhẹ nhàng, giống như hồi chúng tôi cùng chui trong chăn nghe nhạc trong bệnh viện, khẽ gõ tay theo nhịp bài hát. Anh không nói gì cả, chỉ đứng cùng tôi trước cửa sân bay trong dòng người tấp nập.

Tôi nhìn Thượng Hải buổi hoàng hôn qua vai anh. Vô số người tới đây, vô số người ra đi. Cái thành phố chết tiệt này, cái thành phố vĩnh cửu này. Tôi nhìn thấy những cô gái trẻ xung quanh liếc Sùng Quang với ánh mắt nghi hoặc xen lẫn chút xúc động long lanh, cũng nhìn thấy ánh đèn máy bay nhấp nháy không ngừng hướng lên bầu trời đêm.

Trong tiếng động cơ máy bay ầm ầm, tôi nhận ra, Sùng Quang không còn là chàng trai bướng bỉnh ma lạnh ngày trước nữa. Anh yên tĩnh, trầm mặc, giống như mọi người đàn ông trưởng thành, trên khuôn mặt trẻ trung thậm chí còn có một chút từng trải, khỏe mắt như buổi sớm mùa đông có tuyết rơi.

Anh vỗ nhẹ vai tôi, nhỏ giọng như hát thầm, nói: “Không sao, có anh ở bên em mà.”

Sự độc ác trong tim tôi vẫn chưa hoàn toàn tiêu biến, thế là tôi nói: “Vâng, ở bên em nửa năm một năm, rồi em vẫn phải tiễn anh đi.”

Anh không nói nữa, im lặng đứng trong màn diễn bi hoan ly hợp vĩ đại trên sân bay, gió không thổi được vào lớp áo nhung lông của anh, đôi mắt anh giấu đằng sau lưng tôi, ẩn bên dưới mái tóc dày và chiếc mũ lông. Tôi ấm áp tới mức chỉ muốn ngủ thiếp đi.

Tôi quên mất mình đã về nhà như thế nào.

Chỉ là lúc tôi mở cửa ra, nhìn thấy Cổ Ly, Neil và Đường Uyển Như ngồi trong phòng khách đợi. Ánh mắt bọn họ khiến tôi cảm thấy có khi sau ba phút nữa mình sẽ chết.

Tôi bình tĩnh và chậm rãi cởi chiếc khăn quàng và áo khoác, đặt cái túi xuống, gỡ mái tóc buộc gọn ra. Trong cả quá trình đó, tôi không nói gì, bọn họ cũng không biết nói gì.

Lúc tôi từ từ bước ngang qua chỗ họ, Cổ Ly nói: Nếu cậu đói, trong bếp có đồ ăn tớ mua về...”

Tôi không ngừng lại mà cứ thế đi qua, sau đó mở cửa phòng, kéo rộng tấm rèm cửa sổ, chỉnh cho độ ấm lên cao nhất, sau đó chẳng buồn thay quần áo, cứ thế chui vào chiếc chăn dày sụ.

Như bị cơn buồn ngủ tấn công một đòn mãnh liệt, sau hai phút tôi đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Sùng Quang ngồi trong phòng làm việc của bác sĩ điều trị chính.

Bác sĩ nhìn khuôn mặt trẻ trung của anh, dường như có điều gì nuối tiếc, hỏi: “Anh thực sự thay đổi quyết định, muốn tiến hành phẫu thuật ư? Hồi trước có 50% thành công, anh không muốn làm. Bây giờ bệnh tình còn tồi tệ hơn trước, tỷ lệ phẫu thuật thành công chỉ có 15%, anh lại muốn phẫu thuật?”

Khuôn mặt Sùng Quang ngập trong ánh sáng của ngọn đèn vàng, tỏa ra màu sắc dịu dàng như trong mộng, anh gật đầu, nói: “Tôi muốn sống tiếp.”

Trước giờ chưa bao giờ có một giấc mộng nín thở dài đến vậy.

Nhưng mà ấm nóng, sôi sục, một giấc mộng nóng ran như một buổi sớm mùa đông ngồi trong bọc chăn bên bếp lò sưởi ấm.

Trong cơn mơ, dường như Cố Ly bưng một tách hồng trà tới cho tôi, nó ân cần ngồi xuống đầu giường, xoa xoa trán tôi, sau đó giúp tôi đắp chăn, lo lắng nói: “Cậu biết không, trông cậu như nhân vật trong truyện Manga ấy, trên mặt chỉ chút những chấm chấm, lỗ chân lông của cậu to quá rồi nhỉ?”

Đường Uyển Như cũng xuất hiện trong giấc mơ ấy, nó liều chết rúc vào chăn của tôi, nhưng bị hai con chồn vàng lôi xuống bếp, không biết là có phải bị quăng vào nồi nước sôi sùng sục không nữa, tôi hoảng hốt nhớ ra trước khi nằm mơ Cố Ly đã hỏi mình có đói không.

Trong mơ Nam Tương ngủ ở giường đối diện với tôi, giường của nó vừa to vừa đẹp, là kiểu giường cổ điển châu u bằng gỗ đàn hương sậm màu, tôi nhớ đã từng thấy trong tập tranh lịch sử văn học nghệ thuật Pháp. Còn có cả cái gối vừa cao vừa êm, và chiếc chăn lông cừu ấm. Nó đang giở một cuốn tranh, giống như trước kia, đáng vẽ nó thật lười biếng, mà rất đáng yêu.

Chỗ nào trong giấc mơ cũng phủ một mảng vàng ấm áp dễ chịu, như cà phê được thêm nhiều sữa, vị ngọt ngào. Trong giấc mơ ấy, lúc tôi ngủ mê mết, bên gối của tôi là Giản Khê đang tựa vào đầu giường đọc sách. Hình như anh đang đọc truyện cho tôi nghe, lại giống như anh đang đọc sách một mình. Anh đeo kính lão, tôi chưa từng thấy anh đeo loại kính ấy bao giờ, trông hơi giống các cụ già râu bạc trong truyện cổ tích. Tôi còn nhớ mình đã cười khúc khích trong mơ, sau đó được anh ôm lấy cho gối lên đùi, một cảm giác ấm ran.

Trong mơ tôi như đã tỉnh hẳn, sau đó Giản Khê gấp sách lại, hỏi tôi có muốn ăn cơm không? Tôi gật đầu, đang muốn ngồi dậy thì nhìn thấy bên ngoài cửa sổ trời đang mưa, Sùng Quang đứng trong mưa nhìn tôi, tóc anh, khuôn mặt anh và cả bộ vest màu đen đều ướt đẫm nước mưa. Một chút ánh sáng đèn đường vàng vọt rọi lên đầu anh và cả cơn mưa mùa đông rét mướt rả rích không ngừng. Qua lớp kính cửa sổ, anh nói chuyện với tôi, nhưng tôi chẳng nghe thấy gì hết. Giản Khê đứng bên cạnh ôm tôi, thấy tôi lo lắng, Sùng Quang trông càng khổ sở hơn, nhưng khuôn mặt lại có vẻ như đang vui mừng gì đó, cuối cùng anh tươi cười vỗ tay, nhìn môi anh hình như đang nói: “VẬY anh đi nhé”. Tôi hấp tấp rút điện thoại dưới gối gọi cho anh, kết quả trong điện thoại chỉ phát ra tiếng “tút tut” liên tục, anh không nghe máy.

Ngoài cửa sổ vẫn là nước mưa như thế, thân hình anh biến mất sau làn mưa màu vàng kim.

Khi tôi mở mắt ra, Cố Ly ngồi trước mặt tôi. Dưới ánh đèn, trông nó thật xinh đẹp, còn đẹp hơn cả Nam Tương.

Tôi gắng gượng chống cái cơ thể đau nhức như vừa bị đánh một trận ngồi dậy, hỏi nó: “Mấy giờ rồi, trời sáng rồi à?”

Cố Ly lắc lắc đầu: “Chưa, nhưng mà đây là buổi sớm ngày thứ hai đấy. Cậu đã ngủ gần bốn mươi tiếng đồng hồ rồi.”

Tôi cúi đầu không nói.

Cố Ly giơ tay đưa cho tôi, nói: “Cung Minh cứ gọi điện thoại liên tục cho cậu... Gọi lại cho anh ta một lần đi.”

Lúc nói, Cố Ly không nhìn vào mắt tôi. Tôi nhìn tay nó đưa ra, không muốn cầm lấy điện thoại. Đèn tín hiệu màu xanh trên điện thoại cứ nhấp nháy, nhắc nhở tôi về cuộc gọi bị nhỡ.

Tôi đã nói rồi, tôi đặc biệt ghét mùa đông của Thượng Hải.

Như thể phải mặc mãi bộ quần áo ướt đứng trong gió rét lạnh băng. Màu sắc xám trắng, bầu trời ảm đạm, ngay cả chim bồ câu cũng không buồn bay, trốn dưới những mái nhà ẩm ướt, rúc cổ vào đôi cánh.

Khắp nơi trong thành phố là những người mặc đồ da cao cấp, các cô trông như những con vật, bịt mũi cau mày bước qua mặt những người ăn mày, lướt qua những sạp hàng rong nhỏ bên hè phố.

Khi đêm về khuya, tất cả mọi người đều biến sạch, quay về những ngôi biệt thự sang trọng ẩm cúng của họ, hoặc trốn trong lớp chăn mỏng rẻ tiền. Bọn họ cô độc ngắm nhìn Thượng Hải mờ mịt qua ô cửa sổ, và những tháng ngày mờ mịt dưới bầu không kia. Trong đêm khuya chỉ còn sót lại người lao công khoác lớp áo nhựa dày bịch, dùng bàn tay lạnh đến bầm đỏ quét lớp lá rụng đã thối nát trên mặt đường.

Phố Bund tắm trong trận mưa tuyết lạnh ngắt, ánh đèn hoàng kim soi sáng trưng dòng sông kề bên, trên mặt nước bấp bênh xác cá chết, không có con chim nào ăn chúng.

Khắp bầu trời Thượng Hải như lơ lửng lũ giám ngục Azkaban bay lượn, nước mưa chính là nụ hôn của chúng, chúng chúc phúc cho từng người một trong mùa đông.

Tôi ngồi trong xe taxi, đi qua tất cả, như đang xem chiếc tủ kính do một kẻ bi quan chủ nghĩa thiết kế.

Lúc đến bệnh viện, tôi nhìn thấy Cung Minh và Kitty đang ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật.

Tôi bước về phía họ.

Cung Minh nghe tiếng động ngoảnh đầu lại, nhìn thấy tôi.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ sợ hãi như vậy trên khuôn mặt anh ta, như một pháp sư tà ác trong phim, đôi mắt dài hẹp, hàm răng trắng, bọc trong tấm áo choàng đen phủ kín người.

Anh ta bước từng bước lại phía tôi, sự độc địa trong ánh mắt cuộn trào lên như sóng biển dưới ánh trăng, tiếng sóng chính là nhịp thở nặng nề hỗn hển của anh ta.

Anh ta bóp lấy cằm tôi, giọng điệu còn lạnh lẽo hơn cả mùa đông ngoài cửa sổ:

“Cô rời Sùng Quang xa một chút, càng xa càng tốt.”

“Nó là của tôi.”

“Cô cút được xa bao nhiêu thì cút đi.”

Sau đó, anh ta hất mạnh mặt tôi về phía ghế.

36. Chương 16a

CHƯƠNG 16

Bí mật bản thủ làm nên những người bạn

Ánh đèn đỏ của phòng phẫu thuật vẫn đang quay.

Ánh đèn không ngừng rọi luồng ánh sáng đỏ sậm khủng khiếp lên mặt Cung Minh. Khuôn mặt anh ta chìm trong bóng tối, mỗi lần bị ánh sáng đỏ chiếu vào, lại làm lộ ra một nỗi tuyệt vọng khiến người ta cảm giác hãi hùng.

Tôi không chịu đựng nổi áp lực đè nặng như thể sắp nghiền vụn từng đốt sống lưng mình trong hành lang, liền đi ra quầy cà phê trong phòng nghỉ của bệnh viện. Ở đó, tôi gặp Kitty đang giúp Cung Minh pha cà phê.

Tôi không biết nói gì với cô. Tôi cầm một cái cốc giấy nhỏ, xé một túi cà phê hòa tan Nestle rẻ tiền, đổ vào cốc, sau đó tra nước nóng vào.

Kitty cất cà phê và sữa cô mang theo vào chiếc túi LV never full của mình. Năm ngoái, lúc kiểu túi được quảng cáo là “có thể mang gọn một em bé bên trong” đang thịnh hành, đặt hàng cả Thượng Hải đều không có, Kitty dùng tên của Cung Minh tự đặt ỉnh một chiếc, còn dọa tôi nếu dám kể ra thì sẽ đâm bút máy vào ngực tôi.

Cô xoay người lại, cầm cà phê, nói với tôi: “Có phải cô cảm thấy ngày tận thế đã tới?”

Tôi gật gật đầu, mắt đỏ lên.

Kitty nhìn tôi, ánh mắt thông cảm: “Cô nhầm rồi. Sự thực là, nếu cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ bảo chúng tôi, Sùng Quang qua đời rồi, hơn nữa, đối với một cuộc phẫu thuật tỷ lệ thành công chỉ chiếm 15%, thì điều đó là rất bình thường - lúc ấy mới là ngày tận thế.”

Kitty bỏ mặc tôi đang dở dở, quay người đi ra.

Trước khi mở cửa, cô quay đầu giáng cho tôi nhát kiếm cuối cùng: “Cô biết Sùng Quang vì cô mà muốn làm cuộc phẫu thuật này, đúng không?”

Lúc Cố Ly đến bệnh viện một lần nữa, ở đây vẫn chẳng có thay đổi nào cả, vẫn núi non, hồ nước đẹp tựa như mô hình, vẫn rừng rậm mênh mông như thể đã tồn tại từ thời viễn cổ.

Nó chậm rãi bước đến bên hồ nước, mấy tháng trước, nó đã đâm đầu xuống ở đây, lúc ấy, nó nghĩ thà chết theo bố cho rồi.

Vậy mà vài tháng sau, hiện giờ nó đang đi trên đôi giày cao gót Dior nhỏ bé màu trắng, trầm tĩnh như một chiếc pa, nhanh chóng đi đến phòng phẫu thuật. Lúc đi ngang qua một hộ lý, nó còn tóm lấy cô ta mà nói một cách nghiêm khắc: “Sao nền đất bờ hồ của các cô lại trơn như thế, tôi sẽ tố giác đấy.”

Lúc Cố Ly tìm thấy tôi bên bờ hồ, tôi vừa từ phòng bệnh ra ngoài một lát. Đợi ở bên trong tôi cảm giác mình như có thể chết đi bất kỳ lúc nào. Lúc tôi đi ra, Cung Minh ngồi bất động trên ghế, từ khi tôi có mặt ở đây, hầu hết thời gian anh ta đều ngồi im không nhúc nhích như vậy, như một ông phỗng. Đúng, anh ta luôn giống một ông phỗng, lúc vui, lúc rơi nước mắt, lúc đau khổ, lúc dắc ý, anh ta đều như vậy cả, như một dòng sông băng đất trời đầy băng tuyết ở Bắc Cực.

Bên cạnh anh ta đặt tách cà phê cao cấp mà Kitty vừa pha. Đó là tách thứ hai, tách đầu tiên vừa pha xong đã bị anh ta gơ tay hất vào một cô y tá trẻ sợ sệt run rẩy lại gần hỏi xin chữ ký.

Cố Ly ngồi xuống cạnh tôi, tôi ngả đầu lên vai nó, như hồi ở trường, tối tối xem phim tôi đều dựa vào nó.

Tôi nói, tớ đói rồi, thế là nó lấy ra trong cái túi Prada cực to mới mua một chiếc sandwich cá ngừ xông khói bọc trong loại túi giấy bảo vệ môi trường cao cấp, bên trên giấy gói in toàn chữ tiếng Pháp.

Tôi nói thế thì để tôi đi vào lấy nước, nó lại rút từ trong túi ra một chai Latte của Starbucks.

Cuối cùng, nó làm ra vẻ thần bí rút ra một chiếc chăn LV mỏng, quàng lên người hai chúng tôi. (...)

Tôi nhìn nó chằm chằm, nói: “Được đấy, cậu giở nốt cái giường gấp trong túi ra đây, bọn mình ngủ một giấc.”

Tôi cuộn trong tấm chăn giá tiền cao ngất ấy, nghe Cố Ly kể chuyện tin đồn về Cung Minh và Sùng Quang. Tôi chưa bao giờ tìm hiểu về họ hàng nhà họ. Chuyện này là do lúc Cố Ly nghiên cứu về Cung Minh mới bất ngờ phát hiện ra. Người nắm giữ tập đoàn Constanly là cha Cung Minh, tên là Cung Huân. Nhưng trên thực tế, ông ta dùng tên Sean Constanly xuất hiện trong giáo trình của khoa Tài chính tiền tệ. Còn Sùng Quang là con riêng được người vợ hai của cha Cung Minh mang từ chỗ chồng cũ về, lúc mới về nhà họ Cung, Sùng Quang mới có mấy tuổi. Cung Minh từ nhỏ đã được nuôi dạy để làm người thừa kế, học ở trường trung học dân lập tốt nhất Hoa Kỳ, sau đó vào đại học Harvard, tốt nghiệp xong lần lượt thực tập ở các công ty con của Constanly, hầu như các kế hoạch đầu tư quan trọng đều có anh ta tham dự. Trong lòng Cung Minh, Cung Huân là một vị thần, và anh ta cố sức để giành được sự công nhận của vị thần ấy, đối với Cung Minh, ngoài thành tích kinh doanh khổng lồ ra thì cuộc sống không có gì khác quan trọng. Còn Sùng Quang từ nhỏ đã có nhiều sở thích kỳ quặc, cực kỳ nghịch ngợm, không thích học hành, thứ duy nhất anh dồn tâm huyết vào lại chẳng đáng một xu trong mắt của Cung Huân, ông ta gọi đó là “rác rưởi có giá trị thanh khoản chỉ 1%”, đương nhiên, mọi người đều gọi thứ đó là “nghệ thuật”.

Cố Ly bảo tôi, thậm chí ngay cả thân phận “nhà văn best-seller” của Sùng Quang cũng là do Cung Minh một tay tạo nên, chỉ có điều rất ít người trong nghề biết đến. Mọi kế hoạch thương mại quảng cáo của Sùng Quang, thậm chí cả phương hướng xuất bản, nội dung tiểu thuyết, hầu như đều do Cung Minh thiết kế.

Hai anh em họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, trong nhà người duy nhất Sùng Quang muốn nói chuyện, chính là Cung Minh. Tất nhiên, tình cảm đối với Cung Minh của anh tuyệt đối không chỉ dừng lại ở việc “muốn nói

chuyện”. Nếu phải cho ra một định nghĩa chính xác, thì có lẽ Cung Minh chính là đáp án cho câu hỏi “trên trái đất này nếu như chỉ được chọn một người có thể cùng nói chuyện, vậy em chọn ai” của Sùng Quang.

Tôi nghe Cổ Ly kể trằng giang lịch sử gia tộc rối rắm nhằng nhịt như phim truyền hình dài tập của nhà Cung Minh, miệng không nuốt nổi miếng sandwich. Hơn nữa, trước đó, Kitty đã cho tôi một dao nặng nề. “Cô biết anh ấy làm phẫu thuật vì cô, đúng không?”

Tôi không biết phải đối diện thế nào với Sùng Quang. “Anh ta lôi cậu lên giường cưỡng dâm à?” Cổ Ly nghi ngờ hỏi tôi.

“Cậu chết đi!” Tôi ném thẳng miếng giấy bọc bánh cao cấp in đầy chữ tiếng Pháp dính toàn mỡ màng vào nó. Nhưng một đứa từng bị hất bát chè đắng sau lưng còn tránh được như nó thì đương nhiên không thể nào trúng phải nắm giấy ném ngay trước mặt của tôi được. Một lát sau, nó hơi do dự, ấp úng nói: “Nếu như có cơ hội thì, ý tớ nói là, giả sử như Sùng Quang vẫn sống, cậu có thể lợi dụng quan hệ với anh ta, để trong lúc Constanly đang thôn tính chúng ta...”

“Cổ Ly!!!” không đợi nó nói hết, tôi đã phẫn nộ đứng lên.

Cái chăn quàng trên người rơi tuột xuống đất, dính đầy cỏ khô. “OK, OK.” Cổ Ly vội kéo tôi ngồi xuống. “Cứ coi như tớ chưa nói.”

Tôi trừng mắt lườm nó ba lượt, mới ngồi lại chỗ cũ, tiếp tục thưởng thức chiếc sandwich cá ngừ.

“Tớ cũng biết tỷ lệ thành công rất thấp.” Cổ Ly thở dài.

“Đúng thế, bác sĩ nói chỉ có 15%.” Mắt tôi lại đỏ lên.

“Không, tớ định nói, tỷ lệ cậu đồng ý giúp tớ, rất thấp.” Cổ Ly buồn bã nhìn ra mặt hồ.

Tôi rất muốn đẩy nó nhào xuống đó. “Đúng thế, cực kỳ thấp, Lâm Tiêu bảo hình như chỉ có 0.01%.” Tôi hằn học đáp lời.

“Thật không? Con số đó còn cao hơn so với tưởng tượng của tớ.” Cổ Ly tất nhiên là độc mồm độc miệng hơn tôi nhiều.

Lúc này, điện thoại của tôi bỗng đổ chuông, là Kitty gọi, làm tôi suýt nữa không giữ nổi máy. Tôi ném cho Cổ Ly, “Cậu nghe đi, tớ không dám nghe đâu.”

Thực lòng tôi biết, nếu lúc bắt máy nghe thấy Kitty nói với tôi rằng: “Anh ấy đi rồi,” chắc hẳn tôi sẽ lao thẳng xuống hồ. Cổ Ly nghe máy xong thì ngẩng đầu lên bảo tôi: “Đi rồi.” Hai mắt tôi tối sầm, ngã lộn xuống hồ.

Tôi và Cổ Ly bước thấp bước cao đi về phía phòng phẫu thuật. Trông tôi giống một kẻ điên toàn thân ướt sũng luôn miệng nguyên rửa Cổ Ly.

Cổ Ly chạy bên cạnh, luôn miệng xin lỗi, nhưng tôi rõ ràng nhìn ra, nét mặt nó đang cố nín cười. Tôi biết, giai thoại này chắc chắn sẽ được lưu truyền đến tai Cổ Nguyên, Neil và cả Đường Uyển Như.

Cổ Ly đã giải thích đến lần thứ hai mươi rằng nó nói “đi rồi” là bảo nó với tôi cùng đi, Kitty gọi chúng tôi tới phòng phẫu thuật, bởi vì ca phẫu thuật của Sùng Quang đã kết thúc.

“Nhưng mà cũng phải nói là, động tác cậu nhảy xuống hồ ban nãy quả thực quá nhanh, tớ chẳng kịp thò tay tóm lại nữa.”

“Thôi đi, tớ thấy cậu đứng trên bờ cười cứ như đang xem Đường Uyển Như giành giải nhất cuộc thi ngâm thơ ý, cậu chẳng hề thò tay ra tí nào!”

Lúc tôi và Cổ Ly tới phòng theo dõi đặc biệt, Cung Minh đang nghe bác sĩ dặn dò.

Bác sĩ bảo, Sùng Quang vẫn đang trong giai đoạn hôn mê. Nếu có thể tỉnh lại được, anh ấy có thể sống sót, ngoài ra, nếu tế bào ung thư không di căn, anh ấy sẽ thoát được căn bệnh ung thư dai dẳng này. Nhưng, nếu anh không tỉnh lại...

Tôi và Cung Minh ngồi bên ngoài phòng bệnh, đợi Sùng Quang tỉnh lại.

Cố Ly về trước. Nó ở lại cũng vô dụng, nó chỉ muốn xác định tôi không sao là tốt, nhìn dáng bước đi vội vã của nó, tôi biết rằng chắc chắn nó đang không nén nổi lòng mà muốn chạy ngay tới chỗ Cố Nguyên, Neil và Đường Uyển Như để kể chuyện tôi nhảy hồ, bộ dạng kích động tới nỗi không đi thẳng người được nữa.

Tôi quay mặt lại nhìn Cung Minh, anh ta đang nhìn chăm chăm vào Sùng Quang nằm bên trong không động đậy.

Giờ đây, rốt cuộc tôi có thể hiểu được mối thâm tình sâu nặng giữa hai anh em họ. Sùng Quang như cậu con trai mà anh ta nuôi lớn, giống như Cung Huân đã nhào nặn nên anh ta, Cung Minh cũng đã hoàn thành việc nhào nặn Sùng Quang. Anh ta dõi theo Sùng Quang từng ngày từng ngày làm theo kế hoạch của mình, trở nên mỗi lúc một trưởng thành, mỗi lúc một tỏa sáng, mỗi lúc một giống với nghệ sĩ trẻ lãng du ngày xưa. Đối với Cung Minh, Sùng Quang thực sự là của anh ta, là một bộ phận của cuộc đời anh ta.

Tôi tiến lại gần, rút trong túi ra một chiếc sandwich cá ngừ khác Cố Ly mang đến cho tôi, đưa cho Cung Minh, nói: “Chắc anh đói rồi, hay là ăn một chút sandwich cá ngừ...”

Tôi chưa kịp nói hết, đã sợ hãi im bật vì cái trợn mắt của Cung Minh, mặt anh tái xanh, môi run run nói với tôi: “... cá...”

Tôi vội vàng nhét cái bánh vào túi, sau đó kéo chặt khóa lại.

Mấy ngày sau đó, chúng tôi sống không dễ chịu chút nào.

Trên thực tế, những đám mây đen càng ngày càng nặng, dần lên một đồng sầm sập trên bầu trời trên đầu chúng tôi.

Tình trạng Sùng Quang không tốt lên, anh không tỉnh lại, đường nhịp tim trên máy đo mỗi ngày một yếu. Tôi và Cung Minh lặng lẽ nhìn qua lớp cửa kính, anh đeo chụp dưỡng khí nằm im lìm, không có cách nào lại gần để nói chuyện cùng anh.

Sắc mặt Sùng Quang trắng bệch, khuôn mặt quá mức gầy gò. Môi anh như được quét một lớp phấn trắng như một số người mẫu kỳ quặc trong quảng cáo, không nhìn thấy một tia máu nào trên đó. Anh thở rất chậm, rất chậm, lồng ngực hơi phập phồng. Lông mày anh hơi chau lại, không biết là đang mơ, hay đang phải chịu đựng đau đớn. Những thứ đó chúng tôi đều không thể nào biết được.

Anh bị giữ trong một thế giới mà chúng tôi không tới được, vùng vẫy muốn quay lại, hoặc, vẫn là vùng vẫy, để thoát ra khỏi cái chết lạnh lẽo.

Sau khi bước vào tháng Mười hai, cái lạnh của mùa đông Thượng Hải càng thêm rét ráo, mưa tuyết mịt mù hơn phủ kín cả thành phố. Thi thoảng xuất hiện một buổi chiều hửng nắng, khiến các quán cà phê trên phố Nam Kinh đông kín người, những chỗ ngồi ngoài trời trên thảm cỏ phía sân sau chật ních như sân giao dịch cổ phiếu. Con người quá khát khao nắng ấm mùa.

Sùng Quang rồi cũng tỉnh lại trong một buổi chiều nắng ấm rạng rỡ như vậy.

Lúc ấy, chúng tôi đã có thể vào trong phòng thăm anh. Như thường lệ, tôi mang đến một bó hoa tú cầu màu trắng mà anh thích nhất (có trời mới biết nó là cái đồ quý tộc như vậy, trước đây tôi chỉ xem trên phim ảnh thấy trong đám cưới, cô dâu luôn ôm một bó hoa đó bước trên thảm đỏ) đặt ở đầu giường anh, sau đó ngồi bên cạnh thần thờ nhìn anh.

Cho đến lúc anh mở mắt ra, tôi vẫn còn không biết. Tôi vẫn chờ đợi ngồi đó, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của anh, nhìn hàng lông mày đậm nét vì không được cắt tỉa gọn gàng mà trông càng sắc nhọn, bướng bĩnh, xương lông mày nhô cao và sống mũi thanh thanh, cả đám râu dưới cằm nữa.

Anh chớp chớp đôi mắt mệt mỏi hằn đầy tia máu, sau đó khẽ hắng giọng, phát ra một âm thanh khàn khàn mơ hồ, “Hèm.”

Cả buổi chiều hôm ấy, tôi úp mặt trên ngực anh, chảy không biết bao nhiêu nước mắt.

Tôi ngửi mùi nước tiệt trùng nồng nồng, cả mùi máu tanh ở chỗ những vết mổ, nhưng đằng sau những thứ mùi khủng khiếp ấy, là con người anh đã hồi phục trở lại, đây ấp mùi vị của sự sống. Tuy rằng một chút sự sống phảng phất ấy yếu ớt hơn rất nhiều so với ánh mặt trời ấm nóng và những đóa hoa tỏa hương kia,

nhưng tôi biết, nó đang dần dần tỉnh lại, sau đó sẽ ngày càng mạnh lên, cuối cùng trở thành một mùa hè mênh mông phủ trên đầu tôi.

Sắp vào mùa lễ Giáng sinh, sinh nhật Sùng Quang cũng tới.

Tôi và Cổ Ly cùng cả đám bạn bè đều nhận được thiệp mời đến dự sinh nhật của Sùng Quang. Đường Uyển Như lúc cầm tấm thiệp cứ ngây ra, nó chưa bao giờ tưởng tượng được nhà văn nổi tiếng toàn quốc lại tự tay viết ra ba chữ Đường Uyển Như. Nó gọi điện ẹ, trong điện thoại, nó xúc động đến nỗi khóc luôn. (...)

Tôi cầm tấm thiệp, cũng cảm thấy rất tủi thân. Bởi vì, tấm thiệp này còn đẹp hơn cả bằng tốt nghiệp đại học của tôi, bìa làm bằng da mềm, khi mở ra, bên trong đều là chữ tiếng Anh viết kiểu bay bướm ép nhũ vàng, thêm nữa, bên trên ghi rất rõ ràng, party sinh nhật tổ chức ở nhà Sùng Quang, cũng tức là nhà Cung Minh, à không, nói chính xác hơn là nhà Sean Constanly, khu trang viên Thế Mạo Dư Sơn nổi tiếng của Thượng Hải. Đương nhiên, chúng tôi đều biết đó chỉ là một trong số rất nhiều nhà của ông ta.

Nhìn vẻ rầu rĩ trên mặt tôi, Cổ Ly ân cần kéo tôi tới trước tủ quần áo, để tôi tùy ý lựa chọn đồ dạ tiệc bên trong. Tôi ôm mặt, xúc động khó nói nên lời, để báo đáp lại, lúc mở tủ ra, tôi gọi to vào trong: “Come out Neil!”

Lý do Cổ Ly tốt bụng như vậy là bởi quan hệ giữa nó và Cung Minh đã dịu đi rất nhiều. Trải qua thời kỳ đau buồn sau tang lễ của bố, rõ ràng nó đã hồi phục lại bản chất cái máy vi tính của mình, như một vai nữ chính hóa trang bước lên sân khấu dưới ánh đèn rực rỡ, tách tách tách, nó đã hoàn toàn biến thành một nữ doanh nhân.

Nó ngồi trên sofa trong phòng, vừa vỗ vỗ lên mặt tinh chất dưỡng da dùng ban đêm của hãng Helena Rubinstein (nó rất mạnh tay, dù là đối với Đường Uyển Như hay với chính mình, nó đều không nương tay, cho nên biết rõ là nó đang vỗ tinh chất dưỡng da, tôi cũng không kìm được ý muốn nói: “Đừng đánh nữa, người mình mà!”), vừa phân tích suy nghĩ của nó cho tôi. Bởi vì, theo nó, hiện tại việc Thịnh Cổ bị Constanly mua lại có ích lợi vượt xa tổn thất. Cái mất đi chỉ là những thứ danh dự hư ảo mà thôi, mà cái thu về lại là một bình đài hoạt động rộng lớn hơn, và sự mở rộng phát triển cực lớn của lĩnh vực hợp tác thương mại. Hơn nữa, chắc chắn Constanly tuyệt đối không chỉ đơn giản là thôn tính Thịnh Cổ, sở trường của Constanly là mua lại một công ty đang ở giai đoạn thoái trào nhất, sau đó sửa sang đóng gói lại, rồi bán ra với cái giá cao gấp mười lần, nếu Sean Constanly sẽ có lần giao dịch thứ hai, vậy thì Cổ Ly đã bắt được một cơ hội hiếm có.

“Nói đơn giản một chút, thì nghĩa là chúng ta đã trực tiếp có một đơn đặt hàng của M.E, một tổ chức xuất bản khổng lồ, phải biết rằng, lượng nhu cầu giấy hằng năm của họ có thể nuôi sống cả nhà máy giấy và nhà máy in của chúng ta đấy.” Đương nhiên, tôi biết sự thực không hề đơn giản như vậy, Cổ Ly đã có tính toán của riêng mình, nó nói vậy chỉ để cho tôi dễ hiểu mà thôi. Vả lại, tôi tin rằng, trong cái bản tính của nó, còn giấu một cái máy vi tính năng lượng mặt trời nhỏ hơn nữa, và dưới cái máy tính ấy vẫn còn một cuốn nhật ký bí mật viết những âm mưu gian trá của nó.

Tùy thôi, tôi chẳng có ý kiến nào, tôi chờ mong, vào cái ngày nó và Cung Minh, hai cỗ máy tính thực sự quyết đấu sẽ đứng vào lúc tôi đang đi công tác bên ngoài, không cần phải đối mặt với một vụ nổ thảm khốc có thể làm lật tung cả Thượng Hải.

Đương nhiên, trong thời gian này, tôi, Kitty và Lam Quyết đã nhanh chóng trở thành bạn thân. Bởi vì mỗi lần Cung Minh và Cổ Ly hẹn nhau nói chuyện hợp nhất công ty, chúng tôi đều có mặt. Trong một thời gian rất ngắn, chúng tôi được nghe những tranh luận thú vị giữa bọn họ, à không, nói chính xác thì là trong miệng mỗi người bọn họ đều có giấu một khẩu súng, sau đó là cảnh tượng đặc sắc xả đạn vào nhau.

Tôi thường ghi lại vào sổ tay những câu nói đặc sắc mà chốc chốc họ lại tung ra, để dùng đầu khẩu với Đường Uyển Như sau này. Ví dụ:

“Công ty tôi đều là những người có tố chất chuyên nghiệp, họ hoàn toàn khác với đám phụ nữ gây guộc xương xẩu của M.E - bọn họ có ăn!”

“Ồ đúng vậy, tất nhiên tôi tin, bọn họ quả thực có ăn, cứ nhìn vào vòng eo luôn đeo phao cứu sinh và những bộ vest toàn cỡ XL của bọn họ thì cũng nhận ra. Tôi nghĩ trong những cánh rừng của công ty cô chắc chắn cũng đồng thời trồng cả lúa và tiểu mạch nhỉ?”

“Thực là phải xin lỗi nha, quản lý chính của Thịnh Cổ hiện giờ là người còn gầy hơn cả Kitty, ồ đúng vậy, cô ấy đang ngồi ngay trước mặt anh đây, tôi đây này.”

“Hồi học đại học chắc cô cũng đến công ty chúng tôi thực tập nhỉ, đáng người khá đấy.”

“ ... ”

Tất nhiên, nhìn bề ngoài trông tôi giống như đang ghi chép công việc. Thêm nữa, Kitty và Lam Quyết đều không ngồi rồi, hai người họ còn ghi chép nhiều hơn tôi. Tôi nghĩ, đó chính là nguyên nhân mà tôi vĩnh viễn không thể đối đáp thắng Kitty.

Sinh nhật Sùng Quang rất gần với Giáng sinh, có lẽ vì thân hình anh thật giống một thiên sứ đẹp đẽ (... thôi được rồi, tôi thừa nhận đó là sự hình dung sến phát ớn, tôi lại không phải Quách Kính Minh, không thể nghĩ ra những đoạn miêu tả lê thê về diện mạo bên ngoài của nam thanh nữ tú), khắp chốn ở Thượng Hải đều ngập đầy tuyết.

Hai năm nay Thượng Hải đều có tuyết, ít nhiều xóa nhòa đi cảm giác dồn nén u ám của mùa đông phương Nam.

Xung quanh đều một màu trắng sáng, khiến con người cảm thấy vui vui.

Nhưng, buổi sáng hôm ấy, khi mấy người chúng tôi chia nhau ngồi hai xe thang tiến về khu trang viên, tâm trạng của tôi, hoặc nói là tâm trạng của cả nhóm đều không tốt lắm, ai nấy đều lo lắng thấp thỏm. Đặc biệt là Đường Uyển Như, lúc lên xe nó vẫn liên tục sửa sang lại phần ngực.

Lúc xe đi lên đường cao tốc trên cao, cuối cùng nó mới thở phào một hơi, gỡ hai miếng đệm ngực bên trong chiếc áo lót Nu Bra ra, vừa phe phẩy trên tay, vừa bảo Cố Ly: “Ồi Cố Ly ơi, trã cậu này, cái đồ này tớ vẫn không thể nào quen được.”

Neil ngồi cạnh tôi mở cửa sổ xe, thò đầu ra nôn “ọe” một tiếng.

Tôi vừa vỗ lưng Neil, vừa nhìn Cố Ly đang tái mặt nói: “Cố Ly, thật là, sau này tớ mà có nuôi con gì thì cũng nhất định phải đặt tên nó là Như Như, nghịch ghê quá.”

Đường Uyển Như chỉnh tiếp phần ngực, hỏi: “Gì cơ? Vú Vú[19]? Cậu đừng nói đến mấy từ đó, tớ vừa mới thở đều được xong.”

Lúc chúng tôi mặc đồ dự tiệc, giẫm trên những đôi giày gót cao chót vót, bước thấp bước cao trên nền tuyết trắng của bãi cỏ khu trang viên vào đến được nhà họ, thì đã là chuyện của mười lăm phút sau khi dừng xe trước cửa khu nhà. Cố Ly và tôi đều mặc váy hở vai, nhưng chúng tôi không cảm thấy lạnh. Bởi vì Cố Ly quần người trong chiếc áo khoác dài của Cố Nguyên, còn tôi thì khoác áo choàng Dior của Neil. Neil và Cố Nguyên rét co ro đi đằng sau trông như hai kẻ sắp chết vừa từ Bắc Cực trở về.

Cố Ly vừa đi vừa ngoảnh đầu lại nhìn Neil, nói với tôi: “Cậu nhìn kìa, Neil lạnh đến mức môi tái nhợt rồi, thương quá.” Tôi thở dài, nói: “Ừ, vì thế tớ thường nói với Neil rằng, chị em gái chúng mình nhất định phải tìm lấy một người đàn ông.” Cố Ly thân mật nắm tay tôi, chắc chắn nó cảm thấy tôi chính là em gái ruột của mình.

Từ sau lưng chúng tôi vọng tới tiếng kêu tức tối của Neil: “I heard it!”

Còn sau lưng Cố Nguyên và Neil là Đường Uyển Như đang lật đật bám theo, vừa đi nó vừa quạt bằng tay: “Chết tiệt, nóng chết mất!”

Cung Minh và Sùng Quang đứng ở cửa đợi chúng tôi.

Hai người họ mặc vest đen, chỉnh tề và quý phái, cổ áo gài một huy hiệu cổ điển có hình dạng rất phức tạp bằng bạc kim, nghe Kitty kể rằng đó là biểu tượng của gia tộc bọn họ.

Sùng Quang mỉm cười, dang rộng tay chờ đợi để ôm tôi, nhưng xung quanh đông người quá, thêm nữa, Cung Minh lại đang đứng ngay trước mặt, nên tôi hơi xấu hổ, thế là ngược ngạo tránh sang một bên.

Cung Minh nhiệt tình chào đón: “Mọi người đến sớm nhỉ, tôi cứ tưởng đến lúc tuyết tan các cô mới đến.” Nói dứt lời, khuôn mặt cười rất giả tạo quay đi, anh ta đi thẳng vào phòng khách, không buồn ngoái lại một lần.

Bữa tiệc sinh nhật không hề nghiêm trang như tưởng tượng của chúng tôi, tuy ai nấy đều mặc đồ dạ tiệc đắt tiền, nhưng trong buổi lễ lại chỉ có những người bạn thân thiết là đám chúng tôi và ba người họ hàng của nhà Cung Minh (mặc dù về sau tôi biết đó là đầu bếp được họ mời đến...). Sean Constanly, người làm chúng tôi đau đầu không xuất hiện, mẹ của Sùng Quang cũng không ở đây. Nghe Sùng Quang nói, họ đang trượt tuyết ở Thụy Sĩ.

Lúc anh nói với tôi, trên mặt thoáng hiện chút thất vọng. Nhưng anh đã quen rồi, hình như từ sau sinh nhật năm mười bốn tuổi, cha mẹ đã không dự sinh nhật anh nữa. Nhưng Cung Minh thì lần nào cũng có mặt, năm nào cũng kỷ niệm sinh nhật cùng anh.

37. Chương 16b End

Sau khi biết chuyện đó, bầu không khí bỗng chốc nhẹ nhõm hẳn, nhưng đám chúng tôi đều thuộc dạng được đăng chân lên đăng đầu, chẳng hạn nếu cho Đường Uyển Như một chữ ký của Tạ Đình Phong, nó sẽ tương đương ngay rằng mình có thể lên giường với Beckham. Vì vậy, buổi sinh nhật lập tức trở nên hơi xuê xoa quá.

Khi Đường Uyển Như nâng chiếc ly chân cao uống sâm banh, mặt mũi rầu rầu nói “đây là nước nho ngâm hủ”, Cố Ly liền cư xử tự nhiên như đang ở nhà, thò tay véo vào eo nó (lớp thịt thừa bên ngoài), Đường Uyển Như liền kêu thét lên, ly champagne đổ xuống mặt vải chiếc sofa kiểu châu u cổ điển nhà Cung Minh.

Tôi và Sùng Quang cùng lúc hít một hơi thở lạnh.

Cố Ly điềm tỉnh cảm một chiếc gối tựa lên, che chỗ bị ướt đi. Sau đó nắm tay Sùng Quang một cách thân thiết, nói: “Đều là người mình mà, đừng bảo với Cung Minh, nhé.”

Sùng Quang bối rối nói: “Anh ấy là anh trai tôi...”

Buổi chiều mặt trời xuất hiện, tuyết đọng trong vườn hoa phản chiếu ánh sáng chói mắt, quang cảnh trời đất thật tuyệt vời.

Chúng tôi kê một chiếc bàn ra sân, mặt bàn phủ khăn màu trắng, sau đó, champagne, rượu vang đỏ, thịt nướng được bày hết ra. Chúng tôi cuộn mình trong những tấm chăn đắt tiền, ngồi dưới mái hiên tán chuyện, sau đó, cả đám Cố Nguyên, Neil, Lam Quyết và Sùng Quang chạy ra chơi trò đánh trận ném tuyết như lũ học sinh cấp Ba.

Tôi và Kitty ngồi dưới mái hiên, không ngừng hét gọi Sùng Quang: “Sùng Quang, bác sĩ nói anh không được vận động mạnh đâu!” “No! Anh tránh xa chỗ bày champagne ngay!” “Không được, anh không được ăn thịt nướng đâu, đừng có quên là dạ dày anh vừa bị cắt mất hai phần năm đấy!” “Cố Nguyên! Anh mà còn đụng vào anh ấy lần nữa thì tôi sẽ bứt trụi tóc Cố Ly đấy!”

Tất nhiên, hét hò cùng chúng tôi còn có Cố Ly, nhưng nguyên nhân nó hét lên lại hoàn toàn khác, mỗi lần Cố Nguyên bị đạn tuyết ném trúng, nó đều kéo giạt tai (tất nhiên là tai tôi) hét toáng lên: “Cố Nguyên! Anh đang mặc đồ Prada đấy!” Sau đó tôi nghe thấy Cung Minh ở đằng sau lẩm bẩm một mình: “Ở đây ai chẳng mặc đồ Prada.” Rất rõ ràng, Cố Ly cũng nghe thấy, bởi vì câu tiếp theo của nó phát ra là: “Cố Nguyên! Ném Sùng Quang! Ném vào đầu anh ta!”

“Biến ngay mụ này! Làm cái gì đấy hả!” Tôi bị chọc tức, quay đầu hét về phía bọn họ: “Neil, nghe lời chị em tốt đây, em giúp Sùng Quang ném Cố Nguyên đi!” Neil vừa nghe thấy, lập tức gia nhập trận tuyến của Cố Nguyên, cùng tấn công Sùng Quang. (...)

Lúc tôi đang há hốc mồm ngạc nhiên, thì nghe thấy Sùng Quang vừa tránh đạn tuyết, vừa nói với tôi: “Lâm Tiêu, ngậm mồm ngay! Anh hận em!”

Tôi và Cung Minh cùng lúc ôm đầu, hai tay day day huyết thái dương, nét mặt vô cùng rầu rĩ.

Tất nhiên, Đường Uyển Như tuyệt đối không bỏ qua một cơ hội la hét tốt đến như vậy. Chỉ là, nó la hét cách chúng tôi một quãng xa, nói chính xác hơn thì là, nó cũng ở trong sân, mỗi lần bị Cố Nguyên, Lam Quyết và Sùng Quang ném đạn tuyết tập thể trúng vào phần ngực, nó đều phát ra tiếng hét không biết là tức giận hay sung sướng nữa.

Sau khi la hét vài lần, Cố Ly không chịu nổi nữa, thế là nó quả quyết tham gia cùng bọn kia (...). Nhưng vừa mới bước chân vào chiến trường, một trận mưa đạn tuyết lập ào đến, đập vào mái tóc nó đã mất cả một tiếng đồng hồ buổi sáng chải kiểu. Nó thè lưỡi liếm liếm tuyết dính trên mặt, cuối cùng đã nổi giận.

Ba phút sau, Neil quỳ ở chân tường xin tha mạng, nói chính xác là, nếu không phải vẫn còn nhìn thấy chiếc giày Dior của hắn lộ ra khỏi đồng tuyết, thì tôi sẽ không thể biết người bị Cố Ly chôn trong đồng tuyết kia là ai. Cố Ly ngao nghể bước đến bên cạnh Cố Nguyên, đặc ý rũ rũ mái tóc của nó (ấy là một mớ rối bù, như một bà điên vừa bị một con chim đậu trên đầu cào bới hồi lâu).

Cố Nguyên buồn bã nhìn nó, Cố Ly thấy nét mặt ấy thì không nhịn nổi nói: “Ê! Ê! Em biết là ăn hiếp con gái thì không đúng, nhưng đó là do nó ra tay trước chứ!”

Tất nhiên, vụ náo nhiệt hôm đó đạt tới trạng thái thăng hoa khi Cung Minh cũng tham gia trận chiến. Hoặc có thể nói là, đã diễn biến thành một trận quyết đấu mất kiểm soát giữa hai kẻ hoàn mỹ chủ nghĩa.

Tôi, Cố Nguyên, Neil, Kitty, Lam Quyết, thậm chí cả Đường Uyển Như cũng phải tránh dạt sang một bên, run lập cập, hoảng hốt nhìn hai kẻ nóng hừng hực tới cực điểm đang ném đạn tuyết vào nhau. Động tác của họ thật nhanh nhẹn, tay vung đạn rơi, kèm theo vô số những câu công kích bằng cả tiếng Anh lẫn tiếng Trung.

Chúng tôi đứng xếp hàng bên cạnh dõi theo, day day lên thái dương với nét mặt đau khổ.

Lúc hai người họ ngừng lại, chúng tôi nhìn thấy Cung Minh chui ra từ trong tuyết như một kẻ tị nạn, bộ vest Gucci màu đen của anh ta bị rách toạc vai, còn Cố Ly phía đối diện thì vẻ mặt như nữ thần tự do trên đảo Manhattan, nhưng chiếc váy của nó cũng nhàu nhĩ như vừa lúi từ máy giặt ra, bên trên lốm đốm vết tuyết, có lẽ cũng có thể nói là nó vừa được lúi từ máy bào tuyết ra.

“Kitty! Đi rót cho tôi một ly champagne! Nghỉ giữa hiệp!” Cung Minh nghiêng răng nhìn Cố Ly, nói với Kitty mà không thèm quay đầu lại. Kitty bối rối dậm bước trên đôi giày cao gót tới chỗ để champagne.

“Lam Quyết! Bỏ thuốc độc vào champagne của anh ta!” Cố Ly mặt mũi lạnh băng nhìn trừng trừng Cung Minh, nói không thèm ngoái lại. Lam Quyết nỗ lực mỉm cười, phóng nhanh đến chỗ bày champagne. (...)

Tôi chỉ có thể nói, hai người họ đều là những trợ lý đẳng cấp đỉnh cao.

“Tôi không thể không nhắc cô, nếu việc thôn tính thành công, thì tôi sẽ là cổ đông lớn của công ty các cô, cô mà dám hạ độc tôi, tôi sẽ cho tất cả mọi người trong công ty cô chết đói.” Cung Minh dương dương đắc ý, trưng khuôn mặt lạnh lùng cười giả tạo nói với Cố Ly.

“Ái chà, tôi sợ quá!” Cố Ly phản công (lúc này, tôi và Đường Uyển Như cùng lúc ngẩng lên, muốn xem Cố Ly có giơ tay ôm ngực không), “Anh đừng quên rằng, tiền đề cho việc chuyển nhượng thành công, là anh đồng ý để tôi làm giám đốc tài chính mới. Hừ, anh dám cho người công ty tôi chết đói, tôi sẽ trộm sạch tiền của công ty các anh, khiến các anh cũng không có cái mà ăn đâu!”

Vậy rồi, hai người họ lại tiếp tục một đợt tấn công mưa tuyết điên cuồng nữa.

Những người xung quanh xem, biết rằng cuộc chiến này khó lòng tránh khỏi, vậy là liên tục chọn chiến tuyến một cách đau khổ. Sau tiếng hét xung trận, tôi vốn định chạy về phía Cố Ly, nhưng kết quả bị Sùng Quang lôi mạnh về bên Cung Minh, “Tại gia tòng phụ xuất giá tòng phu em nhé!”

Đôi bên lực lượng khá cân bằng, nhưng sức chiến đấu của Đường Uyển Như quả thực quá mạnh, chúng tôi dần dần rơi vào thế yếu.

Lúc tạm ngừng giữa trận, tôi, Cung Minh, Sùng Quang và Kitty đứng đối diện với năm người Cố Nguyên, Cố Ly, Đường Uyển Như, Neil, Lam Quyết, chúng tôi gào to ầm ức: “Thế này không công bằng! Chúng tôi chỉ có bốn người!” Cố Ly ưỡn thẳng người bước lên, nắm tay Neil và Đường Uyển Như, nói: “Nhưng bên chúng tôi có những ba người là nữ!”

“Ô hô Cố Ly! Chúc chị bị ném đến mức mẹ chị cũng không nhận ra chị nữa!” Neil nổi giận dưng dưng, mặt sưng lên như quả bóng.

Cố Ly mỉm cười một cách kỳ quái, nói với hắn: “Cưng à, em nói gì vậy, mẹ chị vốn có nhận ra chị đâu, chính chị còn không biết mẹ đẻ mình là ai, ha ha.”

Tôi đứng bên đối diện, cặp mắt sắp rơi trông ra ngoài.

Neil tức tối rút khỏi trận chiến, Lam Quyết cũng giơ tay đầu hàng, Kitty cũng khập khiễng lùi ra, giờ thì hay rồi, còn lại Cố Ly, Cố Nguyên, Đường Uyển Như và Sùng Quang, Cung Minh, tôi, chúng tôi vẫn nhìn nhau trừng trừng.

Bóng hoàng hôn mênh mang phủ trên mặt sân, nhìn tựa như một bối cảnh được tạo dựng công phu, đẹp đến mức phi thực. Lam Quyết mở nhạc, một bản nhạc Giáng sinh tuyệt vời, giọng ca nam ấm áp đang hát lên giai điệu ca ngợi Giáng sinh và tình yêu, tiếng dương cầm hòa quyện cùng tiếng kèn Scotland.

Những vật tuyệt mềm mịn trang điểm cho vườn hoa mọc đầy loài thủy san, khiến người ta có cảm giác như ông già Noel cưỡi trên xe trượt tuyết sẽ phóng ra bất kỳ lúc nào, phân phát các loại hộp quà.

Ánh sáng hoàng hôn phủ lên mặt chúng tôi, khiến mỗi người trông như trẻ lại rất nhiều. Những bông tuyết rơi tựa như những chiếc ghim bằng bạch kim xinh đẹp gài lên mái tóc.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều người như vậy cùng tươi cười rạng rỡ đến thế.

Tôi đứng một bên, trong lòng ngọt ngào như vừa được rót đầy mật ngọt ấm nóng. Quang cảnh trước mắt như được quay chậm trong ánh sáng dịu dàng, hiện trước mặt tôi. Tôi ngắm nhìn họ vui đùa, đấu khẩu, đánh đấm lẫn nhau (...), họ uống champagne đỏ hồng mặt, say ngây ngất cười giễu trên chốc nhau, tôi thực lòng muốn thời gian dừng lại ở đây mãi mãi.

Ấy là khu biệt thự đẳng cấp đỉnh cao cách trung tâm Thượng Hải rất xa.

Những người có thể bước vào nơi này rất rất ít, nhưng ở đây không lạnh lẽo một chút nào.

Tôi nghĩ, bây giờ ở trung tâm thành phố cách xa chỗ chúng tôi chắc chắn cũng là cảnh tượng ngập tràn hạnh phúc.

Bởi vì vào thời khắc này mỗi năm, Thượng Hải cũng vào mùa đẹp nhất, thậm chí còn đẹp hơn cả dịp Tết. Mọi ngọn đèn đều được bật sáng, tất cả các tòa nhà chọc trời đều lấp lánh phát sáng dưới bầu trời bay đầy bông tuyết. Xe trên phố đều đi rất chậm, bởi vì luôn có những em bé ngoại quốc đầu đội mũ Noel đỏ chạy lăng xăng qua đường. Nhưng những người tài xế đều cười rất tươi, họ còn hạ kính cửa xe xuống để tung kẹo ột em bé đáng yêu.

Tất cả các trung tâm mua sắm đều hạ giá, ngay cả trên khuôn mặt các nhân viên bán hàng ở Hermès và LV trước giờ chưa bao giờ giảm giá cũng đầy ắp nụ cười ngọt ngào xết ở một mức độ nào đó, đây cũng có thể coi là quà khuyến mãi tặng thêm.

Các nhà hàng đông chật người, hơi nóng từ các ô cửa sổ tỏa ra ngoài đường. Rất nhiều cặp tình nhân nắm tay nhau đi trên đường, như trong bài hát của Vương Phi, họ bước chậm rãi ngắm dòng xe qua lại, hoặc vượt qua bao nhiêu đụn tuyết. Bất kể là nhóm sinh viên trẻ trung mặc quần jean, nhuộm tóc vàng hoe, hay những quý tộc mặc đồ Gucci, tất cả đều xuống khỏi xe, dạo bộ trên đường phố vui vẻ, cả thành phố lung linh phát sáng như được rắc một lớp bột bột nhũ kim.

Tiếng chuông Giáng sinh chốc chốc lại ngân lên ở phố Bund, lan tỏa trên mặt sông nhấp nhô sóng.

Thời khắc đẹp đẽ nhất mỗi một năm. Thời khắc ấm nhất mỗi một năm.

Trong bếp, Lam Quyết lấy một chiếc bánh ga tô lớn trong hộp ra, rồi cầm từng ngọn nến sinh nhật lên trên.

Lúc Neil đi vào rót nước uống, hần hỏi: “Có cần giúp không?”

Lam Quyết quay đầu lại, mỉm cười nói: “Không cần đâu.”

Neil cầm cốc nước, dựa vào bàn ăn, nói: “Tên anh nghe phức tạp nhỉ.”

Lam Quyết nghĩ một lát, đúng là với một người lớn lên ở Mỹ như Neil thì hơi phức tạp thật, anh ta nói: “Cậu có thể gọi tôi là Jack.”

“I am Neil.” Neil giơ tay ra, tự giới thiệu mình.

Neil nhìn Lam Quyết đang mặc áo vest Dior ôm sát người, bên trong thấp thoáng chiếc khăn tơ tằm màu tím Hermès, ngửi mùi nước hoa Dolce & Gabbana tỏa ra từ anh ta (cùng là loại nước hoa Neil hay dùng), trong lòng lấy làm thích thú.

Hần nhếch mép, cười thoáng chút ma mãnh: “Jack, may I ask you a question?”

Lam Quyết quay đầu lại, đưa tay lên miệng thè lưỡi liếm giọt dầu vừa lỡ dính vào mu bàn tay, sau đó nhìn gã con lai đẹp trai đứng trước mặt, nghiêng đầu, cười ngọt ngào: “Sure.”

Neil xoay người đóng cửa bếp lại.

Vào lúc cảm thấy đây là thời khắc hạnh phúc nhất trong một năm, thì tôi lại nhận được một cuộc điện thoại khiến tôi càng thêm hạnh phúc. Khi thấy số máy của Nam Tương hiện lên trên màn hình điện thoại, tôi xúc động phát khóc lên được. Tôi nghe máy, nghe thấy nó nói trong điện thoại: “Giáng sinh vui vẻ... Lâm Tiêu, tớ rất nhớ cậu.” Tiếng nói của nó trong điện thoại vẫn rất ngọt ngào êm ái, tuy hơi khàn một chút, nhưng là đúng giọng nói mà tôi nhớ nhung.

Tôi bảo Cổ Ly và Sùng Quang là tôi ra ngoài một chút, rồi quay lại ngay. Bọn họ đều rất tò mò, tôi đành bảo mình có một người bạn tỉnh ngoài, vừa đi qua Thượng Hải, đang ở nhà ga phía Nam Thượng Hải, cách đây không xa lắm, tôi qua đó lấy đồ rồi quay về.

Tôi vội vã rời trang viên Dư Sơn, nóng lòng gặp Nam Tương quá rồi. Có lẽ do đã mất Giản Khê, nên tôi không muốn tiếp tục có thêm một người bạn ra khỏi cuộc đời mình.

Lúc tôi ra đến cổng, Sùng Quang gọi sau lưng tôi, bảo anh sẽ lái xe đưa tôi đi. Tôi nói: “Không cần đâu, bên ngoài lạnh lắm, anh mau vào đi, trước bữa tối em sẽ quay lại.” Anh đứng ở cổng nở nụ cười, khẽ gật đầu, đặt tay lên tóc tôi xoa vài cái, phôi tuyết bám trên người tôi. Anh gỡ chiếc khăn quàng to ở cổ ra, suýt nữa bọc trọn cơ thể tôi trong đó. Tôi kéo chỗ khăn bịt chặt mũi xuống, nói: “Thưa ngài, bây giờ tôi chưa có ý định vào nằm trong Kim tự tháp đâu, cho nên đừng quần tôi như xác ướp nhé.”

Nói xong, tôi ôm chặt anh một lúc, rồi quay người bước đi. Anh đứng sau lưng tôi, mỉm cười dịu dàng, nhìn bóng tôi dừng ở chỗ bắt xe taxi, sau đó mới quay vào trong.

Tôi tìm thấy Nam Tương ở cổng ga.

Tôi không hỏi nó quãng ngày qua đã đi đâu, cũng không hỏi nó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ ôm chặt lấy nó.

Nó gầy đi, tóc dài ra nhiều, xoa dịu dàng trên vai. Nó nhìn tôi, mắt đỏ lên, nói “xin lỗi” với tôi. Tôi kéo bàn tay lạnh ngắt của nó, liên tục lắc đầu.

Tôi sung sướng đến phát khóc.

Nam Tương đứng trước mặt tôi, không nói gì, nó túm chặt cái túi to tướng nặng trĩu trên tay.

Tôi nhìn biểu hiện kỳ quặc của nó, hỏi: “Cậu vừa đi đâu về thế, hay là định đi đâu?”

Nam Tương không trả lời, người nó bỗng từ từ run rẩy, cuối cùng nó ngồi thụp xuống bậc thềm. Nó cúi đầu, tóc rũ xuống che kín mặt, nhưng tôi biết nó đang khóc.

Xung quanh người qua lại tấp nập, rất nhiều người nơi khác đến cũng ngồi xổm dưới đất, vậy nên trông chúng tôi không có gì nổi bật. Tuy tôi đang mặc váy dạ hội màu đen, nhưng trong mắt những người xa lạ,

đó chỉ là một chiếc váy dài bình thường mà thôi, hướng hồ trên người tôi còn khoác thêm chiếc áo nhung của Sùng Quang nữa.

Nam Tương ngẩng đầu lên, mặt nó bị ánh đèn đường chiếu vào trắng bệch, nắm tay tôi mà cứ run rẩy mãi, tay nó dường như dùng sức quá nhiều, cũng trắng bệch ra. Tôi bị nó nắm chặt đến nỗi đau cả tay, nhưng không nói gì, chỉ ôm đầu nó, hỏi: “Cậu kể tớ nghe đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nó nhìn tôi, nước mắt như vòi nước vừa được vặn ra, chảy ăng ặc. Nó chậm chạp mở cái túi, tôi cúi đầu nhòm vào, thấy từng xấp tiền nhân dân tệ màu đỏ tươi, xếp ngay ngắn, sạch sẽ.

Trên bàn đầy nền trắng, dưới ánh nến, những chân nến cao cấp nhìn như đồ cổ. Mấy đầu bếp bận rộn chuẩn bị bữa tối, Lam Quyết cũng giúp bày sắp đồ uống. Cố Ly và Đường Uyển Như vẫn đầu khẩu trong phòng khách, cục diện khá cân bằng, không phải vì Đường Uyển Như tiến bộ thần tốc, mà bởi nó hoàn toàn không hiểu những ý nghĩa sâu xa sắc sảo cay độc trong các câu nói của Cố Ly, vì thế mà không bị sát thương mấy. Neil đưa một chai rượu cho Lam Quyết, nhếch môi hỏi: “Open it now?”

Lam Quyết quay đầu lại, xua xua tay, cắn môi cười nói: “No.”

Sùng Quang đứng bên cửa sổ, mắt nhìn cổng ra vào, đợi tôi trở về.

Trong cả ngôi nhà này đều là những người thân thiết nhất trong đời tôi, họ đang chờ tôi. Nhưng, họ hoàn toàn không ý thức được rằng, vào một ngày như vậy, vào thời khắc này, họ sẽ mất tôi, sẽ không bao giờ liên lạc được với tôi nữa.

Lúc tuyết rơi, Sùng Quang chạy tới bên chiếc chuông cổ trong sân nhà anh gióng chuông lên. Tiếng chuông trầm lắng mà ngân vang, anh nhắm mắt, mỉm cười thầm ước một điều.

Sau khi bóng chiều buông, Thượng Hải giăng đầy mưa tuyết.

Tôi ngồi trên tàu, Nam Tương ngồi đối diện. Chúng tôi đều không biết sẽ đi đâu, chỉ tiện tay mua vé tàu rời khỏi Thượng Hải. Chúng tôi muốn nhanh chóng trốn chạy khỏi nơi này.

Lúc tàu hỏa khởi hành, tôi rút chiếc điện thoại đã tắt máy ra, tháo SIM vút ra ngoài cửa sổ. Tôi nắm bàn tay run rẩy của Nam Tương, an ủi nó: “Không sao, không có ai tìm được chúng mình đâu.”

Tiếng còi tàu trong đêm tối nghe như tiếng la thất thanh.

Chúng tôi càng lúc càng rời xa Thượng Hải. Đèn đuốc ngoài cửa sổ tàu sáng rực, tôi biết cả Thượng Hải vào thời khắc này đều đang chia sẻ niềm vui Giáng sinh.

Lúc đoàn tàu tăng tốc, chúng tôi đã không thể nào quay đầu lại được nữa.

Bấy giờ, Nam Tương ngồi trước mặt tôi ngẩng đầu lên, khuôn mặt nó vừa đúng chìm trong một mảng tối, tôi không thể nhìn rõ đường nét ấy.

Giữa những âm thanh ồn ào xung quanh, nó chậm rãi nói với tôi: “Lâm Tiêu, Cố Ly lên giường với Tịch Thành, là bởi vì Tịch Thành đã bỏ thuốc vào đồ uống của Cố Ly.”

Trong thoáng chốc, màng nhĩ của tôi như bị tiếng còi hơi đột ngột ập vào đau nhức, tôi hoang mang nhìn Nam Tương đang ngồi trước mặt và kể cho tôi nghe về một Nam Tương bí mật và bẩn thỉu.

Tôi há miệng, nhưng không biết nên nói gì, lúc ấy, nó nói thêm: “Là vì tớ bảo Tịch Thành làm.”

Chúng ta đều biết, trong phim luôn có những cảnh khiến người ta phải kinh ngạc. Nhưng, khi chúng ta tay cầm Coca và bông ngô ngồi trong rạp, tất cả đều biết rằng dù cho có nguy hiểm kinh dị đến đâu, Người Nhện chắc chắn sẽ chiến thắng Tiến sĩ Bạch tuộc; dù cho lắt léo ngang trái đến đâu, cuối cùng hoàng tử vẫn sẽ kết duyên cùng cô bé Lọ Lem.

Vậy nhưng cuộc sống lại không như vậy, trước khi khe khàng đặt vào lòng bàn tay ta một trái lựu đạn, nó đã dán một tấm bùa vào lưng ta từ lâu rồi.

Cũng như hiện giờ, chúng ta cuối cùng đã biết, cái gì mới là bí mật bẩn thỉu thực sự.

Tựa như một người chết, mất đi tri giác, tôi nhìn Nam Tương trầm lặng phía trước. Cả con người nó ngồi dưới ánh đèn màu vàng ấm của tàu hỏa, song khuôn mặt lại vừa đúng bị che phủ bởi một mảng tối không biết từ đâu tới. Toàn bộ vẻ mặt của nó tôi đều không nhìn thấy. Cả khuôn mặt như một cái động sâu tối đen.

Tôi đối mặt với cái động sâu ấy.

Vào lúc ấy, tôi nhìn thấy bên cạnh cái động tối xuất hiện một gương mặt tôi vĩnh viễn không thể quên, đang khẽ cười chào tôi, “Ê, Lâm Tiêu.”

Bên cạnh động tối, là khuôn mặt Tịch Thành.

Đầu tôi như bị nứt ra, tôi phảng phất nghe thấy từ dưới đáy động tối đen vọng ra tiếng cười sắc nhọn như tiếng hồn ma.

Còi tàu réo vang, thẳng tiến vào một vùng tuyết mênh mông.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thoi-dai-1-0>